TÂN DI Ổ

辛夷坞

Phù Thế Phù thành

Tiểu thuyết

Thực ra, tất cả những đôi lứa trên thế gian này đều đã từng là những người xa lạ với nhau.

Công ty Sách Bách Việt

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Tân Di Ố

Phù Thế Phù Thành

vietmessenger.com

Chương 1

Dì nhỏ và dượng nhỏ

Nếu như có hai người phụ nữ, một người thân thế thanh bạch, cử chỉ đoan chính, nhưng đã từng ly hôn; một người lại tình sử phong phú, từng có số bạn trai thân mật đếm không xuể, cho dù biển tình đã tràn trề, nhưng đến nay vẫn chưa thành gia thất, thử hỏi, ai sẽ là người dễ dàng được chấp nhận hơn?

Tăng Dục không cần mở lời, Triệu Tuần Tuần cũng biết cô sẽ không do dự mà đáp: Đương nhiên là người sau rồi. Bởi vì người đầu tiên là một phụ nữ đã từng kết hôn, còn người sau nói thế nào vẫn là nữ nhân chưa lập gia đình, đơn giản thế thôi. Cũng giống như hai chữ "Cô" và "Tẩu", cùng có một bộ "nữ", cùng thuộc một lớp người, dẫu cho có cùng cả độ tuổi đi nữa, thì cảm giác mà hai từ này mang đến cho người ta cũng không hoàn toàn giống nhau. Từ "Cô" nhẹ nhàng, linh động, nhỏ nhắn, ngao nhiên tự tại, còn từ "Tẩu" thì hỗn tạp, mập mờ, lại thoảng chút gì đó vướng bận, lý do giải thích cũng như trên. Có câu "Anh thư không hỏi xuất thân, chỉ hỏi có từng lãnh giấy hôn thú."

Đương nhiên, Triệu Tuần Tuần và Tăng Dục không phải là quan hệ cô- tẩu, họ là chị em, hay nói chính xác hơn, là hai chị em không có quan hệ huyết thống. Năm 14 tuổi, mẹ của Triệu Tuần Tuần đã dắt theo con gái bước vào làm dâu nhà của ba Tăng Dục, Tăng Dục lớn hơn Triệu Tuần Tuần năm

tháng, thế là trở thành chị. Giờ đây, thoáng chốc, mười bốn năm nữa đã lại trôi qua, Triệu Tuần Tuần đã là vợ người khác, cuộc sống hôn nhân tốt đẹp, Tăng Dục thì vẫn còn là "tiểu cô ấp ủ đa lang".

Triệu Tuần Tuần rất hài lòng với hiện trạng cuộc sống của mình, "Lý luận ly hôn vị hôn" của Tăng Dục chỉ khiến cô càng thêm yêu hôn nhân của mình, hay nói cách khác là cô yêu tất cả những gì an định, vững chắc. Tiền đại sư nói: hôn nhân là vi thành (thành phố bao quanh), người bên ngoài muốn vào trong, người bên trong muốn ra ngoài, nhưng Triệu Tuần Tuần không như thế, cô vào trong rồi thì căn bản là không hề có ý định trở ra. Hôn nhân với Tạ Bằng Ninh giống như một bức tường cao kiên cố, cô sống ở trong đó, ngày tháng êm đềm, không tiếng chim chóc, cô cứ ước gì được thiên trường địa cửu.

Thế nhưng hôm nay, sáng sớm 2 giờ, Tăng Dục đang say giấc ngọt ngào với bạn trai đột nhiên nhận được cuộc gọi của Triệu Tuần Tuần. Bên kia đầu dây, tín hiệu hơi yếu, ngữ điệu trầm lắng, lâu lâu còn có hồi âm, xem ra là phát ra từ một nơi nào đó dạng như phòng vệ sinh. Để không làm ồn người bên cạnh, Tăng Dục khống chế cái sốc nổi muốn mắng lớn của mình, nghiến răng nói với Triệu Tuần Tuần: "Tốt nhất là nhà bị cháy, hoặc là bị tên trộm nào đó chuồn vào nhà cướp tài cướp sắc ép đến đường cùng cô mới gọi cuộc gọi này!"

Triệu Tuần Tuần lựa chọn hạ thấp giọng chỉnh sửa lỗi sai trong thường thức của Tăng Dục trước: "Cứu hỏa gọi 119, cảnh sát gọi 110, hai trường hợp này tôi cũng sẽ không gọi cho cô." Cô chần chừ một lúc, vội vàng bổ sung trước khi Tăng Dục bùng phát, "Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ ly hôn, muốn nhờ cô giúp ít việc có được không?"

Tại đây phải nói rõ, Triệu Tuần Tuần và Tăng Dục tuy là người thân trên danh nghĩa, sống trong cùng một mái nhà rất nhiều năm, nhưng trên thực tế họ không thân nhau như chị em, thậm chí ngay cả quan hệ bạn bè cũng không tới. Bắt đầu từ ngày biết về nhau, họ đã không đồng tình với thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan, và quan niệm chọn bạn trai vv… của đối phương, lâu nay trò chuyện không ăn rơ nhau, thế nhưng Triệu Tuần Tuần không có nhiều bạn, bạn thân thì càng ít , do đó mỗi khi có chuyện gì xảy ra, Tăng Dục vẫn trở thành đối tượng tốt nhất làm thính giả của cô.

Tăng Dục cũng không phải là không thể từ chối, nhưng cô lại cứ thích tự đày đọa mình, lần nào cũng một mặt đại phê bình các ngôn luận "phi lý" của Triệu Tuần Tuần, mặt khác lại tò mò mà rặn hỏi cho tới cùng, và rồi đã trở thành cục diện như ngày hôm nay. Cũng như thế, Triệu Tuần Tuần cũng vô oán vô hối mà cam lòng làm ‘thùng rác’ của Tăng Dục, khi Tăng Dục phun trào tình sử dào dạt như nước biển và những sở thích quái lạ của mình, Triệu Tuần Tuần không chỉ lặng lẽ ngồi tiếp nhận, mà còn đảm bảo tuyệt đối không để lộ ra ngoài dù chỉ một câu. Nhưng tiền đề khi sử dụng cái thùng rác siêu cấp này là bạn không thể để cô ấy phát biểu ý kiến và cảm xúc. Triệu Tuần Tuần là một người… đại lọai như bạn nói cho cô ấy nghe người bạn hơi ngứa, và cô ấy hoàn toàn có bản lĩnh khiến bạn nghi ngờ mình bị khối u ác tính.

Triệu Tuần Tuần vừa nói xong câu đó, cảm giác muốn ngủ của Tăng Dục hoàn toàn tiêu biến, cô quên mất hiện giờ đang là hai giờ khuya, quên mất người đàn ông đang say giấc bên cạnh mình, cô ngồi trên giường phấn khởi mà hỏi đối phương nguyên do. Cô muốn biết thật ra là cái gì có thể khiến cho một phụ nữ yêu mến hôn nhân, kiên trì trấn giữ vi thành đến thế lại nảy sinh một suy nghĩ như vậy.

Sự thật chứng minh Triệu Tuần Tuần đích thật đang ở trong toilet nhà cô, canh lúc chồng mình - Tạ Bằng Ninh say giấc mà khẽ khàng đi gọi điện thoại. Cô nói với Tăng Dục, hai ngày nay Tạ Bằng Ninh có hơi kỳ lạ, thắt một cái cà vạt hoàn toàn không hợp với sơ mi khi ra khỏi nhà vào buổi sáng, trên đường đi làm mới vội vàng quay trở về thay cái khác, buổi tối đã dùng thời gian gấp đôi ngày thường để tắm, lúc trở ra ngay cả khăn tắm cũng treo nhầm vị trí, trước khi ngủ còn tra lịch bay…… hàng loạt những yếu tố phản thường này chứng tỏ trong lòng anh có chuyện, hơn nữa không phải là chuyện tầm thường, hoặc giả có người nào đó đã xuất hiện rồi, một người khiến cho anh phải quan tâm đến thế, một người rất có thể ảnh hưởng đến hôn nhân vững cố của cô.

Tăng Dục vừa nghe xong thiếu điều muốn "hỏi thăm" cả nhà Triệu Tuần Tuần, nhưng nghĩ lại phạm vi sát thương quá lớn nên mới bỏ qua. Cô hận mình lại một lần nữa rơi vào cái bẫy âm u vừa phi lý của đối phương, hơn nữa còn là vào thời khắc tươi đẹp đến thế, càng khiến người ta không thể tha thứ.

"Chỉ vì như thế, cô đã nghi ngờ hắn muốn ly hôn với cô? Chẳng lẽ không cho hắn chọn sai cà vạt là vì hoa mắt, tắm lâu hơn là do táo bón?"

Triệu Tuần Tuần nói: "Không đâu, anh ấy là một người có quy luật, chưa bao giờ làm việc không có chương pháp như thế, tôi có dự cảm sẽ xảy ra một vài chuyện."

"Cô có dự cảm? Nếu như dự cảm của cô chuẩn xác, thế giới này đã hủy diệt rất nhiều lần rồi." Tăng Dục nghĩ cũng không nghĩ đã nói lại.

Lần này, Triệu Tuần Tuần lại im lặng rất lâu.

Tăng Dục có hơi hối hận thái độ quá cứng của mình, nói thế nào đi nữa, cho dù người đang thổ lộ là một người xa lạ, thì vài lời an ủi trong lúc này cũng là điều nên làm.

Trong lúc cô còn đang tổ chức lại câu chữ của mình thì Triệu Tuần Tuần đã lại nói chuyện, nghe ngữ khí của cô, xem ra đây là một quyết định gian nan sau khi suy nghĩ đắn đo kỹ lưỡng.

"Trong tay tôi còn có một số tiền để dành, Bằng Ninh không biết, tôi định chuyển qua tài khoản của cô, nhờ cô bảo quản giúp, lỡ như……"

Lỡ như chồng cô thật sự thay lòng, còn không chịu để lại gì cho người vợ này.

Lỡ như sau khi ly hôn cô chẳng còn gì, ngay cả chút tiền để dành này cũng bị đối phương cướp đoạt.

Một giây trước cô còn đang lo lắng cho hôn nhân của mình, giây tiếp theo đã sắp xếp cho mình một đường lui.

…..

Tăng Dục đã mất hết ý chí lý luận với cô, chỉ hỏi: "Tại sao người bảo quản tiền cho cô lại là tôi?"

Triệu Tuần Tuần hỏi ngược lại: "Cô nói tôi còn có thể tìm ai? Chẳng lẽ tìm mẹ tôi?"

Tăng Dục nghĩ lại, lý do này đích thực là thành lập.

Mẹ ruột của Triệu Tuần Tuần, mẹ kế của Tăng Dục là một

phụ nữ trung lão niên chấp nhất trong việc theo đuổi kim tiền, và nhiệt tâm trong việc quản lý tiền. Bà biết chơi cổ phiếu, nhưng sau khi đưa tiền cho người tư vấn đầu tư mà bà trăm lựa ngàn chọn, để rồi ngay cả cổ phiếu là để làm gì bà cũng không biết; Bà sẽ gửi tiền vào ngân hàng nhưng lại thường xuyên không nhớ sổ tiết kiệm của mình để ở đâu; Bà sẽ lý luận với người bán hàng rau cải mười mấy phút chỉ vì mấy đồng xu, nhưng lại bị ăn trộm lấy mất ví tiền của mình trong lúc cãi lý. Có nhiều lúc Tăng Dục cảm thấy mọi sự vật tồn tại trên đời này đều là có đạo lý của nó, có lẽ chính vì từ nhỏ sống bên người mẹ như thế, Triệu Tuần Tuần mới vật cực tất phản mà đi về một phía cực đoan khác, một người mang đầy ý thức hoạn nạn khốn khó.

Những năm nay, Tăng Dục từng giúp Triệu Tuần Tuần bảo quản chìa khóa dự phòng, làm một chiếc chìa khóa dự bị cho tủ bảo hiểm, bản sao giấy tờ, mã số bảo hiểm, bản sao tài liệu bệnh sử và tiền để dành đủ loại hình. Triệu Tuần Tuần chính là muốn bảo chứng cho cuộc sống của mình được tiếp tục, dẫu cho nó đã hoàn toàn bị đập nát, dẫu cho nơi đã từng để lại dấu tích tồn tại của cô bị phá hủy hay bị cát vàng che phủ. Tăng Dục tin rằng, cho dù một ngày nào đó, cô - căn cứ địa dự bì này cũng bị hủy hoại triệt để, thì Triệu Tuần Tuần chắc chắn vẫn sẽ còn một tay chuẩn bị ở một nơi khác.

Tăng Dục nói: "Tiền tôi giữ dùm không sao, nhưng một thời gian sau cô sẽ biết cô chỉ là thần kinh nhạy cảm."

Hình như Triệu Tuần Tuần ở đầu dây bên kia đã cười một cái: "Tôi mong muốn là như vậy hơn ai hết."

Ngày hôm sau, người mà Triệu Tuần Tuần "dự cảm" quả nhiên đã xuất hiện.

Buổi chiều, cô vừa thay xong drap giường, ủi thẳng nếp nhăn cuối cùng, thì nhận được tin nhắn của Tạ Bằng Ninh, trên đó là số hiệu chuyến bay và thời gian máy bay đáp đất, còn kèm thêm một lời nhắn: Dì nhỏ từ Thượng Hải qua thăm thân, em cùng anh đi đón.

Lúc đó Triệu Tuần Tuần nghĩ, xong rồi, lần này không biết sẽ bị Tăng Dục tụng đến thế nào đây, cô thật sự không hề nghĩ rằng người anh đi đón lại là một người thân, tuy đã kết hôn với Tạ Bằng Ninh ba năm, nhưng cô không hề biết anh còn có một dì nhỏ ở Thượng Hải. Nhưng như vậy cũng không có gì đáng nói, anh chưa hề nhắc đến, và cô cũng không hỏi.

Tạ Bằng Ninh rất ghét người tới muộn, nhìn lên đồng hồ, thấy thời gian cũng không còn sớm, Triệu Tuần Tuần cũng không trễ nãi. Thay đồ xong liền đón xe bay đến sân bay, hội hợp với chồng mình.

Khi đến chỗ hẹn, Tạ Bằng Ninh đã có mặt. Triệu Tuần Tuần hỏi: "Hôm nay cuối tuần, e là không dễ tìm chỗ dùng bữa, hay là mình đặt chỗ trước đi?"

Tạ Bằng Ninh nói: "Không cần đâu, ngoại và ba mẹ đã đặt từ sớm rồi, chỉ chờ chúng ta đón người xong qua đó thôi."

Triệu Tuần Tuần "ò" một tiếng, rất hiển nhiên việc dì nhỏ về thăm thân không phải là một tin tức sốt dẻo, cả nhà trên dưới e là chỉ có cô là không biết thôi. Nhưng cô cũng không giận, vẫn với lý do trên, Tạ Bằng Ninh không nói, cô cũng không hỏi, thêm vào cô không sống với ba mẹ chồng, không nhận được tin báo cũng là chuyện bình thường thôi. Chuyện trên đời này quá nhiều, ít biết một chuyện, thì cũng đỡ bận tâm một chuyện.

Theo lý thì máy bay cũng đã đáp đất, máy thông báo ở cửa khẩu cũng đã lặp lại một lần, nhưng Triệu Tuần Tuần ngóng đầu nhìn quanh cũng không thể nhận ra dì nhỏ đang ở đâu trong vô số cái đầu bước ra, bất giác cảm thấy có hơi kỳ lạ. Trái lại Tạ Bình Ninh lại không tỏ ra nôn nóng, anh đứng ở mép cửa khẩu số 3, tập trung tinh thần nhìn lên màn hình tinh thể lỏng treo trên tường. Triệu Tuần Tuần cũng nhìn lên đó theo tầm của anh, đó là một mẫu quảng cáo địa ốc đã phát đi phát lại không dưới hai lần, trước nay Tạ Bằng Ninh không có hứng thú với những cái này.

"Có khi nào bà dì đã đi lạc rồi không? Có cần gọi điện không?" Triệu Tuần Tuần dò hỏi.

Tạ Bằng Ninh quay qua nhìn cô, trên mặt như xẹt qua một biểu cảm kỳ lạ. Nhìn tổng thể Tạ Bằng Ninh, Triệu Tuần Tuần phải thừa nhận vi thành của cô không chỉ có một nền móng kiên vững, mà còn có một bức tường chỉnh tề. Tạ Bằng Ninh là loại đàn ông rất thích hợp với đồ vest, có những người mặc áo trắng quần đen ngay ngắn, nhìn vào lại y như một nhà môi giới, nhưng kiểu ăn mặc cổ điển như thế, mặc trên người Tạ Bằng Ninh, lại có thể nói là rất đẹp mắt. Anh không phải là loại người khiến người khác nhìn vào là thế giới sáng lên, chỉ là ngũ quan đặc biệt đoan chính, đoan chính đến nỗi như được sinh ra từ tiêu chuẩn cơ bản của "Tam đình ngũ nhãn", thêm vào cử chỉ xác đáng, lời tuy không nhiều nhưng giản đơn nói đúng ý, giọng thấp, trầm nhưng dịu. Trước khi chuyển qua làm trong cục vệ sinh, anh từng làm qua vài năm bác sĩ tai mũi họng, bỏ qua y thuật không nói, thì trong quá trình chẩn đoán, anh càng dễ dàng có được lòng tin của bệnh nhân hơn, bởi vì cảm giác mà anh mang đến cho người ta là ổn định, người khác có thể tin tưởng. Ba năm trước khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, Triệu Tuần Tuần cũng không tin rằng một người đàn ông như thế lại rơi vào tay cô.

"Không cần, đợi thêm lát nữa, cô ta luôn lề mề như thế." Tạ Bằng Ninh trả lời.

Quả nhiên, lời vừa dứt, cằm của anh đã ngước ngước về phía trước, nói với Triệu Tuần Tuần: "Thấy chưa, ra rồi đó."

Triệu Tuần Tuần nhìn thấy một bà cụ tóc trắng mập mạp, trong lòng nghĩ, bà dì này bảo dưỡng thật không bằng mẹ chồng. Vừa định mỉm cười bước tới nghênh đón, ngờ đâu chỉ vừa bước ra một chân, mới phát hiện ngôn ngữ cơ thể của Tạ Bằng Ninh đi về một hướng khác.

Anh đi qua bà cụ, cầm lấy hành lý của một cô gái trẻ tuổi.

Chẳng lẽ đây là em họ của bà dì?

Bà lão dần đi xa dưới ánh mắt nhiệt tình của Triệu Tuần Tuần, cô nghe thấy chồng mình đang nói nhỏ với cô gái đó: "Sao lại ở trong đó lâu như vậy? Còn tưởng em báo sai chuyến bay."

Thế giới quan của Triệu Tuần Tuần lại một lần nữa bị xung kích một cách mãnh liệt. Cô có thể tưởng tượng ra nét mặt của mình nhất định còn kỳ lạ hơn mặt của Tạ Bằng Ninh lúc nãy.

"Đây là…. bà dì.. nhỏ?" Cô ráng kéo ra một nụ cười.

Tạ Bằng Ninh gật đầu: "Đây là con gái của em trai của ông ngoại anh, Thiệu Giai Thuyên."

Lúc này dì nhỏ mới mỉm cười nhìn Triệu Tuần Tuần, "Cô chính là Tuần Tuần phải không, mắt thẩm mĩ của Bằng Ninh vẫn tốt như thế."

Câu trả lời rất có khí thế của một trưởng bối, nếu như đối phương trực tiếp nói "Cô chính là cháu dâu rồi phải không", Triệu Tuần Tuần nghi là cô sẽ đụng đầu vô tường chết luôn trong sân bay. Bởi vì người được gọi là "dì nhỏ" này chỉ độ 25, 26 tuổi, còn nhỏ hơn Triệu Tuần Tuần vài tuổi, thần thái tươi trẻ, xinh đẹp đến "ép" người.

Triệu Tuần Tuần chỉ đành cười đáp lại: "Đúng vậy, tôi là Triệu Tuần Tuần. Thật không ngờ dì nhỏ lại trẻ như thế."

Dì nhỏ nói: "Thật ra tôi nhỏ hơn Bằng Ninh 6 tuổi, nhưng không có cách nào khác, tuy anh ấy không chịu, nhưng vai vế đặt ngay đó, Bằng Ninh, anh nói đúng không?"

Tạ Bằng Ninh né tránh câu hỏi, dẫn Thiệu Giai Thuyên ra ngoài. "Bà ngoại đã đến nhà hàng, chỉ đợi em tới thôi, e là đã nôn lắm rồi đấy."

Thiệu Giai Thuyên đứng yên không động đậy: "Ây da em còn chưa thể đi, tụi em phát hiện thiếu mất một cái hành lý khi nhận."

"Hành lý?" Tạ Bằng Ninh nhìn cái hành lý cỡ to trong tay mình một cái, rồi mới chú ý đến, lúc nãy cô còn nói một từ — "tụi em"

Lúc này Thiệu Giai Thuyên mới sực nhớ dường như đã quên giới thiệu, cô quay đầu lại nắm lấy tay của một người đứng ở không xa, cười tươi tắn nói với Tạ Bằng Ninh và Triệu Tuần Tuần: "Đây là chồng của em……"

Triệu Tuần Tuần hiểu rồi, thì ra trưởng bối Tạ gia về thăm thân không chỉ có dì nhỏ, mà còn có dượng nhỏ!

Chàng trai đó trước đó chỉ chăm chú cúi đầu kiểm duyệt di động trên tay, Triệu Tuần Tuần không chú ý đến anh, chỉ xem như là một người qua đường, bây giờ anh đi đến bên cạnh Thiệu Giai Thuyên, nhe răng cười với đôi "vợ chồng cháu ngoại", Triệu Tuần Tuần nhìn anh một cái, rồi cúi thấp đầu, nghĩ gì đó rồi đột nhiên lại ngẩng đầu lên nhìn lần nữa. Không ngờ ánh mắt của đối phương đúng lúc cũng đang dừng lại ở cô, cô bỗng nhiên có hơi xấu hổ. Tuy nói lòng yêu cái đẹp ai ai cũng có, nhưng chồng của bạn không thể chạm, huống chi còn là dượng nhỏ.

Tạ Bằng Ninh ở bên cạnh dường như cũng thừ người một lúc rồi mới nhớ ra lễ tiết mà anh phải có, lúc này mới gật đầu tỏ ý chào hỏi với đối phương.

Thì ra anh cũng không biết có thêm một người thân như thế. Nhưng mà Triệu Tuần Tuần cũng khá khâm phục anh có thể nén chịu như vậy, anh không hề hỏi dì nhỏ tìm được một dượng nhỏ như thế từ lúc nào, mà chỉ nhìn Thiệu Giai Thuyên: "Hành lý có thể tìm lại ngay không?"

Thiệu Giai Thuyên nói: "E là không được, tám phần là đã bị nhân viên hãng hàng không phân phát lộn khi lên máy bay rồi, tụi em còn phải ở lại làm thủ tục."

Tạ Bằng Ninh nhìn đồng hồ, "Anh đi hỏi chung với em. Tốt nhất có thể qua nhà hàng trong thời gian nhanh nhất, biết em trở về, cả nhà anh họ cũng đã từ dưới huyện chạy lên, con của ảnh ngày mai còn phải đi học, ăn tối xong sẽ lập tức đáp xe trở về, còn có bà dì cũng đã từ xa qua đây, đều là vì đã lâu rồi không gặp em, cả nhà muốn hội tụ một bữa."

"Em biết." Thiệu Giai Thuyên cũng rất nôn, "Nhưng lúc nãy tụi em đã hỏi qua rồi, người phụ trách xử lý hành lý bị thất

lạc vừa mới đổi ca đi ăn tối, chắc phải một lúc nữa mới quay về, đâu thể nào bỏ lại hành lý đúng không?"

Dượng nhỏ - người im lặng nãy giờ đã vỗ vỗ vai Thiệu Giai Thuyên, "Hay là mọi người đi trước đi, anh ở lại đây chờ được rồi, để cả nhà chờ thì cũng không phải. Dù gì hành lý cũng là của anh."

"Không được, sao em có thể bỏ lại một mình anh ở đây chứ?" Thiệu Giai Thuyên ngã đầu vào vai anh, cự tuyệt ngay.

Chàng trai đó cũng ôm lấy cô và cười nói: "Đồ ngốc, thời gian bên nhau còn nhiều, ngại gì một lúc này."

Triệu Tuần Tuần và Tạ Bằng Ninh cảm thấy hơi không tự nhiên trong lời nói cử chỉ âm yếm thế này. Tạ Bằng Ninh ho nhẹ hai tiếng, nghĩ ra một cách.

"Hay là thế này, Tuần Tuần, anh đưa Giai Thuyên qua đó trước, em có thể ở lại đây cùng…. cậu ta xử lý việc hành lý không, anh sẽ nhanh chóng quay về đón hai người, nếu như bên này làm xong sớm, em cũng có thể đón taxi, em biết nhà hàng ở đâu chứ?"

"Hả? Ò!" Triệu Tuần Tuần chỉ có thể nhận lời.

Dượng nhỏ trẻ tuổi đó cười nói: "Một người đàn ông cao lớn như tôi còn cần phải có người bên cạnh sao? Huống chi tôi đã từng sống ở thành phố G vài năm…."

Tạ Bằng Ninh ngắt lời anh, "Cậu là khách, nói thế nào cũng không thể để cậu ở lại đây một mình. Thật là có lỗi, nếu không phải vì một nửa người thân đều phải về gấp, chúng tôi cũng không phải làm như vậy."

Thiệu Giai Thuyên vẫn còn có hơi không tình nguyện, nhưng dẫu sao cũng nhớ người thân, nhất thời lại không nghĩ ra cách nào hay hơn, chỉ đành dặn dò vài câu, rồi cùng Tạ Bằng Ninh đi trước.

Bóng lưng của họ biến mất ở bên ngoài cổng, chỉ còn lại Triệu Tuần Tuần và dượng nhỏ lần đầu gặp mặt này. Cô không nghĩ ra câu đầu tiên phải nói gì, thế là cười trước một cái, đối phương cũng nhún vai cười lại. Trong lòng Triệu Tuần Tuần nghĩ, đây là chuyện gì đây? Chẳng lẽ ngoại trừ cô ra thì không còn ai cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ sao, cho dù là xuất phát từ lễ tiết đi nữa, thì tại sao không phải "cháu dâu" như cô cùng dì nhỏ đến nhà hàng trước, Tạ Bằng Ninh ở lại cùng dượng nhỏ làm thủ tục báo mất, chí ít như thế có thể tránh được việc hai nam nữ xa lạ phải nhìn mặt nhau, đặc biệt là một trong hai người còn là một trưởng bối kỳ lạ, đây quả thật không giống là việc do một người "ổn" như Tạ Bằng Ninh làm. Chỉ tiếc là Triệu Tuần Tuần đã quen với việc nghe lời Tạ Bằng Ninh, phản bác lại anh trong giây phút đầu tiên không phải là sở trường của cô.

Chẳng lẽ Tạ Bằng Ninh nghĩ rằng chỉ có anh và Thiệu Giai Thuyên qua đó trước, cả nhà họ mới gọi là đoàn tụ? Nói như thế nghe cũng được, nhưng vẫn không thể thay đổi cái sự thật của không khí quái lạ đang tồn tại.

"È…. dượng nhỏ, đi đường cũng mệt rồi. Hay là chúng ta đến quán trà gần đây ngồi một lúc?" Triệu Tuần Tuần cố kìm nén sự kỳ cục và hỏi.

Đối phương đột nhiên bật cười: "Cô gọi tôi dượng nhỏ, da gà trên người tôi dựng cả lên rồi. Giai Thuyên vờ làm trưởng bối gì chứ, ba của cô ấy cũng chỉ là em họ xa của

ông ngoại của chồng cô thôi, sớm đã lọt ra ngoài "Ngũ phục" (vai vế thời PK của TQ) rồi, chỉ vì nhà họ ít người thân thích nên mới gần gũi như vậy. Sau này đừng gọi cô ấy dì nhỏ nữa, xem cô ta khoái đến cỡ nào rồi."

"Ò…." Triệu Tuần Tuần sừng sừng đáp lại một tiếng.

"Tuần Tuần, bắt cô phải ở lại với tôi thật ngại quá."

Anh không cho cô gọi anh là dượng nhỏ, nhưng tiếng "Tuần Tuần" này lại được nói ra một cách thân thiện và hài hòa đến thế. Triệu Tuần Tuần muốn nói "thật ra tôi cũng ngại", nhưng không dám nói ra, cô cười khô: "Không sao không sao, người một nhà cả, khách khí gì chứ?"

"Thật ra tôi và Giai Thuyên chưa kết hôn, chỉ là có dự định này mà thôi!"

Triệu Tuần Tuần bị sặc, lại không biết phải tiếp câu như thế nào. Dượng nhỏ ơi là dươ… à không, thanh niên trẻ ơi thanh niên trẻ, cậu nói tôi nghe cái này để làm gì?

"……." Triệu Tuần Tuần không biết nên gọi anh là gì, nét mặt khổ sở chỉ về phía phòng trực. "Tôi đi xem coi có người về chưa."

Anh vui vẻ đi theo sau cô, phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ của cô.

"Tại sao cô không gọi tên tôi?"

Triệu Tuần Tuần nghĩ bụng, ta đây làm gì biết ngài là ai? Đột nhiên nhớ ra lúc nãy khi giới thiệu, Thiệu Giai Thuyên có nói qua tên anh, chỉ là lúc đó cô và Tạ Bằng Ninh còn đang bị đuối trong cú sét "dượng nhỏ" từ trên trời giáng

xuống nên cơ bản là đã không hề nghe lọt nửa câu sau.

Cũng may người dựng lên khốn cảnh cho cô đã chủ động giúp cô giải vây.

Anh vừa như cười lại như không cười mà luồn tới trước mặt cô, câu nói ngắn gọn: "Trì Trừng."

"Tên hay." Để biểu thị thành ý, Triệu Tuần Tuần còn tỏ vẻ suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

Và vấn đề khiến cho diện tích sập đổ của cô phóng đại lên đã xuất hiện rồi.

"Hay như thế nào?" Anh tỏ vẻ nghiêm túc mà hỏi.

"Ừm…." Triệu Tuần Tuần sắp cắn rách môi mình rồi. "Trì sính giang sơn, rất là có khí thế" (Trì sính: cưỡi ngựa vung cương. Triệu TT đã nhầm từ "Trì" trong cưỡi và từ "Trì" của hồ nước. Vì tiếng Hoa hai chữ này cùng âm đọc)

"Tiếc là không phải hai chữ này."

"Trì Thành, có thành có trì, cũng rất tốt." (từ "Thành" trong tiếng Hoa đọc giống từ "Trừng" do đó mới có sự nhầm lẫn này.)

"Cũng không phải chữ 'Trừng' (thành) đó."

Cô nhớ ra cảnh tượng xấu hổ của rất nhiều năm trước, trong tiết hóa, vì một lúc bất cẩn không tập trung mà đã không trả lời được câu hỏi của cô. Chẳng lẽ bây giờ bắt cô phải nói, thật ra tôi căn bản không hề quan tâm tên của anh là "Trì" nào "Trừng" nào, trừ phi tôi "ăn (quá) no" sao? (Lại là một từ âm đọc lai lái nhau)

Nhưng cô là Triệu Tuần Tuần, một Triệu Tuần Tuần ngoan ngoãn được giáo dục từ nhỏ để trở thành một người lễ phép, tuân thủ phép tắt, nhượng người tam phân.

"Vậy xin hỏi là ‘cheng’ nào?" Cô hiếu học vừa khiêm tốn. (‘cheng’

cách phiên âm latin của từ "trừng")

Anh không nói gì cả, chỉ nắm tay cô lên, mở lòng bàn tay cô ra, dùng ngón tay viết viết lên đó.

"Chính là chữ ‘cheng’ này!"

Bi kịch là Triệu Tuần Tuần bị chấn động quá mạnh bởi cử động kinh người của anh, cô chỉ còn nhớ lòng bàn tay nhồn nhột, còn về việc ngón tay anh đã viết nét gì, cô căn bản không hề nhìn rõ.

"Trừng của chữ ‘đăng’ trong ‘đăng sơn’ thêm ba chấm bên cạnh." Anh cười nói.

Nói câu này sớm thì chẳng phải sẽ miễn được một loạt những câu nói và hành động trước đó sao?

Cô mệt mỏi mà nói: "À, ‘Trừng’ của Hồ Dương Trừng chỗ bán cua."

"Nếu cô nói ‘Trừng’ của thanh trừng tôi sẽ càng cảm kích cô hơn." (thanh trừng: hình dung nước trong suốt)

Anh bỏ hai tay vào túi quần, nghiêng đầu nhìn cô cười, nụ cười đích thật rất sạch sẽ. Tuổi trẻ thật là tốt, đẹp trai cũng có lời hơn, nể mặt gương mặt này, Triệu Tuần Tuần tha thứ

cho anh, gì mà dượng nhỏ chứ, nhìn cũng chạc tuổi Thiệu Giai Thuyên thôi, căn bản là một thằng nhóc. Đương nhiên, sự tha thứ này xuất hiện trong đầu là trước khi anh nói câu tiếp theo.

"Triệu Tuần Tuần, tại sao cô lại tên Triệu Tuần Tuần?"

"Vì thuận miệng."

"Thuận miệng sao? Tuần tuần tuần tuần, thật ra là có ý gì, là 'tuần' của tìm kiếm, hay là 'tuần' của cá tầm long?" (vốn dĩ tìm kiếm là 'tầm', hai chữ này trong tiếng Hoa cùng âm)

"'Tuần' của 'bát tuần lão mẫu' " Triệu Tuần Tuần nói như sắp hết hơi. (bát tuần lão mẫu: ý chỉ bà mẹ 80 hoặc hơn, 10 ngày cũng là 'tuần', 10 tuổi cũng tương đương một tuần)

"Chữ này ít dùng để đặt tên lắm, đúng không……."

"Thật ra là vì khi mới sinh tôi ra ba mẹ đã suýt chút làm mất tôi, mất biết bao nhiêu công sức mới 'tìm' lại được, nhưng chữ 'tầm' dùng cho tên thì càng kỳ cục, nên đã lấy đại một chữ đồng âm, do đó tôi tên Triệu Tuần Tuần."

Cô đã nhanh chóng dùng sự thật để kết thúc cuộc trò chuyện này, mặc dù cô rất hiếm khi nhắc đến sự thật này với người khác.

May mắn là ngay lúc này, nhân viên phòng trực đã trở về vị trí làm việc sau bữa cơm no nê, Triệu Tuần Tuần hớn hở xông tới đó, làm xong hết thủ tục báo mất trong tâm trạng nhiệt huyết cao độ và niềm hoan hỷ không lời.

Trên đường về, Triệu Tuần Tuần ngồi ở băng ghế trước của taxi giả vờ ngủ, khi đến nhà hàng, trên đường tới

phòng ăn do Tạ gia đặt trước, Trì Trừng - người từ nãy giờ cũng không mở lời đã nói xin lỗi với cô.

"Xin lỗi, thật ra tôi chỉ cảm thấy hai người xa lạ ở lại đó có hơi ngượng ngùng, nên đã nói nhiều một chút, vốn dĩ là muốn điều hòa lại không khí, kết quả lại thành ra thế này, làm cho cô phiền lòng, là lỗi của tôi."

Anh cúi đầu nhìn cô, gương mặt áy náy lại vô tội. Anh nói rất có lý, trong thoắt chốc, Triệu Tuần Tuần chợt cảm thấy mình mới là người nhỏ mọn, bất giác nhận ra ngôn hành của mình lúc nãy có hơi quá đáng, vội vàng chuộc lỗi.

"Tôi không có phiền lòng, chỉ là mệt thôi." Cô giải thích.

Trì Trừng gật đầu: "Nếu như tôi bị nửa kia để lại tiếp đón một người thân 'tự nhiên xuất hiện', còn là một người khác giới xa lạ, có lẽ tôi cũng sẽ cảm thấy rất mệt."

Nói trắng ra một sự thật ngượng ngùng nhiều khi còn ngượng ngùng hơn bản thân sự việc đó. Hai má Triệu Tuần Tuần thoắt chốc ửng đỏ.

"Không có chuyện đó, không phải tại anh."

"Ò, vậy là tại chồng của cô rồi?" Anh nhướn mày hỏi.

Lần này Triệu Tuần Tuần nhìn anh một cái, không nói gì cả. Rất nhanh, người phục vụ đã mở cửa phòng ra, và họ nhìn thấy một bàn thân thích.

Chương 2

Xe lửa màu thịt

Thiệu Giai Thuyên chạy tới khoác tay Trì Trừng rồi giới thiệu người chồng tương lai này với mọi người một cách trịnh trọng, sau đó cả nhà tiếp tục bữa ăn và trò chuyện vui vẻ cùng nhau. Có thể thấy, những người có mặt đều tương đối hài lòng với chàng thanh niên sắp trở thành chồng của Thiệu Giai Thuyên, Trì Trừng cũng không còn thái độ tùy tiện và gian trá khi ở sân bay, trái lại, anh rất lễ phép, thông minh, khiêm nhường, cách ăn nói cũng không tầm thường, tuy trẻ tuổi nhưng nhìn vào lại rất đáng tin cậy, do đó anh có được sự yêu thích của tất cả phụ nữ có mặt trên bàn tiệc. Nhất là bà ngoại của Tạ Bằng Ninh, bà chừng như muốn lập tức giấu anh vào hàng thân thích của mình. Và cũng phải đến lúc này Triệu Tuần Tuần mới biết, tuy Thiệu Giai Thuyên đã lọt ra ngoài huyết thống "Ngũ phục" với nhà Tạ Bằng Ninh, nhưng lâu nay họ rất thân nhau, hai người còn từng sống chung với bà ngoại mấy năm.

Thiệu Giai Thuyên lúc này cũng đang đắm chìm trong ngọt ngào, Trì Trừng giúp cô lựa xương cá, lột vỏ tôm, hai thanh niên trẻ tuổi nhìn từ góc độ nào cũng là một đôi tuyệt đẹp, và Triệu Tuần Tuần nhìn thấy thần tình vui mừng, an ủi trên mặt của ba mẹ chồng. Có lẽ do chịu ảnh hưởng của cảnh tượng này, một người luôn quan niệm gắp thức ăn cho người khác là vi phạm quy tắc vệ sinh như Tạ Bằng Ninh đã thêm vào chén Triệu Tuần Tuần một miếng thịt, dẫu rằng đó là cái cánh gà mà cô không mấy thích ăn.

Bữa tiệc vốn đã gần kết thúc, một số họ hàng lại phải trở về gấp, do đó Triệu Tuần Tuần và Trì Trừng cũng chỉ tùy ý ăn

vài miếng lót bụng, rất nhanh mọi người đã giải tán. Vợ chồng Tạ Bằng Ninh và ba mẹ cùng tiễn họ hàng ra về, Tạ Bằng Ninh đề nghị ba mẹ hãy về nghỉ ngơi trước, lát nữa anh sẽ đưa Thiệu Giai Thuyên và Trì Trừng về khách sạn.

Ngờ đâu một người có thói quen ngủ sớm như bà Tạ lại nói lâu rồi không gặp Thiệu Giai Thuyên - cô em gái trên danh nghĩa nhưng thật chất lại được bà trông lớn như một cháu gái, bà bảo cô lên xe của ba Tạ Bằng Ninh, hai ông bà sẽ đưa cô về khách sạn, sẵn tiện trò chuyện gia đình. Để tránh cho xe quá chật hẹp, đành tạm tách rời đôi thanh niên trẻ, và đề nghị Trì Trừng theo xe của vợ chồng Tạ Bằng Ninh.

Triệu Tuần Tuần thấy chồng mình hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, cả nhóm người cùng đi về bãi đậu xe mạnh ai lên xe đó.

Khoảng cách giữa khách sạn và nơi dùng bữa không xa, không cần bao nhiêu phút thì đã đến nơi. Bà Tạ và Thiệu Giai Thuyên đang nói rất cao hứng, cùng cô lấy xong chìa khóa phòng, bà đi theo luôn lên đó tham quan nơi ở ra sao, bảo rằng vào đó ngồi một lát là đi ngay.

Vợ chồng Tạ Bằng Ninh và Trì Trừng theo ở phía sau, trước khi vào thang máy, Trì Trừng sực nhớ ra gì đó, anh khách sáo mà hỏi Tạ Bằng Ninh gần đây có cửa hàng tổng hợp hoặc siêu thị nào có quy mô không, vì hành lý của anh vẫn chưa tìm lại được, cũng có nghĩa là vật tùy thân của anh, gồm cả quần áo để thay cũng đều không có bên cạnh, anh cần tìm một nơi sắm lại những thứ đó.

Nơi này tuy không mấy xa khu vực họ ở, nhưng trong nhà có một bà nội trợ xuất sắc như Triệu Tuần Tuần, Tạ Bằng Ninh đâu quan tâm những việc này, do đó nhất thời cũng không nghĩ ra phải giới thiệu nơi nào cho Trì Trừng, đành

chuyển ánh mắt qua người vợ đang im lặng đứng ngoài cuộc của mình.

"Hả? Ò!" Triệu Tuần Tuần vẫn nét mặt như vừa ra khỏi giấc mộng, cô chỉ ra phía xa, "Ra khỏi khách sạn quẹo phải, băng qua một cụm đèn giao thông sẽ thấy một trung tâm mua sắm, tôi không biết anh cần mua gì, nhưng vật tiêu dùng hàng ngày thì nơi đó cũng ứng phó nổi. Gần lắm, đi vài bước là tới."

"Quẹo phải băng qua một cụm đèn giao thông, là bên phải của phía mặt khách sạn hay là đối lưng với khách sạn?" Trì Trừng tiếp tục hỏi.

Tạ Bằng Ninh nhìn hành lý của Thiệu Giai Thuyên trong tay, quay qua nói với vợ mình: "Tuần Tuần, anh mang hành lý lên đó, sẵn tiện xem ba mẹ còn có việc gì không, hay là em đi với Trì Trừng một chuyến, phụ nữ tỉ mỉ hơn, em lại biết đường…."

Triệu Tuần Tuần chần chừ một lúc rồi đề nghị: "Hay là chờ Giai Thuyên trò chuyện với ba mẹ xong rồi cùng đi với anh ta?"

"Ba mẹ không biết phải nói tới khi nào, anh sợ trễ quá sẽ không mua được. Thôi nào, nghe lời, đi nhanh về nhanh."

Còn chưa kịp đợi Triệu Tuần Tuần kháng cự lần nữa, Tạ Bằng Ninh đã đi vào thang máy.

"Xin lỗi lại làm phiền cô rồi." Trì Trừng vẫn nét mặt áy náy.

Triệu Tuần Tuần vốn dĩ còn định khách sáo vài câu, kết quả phát hiện cái câu "không có gì" thế nào cũng nói không ra, anh quả thật là rất phiền phức. Nhưng điều khiến cô bất an

là, ngoại trừ Trì Trừng ra, cô dự cảm thấy còn một phiền phức khác lớn hơn đang đợi ở phía trước.

"Chẳng phải anh đã từng sống trong thành phố này sao?" Triệu Tuần Tuần lườm Trì Trừng một cái, cô có hơi nhận ra, lễ phép và khách khí là không có tác dụng để dùng trên con người này.

Một chiếc taxi nhìn thấy Triệu Tuần Tuần vẫy tay, liền tấp vào.

"Không phải lúc nãy cô nói rất gần, đi mấy bước là tới sao? Sao phải đón xe?" Trì Trừng ra ý cho xe rời khỏi, rồi mới quay qua trả lời câu hỏi của Tuần Tuần: "Từng sống ở đây 5 năm, 3 năm trước rời khỏi."

Triệu Tuần Tuần nhìn cái đèn đỏ không thể với tới ở đằng xa trong tâm trạng phức tạp, hỏi đại một câu: "Năm nay mấy tuổi?"

"25."

Quả nhiên là một thằng ranh con, lần đầu tiên Triệu Tuần Tuần cảm thấy, tuổi tác cũng có thể mang lại cho cô cảm giác ưu thế, cô đã trở thành một người khổng lồ có kinh nghiệm sống nhiều hơn, có thể nhìn Trì Trừng từ trên cao. "3 năm trước chắc anh vẫn còn đang học chứ, lúc đó tôi đã làm việc 3 năm rồi."

"Năm thứ 4, chuẩn bị tốt nghiệp."

"Vì tốt nghiệp nên qua Thượng Hải?"

"Cũng không phải, lúc đó trong nhà xảy ra ít chuyện, bản thân cũng gặp phải một số vấn đề." Trì Trừng nãy giờ lo

nhìn dòng xe ở bên trái bỗng quay qua nhìn Triệu Tuần Tuần.

"Vấn đề của bản thân tức là thất tình chứ gì." Triệu Tuần Tuần nhếch môi.

"Vậy mà cũng biết?" Trì Trừng cười hỏi.

"Vấn đề lớn nhất mà thanh niên 22 tuổi gặp phải, nếu không bao hàm yếu tố gia đình, thì ngoại trừ bị vấp ngã trên đường tình ra, thì chỉ có thể là bị thương, bị bệnh nặng. Nhìn anh tứ chi đầy đủ khỏe mạnh, cũng không giống một người mới bị bệnh xong, vậy thì đa phần là thất tình rồi."

"Cô giống thầy bói."

Triệu Tuần Tuần nói: "Cha ruột của tôi là một thầy bói xờm, nghề đấy."

"Thật hay giả đây?" Trì Trừng bật cười, "Khả năng đoán việc như thần là được di truyền từ ông ấy?"

Triệu Tuần Tuần cũng cười, "Gì mà đoán việc như thần, tôi nhớ ông ấy dự đoán chuyện xấu thường rất là linh, chuyện tốt thì rất ít. Duy nhất một lần, ông ấy nói thần tiên nói cho ông ấy biết ông sẽ giàu vào cuối đời, kết quả là mấy năm trước, ông ấy kiếm từ đầu ra một món tiền hên từ một tên ngốc nào đó, mới tới tay cầm còn chưa ấm thì đã vì uống quá nhiều mà mất mạng dưới bánh xe, lúc chết quả thật là rất giàu - so với cả đời ông ấy mà nói. Chỉ là ông không ngờ ‘cuối đời’ lại tới nhanh đến thế."

Trì Trừng quan sát sắc mặt của Triệu Tuần Tuần, phát hiện cô đích thật không mấy có nét bi thương, mới tiếp tục đề tài

này: "Vậy cuối cùng món tiền đó để lại cho cô?"

"Ừm. Nhưng tiền hên không phải là thứ gì hay ho, tới nhanh cũng đi nhanh, không bao lâu tôi đã xài hết số tiền đó trong một lúc hồ đồ." Triệu Tuần Tuần nói.

Trì Trừng nói: "Đó không giống cô."

Triệu Tuần Tuần khựng người, cười mỉa mai rồi nói: "Anh biết thế nào mới giống tôi sao?"

Trong lúc nói chuyện, hai người không hẹn mà cùng đi một bước lớn, hóa ra phía trước có một cái nắp cống. Triệu Tuần Tuần đó giờ luôn luôn tránh xa những mối nguy hiểm tiềm ẩn này, cô tuyệt đối không cho phép mình đứng trên một cái bẫy có lẽ sẽ là tai họa đang chực chờ bên dưới chỉ với một bước đi sơ xuất của bản thân. Chỉ là không ngờ một thanh niên trẻ tuổi, lại có vẻ như rất thiếu niên đắc chí, khí thái hiên ngang như Trì Trừng cũng có một hành động tránh nguy hiểm tiềm thức như thế.

"3 năm trước rời khỏi đây là đi Thượng Hải ngay sao?"

Trì Trừng lắc đầu, "Ở nước ngoài hai năm mấy, sau đó mới qua Thượng Hải."

"Công tử nhà giàu mà, tôi hiểu." Triệu Tuần Tuần nói. Lúc nãy trên bàn ăn, hình như cô có nghe ai đó nhắc đến, gia cảnh của Trì Trừng rất ‘dày’, anh đảm nhiệm chức cao trong công ty nhà, cũng có thể coi là thiếu niên được việc, quá xứng đôi với Thiệu Giai Thuyên rồi.

"Tôi nghĩ cô chưa hẳn đã hiểu." Trì Trừng đá chiếc lá rụng rơi trên đường. "Ba của tôi tái hôn, trước đó tôi đi theo mẹ, sau khi bà ấy chết tôi mới về bên ba. Ông ấy có tiền, nhưng

giàu được cũng là nhờ hoàn cảnh gia đình bên nhà mẹ kế, họ có hai đứa con một nam một nữ. Tôi ở nước ngoài hơn hai năm, không phải chỉ vì một lòng muốn truy cầu kiến thức, mà là lúc đó ba tôi sợ mẹ kế không thể chấp nhận tôi, nên mới đưa tôi đi."

Triệu Tuần Tuần gật đầu, thật ra thì cô vẫn đã hiểu. Cô cũng từng trải nghiệm quá trình tổ chức lại gia đình, năm 14 tuổi theo mẹ gả vào Tăng gia - một gia đình có hoàn cảnh khác xa gia đình trước đây, tuy không phải bận tâm chuyện ăn chuyện mặc nữa, nhưng trong lòng cô chưa bao giờ cảm thấy an định. Thế nhưng, cô không dự định đi sâu thảo luận vấn đề này với một họ hàng xa của tương lai.

"Còn cô? 3 năm trước cô làm gì?" Ánh nhìn của Trì Trừng dừng lại trên người Triệu Tuần Tuần.

"Từ chức, lấy chồng."

"Tại sao?"

"Không tại sao."

Triệu Tuần Tuần cũng không biết trên đời này có bao nhiêu người giống như cô, từ nhỏ học tập rất cần mẫn, thành tích rất khá, nhưng không hẳn đã nhiệt huyết với tri thức; sau khi có công việc, làm cũng ổn, cuộc sống không phải lo âu, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ qua phải phấn đấu để trở thành nhân thượng nhân; đến tuổi kết hôn, cô lấy một người đàn ông có thể gọi là ưu tú, hôn nhân mỹ mãn, nhưng chưa nếm trải qua một tình yêu mãnh liệt. Con người sống trên đời chính là để từng bước tiến về cái chết, lựa chọn một con đường bình thường nhất sẽ cho chúng ta có cảm giác tương đối an tâm, không có vì sao, kết quả cũng sẽ không có gì quá khác biệt. Năm xưa cô làm tài vụ

trong một xí nghiệp có tiếng, với một công việc đáng tin như thế, Tạ gia cũng có thêm phần hài lòng về cô, sau khi kết hôn, Tạ Bằng Ninh hy vọng cô có thể ở nhà để xây dựng một hậu phương kiên cố cho anh. Khi bắt đầu cô cũng không muốn, không phải vì nhiệt tâm với sự nghiệp, mà chỉ là không muốn làm đứt con đường lui của mình, cho đến khi cô phát giác ra nếu như cô từ chối, sẽ có thể nguy hại đến tính vững cố của hôn nhân, thêm vào Tạ Bằng Ninh chủ động đề xuất mỗi tháng sẽ chuyển vào tài khoản của cô số tiền không dưới mức lương của cô trước đây, cô mới thuận theo chiều gió mà đồng ý. Chỉ thông tục thế thôi. Thật ra thì Triệu Tuần Tuần không yêu tiền, nhưng cô yêu sự an định. Kinh tế cố định là điều kiện tất yếu nhưng không phải toàn bộ của sự an định, điều này cô luôn hiểu.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy mình lùn lại rồi, lấy ba năm nay để nói thôi, trải nghiệm của cô chưa chắc gì đã giúp cô có thể đứng nhìn một Trì Trừng nhỏ hơn mình 3 tuổi từ trên cao.

Hãng hàng không đảm bảo với Trì Trừng hành lý của anh chậm nhất sẽ được gửi đến khách sạn nơi anh đang ở vào tối mai, do đó những gì cần mua cũng chỉ là quần áo để thay. Triệu Tuần Tuần đứng bên khu bán đồ lót nam nổi tiếng nào đó, nhìn Trì Trừng lựa qua lựa lại, sự khó chịu và cảm giác đi sai chỗ tự nhiên dâng trào.

Mấy tiếng trước, có đánh chết cô cũng không tin lịch sử đời cô sẽ bao gồm cả việc cùng mua quần lót với dượng nhỏ tương lai. Điều này khiến cô cảm thấy mình như Tần Khả Khanh sau khi nhận được một giấc ngủ xuân từ Giả Bảo Ngọc. Thêm vào Trì Trừng còn rất không cố ý mà lâu lâu cầm một cái ra đưa trước mặt cô, hỏi: "Cô thấy cái này thế nào?"

Cô chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Chẳng lẽ bắt cô trả lời: "Tôi thấy nó rất hợp với anh." hay là "Màu này không hợp với anh lắm" ?

Triệu Tuần Tuần trông mong Trì Trừng hãy nhanh chóng kết thúc cuộc lựa chọn, thế nhưng anh lại tỏ ra rất hứng chí. Để thực hiện câu nói "đi sớm về sớm" của Tạ Bằng Ninh, cô làm liều chỉ bừa vào một cái.

"Tôi thấy cái này không tệ." Triệu Tuần Tuần nói.

"Vậy à?" Trì Trừng kéo dài giọng nói, "Cô thích cái này?"

Triệu Tuần Tuần muốn xỉu, quần lót của bản thân anh ta, liên quan gì đến việc cô có thích hay là không? Cô hất tay một cái, "Cũng được, qua loa."

"Cô cũng lựa qua loa cho mình vậy sao?" Mặt anh rất tự nhiên, dường như không cảm thấy có gì là đột ngột, điều này khiến Triệu Tuần Tuần nảy sinh chút suy nghĩ, chẳng lẽ người có thần kinh nhạy cảm đó giờ chỉ có mình cô? Chẳng lẽ trong những lúc cô giặt drap giường, xã hội này đã bất giác diễn biến đến mức cháu dâu cùng dượng, hoặc là hai nam nữ xa lạ chỉ mới quen nhau 3 tiếng đồng hồ cùng nhau chọn đồ lót đồng thời thảo luận về nó là một chuyện vô cùng bình thường? Giống như việc phụ nữ mặc quần là chuyện nhỏ vào ngày nay, trong khi nửa thế kỷ trước là một sự kiện làm người đời kinh ngạc?

Cô nhân viên dẻo miệng cũng đã bước tới giải hòa, cô nhìn Triệu Tuần Tuần, bịt miệng cười nói: "Đừng nói là cũng được, lựa kỹ đi, chọn thêm vài cái, dù gì cũng là mặc cho chị xem thôi mà!"

Mặt của Triệu Tuần Tuần lại lần nữa đỏ xuống đến rốn. Nghĩ bụng: hắn mặc cho cô xem đó, mặc cho cả nhà cô xem! Cô cũng chẳng bõ công cãi lại, cầm cái quần đó lên, dứt khoát: "Mua, hay là không mua?"

"Mua! Mua liền." Trì Trừng khuất phục dưới uy quyền của cô, nhanh chóng đưa cho nhân viên đi tính tiền. Triệu Tuần Tuần thở phù một hơi, ngồi lên ghế sopha dành cho khách hàng ở bên ngoài, lật xem catalog trong lúc chờ anh tính tiền. Cuộc sống hàng ngày của Tạ Bằng Ninh đều do cô thu xếp, nhưng trước đây cô chưa hề chú ý đến, thì ra quần lót nam cũng có nhiều lựa chọn đến thế.

Triệu Tuần Tuần đã xem hết mấy trang, nhưng chân của Trì Trừng vẫn còn dừng ở nơi cách ghế cô ngồi một mét. Cô ngẩng đầu, phát hiện anh đang lộ ra một nét mặt tựa như ngượng ngùng, đây cũng là lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian ngắn từ khi hai người biết mặt nhau.

Trì Trừng kéo Triệu Tuần Tuần qua một mép, nói nhỏ với cô: "Chết rồi, tôi chợt nhớ ra trước khi lên máy bay, tôi đã để cái ba lô tùy thân vào hành lý rồi."

"Và sau đó?" Triệu Tuần Tuần cũng cảm thấy mình không nộ mà vẫn oai.

"Ví tiền cũng ở trong đó!"

"Có phải không vậy?" Triệu Tuần Tuần dịu dàng nho nhã kia đã bị ép chết rồi, người còn lại ở đây là Triệu Tuần Tuần đang xịt khói bùng bùng. "Làm gì mà có người để ví tiền và giấy tờ tùy thân vào một cái hành lý vận chuyển chứ? Chẳng lẽ anh không biết xác suất bị mất đồ ở sân bay? Còn nữa, lỡ như hành lý bị mất, cũng đồng nghĩa với việc anh chẳng còn gì nữa, giống như bây giờ đấy! Người bình

thường sẽ làm như vậy sao?"

Trì Trừng không có lý để cãi, xòe bàn tay ra: "Người bình thường chỉ muốn hai bàn tay được giải phóng ra?"

"Anh trống ra hai bàn tay để làm cái gì chứ? Bắt lửa?"

Trì Trừng lẳng lặng lấy ra một cái PSP từ túi áo, Triệu Tuần Tuần nghẹn lời.

Hậu quả trực tiếp nhất mà cái PSP này mang đến chính là: Triệu Tuần Tuần nhất thiết phải tính tiền cho cái quần lót của Trì Trừng. Dẫu rằng cô là Triệu Tuần Tuần luôn mang theo giấy chứng minh bản chính và bản sao trong người, là Triệu Tuần Tuần mua đến hai phần bảo hiểm trước khi lên máy bay.

Họ lẳng lặng đi đến quầy thu tiền. Triệu Tuần Tuần mở ví ra, nói với Trì Trừng trong tuyệt vọng: "Hôm nay tôi không định dùng tiền, không mang theo thẻ tín dụng, chỉ mang hai trăm đồng, đi taxi từ sân bay về đây đã dùng hết một nửa…."

"Không phải chứ?" Người phía sau còn đang xếp hàng chờ tính tiền, Trì Trừng nhất thời gấp gáp đã rất không khách khí mà giật lấy ví của Triệu Tuần Tuần, móc qua móc lại, quả nhiên, moi thêm ra được năm mươi đồng ở phía sau giấy chứng minh.

"Đó là phí giao thông mà tôi chuẩn bị cho lúc khẩn cấp."

"Chắc chắn còn!"

"Hết rồi!"

"Sao có thể hết chứ, lỡ như ví của cô bị cướp thì sao? Coi như tôi xin cô đó, ngày mai sẽ trả gấp đôi, gấp ba, gấp mười!"

Triệu Tuần Tuần gian nan mà lấy ra một bóp chìa khóa từ trong túi xách, "Cái này tôi chuẩn bị dùng để cứu mạng vào phút chót đó."

Trì Trừng cười lớn: "Bây giờ chính là lúc cứu mạng."

Trì Trừng cầm túi đồ mới mua, vô cùng hài lòng mà sánh bước bên cạnh một Triệu Tuần Tuần sắc mặt âm u.

"Được rồi, không cần phải giận đâu. Lát nữa về tôi bảo Giai Thuyên trả cho cô, gấp mười!"

Triệu Tuần Tuần nhìn anh: "Anh mà dám cho chồng tôi và vợ chưa cưới của anh biết chuyện này, tôi liều mạng với anh! Hôm nay tôi chỉ cùng anh đi đến cửa trung tâm mua sắm, sau đó mạnh ai nấy đi, xong việc mới gặp lại."

Trì Trừng cười chẳng để tâm: "Coi cô kìa, người không biết mà nghe vào còn tưởng hai chúng ta có gian tình."

Mãi cho đến trước khi về đến khách sạn, Triệu Tuần Tuần không nói với anh thêm câu nào nữa.

Cô ngồi ở đại sảnh gọi điện cho Tạ Bằng Ninh, Trì Trừng ngồi đối diện với cô.

"Còn không đi?" Triệu Tuần Tuần trưng mắt nhìn anh.

"Tôi phải đợi Tạ Bằng Ninh xuống, để đứng nói ngay trước mặt cô với anh ta rằng lúc nãy cô chỉ cùng tôi đi đến cửa trung tâm mua sắm thôi." Trì Trừng nói rất điềm đạm.

Triệu Tuần Tuần trợn mắt hết cách với anh, càng nghĩ càng thấy hoang đường, đến cuối cùng lại bật cười thành tiếng.

"Được rồi, đi đi."

"Cô đi với tôi nãy giờ rồi, tôi ngồi đây với cô một lát. Chồng cô xuống tôi sẽ đi ngay." Anh không còn không nghiêm túc nữa, nói rất dịu dàng.

Triệu Tuần Tuần lắc đầu, chỉ là một thằng nhóc thôi, so đo với nó làm gì.

Thằng nhóc trước mặt cô ngồi im lặng một lúc, lại mở túi đồ ra nhìn chiến lợi phẩm lúc nãy, tự nhiên phun ra một câu: "Cái này có thật sự là do cô chọn không?"

Triệu Tuần Tuần nói thật lòng: "Bản thân tôi sẽ không chọn cái này đâu."

"Tại sao?"

"Vì tôi không muốn một ngày nào đó đang ngủ, trong nhà xảy ra hỏa hoạn, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi hiện trường, nhưng lại xuất hiện trước mặt hàng xóm với cái quần lót in hình xe lửa."

Trì Trừng dùng ngữ khí dò hỏi: "Nếu là màu thịt, có cải thiện không?"

"Nói gì vậy?" Cuối cùng Tạ Bằng Ninh và ba mẹ chồng của Triệu Tuần Tuần cũng xuất hiện rồi. Thật ra suy nghĩ kỹ lại, cô mới đi có bốn chục phút thôi, nhưng sao lại có cảm giác như đã bốn mươi năm?

"Nói về xe lửa." Triệu Tuần Tuần nhanh chóng trả lời, tuy bất thường, nhưng cũng đỡ hơn là nói đang bàn về quần lót.

Tạ Bằng Ninh cười nghi hoặc: "Xe lửa, loại màu thịt?"

"Xe lửa đầu đạn." Trì Trừng bổ sung.

"Chẳng biết hai người nói gì." Tạ Bằng Ninh chẳng hiểu gì cả, nhưng cũng không có hứng thú hỏi tiếp.

Triệu Tuần Tuần nghĩ thầm: đương nhiên là anh không hiểu rồi, bởi vì "toàn chạy xe lửa" mà. (toàn chạy xe lửa: ý chỉ người nói chuyện không rõ ràng, thật thật hư hư, nói đông nói tây.)

Chương 3

Chúng ta đều đã từng xa lạ

Trên đường về nhà, Tuần Tuần đã đánh một giấc trên xe. Cô thật sự có hơi mệt rồi, nói chuyện với Trì Trừng là một việc rất hành hạ con người, về đến nhà, cô mở nước cho chồng tắm, chẳng muốn nói thêm lời nào nữa, và trên thật tế, ngày thường, một tuần của cô chưa chắc đã nói được nhiều như hôm nay. Tính của Tạ Bằng Ninh hơi lạnh, không thích nói nhiều, công việc lại bận, sau giờ làm về đến nhà, những gì hai vợ chồng nói với nhau cũng chỉ giới hạn trong việc gia đình, ngay cả cãi vã cũng chưa hề có, bởi vì, cãi nhau cũng cần có cùng đề tài.

Có lẽ ngay khi bắt đầu cuộc hôn nhân này, Triệu Tuần Tuần đã đứng ở một vị thế yếu hơn, thêm vào từ nhỏ đã nhận được quy tắc giáo dục: dịu dàng, lương thiện, cung kính, tiết kiệm, khiến cho cô có thêm vài phần kính sợ đối với chồng mình, do đó trong nhà, quyền phát ngôn đa phần thuộc về chồng. Với tính cách của Tuần Tuần, chuyện nhỏ thì cô không có nguyên tắc gì đặc biệt, bạn nói gì với cô ấy cũng được, chỉ cần không chạm đến cực hạn thì thông thường cô cũng sẽ không kịch liệt phản đối. Còn về việc lớn, từ khi kết hôn đến nay vẫn chưa hề xảy ra, cô cũng không biết mức cực hạn của mình có thể rộng đến mức độ nào.

Tạ Bằng Ninh cũng không chủ động đụng đến "khu chứa đạn" của cô, trong mắt anh, cơ bản thì vợ của mình là một người phụ nữ đáng tin cậy, chỉ là khi mới kết hôn, anh có hơi không chịu nổi cái ý thức phòng xa cực kỳ mạnh mẽ của Triệu Tuần Tuần, ví dụ như cô yêu cầu mỗi thanh ống

quản 304 của cửa sổ chống trộm phải có ruột làm bằng sắt, khoảng cách giữa hai ống quản phải đảm bảo sao cho cơ thể người không thể nào lọt qua được dưới bất kỳ hình thức mượn lực nào, còn phải thiết đặt một cánh cửa thoát hiểm dự bị sao cho chỉ có người nhà (thật chất là chỉ có mình cô) biết được chìa khóa đặt ở đâu tại một nơi thích hợp nhất để đào tẩu, toàn bộ cửa kính trong nhà đều thay hết bằng gang, còn phải cài thêm hệ thống báo động hồng ngoại, dưới gầm giường là vật tư chuẩn bị cho lúc khẩn cấp, trong tủ bảo hiểm lúc nào cũng xếp sẵn các chứng tờ quan trọng, để tiện cho việc có thể mang đi hết trong thời gian ngắn nhất. Thế nhưng khi quen rồi thì cảm thấy đó cũng không tổn hại gì đến chất lượng cuộc sống, hoàn toàn có thể xem đó là chất thần kinh đặc biệt ở một người phụ nữ, do đó anh cũng không nói gì; Ngoài ra, cô còn rất hiếu thuận với ba mẹ chồng, tôn trọng chồng mình, , hành vi nhã nhặn, đoan trang chuẩn mực, công việc nội trợ thuần thục… Tuy không thích hợp tiến hành đi sâu thảo luận với cô, sở thích chung cũng không có, song sự cẩn thận của cô ở những mặt khác hoàn toàn có thể bù đắp lại điểm này. Anh lấy một người phụ nữ về nhà là để chung sống, chứ không phải để tìm kiếm cái được gọi là linh hồn va chạm, lửa tình là không thích hợp xuất hiện mỗi ngày, nếu không sẽ trở thành mối sự đe dọa tiềm ẩn đối với những nguyên tắc an toàn của riêng anh. Tạ Bằng Ninh càng chưa bao giờ trông mong linh hồn của Hegel sống trong cơ thể của Lưu Tuệ Phương. (Lưu Tuệ Phương: nhân vật nữ chính trong 1 phim truyền hình, mang phẩm chất tốt đẹp của phụ nữ TQ)

Trước khi ngủ, Tuần Tuần vẫn như ngày thường, kiểm tra một vòng cửa nẻo và điện nước trong nhà, khi trở về phòng, Tạ Bằng Ninh đã đang ngồi dựa trên giường xem tạp chí. Cô nằm xuống, nhắm mắt một lúc, nhưng rồi cũng đã không kìm được lòng mà nói với chồng: "Trước đây

cũng không biết anh có một dì nhỏ trẻ tuổi như vậy."

"Cô ấy không thường xuyên về đây, anh cũng không có xem cô ấy như dì nhỏ, chỉ là người lớn trong nhà xem trọng những quy tắc vai vế này thôi." Tạ Bằng Ninh nói.

"Em nhớ anh có nói trước đây từng sống ở nhà bà ngoại một khoảng thời gian….."

"Lúc đó đi học, nhà bà ngoại ở gần trường."

"Vậy tính ra anh và Giai Thuyên cùng lớn lên rồi? Vậy cũng tốt nhỉ." Tuần Tuần nói một cách rất cẩn thận.

"Có gì mà tốt hay là không tốt." Tạ Bằng Ninh bỏ tạp chí xuống, quay qua ôm lấy Tuần Tuần, tắt một bên đèn đi. Đây là ám hiệu mà hai vợ chồng họ quy ước với nhau, Tuần Tuần lẳng lặng phối hợp.Thật ra đối với chuyện vợ chồng, cô tuy không mấy thích, nhưng lại cũng không phản đối. Trùng hợp là Tạ Bằng Ninh cũng không phải loại người si mê nhục cảm, chỉ là tuổi của họ cũng không còn nhỏ, người lớn trong nhà lại hối thúc, họ vốn đang định có em bé, do đó "bài tập" cũng "thực hành" thường xuyên hơn.

Tạ Bằng Ninh không nói gì, nhưng Tuần Tuần có thể cảm nhận được một sự nôn nóng khác với ngày thường từ hành động của anh. Lòng bàn tay của anh rất nóng, thứ ươn ướt trên đó toàn là mồ hôi, Tuần Tuần nhắm chặt mắt lại. Rất nhanh, cảnh tượng hư ảo trong đầu lại xuất hiện, xâm thực thần kinh của cô. Không giống với cái đang sờ soạn ẩn tàng trong bóng tối của lúc này, đó là cơ thể của một thanh niên trôi nổi trên mây trời, là quá trình âu yếm chân thật, là hơi thở gấp gáp kịch liệt, bao phủ bởi một màn kim mông lung, nhìn không rõ, nhưng có thể ngửi thấy hương vị sống động của dục vọng……

Tuần Tuần không phải là người phụ nữ tùy tiện, kinh nghiệm về phương diện này cũng nghèo nàn vô cùng, thế nhưng cảnh tượng đó lại như sinh ra từ sâu tận đáy lòng của cô, không cần tưới tiêu vẫn tự mình sinh trưởng. Hoặc giả trong lòng mỗi một người phụ nữ đều có một giấc mộng xuân như thế chăng? Cô lặng lẽ thỏa hiệp, lặng lẽ chấp nhận cho giấc mộng này bám lấy mình, nhưng lần này, thông qua màn kim không rõ tên tuổi đó, cô thấp thoáng nhìn thấy một gương mặt.

Tiếng chuông cảnh báo trong tim của Tuần Tuần réo lên làm cô tự mình hoảng hồn, Tạ Bằng Ninh ở phía trên người cô cũng tự nhiên ngừng lại, cô hồi thần, phát hiện tiếng chuông vẫn chưa ngưng, tiếng réo chói tai vẫn đang không ngừng văng vẳng. Đây không phải là tiếng gọi thức tỉnh từ bản ngã đạo đức của một người phụ nữ vốn đoan trang chuẩn mực, mà là hệ thống báo động hồng ngoại bên ngoài hành lang bị va chạm vào, còn bè theo vài tiếng kêu của mèo.

"Anh chẳng biết cái hệ thống chống trộm hồng ngoại đó có tác dụng gì!"

Tạ Bằng Ninh thở dài, cảm hứng đột ngột tiêu biến, trở về với gối của mình.

Tuần Tuần kéo ngay ngắn lại áo quần rối bời của mình, đứng dậy ra ngoài kiểm tra. Quả nhiên là con mèo trong nhà đang chơi đêm, bất cẩn nhảy cao quá nên tiến vào phạm vi dò xét của tia hồng ngoại. Cô tắt chuông báo đi, meo mi nhìn thấy chủ nhân của mình, sáp đến quay quần bên chân cô đòi thức ăn.

Thật ra từ nhỏ Tuần Tuần đã rất kháng cự trong việc nuôi

động vật nhỏ, loại trừ vấn đề vệ sinh ra, điều quan trọng nhất là những con mèo con chó này, tuổi thọ dài nhất cũng chỉ có mười mấy năm, trong tình trạng bình thường, bất kể có yêu chúng đến mức nào thì trước sau gì chúng cũng phải nửa đường rời khỏi chủ nhân, đến lúc đó lại không khỏi phải đau lòng, do đó giữ khoảng cách từ sớm vẫn hơn, trân trọng chút tình cảm và nước mắt đó. Điều cô không ngờ là Tạ Bằng Ninh lại nuôi mèo, còn là một con mèo già, thần tình mệt mỏi, cử chỉ chậm chạp, theo thông tin được biết thì nó được bế qua đây từ nhà bà ngoại. Tạ Bằng Ninh rất bận, ba năm nay, người sớm tối bên cạnh con mèo này trái lại lại là Triệu Tuần Tuần, do đó, dần dần, con mèo đó cũng đã thân thiết với Tuần Tuần hơn.

Đưa tay vuốt lên cái lưng gầy gò như củi của meo mi, tiếng chuông báo động đã được tắt kia thấp thoáng như vẫn đang reo rú bên tai Tuần Tuần, rất nhiều những cái không tốt đẹp, những suy nghĩ u ám đang lăn lốc như cuộn chỉ tơ, nhưng đồng thời cũng có vô số con mèo hoang đang chạy loạn xạ một cách điên cuồng trong đầu cô, cứ mỗi khi cảm nhận được một chút manh mối, cô lại như bị quấn thêm vào nút kết khó gỡ kia. Cô không biết mình đã ngồi xổm như thế bao lâu, gió đêm luồn vào, lạnh đến rùng người, meo mi không biết đã chạy đi đâu rồi, lúc này cô mới nhớ đến người chồng đang nằm trên giường của mình, vội vàng trở vào phòng, nhưng Tạ Bằng Ninh chiếm hơn nửa chiếc giường đã say giấc tự lúc nào.

Tuần Tuần khẽ khàng trở về vị trí của mình, nằm nghiêng người, mượn ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài, cô chăm chú quan sát người đàn ông bên cạnh. Cô đã nằm bên cạnh anh ba năm, nhưng lại chưa bao giờ thật sự nhìn gương mặt anh khi anh ngủ, gương mặt đoan chính kia vẫn đẹp mắt, nhưng giống như…. giống như một người xa lạ.

Quả thật, tất cả lứa đôi trên thế gian này đều từng là người xa lạ. Triệu Tuần Tuần của ba năm trước chưa hề biết trên thế giới này có sự tồn tại của một Tạ Bằng Ninh.

Chị của ba kế của Tuần Tuần là bạn cũ của một người thân bên gia đình Tạ Bằng Ninh, lúc trước anh là cháu rễ kim quy mà cô của Tăng Dục đã long trọng giới thiệu cho cháu gái mình. Khi đó Tăng Dục mới về nước, người trong nhà đã bắt đầu dự tính cho chung thân đại sự của cô, xuất thân từ gia đình viên chức nhà nước, tài mạo sự nghiệp xuất chúng, Tạ Bằng Ninh được xem là đối tượng lý tượng của cô, ngờ đâu nửa đường lại nhảy ra một "Trình Giảo Kim" (Trình Giảo Kim: một tướng lĩnh cuối đời Tùy, do thường xuyên xuất hiện ở giữa đường nên có câu nói này, ý chỉ sự việc xảy ra một chuyện ngoài dự đoán), không phải ai khác, chính là mẹ ruột của Triệu Tuần Tuần.

Chuyện này phải kể lại từ đầu. Trái ngược với cuộc sống bình dị của Tuần Tuần, mẹ của Tuần Tuần là một phụ nữ mang đầy sắc màu truyền kỳ, năm nay vừa tròn ngũ tuần, vẫn quyến rũ xinh đẹp, phong độ không giảm ngày trước, là nữ thần trong lòng của những trung lão niên nơi gần bà sinh sống. Bà yêu chuộng khiêu vũ, thường xuyên diện những bộ váy màu sắc sặc sỡ, trang điểm phấn son lòe loẹt, bị Tăng Dục gọi là "chị diễm lệ" ở sau lưng, đây vốn dĩ là lời nói đùa mang tính trêu chọc, nhưng có một lần Triệu Tuần Tuần vô tình nghe thấy, cảm thấy cũng rất xác đáng, cuối cùng khi truyền đến tai của "chị diễm lệ", bà cũng im lặng chấp nhận xưng hô này. Dù gì diễm lệ cũng không phải là tội, gọi "chị" cũng đỡ hơn là "dì".

Năm xưa "chị diễm lệ" là một đóa hoa hoang dại ở vùng nông thôn ngoại ô, mà bất kỳ ai trông thấy cũng muốn sở hữu. Kết quả là khi chưa tròn hai mươi tuổi, chị đã bất chấp gia đình phản đối, nghe theo lời nói ngọt ngào của một

người đàn ông mà cùng vào thành thị chung sống, nhưng sau khi sinh con xong mới biết đó chẳng phải là nhân sĩ thành công gì, chẳng qua là người hành nghề bói toán, chuyên hý thần lộng quỷ lừa tiền là chính. "Chị diễm lệ" phẫn nộ, cuối cùng không chịu đựng nổi, quyết định đá người đàn ông này qua một bên, dắt theo đứa con gái mới năm tuổi ra đi, tự tìm phương kế sinh nhai. Chị tìm được công việc rồi, mất việc rồi, chị yêu rồi, bị bỏ rồi, lại yêu nữa rồi, lại bỏ người ta rồi…. từ đó trải qua những ngày tháng bấp bênh, hôm nay không biết đến ngày mai. Nhưng cuộc sống vật chất bần cùng không thể ngăn chặn lòng theo đuổi trên tinh thần của "chị diễm lệ", năm Tuần Tuần mười tuổi, "chị diễm lệ" trở thành tín đố cuồng nhiệt của trò khiêu vũ thịnh nhất thời đó. Từ một người liên tục đạp trúng chân bạn nhảy, chị rất nhanh vụt biến thành "Hoàng hậu" của vũ trường, còn nhờ vũ đạo mà kết duyên với ba của Tăng Dục - giáo sư học viện kiến trúc của đại học G.

Lúc ấy giáo sư Tăng có một người vợ, một con trai và hai con gái, Tăng Dục nhỏ nhất, anh chị của cô phân biệt lớn hơn cô năm và bảy tuổi. Không thể nói rõ là âm sai dương thác hay là trúng phải bùa ngãi, đường đường một giáo sư trường điểm gặp phải một nữ công nhân diễm lệ bị mất việc, lại như là thiên lôi đạp trúng địa hỏa, từ cái nháy mắt qua lại của ban đầu phát triển đến không thể kìm chế, từ đó mở màn cuộc tình lén lút kéo dài hai năm của họ.

Khi Tuần Tuần 12 tuổi, giấy không gói được lửa, gian tình cuối cùng vẫn đã bị người vợ cùng thuộc phần tử trí thức của giáo sư Tăng phát hiện, và cuộc đại chiến gia đình bùng nổ như một lẽ tự nhiên. Ngay khi giáo sư Tăng quyết định vì truyền thống đạo đức và mái nhà hoàn chỉnh mà đau thương chia tay với chị diễm lệ để trở về bên vợ, tai nạn đã xảy đến. Vợ của giáo sư Tăng đột nhiên mắc bệnh, không tới nửa năm thì đã ra đi. Giáo sư Tăng chịu tang cho

vợ một năm rưỡi, sau đó chính thức cưới "chị diễm lệ", rước hai mẹ con họ vào nhà. Lúc đó Tăng Dục cũng 14 tuổi, còn chưa đủ lông đủ cánh, song hai anh chị đã ra nước ngoài du học của cô từ đó không còn qua lại với ba của mình nữa.

Tuần Tuần cũng ghét người thứ ba, nhưng cô lại có thể hiểu được mẹ của mình. Khi "chị diễm lệ" - một người chưa tốt nghiệp trung học cơ sở- xoay quanh trên vũ đài, chẳng qua cũng chỉ muốn chọn một cái "rỗ đựng rau" từ những ánh mắt theo đuổi phía dưới, ngờ đâu cái tới tay lại là LV, bảo chị làm sao có thể dùng tiêu chuẩn đạo đức cao hơn để yêu cầu mình? Thành công gả vào nhà giáo sư Tăng chưa đến hai năm, có lẽ do mạng chị có phước, giáo sư Tăng được thăng làm phó viện trưởng học viện kiến trúc, LV biến thành Hermes. Rất lâu sau, viện trưởng phu nhân "chị diễm lệ", lúc bừng tỉnh sau giấc ngủ cũng sẽ dùng lực nhéo vào mặt mình, xem có phải đang mơ không.

Giáo sư Tăng phong độ của ngày trước đã dần lớn tuổi, cũng không còn rong chơi như xưa nữa, một lòng cùng người vợ thứ hai của mình sống hết nửa đời còn lại, sự thông tục và sắc màu sinh động của "chị diễm lệ" đã thêm vào cuộc sống khuôn khổ của ông không ít lạc thú. Nhưng sự thăng hoa của cuộc sống đã kéo giãn sự khác biệt trong lòng "chị diễm lệ". Sợ mình sẽ thua kém những phu nhân của viện trưởng và của các giáo sư khác, chị bắt đầu theo đuổi y phục đẹp đẽ, theo đuổi văn hóa đạo đức. Đầu tiên là làm cho con gái ruột của mình trở thành một thục nữ trời sinh, tuyệt đối không thể mang chút dấu tích của sự kết hợp từ một tay thầy bói lừa gạt với một nữ công nhân mất việc, chị bắt Tuần Tuần phải làm tốt hơn người khác bất kỳ là về mặt nào, chí ít không thể thua cho thiên kim tiểu thư chính hiệu Tăng Dục.

Tuần Tuần và Tăng Dục chạc tuổi nhau, hai người là đối tượng bị đem ra so sánh thường xuyên, dưới sự nổ lực không ngừng của chị diễm lệ, bất luận là ngoại hình, đạo đức hay học thức, Tuần Tuần đều không thua Tăng Dục, ngoại trừ năm tốt nghiệp đại học, cô từ chối cơ hội ra nước ngoài tiến tu, "chị diễm lệ" cho rằng đó là biểu hiện của lòng hiếu thuận của Tuần Tuần, hơn nữa con gái ở bên cạnh mình, lại tìm được công việc tốt, chị diễm lệ vô cùng hài lòng, công việc cuối cùng của chị chỉ còn là tìm cho con mình một người chồng tốt hơn chồng của Tăng Dục.

Khi lần đầu tiên cô của Tăng Dục nhắc đến Tạ Bằng Ninh với giáo sư Tăng, bầu trời của "chị diễm lệ" sáng lên rồi. Sau khi đi sâu điều tra bối cảnh gia thế và điều kiện cá nhân của Tạ Bằng Ninh, chị tin rằng đây chính là đối tượng kết hôn không thể tốt hơn nữa, gia đình tuy không đại phú đại quý, nhưng chất phác, giáo dục tốt, bản thân Tạ Bằng Ninh cũng nhất biểu nhân tài, tiền đồ vô hạn, lỡ mất người này rồi không biết có còn tìm được người khác nữa không, cơ hội chiến thắng Tăng Dục và đoàn cô cô hậu thuẫn chưa bao giờ xem chị diễm lệ là người thân kia đã tới rồi!

Một "chị diễm lệ" có gan nghĩ có gan làm lúc cần ra tay liền ra tay, đầu tiên chị dò hỏi được thời gian hẹn gặp nhau của Tăng Dục cô cô với người nhà họ Tạ, sau đó sáng sớm hôm đó, chị dùng điện thoại công cộng không ngừng quấy nhiễu Tăng Dục cô cô, cho đến khi đối phương không chịu nổi nữa mà gác máy qua một bên, tiếp đó chị dùng danh nghĩa mẹ kế của Tăng Dục nói với gia đình họ Tạ, rằng vì lý do khách quan nào đó, hy vọng có thể đẩy thời gian gặp mặt lên sớm hai tiếng. Người nhà Tạ không rõ đầu đuôi, nhưng cũng tôn trọng quyết định của đối phương. "Chị diễm lệ" mượn ngay thời cơ này, đường hoàng mà đưa đứa con gái không hề tình nguyện, bị chị nửa ép nửa dụ dỗ - Triệu Tuần Tuần - đến gặp mặt người họ Tạ. Chị tin rằng

cùng là con gái của Tăng phó viện trưởng, Tuần Tuần tuyệt đối dễ dàng được lòng con trai nhà họ Tạ hơn là Tăng Dục.

Thế là hai gia đình đã ngồi vào bàn. Tiểu thư họ Tăng biến thành họ Triệu, nhà họ Tạ cũng rất bồn chồn, nhất là khi được biết Tuần Tuần thật ra là con gái của vợ kế của giáo sư Tăng, dẫu cho đã không làm đối phương khó xử ngay lúc đó, nhưng họ cũng xem như mình đã bị người giới thiệu lừa gạt, thêm vào trạng thái của Triệu Tuần Tuần hôm đó cực kỳ xấu, sắc mặt ảm đạm, hai mắt vô thần, vậy cũng thôi đi, tệ nhất là cô còn để hồn bay đi đâu, nói năng hệt khúc gỗ, y như đang mộng du, dẫu cho "chị diễm lệ" đã len lén nhéo thâm đùi của Tuần Tuần dưới gầm bàn, cô vẫn chưa có dấu hiệu hoàn hồn.

Chưa đến hai tiếng, "chị diễm lệ" còn chưa kịp rút lui thì Tăng Dục cô cô - người xem việc đến sớm là mỹ đức - đã dắt theo Tăng tiểu thư chính hiệu ra mắt mọi người, phát hiện suýt chốc bị người ta bịt tai qua mắt, cô của Tặng Dục chỉ vào mũi "chị diễm lệ" mà mắng chị cả đời cũng chỉ có thể là vai cắc ké không thể dung hòa vào trào lưu, người nhà họ Tạ có mặt ở đó cũng tái xanh mặt mày.

"Chị diễm lệ" bẽ mặt, mới hiểu ra phương pháp mà mình cực tâm sắp đặt chỉ là một nước cờ thất bại, xấu hổ kéo Tuần Tuần bại trận rút lui, liên tục mấy ngày cũng rầu rĩ không vui, ăn không thấy vị.

Nhưng không ai ngờ rằng, một tuần sau, thái độ của Tạ gia đại nghịch chuyển, họ chủ động liên lạc với "chị diễm lệ". Thì ra Triệu Tuần Tuần như hồn ma của hôm đó lại tự nhiên lọt vào pháp nhãn của Tạ Bằng Ninh, phụ huynh của đối phương đề xuất, nếu như Tuần Tuần đồng ý, hai thanh niên có thể tự do hẹn hò với nhau.

Hào quang của thắng lợi đột ngột soi sáng "chị diễm lệ" ngay trong lúc tối tăm nhất, bệnh của chị không chữa cũng tự hết, chị bắt đầu xuất chiêu khuyên răn đứa con gái lâu nay luôn nghe lời mình. Ban đầu Tuần Tuần cũng không mấy nhiệt tâm, nhưng cô cũng không muốn làm trái ý mẹ, đành chấp nhận gặp mặt Tạ Bằng Ninh, qua lại một thời gian, hình như bản thân cũng không tìm được lý do bỏ ngang giữa chừng. Thế là, họ đã giống như những cặp tình nhân khác: uống cà phê, ăn món Tây, xem phim, nắm tay, dạo bờ biển, chụp ảnh áo cưới, đãi tiệc, tất cả các bước của tình nhân họ đều đi qua một lần, và sau đó của sau đó, Tuần Tuần đã giống như đêm nay vậy - nằm bên cạnh Tạ Bằng Ninh.

Lúc mới gả vào nhà, người họ Tạ, bao gồm cả ba mẹ chồng của Tuần Tuần cũng đều không mấy thích đứa con dâu này, ngoài mặt khách khí, nhưng thực chất thì rất lạnh nhạt. Tuần Tuần cũng hiểu, vì màn kịch trong lần đầu gặp nhau đó, họ có suy nghĩ gì cũng không phải là điều quá đáng. Sau này thấy Tuần Tuần hiểu chuyện, thu xếp gia đình rất tốt, lại sống hòa thuận với con trai, họ mới từ từ hài lòng với cô, tuy nhiên khi nhắc đến bà thông gia thần kỳ kia, sắc mặt của họ vẫn sẽ có chút quái lạ.

Chương 4

Lấy chân tình không lấy gian tình

Hôm sau, khi Tuần Tuần tỉnh giấc thì trời đã sáng. Trùng hợp đây là ngày thứ bảy, Thiệu Giai Thuyên và Trì Trừng sau khi viếng thăm bà ngoại thì gọi điện hẹn vợ chồng Tạ Bằng Ninh ra dùng bữa, sẵn tiện tụ họp. Hôm nay là ngày Tuần Tuần về nhà mẹ, do đó Tạ Bằng Ninh cũng không miễn cưỡng cô cùng đi với mình. Tuần Tuần mừng thầm vì mình có một lý do thích đáng để vắng mặt, cặp đôi Thiệu Giai Thuyên và Trì Trừng luôn mang đến cho cô một áp lực vô hình.

Tăng viện trưởng cũng nghỉ ở nhà, gần đây sức khỏe của ông không mấy tốt, thường xuyên thấy choáng. Là một người ba kế, Tăng viện trưởng vẫn đã xưng chức, đối với Tuần Tuần, ông không phải muốn giáo huấn là giáo huấn, muốn làm sao là làm như với Tăng Dục, nhưng ông cũng cố gắng đối xử công bằng với cả hai. Cái mà Tăng Dục có, thông thường cũng sẽ không thiếu phần của Tuần Tuần, thái độ của ông đối với Tuần Tuần cũng rất ôn hòa. Thấy sức khỏe của ông kém đi, Tuần Tuần rất lo lắng, trò chuyện với ông một lúc thì đúng lúc Tăng Dục về nhà ăn tối. Đã lâu rồi chị diễm lệ không làm bữa cơm gia đình lớn như thế, chị than là mệt đến "phát ho", do đó vừa ăn xong, bỏ chén xuống là liền kéo giáo sư Tăng ra ngoài tản bộ.

"Bà ấy trực tiếp nói là lười rửa chén là xong chứ đâu, còn lôi dẫn chứng khoa học ‘Trăm bước sau bữa ăn’ ra để mà nói nữa chứ!" Tăng Dục vừa thu dọn bàn vừa nói với Tuần Tuần.

Đứng trước vòi nước trong bếp, Tuần Tuần xắn tay áo lên, cười cười không nói gì. Làm vợ Tăng viện trưởng là việc làm giỏi nhất cả đời chị diễm lệ, nửa đời trước chị đã chịu khổ nhiều rồi, giờ đây muốn bù đắp lại những gì ngày trước đã đánh mất cũng không có gì là không đúng. Hơn nữa, nhất nhật phu thê bách nhật ân, hiện giờ sức khỏe của giáo sư Tăng ngày một suy yếu, chị diễm lệ đã chăm sóc cho ông rất chu đáo, vì ở bên cạnh ông, ngay cả trò khiêu vũ háo nhất chị cũng bỏ rồi. Những việc này thật ra Tăng Dục đều biết, chỉ là, không chế giễu chị diễm lệ mấy câu, cô chịu không nổi.

Đứng dựa vào cửa nhà bếp nhìn Tuần Tuần rửa chén, Tăng Dục 'chậc chậc' thành tiếng. "Tôi thấy Tạ Bằng Ninh nhà cô cũng là người chẳng đụng gì đến việc nhà rồi chứ gì, cưới được cô cũng gọi là nhất cử đa tiện rồi."

"Sự kiện đoạt phu" năm xưa đã không làm cho Tăng Dục và Triệu Tuần Tuần triệt để phản diện, sau sự việc đó Tăng Dục chỉ cảm thấy khinh với hành động của chị diễm lệ. Bên cạnh đó vì lý do trường kỳ tranh cãi nhau trong các quan điểm khác biệt, nên Tăng Dục quá hiểu Triệu Tuần Tuần, tuy trong đầu Triệu Tuần Tuần có rất nhiều suy nghĩ u ám và kỳ lạ, nhưng cô tuyệt đối không phải là một người bẩn thỉu. Quan trọng hơn là Tăng Dục của năm đó đang trong tuổi xuân đẹp nhất, phong thái thịnh nhất, cô vốn dĩ không thích loại người như Tạ Bằng Ninh, càng điên đầu với lòng nhiệt thành của người lớn. Triệu Tuần Tuần lấy thì lấy đi, không những không chọc tức được cô, trái lại cô còn thấy tiếc cho Tuần Tuần, còn chưa nếm trải qua hương vị của tình yêu thì đã bị rơi vào bẫy lầy của hôn nhân.

"À phải, số tiền cô chuyển qua tài khoản của tôi sáng hôm qua có cần lấy lại không?" Thấy Tuần Tuần không dự định tiếp tục đề tài của mình, Tăng Dục lại nghĩ ra một chuyện

khác.

Lau khô cái chén cuối cùng, Tuần Tuần rửa tay, rồi mới đáp: "Không, cứ để đó trước."

"Nguy cơ vẫn chưa giải trừ sao? Tình nhân cũ xuất hiện thật ư?"

"Đúng là có người xuất hiện rồi, nhưng người đó là dì nhỏ của anh ấy." Suy nghĩ một lúc Tuần Tuần lại bổ sung: "Còn có một dượng nhỏ."

Tăng Dục cười, "Tôi không nói sai chứ, cô đấy, chính là nghĩ quá nhiều. Nếu đã vậy rồi, bây giờ còn có vấn đề gì nữa?"

"Vấn đề ở chỗ, đó là đôi dì dượng còn nhỏ tuổi hơn chúng ta." Cởi tạp dề ra, Tuần Tuần lại tiếp: "E là chuyện này còn gay go hơn tôi nghĩ."

"Chẳng lẽ tất cả phụ nữ đã kết hôn đều sẽ xem người khác giới trẻ tuổi hơn mình là kẻ địch giả tưởng? Dẫu cho người khác giới đó còn là người thân của chồng mình?" Tăng Dục trêu.

Tuần Tuần bình tĩnh nói: "Là người thân, một người thân có tên viết tắt được anh ấy dùng làm mật khẩu."

"Không phải chứ?" Tăng Dục lại nổi hứng tò mò. "Nếu như hắn thật sự có một tay với cô dì nhỏ gì đó, hắn còn cho cô biết mật mã của mình sao?"

Ngày thường Tuần Tuần đều dùng ngân hàng trên mạng của Tạ Bằng Ninh để thanh toán tiền điện nước gas và phí điện thoại, bốn chữ cái đầu của mật mã chính là PNJQ (4

chữ cái trong tên phiên âm của hai ‘dì cháu’ Ping Ning Jia Quan), trước đây Tuần Tuần không hiểu nổi hàm ý của những chữ cái này, thỉnh thoảng vô tình thấy anh đăng nhập vào hộp thư, những phím bắt đầu cũng là những chữ này. Tạ Bằng Ninh chưa hề nghi kỵ đối với Triệu Tuần Tuần, cũng không giải thích cho cô nghe lai lịch của dãy mật mã này, bình tĩnh đến thế, cũng chỉ vì anh cho rằng cô sẽ không thể phát giác được gì. Nhưng trên sự thật, ngay trong lần đầu tiên anh gọi tên của dì nhỏ, trong lòng Tuần Tuần đã hiểu hết rồi.

Tạ Bằng Ninh không phải là một người lãng mạn, có thể mang tên của một phụ nữ khác cho vào một dãy ký hiệu bức thiết phải ghi nhớ, sau khi kết hôn cũng chưa từng nghĩ qua phải sửa đổi, có thể thấy người đó có một vị trí vô cùng đặc thù trong lòng anh, chí ít ‘đã từng’ là đặc biệt.

"Vậy hắn có biết cô biết không?" Tăng Dục cực lực nói.

Tuần Tuần lắc đầu, cô nghĩ đây chính là lý do vì sao năm xưa Tạ Bằng Ninh đã chọn cô. Nếu không thì chính cô cũng không giải thích được lý do vì sao, cô - một người bị quê đến cực điểm với chị diễm lệ trong ngày xem mắt đó lại nhận được sự chiếu cố của lá cổ phiếu hạng ưu này, tóm lại chắc chắn không phải vì gương mặt của cô, đương nhiên, Tuần Tuần tuyệt đối không xấu, nhưng trong lần đầu tiên gặp anh, cô soi gương cũng cảm thấy mình giống một con ma. Người vợ trong mắt Tạ Bằng Ninh lâu nay luôn là một người phụ nữ đơn giản, ngày tháng qua đi, Tuần Tuần cũng dường như đã quen với vai diễn này, cũng cảm thấy mình vốn dĩ chính là như thế.

"Ôi người đàn ông tự cao nhưng vô tri, tôi thấy tội nghiệp cho hắn." Tăng Dục nói. "Cô không định làm gì sao?"

Tuần Tuần nói: "Chưa nghĩ ra."

Cô nên làm gì đó, anh thật sự dự định xuất quỹ (lệch ra quỹ đạo của đạo đức, nôm na mà nói chính là phát sinh tình yêu ngoài hôn nhân), cô quậy cũng sẽ ly hôn, không quậy cũng sẽ ly hôn, nếu như anh không dự định làm dao động cuộc hôn nhân này, vậy cô hà tất phải đẩy anh một cái trong giai đoạn sự thái chỉ mới nảy mầm?

"Để mặc cho hắn đường hoàng diễn vở kịch loạn luân với cô dì nhỏ sao?"

"Làm gì khoa trương dữ vậy, tôi chỉ cảm thấy giữa họ có hơi không tầm thường. Nhưng cho dù anh ấy thật sự có suy nghĩ gì đi chăng nữa, thì phía trước cũng còn một dượng nhỏ mà."

"Dượng nhỏ thế nào?" Cuối cùng Tăng Dục cũng lộ ra bản sắc rồi, cô mới không phải là một bà chị tốt quan tâm em gái, đây mới là trọng điểm mà cô có hứng thú.

Tuần Tuần nghĩ đến gương mặt của Trì Trừng khi cười. Cô nói một cách hàm hồ: "Ừm, cũng được."

"Cô không phải gọi hắn ta là dượng nhỏ chứ?"

"Làm gì có…… cậu ta tên Trì Trừng."

" ‘cheng’ nào?"

Tuần Tuần muốn đập vô đầu mình, bảo mày nhiều chuyện nè! Xem đó, vấn đề tuần hoàn lại xuất hiện rồi đó thấy chưa!

Cô cũng chẳng biết mình sao nữa, nắm tay Tăng Dục lên,

học theo ai kia dùng ngón tay viết chữ "Trừng" vào lòng bàn tay Tăng Dục.

Tăng Dục nhanh chóng rút tay mình lại, nói bằng giọng quái lạ: "Có miệng không nói đi, tự nhiên động chân động thủ? Nổi da gà chết đi được, cô đâu phải là con trai, ghẹo tôi làm gì chứ?"

"Ò. Hả?" Tuần Tuần suýt chốc bị nước vãi làm sặc chết, "Cô mới nói gì?"

"Tôi nói cô đâu phải là đàn ông, tôi cho rằng cô đang ghẹo tôi." Tăng Dục nói với giọng rất không nhẹ nhàng, tiếp đó lườm Tuần Tuần một cái, càng bồn chồn thêm rồi, "Cô đỏ mặt gì chứ? Hôm nay không có uống nhầm thuốc chứ, kỳ lạ thật!"

Tuần Tuần càng ngượng hơn nữa, bây giờ thì Tăng Dục thấy ra được đoan nghê gì rồi, cô sáp tới hỏi: "Chẳng lẽ cô và tiểu dượng phu có gian tình rồi?"

"……" Tuần Tuần há há miệng ra, nhưng rồi ngưng lại, thay vào đó bằng nụ cười mỉm rồi đáp: "Làm gì có, chỉ là tối qua tôi đã mua cho cậu ta một cái quần lót có hình xe lửa."

Tăng Dục khoái rồi, "Được, cô cứ tưởng tượng đi. Không nói thì thôi, đừng xem tôi là đồ ngốc."

Bản tình ca ngọt lịm từ đâu vang lên, Tuần Tuần hoảng hồn, hồi thần lại mới biết thì ra là tiếng chuông điện thoại của Tăng Dục, nhìn đường đường một nữ kiến trúc sư hải quy dùng giọng điệu của một tiểu cô nương để trò chuyện với người ở bên kia điện thoại, chỉ ngắn ngủi vài câu, sau khi cúp máy còn mang nụ cười mơ ảo ngọt ngào của thiếu nữ, cô bất giác rùng mình một cái.

"Tôi chuẩn bị đi đây, bạn trai đến đón." Tia sáng trong mắt của Tăng Dục vẫn chưa tan đi.

"Vẫn là ‘giọng hát’ siêu cấp đó?" Tuần Tuần hỏi một cách cẩn thận.

Tăng Dục nói: "Đừng cứ nhắc lịch sử cũ, tôi đá hắn từ lâu rồi."

"Vậy lần này là thần thánh phương nào?" Tuần Tuần biết Tăng Dục đang chờ câu hỏi này của cô.

Tăng Dục cười nói: "Người đáng yêu nhất!" Cô hài lòng với nét mặt không hay biết gì của Tuần Tuần, bắt đầu giải thích: "Tòng binh đó, là thượng úy lục quân, còn là anh hùng cứu nạn."

Ngón tay của cô lại lục ra hình chụp chung của mình và "Người đáng yêu nhất" từ điện thoại, Tuần Tuần sáp qua xem một cái, người đàn ông trong hình trông uy nghiêm hung dữ, dũng mãnh vô cùng, tuy chỉ nhìn được nửa người, nhưng cũng có thể biết cơ bắp của y vô cùng cường tráng.

Bạn trai đợt trước của Tăng Dục là giảng viên trẻ tuổi khoa thanh nhạc của Học viên Nghệ Thuật, mái tóc bồng bềnh, trông rất thư sinh. Sự lựa chọn mang tính "phi dược" đến thế của Tăng Dục khiến Tuần Tuần cảm thán với tính đa dạng về mắt thẩm mĩ của cô, đồng thời càng tin vào chân lý vĩnh hằng bất biến: Cùng với sự tăng trưởng của tuổi tác, bất luận là nam hay là nữ, ánh mắt nhìn người khác giới cũng sẽ dần già đi xuống.

"Thế nào?" Tăng Dục hỏi.

Tuần Tuần chỉ có thể trả lời một cách thành thật: "Xem ra thì rất là có ‘nhân’!"(nhân: ý muốn nói ‘ruột’ bên trong)

"Coi cô nói kìa!" Tăng Dục rút lại điện thoại, "Thật ra anh ấy là một người rất chu đáo rất có tâm tư. Khẩu hiệu của tụi này là: lấy chân tình, không lấy gian tình!"

"Người lần trước thì không phải chân tình sao?"

Đến nay Tuần Tuần vẫn còn nhớ thời kỳ yêu nhau nồng nhiệt của Tăng Dục với anh chàng thanh nhạc - dường như hai chữ "thời kỳ" mang đến cho người nghe một cảm giác xa xôi, nhưng thật chất thì đó cũng chỉ là chuyện của nửa năm trước thôi. Tăng Dục yêu anh yêu đến không còn biết gì khác, cô nghiêm túc đắn đo xem con của họ sau này nên đi theo thanh nhạc hay theo ngành kiến trúc. Sau đó, chàng thanh nhạc nhất thời nổi hứng, bỏ ngoài cái giá của phái học viện, tham gia vào "Cuộc dự tuyển mỹ nam hệ thanh nhạc" có quy mô lớn được tổ chức của bản địa, lúc đó Tăng Dục còn giật điện thoại của Tuần Tuần để bỏ phiếu cho bạn trai, bây giờ không yêu nữa, nghi chắc nghĩ lại cô cũng muốn đánh mình của lúc đó.

Nói ra thì Tăng Dục cũng không phải là một người lạm tình, đối với đa số bà cô quá lứa lỡ thì mà nói, lịch trình tình cảm của cô là rất mang ý nghĩa đại diện, kể ra thì đó chính là lịch sử tình yêu cả một lớp người. Thời tiểu học cô thích thầm một cán bộ lớp, lên phổ thông cô từng len lén nắm tay với "ngôi sao bóng rỗ" của trường, đại học năm tư cô chấp nhất với tài tử thanh cao lạnh lùng, du học nước ngoài cô thử qua tình duyên dị quốc nhưng cuối cùng cảm thấy không mấy chắc ăn, sau khi về nước, cô từng hẹn hò với tinh anh trên thương trường, nhân tài chuyên nghiệp …. Những cuộc tình này nếu tách riêng ra mà nói thì đều rất

oanh liệt, đều là toàn tâm toàn ý, nhưng đều không đơm hoa kết trái. Nếu nghiêm túc tổng kết lại nguyên nhân, lại hình như không phải trách nhiệm của ai, tất cả đều không có lỗi, song chỉ là "lửa" chưa đủ nóng, đủ thứ khuyết điểm, do đó cô mới phải "thừa" cho đến ngày hôm nay. Nói không gấp cũng là giả thôi, ngoài miệng cô cứ trêu Tuần Tuần hồ đồ mà đi lấy chồng, nhưng mỗi khi lạc lõng cô đơn, cô lại không chỉ một lần nhìn vào gương mà than thở với Tuần Tuần: một cô gái đẹp thế này, sao lại không có ai lấy chứ? Gấp gáp cũng không phải là cách, thế là cô đã từ từ có được dũng khí của "Thần Nông thường bách thảo".

Tăng Dục nói với Tuần Tuần: "Người lần trước rã rồi thì rã rồi, đâu thể nào suốt đời đắm chìm trong thất bại. Tôi không tin tìm không ra một người thích hợp, chưa đến ngày chết thì không thể tuyệt vọng!"

"Nhưng tôi sợ cô còn chưa tuyệt vọng thì đã tuyệt kinh rồi." Tuần Tuần dùng ngữ khí ưu lo vốn có của mình đáp lại Tăng Dục.

Tăng Dục "hứ" một cái, thừa lúc mình còn chưa bị đối phương tẩy não đến không còn hy vọng, bỏ Tuần Tuần lại phiêu nhiên rời khỏi.

Tuần Tuần suy nghĩ mình cũng là lúc về ngôi nhà nhỏ của mình rồi, ngồi một lúc, vừa định gọi điện cho mẹ thì cửa nhà đã bị ai đó dùng sức đẩy ra, chị diễm lệ đầu tóc rối bù mồ hôi nhễ nhại xông vào.

Tim của Tuần Tuần "thình thịch" một tiếng, chẳng lẽ có người cả gan cướp của cướp sắc chị diễm lệ ngay trong khu vực của nhà trường? Cô vội vàng chạy tới đỡ lấy mẹ mình, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Chị diễm lệ kinh hoàng thất sắc đứng thở hì hục, nắm tay con gái thút thít nói: "Chú của con…ông ấy..ông ấy ở dưới lầu… đùng một cái té rồi! Mẹ gọi thế nào, ông ấy cũng không có phản ứng….."

"Chú" trong miệng của chị đương nhiên là giáo sư Tăng, Tuần Tuần hiểu ý của mẹ qua những lời nói đó, nhận ra tính nghiêm trọng của nó, cô lập tức khẩn trương hỏi: "Vậy bây giờ ra sao rồi? Chú đang ở đâu?"

"Ở dưới lầu, ông ấy mà có chuyện gì, mẹ phải làm thế nào?" Chị diễm lệ lại khóc.

Tuần Tuần không lo an ủi mẹ nữa, chỉ chọn câu hỏi trọng yếu nhất: "Mẹ đã gọi xe cứu thương chưa?"

Không cần nói, đáp án chắc chắn là chưa.

"Vậy mẹ chạy về đây làm gì?" Tuần Tuần đẩy người mẹ đang dựa vào mình qua một bên, vừa gọi 120 vừa chạy nhanh xuống lầu.

Đến phòng thang máy ở lầu một, quả không sai, giáo sư Tăng nhích cũng không nhích, sắc trời đã tối, người qua lại bên tòa lầu của gia quyến không nhiều, do đó cũng không ai phát hiện ra ông.

Chị diễm lệ cũng đã chạy xuống theo, chị như con kiến bò trên chảo nóng vậy, vừa lau nước mắt vừa khóc: "Tự nhiên sao lại như vậy chứ, chẳng lẽ ông trời quyết phải bắt mẹ làm góa phụ sao?"

Tuần Tuần không dám để mẹ mình đẩy ba kế nữa, cô lập tức hét lên: "Người còn chưa chết, xe cứu thương chưa tới, mau đi lấy những thứ cần chuẩn bị!" Cô thấy mẹ mình còn

thừ người ở đó với đôi mắt đẫm lệ, đành lựa những lời mà đối phương có thể nghe hiểu trong lúc này: "Trong tầng dưới của chiếc tủ bên đầu giường trái của mẹ có hai túi hồ sơ, mẹ mang cái màu xanh lá xuống đây……..Nhớ khóa cửa!"

Nhìn mẹ mình hoang mang chạy lên thang bộ rồi lại chạy trở về thang máy, cô không biết phải nói thế nào nữa. Từ nhỏ cô cũng muốn làm một đứa trẻ lạc quan hoạt bát, nhưng con dao mổ lợn của cuộc sống lại chém cô thành một người vạn năng không để xảy ra sai sót. Cô nhận thức sâu sắc rằng quyết định phân chia và sắp xếp lại tư liệu bệnh sử, giấy bảo hiểm các loại của mẹ và ba kế khi họ bước vào độ tuổi 50 của mình là đúng đắn.

Mười phút sau, xe cứu thương đến, Tuần Tuần cám ơn hàng xóm đã chạy đến giúp họ một tay, sau đó cùng với chị diễm lệ đưa giáo sư Tăng vào bệnh viện.

Kết thúc trận thế hỗn loạn của phút ban đầu, Tuần Tuần ướt đẫm mồ hôi lạnh ngồi trong bệnh viện với người mẹ lục thần vô chủ của mình, lúc này Tăng Dục và người phụ trách có liên quan trong trường học cũng đã nghe tin mà chạy đến bệnh viện, bác sĩ thông báo kết quả chẩn đoán, giáo sư Tăng rất có thể là do não bộ bị tắc nghẽn với diện tích quá rộng, dẫn đến trúng gió nên mới hôn mê như thế, hiện giờ tình trạng vẫn không lý tưởng, phải tiến thêm bước trị liệu và quan sát, có thể tỉnh lại hay không vẫn rất khó nói.

Chị diễm lệ vừa nghe xong, hai chân mềm nhũn như muốn ngất đi. Tuần Tuần chỉ còn có thể ra sức an ủi, quá trình an ủi này kéo dài cho tới khi người ngoài đã ra về, Tăng Dục được phép vào phòng thăm ba mình, trở ra luôn rồi mà vẫn chưa thể kết thúc. Trên thực tế, Tuần Tuần cũng biết tình

trạng của ba kế không lạc quan, trong lòng vốn đã âu lo vô cùng, giờ lại phí tận tâm sức nói những lời trái với lòng mình để khuyên răn chị diễm lệ chưa thể tạm thời ra khỏi vực sâu, dẫu cho tính nhẫn nại của cô mạnh đến kinh người, lúc này cũng không khỏi có hơi bực bội.

Chị diễm lệ lúc thì khóc thét lên lúc lại thút thít thút thít, nói cho cùng cũng chỉ là sợ giáo sư Tăng gặp chuyện không may.

"Ông ấy mà đi, thì cả đời mẹ cũng xong rồi."

"Không đâu….."

"Thật ra đã tạo nghiệt chướng gì chứ, lời còn chưa nói được một câu….."

"Không đâu……"

"Mạng của mẹ khổ quá, ông ấy mà nhắm mắt lại, mẹ cũng không sống nổi nữa, chi bằng đi theo ông ấy, mẹ chết luôn cho rồi."

Cuối cùng Tuần Tuần cũng không nhịn nổi nữa, cô ôm đầu ngắt ngang lời của mẹ.

"Chết có gì khó?" Thấy mẹ bị chất giọng nâng cao hơn của mình làm cho hoảng sợ, chỉ còn biết thừ người ra tiếp tục nấc nghẹn, cô lại mềm lòng, ủ rũ nói: "Ai cũng phải chết, chú phải chết, con phải chết, cả mẹ cũng vậy, là con người thì không ai tránh khỏi bước đó. Sống mấy mươi năm, chết vô hạn định, chuyện sớm muộn thôi, cần chi gấp gáp, chi bằng sống tốt những ngày còn có thể nhìn thấy."

Cô nói xong những lời này, lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa

gì, chị diễm lệ đắm chìm trong bi thương, cũng không có hơi sức mắng cô bất hiếu, chỉ ngồi đó tự mình khóc nấc. Tuần Tuần tựa lưng vào ghế, nhìn dãy hành lang trống rỗng trước mắt để trải qua đêm dài.

Sự xuất hiện của Tạ Bằng Ninh khiến cho Tuần Tuần có hơi bất ngờ. Anh nhận được tin, khi đến bệnh viện còn mang theo áo khoác cho Tuần Tuần, sau khi gặp bác sĩ để hỏi thăm, anh ngồi an ủi vợ và mẹ vợ mình với góc độ của một người học y.

Đêm khuya, chị diễm lệ đã khóc đến sức cùng lực kiệt chìm vào giấc ngủ trên chiếc ghế dài đặt ở hành lang, Tuần Tuần nhìn nửa gương mặt của người chồng đang ngồi bên cạnh, phảng phất như cảm nhận được chút thân thiện.

"Thủ tục nhập viện lo xong chưa, có cần….."

Tuần Tuần lắc đầu.

"Có gì cần em cứ nói ra, xem anh có thể giúp được không." Tạ Bằng Ninh nói với vợ.

Tuần Tuấn bỗng cười một cái: "Cám ơn anh."

Tạ Bằng Ninh không hiểu cô cám ơn anh cái gì, rõ ràng mình chẳng làm gì cả. Anh không biết rằng điều mà Tuần Tuần cảm kích nhất chính là anh đang ngồi cạnh cô ngay lúc này, đây cũng là lý do khiến cô cam tâm tình nguyện ở lại trong vi thành. Thế giới quá lớn, con người quá nhỏ, trấn giữ ở một góc trời làm cô cảm thấy an tâm hơn là phải bôn ba đường xa. Trong vi thành, một người thì quá cô đơn, hai người thì vừa đủ, khi mệt mỏi thả lỏng người, bên cạnh liền có một bờ vai để dựa dẫm, cô cũng chỉ có yêu cầu đơn giản này thôi, cô không hiểu vì sao có người cứ khăng

khăng muốn đi chịu nổi khổ dao động.

Một tuần tiếp đó, bệnh tình của giáo sư Tăng cũng không có khởi sắc gì. Tuần Tuần, Tăng Dục và chị diễm lệ luân phiên chăm sóc bên cạnh giường bệnh. Vượt ngoài dự đoán của Tăng Dục, chị diễm lệ đã quen với cuộc sống an nhàn của một viện trưởng phu nhân khi chăm sóc người bạn đời hôn mê bất tỉnh của mình lại tận tâm tận lực đến thế, không buồn nghỉ ngơi, chỉ có Tuần Tuần biết, chị diễm lệ sau khi lau khô nước mắt đã hiểu ra một đạo lý: Sức khỏe của Tăng viện trưởng chỉnh là vốn liếng cách mạng của chị.

Vì Tăng Dục phải làm việc, nhìn cô mệt mỏi đi lại giữa công ty, bệnh viện và nơi hẹn hò, Tuần Tuần nghĩ: dù gì mình cũng là một bà nội trợ toàn chức, trong bệnh viện có chuyện gì cô sẽ chủ động đảm đương nhiều hơn, do đó liên tục những ngày này, đại đa phần thời gian của cô đều tiêu hao trong bệnh viện, cũng không rỗi đâu quan tâm việc của Thiệu Giai Thuyên và Trì Trừng nữa, chỉ là lâu lâu sẽ nghe thấy mẹ chồng hay Tạ Bằng Ninh nhắc đến họ qua điện thoại, cô mới biết họ vẫn còn ở đây.

Hôm nay, đang trong lúc cùng chị diễn lệ phụ trợ tá lau mình cho viện trưởng Tăng, Tuần Tuần nhận được tin nhắn của Tạ Bằng Ninh: Anh đợi em ở "Cẩm Di Hiên".

Tạ Bằng Ninh không phải là một người "chứa mực", việc có thể dùng vài ba lời nói hết, thông thường anh sẽ không phí công vào đầu ngón tay, nhưng duy đối với Tuần Tuần, anh lại quen với việc dùng tin nhắn để thay thế lời nói, đại khái vì anh cảm thấy tiến hành giao lưu câu chữ với cô sẽ không phí công như nói bằng lời. Sáng nay, anh có gửi một tin nhắn qua hỏi thăm tiến triển của giáo sư Tăng, còn nói tối nay cùng về nhà ba mẹ anh dùng cơm. Tuần Tuần cảm

thấy khó hiểu với tin nhắn không đầu không đuôi này, cô căn bản không biết Cẩm Di Hiên là nơi nào, càng không rõ chồng mình đột nhiên gọi mình qua đó để làm gì. Thế nhưng, anh làm vậy đương nhiên là có lý do của mình, Tuần Tuần đã quen nghe theo lời anh, cô còn đi hỏi thăm chị diễm lệ, lúc này mới biết bản thân đã quá tách rời với xã hội rồi. Ngay cả chị diễm lệ cũng biết Cẩm Di Hiên là một nhà ăn của một khách sạn có tiếng, nghe nói hoàn cảnh nơi đó ưu nhã, món ăn đẹp mắt, phí dùng cũng không nhỏ. Và điều hảo hợp hơn nữa là, khách sạn mà nó trực thuộc trùng khớp là nơi Trì Trừng và Thiệu Giai Thuyên trú ngụ.

Tuần Tuần vốn định gọi điện hỏi chồng, thế nhưng vừa bấm nút gọi, một suy nghĩ đột nhiên xẹt qua, không kịp bắt lại, tay cô đã nắm chặt điện thoại lại trong tiềm thức. Cô cầm túi xách lên, nói với chị diễm lệ mình phải ra ngoài một lúc, sau đó đón xe đi thẳng đến địa điểm mà Tạ Bằng Ninh nói.

Giống như những gì chị diễm lệ miêu tả, Cẩm Di Hiên chính là nơi nổi bật nhất ở cửa bên của tầng một khách sạn, suốt đường đi trong lòng Tuần Tuần nôn nóng như lửa, song khi sắp đến nơi, bước chân của cô lại không tự chủ mà thả chậm lại.

Ba giờ chiều của ngày làm việc hành chính, giờ cao điểm chưa đến, nên bãi đậu xe lộ thiên bên ngoài cửa nhà ăn vẫn chưa đầy, Tuần Tuần dễ dàng nhìn thấy ngay xe của Tạ Bằng Ninh, anh đã đến rồi. Cô đến gần vài bước, thông qua cửa tường bằng kính, có thể dễ dàng thấy được người ở bên trong.

Đợi lát Tạ Bằng Ninh thấy cô đứng ở bên ngoài không vào, lại sẽ nói cô quái lạ đây, Tuần Tuần cũng cười thầm mình

quá đa nghi, rõ ràng người anh ấy hẹn là mình, tại sao phải phòng bị cảnh giác như vậy chứ? Vừa định thu lại suy nghĩ mang chất thần kinh của mình, hình bóng của Tạ Bằng Ninh đã lọt vào tầm nhìn của cô — còn có Thiệu Giai Thuyên ngồi đối diện với anh. Bi kịch hơn nữa là, Tuần Tuần phát hiện mình không hề cảm thấy bất ngờ.

Hoặc giả sớm từ lúc cô biết được địa điểm chính xác của Cẩm Di Hiên, trong lòng đã thầm hiểu rằng người anh đợi không phải là mình.

Điện thoại của Tạ Bằng Ninh có đầy đủ chức năng, nhưng có một đặc điểm, chính là người nhận tin nhắn được mặc định là người vừa liên lạc trước đó, trừ phi tự xóa bỏ bằng thủ công. Có lẽ do sáng nay anh mới gửi tin nhắn cho cô, nhất thời không để ý nên mới gửi nhầm tin nhắn cho "ai kia" qua số của Tuần Tuần.

Tuần Tuần lui lại trong vô thức, ẩn mình vào phía sau tấm kính nơi có màn treo làm trang trí. Cô không nghe thấy người bên trong nói gì, nhưng có thể thấy được đó không phải là một cuộc trò chuyện vui vẻ thông qua nét mặt của họ. Không chỉ có Thiệu Giai Thuyên, mà ngay cả một Tạ Bằng Ninh lâu nay vững trọng cũng kích động lạ thường. Nhìn hai người cãi cọ nhau, một câu không hợp ý, Thiệu Giai Thuyên tức giận đứng dậy định rời khỏi, Tạ Bằng Ninh sắc mặt phẫn nộ nhưng lại không hề do dự mà nắm tay cô lại, kéo cô trở về. Thiệu Giai Thuyên cắn răng tranh biện với anh, Tạ Bằng Ninh lộ ra nét mặt đau thương, song hai bàn tay đó vẫn không hề tách rời nhau.

Tuần Tuần ngây người ra nhìn, không thể nói được đó là một cảm giác như thế nào, không phải kinh ngạc, cũng không phải cảm giác đau nhói, chỉ giống như bạn khẽ đưa tay chạm vào vết nứt ở trên tường, nhưng phát hiện ra nó

lại sập nát ngay trong tích tắc, không một tiếng động nào.

Cô cúi đầu, thấp thoáng cảm thấy có gì đó không đúng, rồi chợt phát hiện trên tấm kính cửa sổ phản chiếu bóng của mình, có một cái bóng khác trùng điệp lên đó, cô hít một hơi lạnh, chân liền lui ra sau theo phản xạ tự nhiên, và đúng lúc đụng vào một cơ thể cơ hồ dựa sát vào người cô.

"Anh làm tôi sợ muốn chết!" Sau khi nhìn rõ gương mặt đó, Tuần Tuần mới đưa tay đỡ ngực nói với người đó với vẻ bực bội.

Nhưng Trì Trừng lại học theo tư thế lén lút của cô mà dòm ngó, nét mặt ghi đầy sự hứng chí, như một con mèo nhìn thấy con trùng bay sau giấc ngủ trưa vậy.

"Ủa, cô đang nhìn gì vậy?" Tuần Tuần còn chưa kịp giải thích, mắt của anh đã dừng lại ngay tại điểm tương tự, một lúc sau, nụ cười trên mặt anh trở nên đầy ý vị.

Chương 5

Gấu và Thỏ con

"Chồng của cô, nắm tay vợ chưa cưới của tôi!" Trì Trừng nói với Tuần Tuần từng chữ một, ngữ khí như đang tìm một minh chứng.

"Hả? Ò. Không……. Haiz!" Tuần Tuần bể đầu sứt trán, từ ngữ ít đến đáng thương.

Nhưng Trì Trừng lại không bị ảnh hưởng một chút nào từ cô, anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, cười lạnh một tiếng rồi nhấc chân định đi vào trong.

Tuần Tuần nghĩ cũng không nghĩ thì đã kéo anh lại, "Đợi đã, đợi đã! Đừng gấp….."

"Gì vậy!"

"Để tôi hỏi anh định làm gì trước!" Tuần Tuần thấp thỏm mà chỉ vào trong kia.

Trì Trừng nói như rất hợp đạo lý, "Vào trong đấm chồng của cô, tiện thể bẻ gãy cái tay không an phận của hắn….." Ngữ khí của anh tự nhiên như chẳng xem đó là gì, nhưng trên mặt lại toàn là sự liều lĩnh của tuổi trẻ.

Tay của Tuần Tuần hơi run lên một cái, anh cảm nhận được, cúi đầu nhìn cô, anh bổ sung thêm một câu: "Yên tâm, tôi giúp cô tát thêm hai cái, phụ nữ đều thích tát tay, cái này tôi biết."

"Đừng nóng nảy, đừng nóng nảy!" Tuần Tuần lập tức dùng sức kéo anh đi về hướng ngược lại. Trì Trừng cũng lui lại vài bước theo cô.

"Sao kéo tôi lại?" Anh hỏi với giọng rất không tình nguyện.

"Haiz, thanh niên trẻ đều là đa huyết! Chúng ta tính toán kỹ đã chịu không?" Tuần Tuần dùng hết chiêu thức dụ anh, "Bây giờ vào đó cũng chẳng giúp được gì, sẽ còn rất ngượng nữa, chúng ta tìm nơi nào đó thương lượng đã." Cô nhón chân lên nhìn trái nhìn phải, hân hoan khi trông thấy một quán KFC ở cách chỗ họ đứng không xa, thế là tiếp tục kéo Trì Trừng đi về hướng đó.

"Đi đâu? Chậc, tôi thật không hiểu nổi cô…." Tay của Trì Trừng bị cô kéo lấy, tuy vẫn còn muốn giật ra nhưng cũng đã không cố chấp với cô nữa.

Đẩy cánh cửa KFC ra, trán của Tuần Tuần đã toàn là mồ hôi. Cô ấn Trì Trừng xuống ngồi vào một chiếc bàn trống, thở hổn hển mà nói: "Đừng giận đã, tôi mời anh uống gì đó để hạ hỏa."

Trì Trừng hứ ra một tiếng từ trong mũi, không thèm nghe cô.

Thấy anh không lĩnh tình, Tuần Tuần cũng không còn cách, cô đột nhiên nói: "Vậy chứ anh muốn làm gì!"

"Một ly kem dâu tươi!" Anh nói như đinh đóng cột.

"Hả, ò!" Tuần Tuần chịu phận mà đi xếp hàng, sợ anh lại nổi lửa trong lúc cô vắng mặt, thế là lại căn dặn anh hãy ngồi yên tại chỗ đừng động đậy, trong quá trình gọi món cô cũng không ngừng quay đầu lại nhìn. Cũng may, lý trí của

anh vẫn còn, mãi cho tới khi Tuần Tuần cầm kem dâu về chỗ ngồi, anh vẫn còn ngồi đó với nét mặt u ám.

"Nè." Tuần Tuần ngồi vào chỗ đối diện với Trì Trừng.

Trì Trừng quay mặt lại, mang đầy sự châm biếm: "Cô vợ hiền dâu thảo này thật vĩ đại quá đi! Nếu như bây giờ đang là thời cổ đại, chắc chắn cô sẽ chủ động nạp một đoàn thiếp cho chồng cô!"

Tuần Tuần tức hơi lại vừa tức cười, nhưng nghĩ đến sự thật đáng bi ở sau lưng truyện cười này, trong lòng cô lại tối xịt lại, cô thở dài: "Trong lúc này, tức giận là điều bình thường, nhưng động thủ cũng chẳng làm được gì."

"Chính vì cô nhẫn nhịn, người khác mới có thể tùy ý mà sắp đặt cô. Tôi không có im hơi chịu tiếng như cô đâu!" Ngọn lửa của vị hôn phu dường như lại lần nữa phụt lên trong người anh, đẩy kem dâu qua một bên, anh đứng bật dậy.

"Sao lại nóng nữa rồi." Tuần Tuần lại kéo tay anh lần nữa, anh không chịu, nhưng ngại vì ánh mắt của những người xung quanh, mới không tiện làm mạnh, đi không được, thế là anh ngồi vào chỗ kế bên Tuần Tuần dưới lực kéo của cô.

Tuần Tuần cảm thấy không đúng lắm, liền buông tay anh ra, nhích vào trong. Nhưng lúc này, chỉ cần anh không trở về chỗ kia trừng trị người trong nhà ăn đó, thì cũng không nên kích thích anh làm gì.

"Lúc nãy đứng bên ngoài, cô đã nhìn thấy gì?" Khuấy khuấy ly kem, Trì Trừng hỏi bằng giọng buồn buồn.

Tuần Tuần nói: "Thật ra cũng không có gì, hình như họ gây

rất dữ dội."

"Là chồng cô nắm tay Giai Thuyên trước?"

Tuần Tuần không thể nói gì, sự thật là thế, anh cũng nhìn thấy rồi, đâu thể nào giá họa nói vợ chưa cưới của người ta chủ động nhét tay mình vào tay Tạ Bằng Ninh.

"Giống như vậy ư?"

Trì Trừng làm theo tư thế của Tạ Bằng Ninh, đặt tay mình lên tay của Tuần Tuần, nắm chặt.

Tuần Tuần lập tức rút tay lại.

"Không phải như vậy?" Anh nghi hoặc nhíu mày, thừa lúc cô không kịp phản ứng, quay mặt cô qua nhanh chóng hôn lên môi cô một cái. "Chẳng lẽ hắn còn như vậy?"

Tuần Tuần vội vã đẩy anh ra, lần này thì cô giận thật rồi, gương mặt đỏ như trái cà chín vậy. Trẻ cỡ nào cũng đâu thể không biết nghi kỵ đến thế chứ, hành vi như vậy tuyệt đối là quá rồi, rõ ràng là lượn một vòng rồi lợi dụng người ta bằng cách khác!

"Anh….."

Ngờ đâu phản ứng của Trì Trừng còn mạnh hơn cô, anh đập mạnh xuống bàn, "Tạ Bằng Ninh hắn dám làm vậy thật sao? Làm gì có lý đó!"

Tuần Tuần bị cái đập bàn của anh làm giật mình, anh như chẳng có gì vậy, chẳng hề cảm thấy lúc nãy mình đã làm một chuyện vượt mức, mà đang lần nữa trở về vị thế của người bị hại và thẩm phán của đạo đức.

"Ngừng! Lúc nãy anh làm gì! Tôi cảnh cáo anh, có chuyện gì thì nói, đừng có động tay động chân!" Dưới khí thế quá mạnh của anh, lời cảnh cáo của Tuần Tuần đột nhiên trở nên yếu hơn đến một nửa.

Trì Trừng thừ người một lát, vẻ mặt vô tội: "Gì?" Và trước khi Tuần Tuần trở mặt, anh mới "Ồ" lên một tiếng như chợt bừng tỉnh ngộ, "Ý cô là không được 'như vậy'!"

Nhìn mặt anh như đang định làm lại động tác đó lần nữa. Tuần Tuần sắp tức điên lên rồi, người này ngang ngược hết sức. Cô muốn đi ngay, nhưng vị trí ngồi lại sát tường, đầu kia lại là Trì Trừng.

"Bảo anh đừng có động tay động chân, anh không có miệng sao?" Tuần Tuần nhìn anh với đôi mắt bốc hỏa.

"Cái tôi dùng chẳng phải là miệng sao?"

Tuần Tuần cắn vào môi dưới, vị ngọt dìu dịu, kem dâu tươi! Có lẽ cô nên viết một lá thư kiến nghị cho KFC, nghiêm cấm bán kem dâu tươi cho trẻ con, mùi vị này quả thật không thích hợp cho trẻ nhỏ. Cô không định nói gì với anh nữa, đẩy anh ra muốn cưỡng hành rời khỏi vị trí.

"Tôi xin lỗi đó được không? Đừng giận!" Trì Trừng hạ thấp tư thái, nghiêm túc nói, nhưng Tuần Tuần rõ ràng nhìn thấy cái ý cười xẹt qua trong mắt anh.

Cô liền cảnh giác lên hẳn.

"Anh đối với ai cũng như vậy sao?" Tuần Tuần nhìn Trì Trừng với vẻ mặt lạnh lùng.

Trì Trừng cười rồi, "Đương nhiên là không, tôi đâu phải đồ mê sắc đẹp."

Vậy tại sao cứ như vậy với tôi? Tuần Tuần đang do dự, còn chưa kịp hỏi thì anh đã cho cô đáp án.

"Tôi thích cô. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô." Trì Trừng nói rất thẳng thắn vô tư.

Đây là cái gì với cái gì đây?

Tuần Tuần hít sâu, "Tôi là người đã kết hôn, anh cũng đã có vợ chưa cưới, vợ chưa cưới của anh còn là dì nhỏ của chồng tôi, anh chính là dượng nhỏ tương lai của chúng tôi, tuy quan hệ của vợ chưa cưới của anh với chồng tôi có hơi mập mờ, nhưng cô ấy vẫn là vợ chưa cưới của anh, chồng tôi vẫn là chồng tôi, dì nhỏ vẫn là dì nhỏ, dượng nhỏ cũng vẫn là dượng nhỏ!" Cô nói xong, cảm thấy hình như càng rối thêm rồi.

Trì Trừng cười tươi vô cùng.

"Cô xem, bây giờ thì cô cũng đa huyết. Tôi vẫn chưa nói xong mà, tôi thích cô, vì ở cô có một khí chất rất giống mẹ của tôi."

Tuần Tuần vừa mắc cỡ vừa giận, suýt chốc đã tiếp bước con đường của giáo sư Tăng, cô giữ lại hơi thở cuối cùng dùng hết sức đẩy Trì Trừng một cái, anh không ngờ được cái này, bị cô đẩy xếch qua một bên, loạng choạng mấy bước mới đứng vững lại, Tuần Tuần thừa thế nhảy ra khỏi chỗ ngồi, chạy nhanh ra ngoài như đang trốn vậy.

Cô bước đi trên con đường rãi đầy nắng sáng, đột nhiên tự hỏi mình "sao thế này?" Vấn đề quấy nhiễu cô lúc nãy rõ

ràng là quan hệ của Tạ Bằng Ninh và Thiệu Giai Thuyên, sao tự nhiên lại biến thành cuộc va chạm không vui còn mang chút mập mờ của cô với Trì Trừng, chuyện phiền phức thật sự lại chưa giải quyết được chút nào? Cô đang đi về hướng nhà ăn đó, nhưng đi đến đó rồi thì sao nữa? Chẳng lẽ thật sự như Trì Trừng nói, xông vào đó đánh họ một trận? Trút được cơn giận đấy, nhưng như vậy thì sẽ lại mang đến hậu quả gì cho cô?

Tuần Tuần bình tĩnh lại. Dừng chân tại nơi cách "Cẩm Di Hiên" khoảng hơn trăm mét, lấy điện thoại ra, gọi cho Tạ Bằng Ninh.

"Alô, Bằng Ninh à, không phải anh gửi tin nhắn bảo em đến Cẩm Di Hiên sao? Em đã đến gần đó rồi, nhưng không thấy Cẩm Di Hiên ở đâu hết."

Tuần Tuần đi vào một shop hàng thủ công gần đó, Tạ Bằng Ninh nói với cô xe anh đã đến rồi. Cô bước ra, tìm thấy chiếc xe quen thuộc, bên ghế lái phụ đã có một người, là Thiệu Giai Thuyên với đôi mắt đỏ hoe.

Tuần Tuần ngồi ở hàng ghế sau, Thiệu Giai Thuyên chào hỏi với cô. Tạ Bằng Ninh chủ động giải thích: "Hôm nay mẹ bảo chúng ta về ăn cơm, nhắn Giai Thuyên cùng tới. Anh đang làm việc ở gần đây, tiện thể qua đón cô ấy nên nhắn em tới Cẩm Di Hiên hội hợp." Thấy Tuần Tuần không nói gì, anh lại hỏi thêm một câu: "Em mới tới?"

"Ừm, suýt nữa không tìm được chỗ." Tuần Tuần nhìn ra bên ngoài cửa sổ vừa trả lời.

"Em đó……" Giọng của Tạ Bằng Ninh nhanh nhẹ hơn không ít, "Chẳng biết trong đầu em suốt ngày nghĩ gì nữa."

Tuần Tuần cười cười, cúi đầu nghịch ngón tay, không nói gì nữa.

Thiệu Giai Thuyên thấy trong xe đột nhiên yên lặng hẳn, liền cùng Tạ Bằng Ninh thảo luận về một phim điện ảnh mới chiếu rạp gần đây, Tạ Bằng Ninh trêu cô quá thiên kiến, Thiệu Giai Thuyên thì nói Tạ Bằng Ninh xem không hiểu, hai người nói qua nói lại, không ai nhường ai, vui nhộn vô cùng.

Thật ra phim điện ảnh đó Tuần Tuần cũng có xem qua, cô đi xem một mình, sau đó còn viết một bài bình luận trên trang douban, chỉ có điều, từ khi kết hôn đến nay, Tạ Bằng Ninh chưa hề biểu lộ ra hứng thú của anh về mặt này, nên cô cũng ngại làm phiền anh nghe cô nói, lúc này đây, trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi buồn.

Đến nhà ba mẹ chồng, thấy Tuần Tuần và Thiệu Giai Thuyên cùng đến với con của mình, bà Tạ hỏi: "Sao không thấy Trì Trừng?"

Nghe thấy cái tên này, đôi tay bày sắp chén đũa của Tuần Tuần cũng chậm lại.

Thiệu Giai Thuyên nói: "Hôm nay anh ấy đi xem kịch nói một mình."

"Kịch nói?" Mẹ chồng của Tuần Tuần có hơi kinh ngạc "Thanh niên trẻ mà thích xem cái này sao?"

Thiệu Giai Thuyên cười: "Con cũng không biết, trước khi tới đây có gọi cho anh ấy, anh ấy nói đang coi đến đoạn gay cấn nên không tới, còn nhờ con hỏi thăm mọi người."

Nếu như những lời này thật sự là do Trì Trừng nói với

Thiệu Giai Thuyên, vậy thì anh thật là biết ‘chèo xuồng’. Tuần Tuần nghĩ, chẳng phải lúc nãy mình cũng đã được xem một tuồng sao, chỉ là, kịch kết thúc, suy nghĩ của ai người đó biết thôi.

Sau bữa ăn, Tuần Tuần và mẹ chồng cùng vào bếp dọn dẹp, Thiệu Giai Thuyên cũng muốn giúp đỡ, nhưng bà Tạ vừa nhìn thì đã biết cô không giỏi làm việc nhà, nên bảo cô ra xem tivi. Cô và Tạ Bằng Ninh ngồi ở hai đầu của ghế sopha, chính giữa là ông Tạ, cả hai đều tập trung xem "Tin trong nước", cũng chẳng biết trong lòng họ đang nghĩ gì.

"Mẹ, mẹ cũng ra ngoài ngồi đi." Tuần Tuần nói với mẹ chồng.

Bà Tạ nói: "Mẹ làm quen rồi. Trái lại là con đó, cùng là thanh niên trẻ, hiếm ai nhanh nhẹn lại hiểu chuyện như con."

Ngữ khí của mẹ chồng rất hiền hòa, mang đầy ý khen ngợi, Tuần Tuần cười đáp lại.

"Không đâu."

"Mẹ biết cho dù là ở nhà, cũng sẽ có những việc làm mãi không hết, trong ngoài đều phải bận tâm, nghe nói lần này Giai Thuyên về đây cũng là do con và Bằng Ninh tiếp đãi, hôm nay lại đi dạo với nó nửa ngày à?"

Tuần Tuần khựng người, lập tức hiểu ra đây chắc chắn là phiên bản mà Tạ Bằng Ninh đã nói với mẹ mình từ trước, anh đúng là biết lợi dụng ‘tư liệu’, cưới một người vợ hồ đồ rộng lượng, không những có thể muốn làm gì làm, còn có thêm một bình phong yểm trợ.

Cô nhìn ra phòng khách, không biết là do hảo hợp hay là nguyên do khác, Tạ Bằng Ninh cũng vừa quay sang nhìn về phía nhà bếp.

Thấy Tuần Tuần không nói gì, bà Tạ tưởng cô khiêm tốn, bà cảm thán: "Con là đứa con ngoan, cưới được con là phúc phận của Bằng Ninh."

Lời của mẹ chồng khiến tim của Tuần Tuần có một cảm giác không thể diễn tả thành lời. Cô không nhẫn tâm nói ra, là phúc hay là họa, chỉ có người đương sự hiểu rõ, dẫu cho là mẹ ruột, e cũng chỉ là nhìn lửa từ bên kia bờ thôi.

Ngồi một lúc, ăn xong trái cây, Tạ Bằng Ninh mới xin phép ra về. Bà Tạ chấp ý giữ Thiệu Giai Thuyên ở lại xem tivi với mình, bảo con trai và con dâu về trước. Tạ Bằng Ninh và Tuần Tuần cáo từ, trước khi đi, hai người già còn tiễn họ ra khỏi cửa, căn dặn phải lái xe cẩn thận. Trong giây phút cánh cửa đóng lại, Tuần Tuần quay lại nhìn, Thiệu Giai Thuyên một mình ngồi trên sopha, thần sắc thờ ơ.

Trên đường về, đài phát thanh đang phát một bài hát nhạt nhẽo, Tuần Tuần khẽ ngâm theo.

"…….Ai có thể tắt đi nguồn điện của mặt trăng, nó làm cho sự im lặng của chúng ta quá rõ ràng, về tình yêu, chúng ta đều đã hiểu quá ít…… Hmm? Sao hết rồi?"

Tạ Bằng Ninh tắt máy phát thanh, "Nghe thấy đau đầu."

"Không nghe còn đau không?"

Anh không tiếp lời của Tuần Tuần, một lúc sau, lại bật lên lại.

"Em cảm thấy con người của Trì Trừng thế nào?" Tạ Bằng Ninh từ đâu phun ra một câu.

"Hả? Umm…" Phản ứng đầu tiên của Tuần Tuần lại là có hơi chột dạ, cô còn chưa hỏi anh, chẳng lẽ lại để anh tiên pháp chế nhân chặn đường cô trước sao, nhưng vấn đề là từ đâu mà anh nhận ra điều không ổn?

"Chắc cũng được chăng." Cô nói một cách hàm hồ.

Tạ Bằng Ninh tiếp tục hỏi: "Em thật sự cảm thấy con người này không tệ?"

Tim của Tuần Tuần nhảy lên đến cổ họng, cô giận mình, rõ ràng mình không làm gì cả, càng giận Trì Trừng, cũng tại anh kiếm chuyện gây thêm phiền phức.

Trước khi làm rõ ý đồ của Tạ Bằng Ninh, cô chỉ có thể trả lời một cách cẩn trọng: "Khó nói, dẫu sao cũng chẳng gặp qua bao nhiêu lần, không hiểu lắm."

"Trong mắt của phụ nữ các em, có phải cậu ta rất có sức hấp dẫn không?" Tạ Bằng Ninh không tỏ ra gì.

Tuần Tuần nói: "Cũng không, gương mặt cũng tạm."

Cô nói xong thì lại hối hận rồi, lời nói dối quá lộ liễu như thế sẽ rất dễ bị người khác nhận ra trong lòng cô có "ma". ‘Trì Trừng khá điển trai, nhưng có sức hấp dẫn hay không thì tùy nhận xét của mỗi người.’ Câu trả lời lý tưởng phải là như thế.

Thế nhưng sự thật cho thấy Tạ Bằng Ninh không hề có tâm tư suy nghĩ những chi tiết nhỏ này. Anh chỉ tự cười, "Bỏ đi, anh chỉ hỏi chơi vài câu thôi, cách nhìn của mỗi người đều

khác nhau."

Thì ra vấn đề mà anh quan tâm chẳng liên quan gì đến điều mà Tuần Tuần lo lắng, cô không biết mình nên nhẹ nhõm hay là càng bi ai hơn. Lý do duy nhất khiến cho Tạ Bằng Ninh hỏi những câu này, nếu không phải do anh đồng tính, thì chính là muốn đoán ra tâm ý của Thiệu Giai Thuyên thông qua vợ của mình - góc độ của một người phụ nữ.

Thế giới này còn có người vợ nào bi ai hơn cô không?

Đáp án là: Có!

Bởi vì Triệu Tuần Tuần của giây tiếp theo càng bi ai hơn Triệu Tuần Tuần của lúc này.

"Ngày mai đúng lúc là sinh nhật của Giai Thuyên, một mình cô ấy ở bên này, có phải là chúng ta nên có biểu thị gì không, người lớn có mặt thì không được tự nhiên, em nói xem, mình phải ăn mừng cho cô ấy như thế nào?"

Tạ Bằng Ninh chuyên tâm lái xe, tập trung suy nghĩ việc mà anh để tâm, anh đương nhiên không có thời gian nhìn người vợ vốn dịu dàng ít lời của mình. Đối với một người đàn ông người còn ở đây nhưng tim đã đi xa mà nói, quá nhiều những việc nhỏ nhặt khác cũng đều sẽ quan trọng hơn suy nghĩ của người phụ nữ đang ngồi cạnh mình, do đó anh sẽ không phát hiện ra, sau khi rơi vào băng cốc, có một thoắt chốc, ánh mắt mà Triệu Tuần Tuần nhìn anh đã có thêm tia giễu cợt của sự không thể tưởng tượng nổi.

Một bài hát đã xong, Tạ Bằng Ninh vẫn chưa đợi được ý kiến hợp lý của Tuần Tuần, ban đầu anh còn tưởng cô đang suy nghĩ, lúc này mới phát hiện cô đang thừ người ra.

"Em sao vậy?" Anh hỏi.

"Không có gì." Tuần Tuần nói: "Chỉ là chợt nhớ đến một câu truyện cười đã từng nghe cách đây rất lâu."

"Hở?" Tạ Bằng Ninh không mấy hứng thú.

"Hay là em kể cho anh nghe?"

Anh không phát biểu gì trước sự nhiệt tình kỳ lạ của Tuần Tuần.

Tuần Tuần tự mình nói: "Có một hôm, gấu và thỏ con cùng vào rừng đại tiện, gấu hỏi thỏ con: có ngại bộ lông của cậu dính phân không? Thỏ con nghĩ một lúc rồi nói không ngại. Thế là gấu bắt thỏ con qua chùi mông của mình."

Tạ Bằng Ninh im lặng một lúc, xác định câu truyện cười đã kết thúc, anh mới nhún vai nói: "Không cảm thấy mắc cười, chỉ là có hơi gớm."

Tuần Tuần khẽ gật đầu: "Đúng là rất gớm, em cũng cảm thấy thế."

Chương 6

Tàn cuộc của nữ thứ chính

Sinh nhật lần thứ 25 của Thiệu Giai Thuyên, Tạ Bằng Ninh không kinh động đến trưởng bối, mà chỉ mời vài người thân quen thuộc chạc tuổi nhau và những người bạn cũ của cô ở bản địa đến tham dự. Địa điểm vẫn là "Cẩm Di Hiên", Tạ Bằng Ninh đặt một phòng riêng, tổ chức buổi tiệc sinh nhật đơn giản nhưng nhộn nhịp cho Thiệu Giai Thuyên.

Ngoại trừ một vài họ hàng cùng lớp tuổi trong Tạ gia, những người khác Tuần Tuần đều không quen biết, và hình như người khác cũng không quen biết cô. Lấy một ly nước cho mình, Tuần Tuần đi tới một góc ở trong phòng, nhìn họ hàn thuyên, vui đùa với nhau. Dẫu cho không muốn đi nữa, nhưng từ một góc độ nào đó mà nói, cô giống một người ngoài cuộc hơn, dù rằng người đàn ông đó là người ngủ bên cạnh cô mỗi đêm.

Trì Trừng rõ ràng đã thích ứng với môi trường này hơn cô, anh trò chuyện với mọi người rất tự nhiên, chăm sóc cẩn thận cho nữ chính của ngày hôm nay với thân phận là vị hôn phu của cô ấy. Xem ra những lời Tuần Tuần khuyên nhủ hôm qua đã có tác dụng, bằng chứng rất dễ thấy, chính là, sau khi nhìn thấy cảnh tượng hôm qua trong nhà ăn, Trì Trừng đã không ngả bài với Thiệu Giai Thuyên, thậm chí không có lấy một biểu hiện quá kích nào đối với Tạ Bằng Ninh, người mà hôm qua anh còn lớn tiếng nói muốn đấm muốn đánh, chí ít là đến trước mắt vẫn chưa có.

Tuần Tuần có hơi hối hận, nếu như lúc đó cô không ngăn Trì Trừng lại, kết quả sẽ thế nào, để mặc cho anh náo loạn

một trận, có phải sẽ sảng khoái hơn? Nhưng ngay tức thì, cô lại khinh thường sự u ám của mình, bản thân cô làm không được, nhưng lại đặt hy vọng ở người khác, thật là chẳng có ý nghĩa gì cả, thắng một lúc sảng khoái cũng không phải là nguyên tắc xử sự của cô.

Đèn chợt tắt phụt, nến sáng lên, nến tắt, ánh đèn lại trở về. Hát bài sinh nhật, cầu nguyện, thổi đèn cầy, cắt bánh kem, mọi người cùng gửi lời chúc mừng, hoàng tử hôn công chúa, không khí lên đến đỉnh cao, diễn viên quần chúng Triệu Tuần Tuần cũng vỗ tay theo. Trì Trừng đeo vào cổ Thiệu Giai Thuyên một sợi dây chuyền lấp lánh, tiếng huýt sáo vang lên tứ phía, không cần hỏi cũng biết giá trị của món quà này không nhỏ, nữ chủ nhân đắm chìm trong hạnh phúc rất phối hợp mà nở ra một nụ cười làm say lòng người.

Một lúc sau, Thiệu Giai Thuyên quay sang nhìn Tạ Bằng Ninh cười đẹp, dường nư đang hỏi anh định tặng gì cho mình hôm nay. Tạ Bằng Ninh dắt cô sang một bên, lấy ra một cái túi đùng đùng, đặc biệt ở chỗ trong túi đó dường như có một vật sống nào đó đang nhúc nhích.

Ngay cả Tuần Tuần cũng không ngăn được tò mò mà ngóng cổ lên chờ đợi, từ khi Thiệu Giai Thuyên xuất hiện, chồng cô luôn có thể mang đến cho cô cảm giác mới mẻ. Song ngay trong giây phút Tạ Bằng Ninh kéo dây kéo ra, cô đột nhiên như được đánh thức, trước khi ra cửa cô còn thắc mắc, tại sao mới sáng sớm đã không thấy con meo mi nhà mình, còn tưởng nó lại chui vào đâu đánh giấc, thì ra là đã được người hữu tâm dắt đến đây.

Giây phút đó cô chỉ đơn thuần là cảm thấy khổ cho con mèo, bị nhốt trong cái túi đó mấy tiếng đồng hồ, ngộp đến mức nào.

Dây còn chưa được kéo ra hết, cái đầu màu vàng mà Tuần Tuần quen đến không thể quen hơn nữa đã ngay tức thì chui ra. Ban đầu, Thiệu Giai Thuyên còn ngây người ra, sau khi hồi thần lại thì đôi mắt lập tức đỏ lên. Cô vốn dĩ còn muốn che giấu, mở to mắt ra biểu thị sự kinh ngạc, nhưng có lẽ chính bản thân cô cũng cảm thấy nụ cười như thế quá khó coi rồi, cô quay mặt sang hướng khác, hít sâu một hơi, giọng nói cũng đã mang tiếng nấc.

Cô giơ hai tay ra với con mèo, Tuần Tuần chỉ nghe thấy giọng khàn khàn của cô: "Phoebe, Phoebe của chị. Mấy năm không gặp, mày đã già đến thế này rồi."

Tuần Tuần mở miệng định ngăn chặn, nhưng tiếc là không còn kịp nữa. Con mèo trường kỳ ở trong nhà vốn đã sợ thế giới bên ngoài, huống chi còn mới bị nhốt trong một không gian tối tăm suốt mấy tiếng, vừa được thoát ra, trước mặt đột nhiên xuất hiện biết bao nhiêu người lạ và ánh sáng gai mắt, nó sẽ có phản ứng tự nhiên nào không nói cũng biết, dẫu cho người đang đứng trước mặt đã từng có bao nhiêu tình cảm với nó.

"A!" Những người có mặt chỉ nghe thấy Thiệu Giai Thuyên la lên một tiếng, khi định thần lại thì thấy cô đã nắm chặt một tay của mình, khi nới lỏng ra, lòng bàn tay đã nhuốm đầy máu, chú mèo kinh hoàng quá mức đã để lại ba dấu cào rất sâu trên mu bàn tay trắng nõn của cô, nơi móng vuốt đi qua, da thịt rách ra, thật kinh người.

Tạ Bằng Ninh nổi giận, giơ chân định đá vào con mèo đó, nhưng bị Thiệu Giai Thuyên cố sức kéo lại.

"Không liên quan đến nó!"

Chú mèo thừa cơ luồn ra ngoài, nó hoảng sợ chạy điên cuồng trong căn phòng hoàn toàn xa lạ, nó đụng đổ ly rượu và bánh kem đặt trên bàn, sắp nhảy được lên chiếc bàn thấp ở góc tường rồi, trên đó đang lập lòe vài ngọn nến thơm, cửa sổ ở sát ngay đó.

Tuần Tuần sợ sẽ gây ra hỏa hoạn, nghĩ cũng không nghĩ thì đã ập tới giữ con mèo lại. Con mèo già nhe răng gồng lưng lên ra thế công kích, Tuần Tuần né khỏi, rồi ôm nó vào lòng vuốt ve bộ lông của nó, không phí công ba năm nay ngày đêm bên nhau, nó cảm nhận được mùi của người quen thuộc, một lúc sau, cuối cùng nó cũng không còn căng thẳng nữa, rút người vào lòng của Tuần Tuần và run rẩy.

"Chẳng trách gì ai cũng nói mèo là loài động vật không có lương tâm, thứ súc sinh không nuôi nổi!" Tạ Bằng Ninh nhìn con mèo đó với ánh mắt phẫn nộ, Tuần Tuần đang ôm lấy nó, cảm thấy mình dường như tự nhiên đứng vào cùng một đội với kẻ gây tai họa rồi.

"Sao anh lại có suy nghĩ ngu ngốc đến vậy chứ!" Tạ Bằng Ninh kéo tay của Thiệu Giai Thuyên qua kiểm tra vết thương của cô, Thiệu Giai Thuyên ráng chịu đau định rút tay lại, nhưng cô không mạnh bằng anh.

Cô nhìn con mèo đang run rẩy nằm trong tay của Tuần Tuần, hạ thấp giọng tự trêu mình: "Lúc em nhặt nó về nó chỉ mới có bấy nhiêu, suốt ngày lấn quấn bên em đuổi cũng không chịu đi. Nó đã quên em lâu rồi, con người rời khỏi quá lâu, rất nhiều thứ cũng không thể ghi nhớ, huống chi là con mèo?"

Tạ Bằng Ninh kiểm tra tỉ mỉ vết thương của cô, quả quyết: "Em lập tức theo anh đến bệnh viện, không xử lý kịp thời

sẽ có chuyện đó!"

"Không cần, băng bó lại là được, hiếm khi mọi người đều có mặt, hà tất vì một chuyện nhỏ mà làm mất vui?" Thiệu Giai Thuyên từ chối.

"Anh nghĩ em không rõ tình hình rồi, chỉ số tử vong của bệnh chó dại là 100%. Anh đưa em đi, đi ngay bây giờ!" Tạ Bằng Ninh vừa nói vừa đi lấy áo khoác của mình, người thân bạn bè có mặt đều khuyên Thiệu Giai Thuyên hãy nghe lời anh, cẩn thận vẫn hơn. Thiệu Giai Thuyên nhìn qua phía Trì Trừng, anh đang đứng đó, hai tay bỏ trong túi quần, gương mặt không một chút cảm xúc.

"Đi bệnh viện đi! Có cần anh đi cùng không?" Trì Trừng hỏi.

"Không cần đâu, tôi đưa cô ấy đi là được." Khi nói những lời này thì Tạ Bằng Ninh đã nắm bàn tay bị thương của Thiệu Giai Thuyên đi ra đến sảnh ngoài.

Xảy ra sự cố như thế, chủ nhân cũng đều đã rời khỏi, nên không bao lâu, những vị khách còn lại cũng đều lần lượt ra về. Không gian bị chú mèo làm đảo lộn này chỉ còn lại hai người phi chủ phi khách.

Trì Trừng chọn một miếng bánh kem còn nguyên vẹn cho mình, kiếm đại một chiếc ghế nào đó rồi ngồi xuống, nói với Tuần Tuần đang dỗ meo mi về túi bằng giọng rất thảnh thơi: "Chồng của cô là một người tình cảm phong phú đấy."

Tuần Tuần lườm anh một cái thật sắc, vừa định rời khỏi thì đúng lúc người phục vụ đẩy cửa bước vào, nhìn thấy tình cảnh ở hiện trường, người phục vụ bình tĩnh hỏi: "Xin hỏi ai là người thanh toán?"

Tuần Tuần chết lặng người, lại nhìn qua "người bạn đồng hành" của mình, người đó đang cúi đầu lựa trái cây trên chiếc bánh kem, có vẻ như không nghe thấy gì cả, sự khảng khái phong độ ở trước mặt người khác không biết đã biến đi đâu rồi.

Cô nhắm mắt lại, lại mở ra, xác định mình đã chạy không thoát rồi, mới bước tới nhận lấy đơn thanh toán, con số trên đó nhảy vào mắt, một sự bi phẫn vô danh trào dâng.

Lúc này Trì Trừng lại tò mò mà ló đầu qua nhìn, miệng chậc chậc thành tiếng: "Chồng của cô cũng khảng khái lắm, chỉ là trí nhớ hơi bị kém."

Tuần Tuần vừa lầm bầm vừa đi lấy túi xách của mình, Trì Trừng nhìn cô moi ra một số tiền từ bốn nơi khác nhau, đếm đếm, rồi lại tuyệt vọng mà lấy ra một tấm thẻ tín dụng từ ngăn bìa của quyển sổ tay, mới tránh được vận mệnh bị giữ lại ở nhà ăn để trừ nợ.

Trong lúc chờ đợi phục vụ viên đưa biên lai thanh toán, Tuần Tuần ôm lấy túi mèo, ngồi phịch xuống một chiếc ghế, cũng không đoái hoài tư thế của mình có đoan trang hiền dịu hay không nữa, cô chỉ ngồi đó, thừ người ra.

Đột nhiên cô muốn hát, bài "Bất lưu" của Vương Phi, nhưng lời bài hát phải sửa lại một chút.

Hát thế nào nhỉ, à phải rồi…….

"Anh để mười hai giờ lại cho em, giày thủy tinh dành cho cô ấy,

Để sự im lặng lại cho em, khoảng cách cho cô ấy,

Để thân thể lại cho em, trái tim cho cô ấy,

Để mèo già lại cho em, vaccine chó dại cho cô ấy,

Để việc nhà lại cho em, lãng mạn cho cô ấy,

Để đơn thanh toán lại cho em, tụ họp cho cô ấy,

Để dượng nhỏ lại cho em, cháu ngoại cho cô ấy,

Nếu như em còn vui nổi, đi chết đi!"

…..

"Trường ca đương khóc" mà người xưa thường nói, chắc cũng tương tự thế này thôi chăng?

Nhìn sắc mặt của không rõ cảm xúc của cô, Trì Trừng hảo tâm đến hỏi: "Mặt của cô nhìn như sinh khó vậy, thật ra thì cũng chỉ là tiền thôi mà!"

Tuần Tuần nói: "Không liên quan đến anh."

"Nào nào, để tôi làm võ sĩ khép màn cho. Tôi đưa cô về nhà." Anh đặt bánh kem xuống, phủi phủi tay rồi đứng dậy.

"Không cần!"

"Đừng có tỏ sức mạnh nữa, xe buýt cũng hết rồi, tôi không tin cô còn chuẩn bị tiền để đi taxi."

"Đã nói không cần anh lo."

"Khá là có sức mạnh đấy. À…… đang nghĩ đến thẻ tín dụng à. Bây giờ là mấy giờ? Gần cuối năm rồi, với tính cảnh giác

của cô, không thể nào không biết một người phụ nữ đêm hôm khuya khoắc đứng trước máy rút tiền sẽ thế nào đâu nhỉ?"

Trì Trừng đứng trước mặt cô, làm một tư thế rọc cổ dứt khoát, và rồi hân hoan khi phát hiện mình đã đánh trúng điểm yếu của ai kia, bàn tay ôm túi mèo của Tuần Tuần run lên một cái, nét mặt nghiêm trọng như Lưu Hồ Lan chợt lỏng ra, biến thành Lý Hương Lan. (Lưu Hồ Lan: 1 người làm cách mạng. Lý Hương Lan: ca sĩ diễn viên thập niên 40 của TQ)

"Đi thôi." Anh chớp lấy thời cơ thuyết phục cô.

Tuần Tuần do dự rồi nói: "Biên lai còn chưa lấy mà."

"Cô chỉ làm được bấy nhiêu thôi? Chẳng lẽ còn mong Tạ Bằng Ninh trả lại cho cô?" Trì Trừng đứng sau lưng đẩy cô một cái, thấy Tuần Tuần chỉ nhích lên trước hai bước dưới sức đẩy của mình, Trì Trừng châm chọc: "Có cần tôi nắm tay kéo cô đi như người chồng anh hùng cứu mỹ nhân của cô không?"

Tình thế mạnh hơn con người, những vụ cướp giật đêm khuya thường thấy trong chương trình "Pháp Chế" đang thử thách ý chí của Triệu Tuần Tuần, cô theo Trì Trừng ra khỏi nhà ăn, và rồi phát hiện mình được anh dắt đến trước một chiếc Volkswagen CC không có bảng số.

"Thử xe mới của tôi đi." Trì Trừng "nhét" cô vào ghế lái phụ, vừa nói một cách hứng khởi. Nhìn vẻ mặt chẳng hề gì của anh, như là đã hoàn toàn quên hết nỗi ám ảnh bạn gái mới bị người khác cưỡng hành dắt đi ban nãy.

Tuần Tuần có một cảm giác mình đã lên phải thuyền giặc,

cô hỏi trong hồ nghi: "Cùng Thiệu Giai Thuyên về đây thăm thân, anh mua xe để làm gì?" Nghĩa bóng trong câu hỏi của cô không cần nói cũng biết, chẳng lẽ đôi nghiệp chướng Trì Trừng - Thiệu Giai Thuyên này không định rời khỏi sau khi thăm viếng hết người thân?

Trì Trừng nhíu mày: "Thăm thân? Ai nói với cô vậy? Tôi không muốn ở lại Thượng Hải nhìn sắc mặt của ông già nhà tôi nữa, càng không muốn nhìn nét mặt khi ông ấy nhìn mẹ kế, nên đã chủ động đề xuất về đây mở rộng nghiệp vụ của thị trường Hoa Nam, họ mừng còn không kịp, lập tức dâng kinh phí lên cầu mong tôi mãi mãi cũng đừng trở về."

"Vậy còn Thiệu Giai Thuyên?" Tuần Tuần tiếp tục hỏi trong bất an.

Trì Trừng nói như lẽ đương nhiên: "Nếu cô ấy dự định ở với tôi, thì đương nhiên phải ở lại đây rồi." Anh đã lái xe ra ngoài, lại bổ sung thêm: "Đương nhiên, nếu như cô ấy đi theo người khác, thì có ở lại hay không cũng không liên quan đến tôi."

Trời ạ! Cảm giác "may thay" ít ỏi trong trái tim đã sắp rụng rời của Tuần Tuần cũng sắp không thể bảo toàn rồi, cô uể oải quay đầu sang một bên.

Trì Trừng nhận ra rồi. "Cô ghét tôi, cũng muốn tôi nhanh chóng rời khỏi." Nét mặt châm chọc của anh khiến cho Tuần Tuần cảm thấy mình chẳng khác gì người cha bạc tình và người mẹ kế của anh.

"Thành phố này đâu phải của tôi, anh đi hay ở lại là chuyện của anh."

"Vậy nếu nó là của cô?"

Cô không muốn lôi kéo với anh trong vấn đề trẻ con thế này, nên chuyển đề tài: "…… quan hệ của chồng tôi và vợ chưa cưới của anh anh cũng thấy rồi đó, quá khứ của họ nhất định không đơn thuần chỉ là dì nhỏ và cháu, anh nghĩ sao?"

"Tôi sợ gì?" Trì Trừng cười lạnh như chẳng xem đó là gì, "Hôm qua tôi tức giận là vì họ lén lút qua lại xem tôi như thằng ngốc. Sau đó cô ngăn chặn không cho tôi dạy hắn một bài học, tôi cũng nghĩ thông suốt rồi. Trai tốt sợ gì không có vợ, cô ta yêu ai thì yêu, hà tất phải miễn cưỡng?" Anh vừa nói lại vừa nhìn Tuần Tuần cười cười, trông như một đứa trẻ ngây thơ, "Cô nói thương lượng kỹ lưỡng cũng đúng lắm, chia tay không thành vấn đề, nhưng tôi không để họ tự nhiên chơi mình một vố vậy đâu. Bây giờ cứ để mặc họ, nếu như họ làm thiệt, lúc đó tôi sẽ đứng trước cả nhà họ Tạ nói chuyện này ra, sau đó đá cô ta qua một bên, để đôi gian phu dâm phụ đó hóa điệp đi, cô nói như vậy không phải càng sảng khoái sao?"

Tuần Tuần nghe xong chỉ muốn khóc, cũng khó trách cô cẩn trọng như thế, thế gian này, đều là người gì đây?

"Nói thì dễ, nhưng con người đều có tình cảm, anh và Thiệu Giai Thuyên dẫu sao cũng là đôi tình nhân sắp đi đến hôn nhân, nếu như anh thật lòng yêu cô ấy, anh sẽ không nhẹ nhõm như bây giờ."

Trì Trừng nói: "Kết hôn đâu phải do tôi đề xuất, tôi khá thích cô ấy thật, nhưng cô ấy giữ lại một tay như thế, câu cổ xưa kia nói thế nào nhỉ: Cô đã vô tình thì tôi bỏ. Chẳng lẽ không cho tôi thích người khác sao? Cô xem, tôi rất thích cô đó."

"……."

"So với Giai Thuyên, cô giống một người phụ nữ hơn, cô ấy còn như một đứa trẻ, bình thường còn cần có người chăm sóc, mắt thẩm mĩ cũng không bằng cô. ‘Xe lửa’ cô tặng đó, tôi mặc vào thấy thích lắm."

"……."

Tuần Tuần muốn chọt điếc tai của mình, mất công phải nghe những lời nhảm nhí đại nghịch bất đạo của anh, song những lời anh nói tiếp sau đó lại khiến cô không thể không ngóng tai lên nghe.

"Nhưng mà, cô ấy thật ra cũng không có giấu tôi chuyện gì, khi quen nhau không bao lâu, cô ấy đã từng nói, cô ấy từng rất yêu một người đàn ông, đối phương cũng vậy, sau này vì gia đình kiên quyết phản đối nên mới không thành. Lúc đó tôi còn nghĩ, thời đại gì rồi, còn có kịch bản sến như vậy sao, không ngờ người đó lại là Tạ Bằng Ninh, họ còn có tầng quan hệ đó, cũng không lạ….. À phải, cô ấy còn nói, họ từng cùng nhau nuôi một con mèo hoang, khi cô ấy đi, đối phương không cho cô ấy mang theo, xem ra chính là cái con xấu xí trong cái túi của cô rồi."

Cách nói này quả là khá gần với suy đoán của Tuần Tuần. Nói như thế, những biểu hiện kỳ lạ của Tạ Bằng Ninh trước khi Thiệu Giai Thuyên trở về, thái độ gần gũi ngoài mặt thật chất là tìm cách ngăn cách họ đơn độc ở bên nhau của ba mẹ chồng, và cả lý do vì sao một người không yêu động vật như Tạ Bằng Ninh lại cố chấp nuôi con mèo này….. tất cả đều đã có lời giải thích hợp lý — Đương nhiên, điều này cũng hoàn toàn có thể giải thích lý do vì sao Tạ Bằng Ninh không một chút hy vọng của ba năm trước lại nhanh chóng xem mắt và cưới Triệu Tuần Tuần. Cô chính là vỏ bom trong truyền thuyết, cả thế giới đều biết kịch bản, chỉ có cô

là nữ thứ chính khờ khạo còn tự mình tưởng mọi việc như mình nghĩ, thông thường đều phải ngấn lệ đứng nhìn nam nữ chính nắm tay ra đi ở tập cuối đại đoàn viên của một bộ phim.

Trì Trừng không cho cô cơ hội tự mình thương tiếc cho mình, anh lại ghẹo.

"Tôi lại nhớ ra một chuyện, lần trước tôi nói sẽ trả tiền gấp mười lần cho cô, nói được làm được."

Anh vừa nói xong liền móc ví tiền ra.

"Nhìn đường……." Tuần Tuần kinh hoàng hét lên khi xe hơi lệch tay lái qua một bên, cô giận dữ: "Làm cái gì vậy? Tôi không muốn chết chung với anh!"

"Yêu sinh mạng đến vậy, cả thế giới chết hết, còn lại mình cô thì có ý nghĩa gì?"

"Vậy thì cũng phải sống mới suy nghĩ được!"

Trì Trừng móc tiền ra, đưa cho cô.

Tuần Tuần làm gì còn tâm tư chơi trò gia đình với anh, cô đánh tay anh về: "Không cần!"

Trì Trừng vung vẫy cái tay bị cô đánh đau điếng, nhướn mày nói: "Không cần? Vậy tức là cô thật sự quyết định tặng cái quần lót đó cho tôi rồi? Đây là lần đầu tiên tôi được một người phụ nữ tặng cho…."

"Đưa đây."

Cô giật lại tiền từ tay anh một cách thô lỗ, định bảo anh lập

tức dừng xe, cô sẽ tự về nhà, cho dù sẽ có khả năng gặp phải biến thái giữa đêm khuya thế này, cũng chẳng tệ hơn tình cảnh của cô bây giờ.

Chính ngay trong lúc Tuần Tuần tìm nơi thích hợp để xuống xe, cô kinh hoàng phát hiện xe của Trì Trừng không thuộc bất kỳ tuyến đường nào để về nhà cô, điều này khiến cô một lần nữa cảm thấy cảm giác an toàn bị thất thoát.

"Dừng xe! Anh đang đi đâu vậy?" Cô mở to mắt nhìn người bên cạnh, "Cho tôi xuống ngay lập tức!"

Trì Trừng dùng nét mặt gian xảo của những tuyến vai ác trong phim truyền hình mà nói với cô: "Gấp gì, tôi đưa cô đến một nơi tốt."

Bất kể anh đang nói thật hay đang đùa, Tuần Tuần gấp thật rồi, cô kéo khuỷu tay của anh: "Đừng giỡn nữa, giỡn nữa tôi kêu đấy!"

Trì Trừng cười phụt ra, "Cô phải che ngực lại, kẹp chặt hai chân, nếu không thì mất trinh tiết đó…. cô còn lắc tay tôi nữa thì coi chừng tay lái quẹo một cái, "Rầm", tinh tận nhân vọng, à không, xe nát người chết!"

Tuần Tuần không làm càn nữa, cô yên lặng lại rồi, dùng hai tay che mặt mình lại, không muốn nghe gì hết, không muốn nói gì cả, cũng chẳng muốn nghĩ gì nữa. Dù gì cô cũng xui đến cực điểm rồi, không còn ai thất bại hơn cô nữa. Uất ức đứng nhìn chồng của mình cùng tình nhân cũ ân ái, xong rồi còn phải bị thằng ranh con châm chọc.

"Không dọa cô nữa, tôi giỡn thôi mà." Lúc này Trì Trừng đã dừng xe lại, hơi thở của anh quấn quýt bên mang tai của Tuần Tuần, như là muốn nhìn rõ xem cô đang ra sao. "Cô

không sao chứ? Nói gì đi, thôi được rồi, tôi cho cô mắng mấy câu đó….. Khóc sao? Lần này thì tôi bị dọa thật đó!"

"Đừng động đậy!" Tuần Tuần hạ tay xuống, ngước mặt lên, để anh khỏi loáy ngoáy ngón tay của cô xem cô có phải đang khóc hay không nữa.

Nhìn thấy trong mắt cô ngoại trừ mệt mỏi ra thì không còn gì khác, Trì Trừng mới thở phù nhẹ nhõm.

Tuần Tuần nhìn ra ngoài kính cửa sổ, anh không phải đưa cô đến nơi hoang vắng nào đó để làm gì đó. Nơi mà xe đang đậu là một bãi đậu xe rộng rãi, không có dấu tích quen thuộc, không giống với bất kỳ tòa nhà mà cô từng đến.

Chương 7

Không có gì là thuộc về tôi

Lúc này, Tuần Tuần căn bản không còn muốn hỏi Trì Trừng đã đưa mình đến đâu. Ngôi nhà nhỏ của cô và Tạ Bằng Ninh, nơi mà cô đã từng nghĩ là chỗ an toàn vững vàng nhất để ẩn thân, ngờ đâu cũng chỉ toàn là ảo giác. Tim của Tạ Bằng Ninh là tòa thành trống với cánh cửa khép hờ, giờ đây tứ phía đã mở ra, chỉ có Thiệu Gia Thuyên có thể ra vào nhanh chóng, tự do, còn Tuần Tuần thì ở trong đó, ngẩng đầu nhìn cô, cô đơn với tòa thành rỗng.

"Không giận nữa thì cười một cái đi." Trì Trừng nói với giọng dò hỏi.

Tuần Tuần nhoẽn miệng lên theo ý nguyện của anh.

"Thôi bỏ đi, khỏi cười nữa. Khóc cũng được, nếu không tôi cho cô đánh hai cái. Tôi biết cô rất muốn đánh tôi."

"Không liên quan anh." Tuần Tuần thờ thững nói.

"Tức là vẫn là Tạ Bằng Ninh!" Trì Trừng khoanh tay trước ngực. "Cô để tâm hắn đến vậy sao, không có hắn thì không sống được nữa?"

"Đó là chồng của tôi."

"Một người chồng với trái tim dành cho người khác!" Trì Trừng nhấn mạnh.

Tuần Tuần như tự nói với mình vậy. "Thật ra có rất nhiều

việc tôi đều có thể không so đo, anh ấy nhục mạ lòng tự trọng của tôi cũng thôi đi, bây giờ còn sỉ nhục IQ của tôi."

"Sao tôi cảm thấy hắn vẫn luôn sỉ nhục trí thông minh của cô nhỉ?"

Tuần Tuần dùng ánh mắt giết người hồi ứng lại câu nói chen ngang của Trì Trừng.

Trì Trừng nhích nhích người, ngồi thẳng lại rồi mới nói với cô: "Tuần Tuần, có thể nói thật cho tôi nghe không, tại sao phải lấy Tạ Bằng Ninh?"

Tuần Tuần suy nghĩ rất lâu, "Vì tôi không biết tại sao mình lại không lấy anh ấy. Mẹ tôi cực lực muốn tôi và anh ấy đến với nhau, anh ấy cũng hy vọng có thể cưới được tôi. Con người của Tạ Bằng Ninh không có khuyết điểm gì lớn, tôi vẫn tin rằng anh ấy là lựa chọn tốt để có thể bình an yên lành sống hết cuộc đời này." Cô tự mình trêu mình, "Lúc đó anh ấy còn là bác sĩ, tôi nghĩ, lỡ như một ngày nào đó tôi bị bệnh cấp tính, bên cạnh có một người học y, thì cơ hội sống sót cũng cao hơn."

Trì Trừng châm chọc cô, "Tôi học dược đấy, nhà cũng bán thuốc. Nếu cô lấy tôi, thì cơ hội uống nhầm thuốc cũng sẽ rất nhỏ."

Tuần Tuần không so đo với anh.

"Tuy tôi khờ thật, nhưng cái mà tôi muốn chẳng qua là một cuộc sống giản đơn, anh ấy không cần yêu tôi say đắm, cũng không cần vì tôi mà lên núi đao vào dầu sôi, chỉ cần cho tôi một mái nhà, chẳng lẽ ngay cả yêu cầu như vậy cũng quá đáng sao?"

"Vậy thì không quá đáng." Trì Trừng nói. "Nhưng có rất nhiều lúc, chính vì cô cần quá ít, người ta sẽ không thèm cho cô luôn, kết quả là cô chẳng có gì cả."

Tuần Tuần cúi thấp đầu, "Tôi không hiểu ý của anh."

Anh cười, "Đương nhiên là cô hiểu, cô là cao thủ giả hồ đồ lợi hại nhất mà tôi từng gặp."

"Nếu tôi là cao thủ giả hồ đồ, thì làm sao để anh vạch mặt được?"

"Bởi vì tôi có kim tinh hỏa nhãn, là cao thủ chuyên môn nhìn thấu những cao thủ giả hồ đồ. Nói như thế thì, thật ra chúng ta rất hợp."

"Đương nhiên là hợp, nếu tôi là bút chì, thì anh nhất định là đồ chuốc, sinh ra là để tiêu hao tôi."

"Tôi thích cách ví von này." Ý cười của Trì Trừng lấp đầy trong mắt, nhưng Tuần Tuần vẫn không có cảm xúc gì.

"Có ai từng nói với cô là cô có một đôi mắt trông rất ngây thơ không?"

"Cám ơn." Tuy không có tâm trạng, nhưng cô vẫn quyết định chấp nhận lời khen này.

Trì Trừng khách khí mà nói: "Không cần cám ơn, vì tôi chỉ nói là ‘trông’, hơn nữa đó không hề có ý khen. Khi cô không nói chuyện, đôi mắt nhìn sẽ trống rỗng. Đàn ông đa phần đều thích mắt của phụ nữ nhìn như chẳng biết gì, tôi cũng vậy, cứ cảm thấy đáng thương sao đó, khiến người ta dâng lên một cảm giác muốn bảo vệ cho người đó. Nhưng hiện giờ tôi rất nghi ngờ, ánh mắt mơ màng như thế của cô

không phải vì không biết gì, mà là vì cô biết tất cả."

"Vậy sao? Tôi không biết."

"Xem, cô lại giả vờ hồ đồ rồi. Người biết quá nhiều làm việc gì cũng nghĩ trước nghĩ sau, lo lắng không dám tiến lên, bởi vì họ quá rõ ràng hậu quả của sự việc." Trì Trừng tiếp tục nói: "Có biết vì sao người tòng binh đa số là những thiếu niên cường tráng không? Vì họ trẻ, họ không biết cái đáng quý của sự sống, không biết cái đáng sợ của chết chóc. Đến khi hiểu ra, họ đã trở thành những chiến sĩ xấu, không còn làm được gì nữa. Con người hiểu càng rõ thì gan càng nhỏ, do đó người già sợ chết nhất. Dũng cảm không phải là mỹ đức, mà chỉ là sự vô tri và đầu óc trống rỗng trong một thoắt chốc, nếu như người đó từ đầu đến cuối đều tỉnh táo, vậy thì chỉ có thể là bị một vật nào đó che trước mắt, khiến cho con người tạm thời quên đi hậu quả."

"Chẳng phải anh cũng nghĩ rất nhiều sao?" Tuần Tuần nói.

Trì Trừng cười một cái thật bí ẩn, "Làm gì có, đây là lời của một người bạn cũ từng nói với tôi. Huống chi tôi trẻ hơn cô, ngốc hơn cô, gan cũng to hơn cô. Do đó tôi dám rời khỏi một Thiệu Giai Thuyên đã có người mình yêu, còn cô không dám!"

Tuần Tuần nói trong ảm đạm: "Tôi đích thật là một cái bánh bao, bị người đạp lên đầu là đáng đời."

"Đừng gạt tôi, thật ra cô hoàn toàn biết chuyện giữa Tạ Bằng Ninh và Thiệu Giai Thuyên. Tôi thấy cô chưa chắc gì đã yêu chồng mình, nhẫn nhịn như thế cũng chẳng liên quan gì đến hiền dịu hay độ lượng, bài toán trong lòng cô được tính rất kỹ, nói đến cùng cô cũng chỉ sợ mất cả chì lẫn chài, không lấy được gì mà thôi."

"Vậy bây giờ thì tôi đã có được gì?" Ngọn lửa trong lòng Tuần Tuần lại một lần nữa bị anh thắp lên, cô không muốn nghe được lời bình phẩm về một Triệu Tuần Tuần xấu như thế từ miệng của người khác.

"Cô không cần âu lo ăn mặc, và có được sự an định do cô tưởng tượng ra!" Trì Trừng lại một lần nữa vạch trần cô, không hề lưu tình. "Chỉ đơn thuần vì muốn có một cuộc sống mà cô ao ước mà đi lấy một người mình không yêu, qua loa sống hết quãng đời này, như vậy cũng giống như là bán thân hợp pháp, do đó cô không dám múa tay múa chân với ông chủ của mình, biết rõ hắn cưỡi trên đầu mình, cô cũng còn phải gạt người gạt mình mà giả điếc giả câm, xét về bản chất, như vậy thì có khác gì gái điếm, nhận được tiền thì để mặc cho người ta muốn làm gì làm?"

Tuần Tuần lập tức xuống xe, dùng lực đẩy sầm cửa lại. Phần để lộ ở bên ngoài của cô đã để mặc cho anh kiểm duyệt rồi, anh còn chưa mãn nguyện, nhất quyết giở luôn đầm của cô lên rồi hết lời bình phẩm, cái này còn nhịn được thì còn gì không nhịn được?

"Ha ha, xấu hổ quá hóa giận sao? Xem ra bị tôi nói trúng rồi." Trì Trừng dựa lưng trên ghế đắc ý vô cùng.

"Cho dù tôi muốn được an định, muốn không phải lo âu cái ăn cái mặc thì đã có gì sai? Bất kỳ một người phụ nữ nào đều có thể yêu cầu những thứ này. Loại công tử như anh không có tư cách đứng ở điểm cao của đạo đức để phê bình tôi." Tuần Tuần nói với người trong xe với giọng thờ ơ: "Đừng tưởng nhìn thấy được một vài điều bên ngoài thì đã có thể hiểu thấu thế sự, có những chuyện không đến lượt anh ra lời phán quyết. Tôi chính vì đã chịu quá đủ những ngày tháng không biết ngày mai! Không ngừng dọn nhà,

thuê từ nhà này sang nhà khác, họ có tiền là phung phí, bữa ăn trước toàn là thịt, bữa sau thì hớp gió tây bắc! Mỗi khi tết đến, sợ nhất là chủ nợ tới nhà đòi tiền; mỗi khi có được một món đồ đẹp, đều lo lắng đó là do ba tôi gạt lấy từ một người khác. Họ ly hôn, tôi đi theo mẹ, đàn ông bên cạnh bà thay hết người này đến người khác, để tôi có thể vào trường trung học hạng điểm, bà có thể ngủ với thầy chủ nhiệm một đêm! Khi hiến ân cần, người đàn ông nào cũng nói sẽ cưới bà, chỉ có bà mới tin, thật ra đó toàn là tầm phào!"

Trì Trừng cũng xuống xe, đứng ở nơi cách cô không xa, nhìn Triệu Tuần Tuần như một con thú bị giam cầm, gương mặt đỏ bừng, đi qua lại quanh vị trí cũ.

"Những năm khi mẹ và ba kế mới quen nhau, mỗi lần chú tới, bà bảo tôi ra ngoài ngủ. Sợ vợ chính thức của chú đến tìm, mỗi lần gặp nhau họ đều rất cẩn thận, mẹ tôi một tháng thay ba nơi ở, bà còn mong sao mình có thêm đôi mắt ở đằng sau, vậy mà lại quên mất đóng cửa lớn lại khi "ăn lén". Tôi nhớ có một đêm, trời mưa rất to, đúng, là mưa! Họ lăn lốc ở phía sau màn ngăn, tôi ngủ rồi, bên ngoài có người mò vào, sau đó tôi mới biết là ăn trộm. Đồ đắt tiền nhất trong nhà chúng tôi chính là cái đầm khiêu vũ của mẹ, ngay cả cái ghế sopha cũng không có, vậy mà cũng có trộm dòm ngó đến! Hắn lục lọi khắp nơi, tôi không dám cựa quậy ngay cả chỉ là mở mắt, sợ hét lên rồi hắn sẽ giết chết tôi và người ở phía sau màn ngăn. Tôi cứ nằm đó, nhắm chặt mắt, nhắm chặt vào, đợi khi mở mắt ra, trời cũng đã gần sáng, bên gối của tôi có một con dao chẻ củi bị sứt mẻ do tên trộm để lại. Tôi mà nhúc nhích là sẽ mất mạng ngay tức khắc! Nhưng họ không biết gì cả! Không ai biết!"

Trì Trừng nhìn nỗi phẫn nộ của cô, anh cảm thấy mình đã làm quá đà rồi, anh đi qua đó, đặt tay lên vai cô, "Đều là

những chuyện đã qua rồi, hơn nữa, cũng không phải là không ai biết đâu, chẳng phải còn có tôi sao? Tôi biết!"

"Nhảm nhí!"

Trì Trừng không dám cười thành tiếng.

Tuần Tuần không đoái hoài đến anh, cũng chẳng bận tâm cách dùng từ của mình, chỉ biết tự mình nói. Cô không phải đang tâm sự với Trì Trừng, mà là đang nói với mình, nói với Triệu Tuần Tuần đang sống trong người cô, một Triệu Tuần Tuần vẫn đang run rẩy sợ hãi, một Triệu Tuần Tuần đã sống qua ngày này đến ngày khác như cô đã sống bao năm nay.

"Mẹ tôi ăn hên, chú Tăng đã cưới bà. Bà vui không tả được, nhưng trên dưới Tăng gia đều hận bà đến chết. Chú Tăng có một con trai và hai con gái, con lớn đều đã rời khỏi nhà hết rồi, mẹ tôi cứ tưởng bà đã thắng, nhưng bà không biết không có một ngày nào là chú không nhớ đến đứa con trai và con gái lớn, chỉ cần ông mềm lòng một lần chịu nghe theo lời uy hiếp của họ, thì tôi và mẹ tôi sẽ phải trở về căn nhà thuê ngay trong ngày hôm sau. Trước đây việc gì Tăng Dục cũng chống đối với tôi, còn tôi, không thể đắc tội với ai, tôi là đứa con ngoan, là đứa trẻ tốt, thấy ai cũng cười, gặp ai cũng lễ phép, có như vậy mới khiến mẹ tôi hài lòng, mới có thể nhận được một viên kẹo từ nhóm người thân của Tăng gia. Từ sau năm 14 tuổi, tôi không phải lo âu gì nữa, sống trong ngôi nhà rộng lớn đó, nhưng tôi biết rõ, trong căn nhà đó, ngay cả một cái ly cũng không phải là của tôi. Từ nhỏ đến lớn, không có gì là thật sự thuộc về tôi!"

Tuần Tuần nói đến mệt rồi, cô dựa lưng lên xe, ngữ khí dịu nhẹ lại không ít.

"Anh nói tôi bán thân cho Tạ Bằng Ninh cũng được, tự tính bài toán trong lòng cũng được, nguyện vọng lớn nhất của tôi chỉ là mỗi ngày khi thức dậy, phát hiện tất cả của hôm nay vẫn như hôm qua, tất cả vẫn còn đó, không có gì thay đổi."

Trì Trừng cũng học theo cô mà dựa vào xe, một lúc sau, anh như sực nhớ ra gì đó, vội vàng lấy ra một thứ từ cốp xe, sau đó kéo Tuần Tuần chạy về phía cầu thang. Đêm khuya, thang máy để đi lên lầu trong bãi đậu xe đã tắt, anh kéo cô đi vào ngõ an toàn. Tuần Tuần không chịu, Trì Trừng uy hiếp: "Cô ở lại đây, chỗ này không có ai hết, không sợ ăn trộm cầm dao chẻ củi xuất hiện lần nữa sao?"

Anh tỏ vẻ như sắp đi, Tuần Tuần vội vã gọi anh lại, chạy trở về xe xách cái túi mèo theo. Con người cũng biết tránh xa cái nguy hiểm, cô không thể để lại một con vật sống tại một nơi không an toàn như thế.

Lên đến tầng một, Trì Trừng vẫn chưa mãn nguyện, tiếp tục chạy vòng theo cầu thang. Khi lên đến tầng 17, họ đều dừng lại thở hổn hển.

Trì Trừng vừa thở vừa cười: "Thể lực của cô khá lắm, đuổi kịp cả tôi."

Tuần Tuần vẫn đang đeo theo trọng lượng của một con mèo, lưng cũng thẳng không nổi, "Không có thể lực tốt, làm sao sống tiếp. Anh ngã tôi cũng chưa ngã!"

Trì Trừng lấy túi mèo đeo lên lưng mình rồi nói: "Lúc đi xuống đừng bảo tôi cõng cô là được!"

Trước khi chết vì đứt hơi, họ đã đẩy cánh cửa của sân thượng ra, chao đảo xông đến bên lang cang, rồi cùng ngồi

phịch xuống đất.

Câu nói đầu tiên của Tuần Tuần sau khi khôi phục lại khả năng ngôn ngữ chính là: "Làm phiền anh cho tôi một lý do hợp lý, lên đây để làm cái quái gì?"

Trì Trừng chỉ cười không nói gì, Tuần Tuần miễn cưỡng đứng dậy, quan sát những kiến trúc nổi bật ở xung quanh, dường như cô đã lại có được chút phương hướng, đây không phải là hoang sơn hẻo lánh gì, càng không phải là ảo cảnh mà hồ tiên biến ra, mà là một điểm trung tâm trong một khu mới phát triển nào đó, Tuần Tuần đã từng không chỉ một lần đi ngang nơi này. Sân thượng của tòa cao ốc mà họ đang đứng chủ yếu là khu mua sắm và nhà hàng, mấy năm trước nó cũng còn là một trong những kiến trúc cao nhất của thành phố này, do chiếm cứ khu đất dốc, do đó giờ đây khi đứng từ trên cao nhìn ra, vẫn sẽ có cảm giác như đang ở đỉnh điểm, có một khí thái hiên ngang.

Trì Trừng ra ý bảo cô tới bên mình, cùng anh đứng bên lang cang nhìn xuống bên dưới. Thành lang cang không mới không cũ, Tuần Tuần lo lắng mức độ kiên cố của nó, không dám bước tới trước, nhưng lại bị Trì Trừng dùng lực kéo qua. Cô sợ độ cao, dùng hết sức nắm chặt thành lang cang, hai mắt hé ra một khe nhỏ nhìn xuống bên dưới, chỉ cảm thấy choáng váng hoa mắt, chao đảo như muốn té.

"Tuy là tôi đã oán than một chút, nhưng tuyệt đối tuyệt đối không nhảy xuống dưới đâu!" Cô giật người lại, nói với Trì Trừng một cách trịnh trọng.

"Thôi mà, tới gần một chút không có chết đâu." Trì Trừng nhìn cô rồi xòe tay ra, "Đưa cho tôi! Tiền!"

"Để làm gì?"

Anh không nói nhiều, giật lấy túi xách của cô rồi lấy ra xấp tiền mà anh mới đưa cho cô trước đó.

Tuần Tuần kinh ngạc nói: "Anh muốn ăn cướp cũng đâu cần phải lên đến tầng 31?"

Trì Trừng đặt cái hộp trong tay anh vào tay của Tuần Tuần, "Cô đã đưa tiền cho tôi, cái này sẽ là của cô."

Tuần Tuần cầm lấy nó, chẳng hiểu gì cả, giở nắp hộp được gói rất tỉ mỉ ra, hóa ra bên trong là một bộ dụng cụ pha trà bằng sứ, dưới màn đêm, nó tỏa ra một màu trắng ngà dìu dịu, nhìn vào là biết đây là hàng cao cấp, nhưng cô không cần.

"Bộ tách trà này tôi mới mua sáng nay đó, bây giờ một tay giao tiền một tay giao hàng, tôi đã bán nó cho cô rồi, cô muốn làm gì cũng được."

"Tôi lấy cái này để làm gì?" Tuần Tuần cầm cái hộp đó thừ người ra, chẳng biết trong hồ lô của anh đang chứa thuốc gì.

"Muốn làm gì thì làm đó." Trì Trừng lấy ra một bình trà có đường cong rất đẹp, cầm trên tay thưởng thức một lúc, "Hay là để tôi làm mẫu cho cô xem?"

Anh nói xong, quay qua dùng hết sức đập cái bình đó xuống đất ngay trước mặt Tuần Tuần, chỉ trong tích tắc, bình sứ đã nát vụn.

Tuần Tuần đau lòng chết đi được, cô đẩy mạnh cái người phá hoại của công, "Anh lãng phí đồ vật như vậy, không sợ bị trời đánh sao?"

Trì Trừng nói: "Bình là của tôi, tôi thích làm gì thì làm, Thiên Lôi cũng không thể can thiệp….. đương nhiên, hiện giờ nó đã là của cô."

Anh lại lấy ra một cái ly, nhét nó vào tay của Tuần Tuần. Tuần Tuần không cầm, nghĩ đủ mọi cách để trả lại cho anh. "Tôi không điên với anh nữa, khuya lắm rồi, tôi phải về nhà đây."

Trì Trừng để hai tay ở sau lưng và lui lại vài bước, nói với giọng trêu ngươi: "Về trễ thì đã sao? Ai đang chờ cô ở nhà? Ngay cả con mèo cũng đã bị cô mang lên đây rồi. Hiện giờ Tạ Bằng Ninh căn bản là không hề quan tâm cô đang ở đâu, trong lòng hắn, cô và cái ly này chẳng có khác biệt gì, chẳng qua là một vật bày trí."

Ly sứ nằm trong tay cô, nó mát lạnh, tinh tế, rất đẹp, nhưng cô không thích.

"Nói thêm một lần nữa, cuộc sống của tôi không liên quan đến anh."

Anh rất vô loại mà dùng thân mình chặn đường đi của cô.

"Để tôi đoán thử xem, đến nước này mà còn tuân thủ quy tắc, không để người ta bắt được điểm yếu, càng không để mẹ chồng có thể nói gì. Như vậy thì cho dù có ly hôn cũng có thể chia nhiều tài sản một chút, tính thế nào cũng sẽ không quá lỗ! Tôi nói không sai chứ……"

Đầu của Tuần Tuần sôi lên, còn chưa kịp suy nghĩ gì thì ly sứ trong tay cô đã bay về phía cái gương mặt đáng ghét kia.

Trì Trừng né qua một bên, dễ dàng tránh khỏi.

Tuần Tuần nghe thấy tiếng vỡ vụn trong veo, bất giác khựng người. Mới nãy còn là một vật đẹp đến thế, bây giờ đã là một đống nát vụn ở dưới đất.

Anh đứng ở một bên vỗ tay: "Xem ra cô vẫn còn chút huyết tính đấy, vậy là đúng rồi!" Thừa lúc Tuần Tuần còn chưa có bước phản ứng tiếp theo, Trì Trừng nắm lấy tay cô, lại cầm một chiếc ly khác lên.

"Chẳng phải cô nói chưa bao giờ có gì là thật sự thuộc về mình sao? Cái này không phải sao? Chỉ cần không phạm pháp, không ai có thể gò bó cô, cô thích thì giữ nó lại, không thích thì đập nát nó đi, không ai có thể trói buộc cô, cô có quyền quyết định việc của mình!"

Tuần Tuần nhắm mắt lại. Dưới màn đêm yên tĩnh, mỗi một lần tiếng vỡ vụn vang lên, đều khiến cho người ta nghe đến kinh tâm.

Trong lúc này, cô lại không hề nghĩ đến hành vi điên cuồng của hai người có khi nào làm kinh động đến bảo vệ ở đây hay không.

Đây là đồ của cô, cho dù cô có hủy tiêu hết, cho dù cô có vượt mức một lần, ngày mai vẫn sẽ tiếp tục.

Khi chỉ còn lại cái cuối cùng, Tuần Tuần giơ cao tay lên, lại hạ xuống.

"Không đập nữa?" Trì Trừng đang cao hứng.

"Không đập nữa, chỉ còn lại cái cuối cùng, không nỡ, nếu không thì sẽ chẳng còn gì nữa."

Cô dùng ngón tay cái cọ sát vào mặt ly trơn bóng, đứng bên thành sân thượng, ở độ cao và trạng thái choáng váng thế này, ánh đèn bên dưới mang đến cho con người một ảo giác của sự lưu động, cả thành phố như không có móng vậy, đang trôi nổi bồng bềnh.

"Cô đã từng đến đây chưa?" Trì Trừng hỏi.

Tuần Tuần lắc đầu. "Nơi mà tôi từng đi không nhiều."

Con mèo già trong túi đã rất không hài lòng mà cựa quậy, vừa kêu lên meo meo.

Cô dịu dàng an ủi nó. "Được rồi được rồi, về ngay đây."

"Còn kêu nữa sẽ cho mày làm mèo hoang, dù gì cũng là họa do mày gây ra." Trì Trừng dùng ngữ khí hung dữ uy hiếp nó.

Tuần Tuần nói: "Mèo là loài động vật vô cùng xem trọng cảm giác trở về nhà, nó không cần một nơi quá lớn, nó an phận trong bầu trời nhỏ của nó, nhưng nhất thiết phải xác định lãnh thổ đó là hoàn toàn thuộc về nó. Nếu xét về điểm này, ngay cả một con mèo tôi cũng không bằng. Anh nói đúng, tôi lấy Tạ Bằng Ninh, nhưng chưa một ngày nào tôi tin tưởng anh ấy là thuộc về tôi."

Cô quay lại nhìn Trì Trừng, "Thật ra tôi không phải rất hận Tạ Bằng Ninh, trong lòng anh ấy không có tôi, tôi cũng chưa hẳn đã yêu anh ấy, dẫu cho mỗi ngày giặt đồ nấu cơm cho anh ấy, nhưng tôi không hề để tâm anh ấy đang nghĩ gì, ngày tháng như thế mà tôi lại mơ tưởng có thể thiên trường địa cửu, đúng là có hơi tức cười. Bây giờ anh ấy không xem trọng hôn nhân trước, tôi không làm như

vậy, nhưng điều khác biệt chỉ là vì tôi không có một người có thể nhớ nhung như anh ấy đối với Thiệu Giai Thuyên."

"Vậy thì rời khỏi hắn!"

"Rời khỏi anh ấy thì đã sao? Một phụ nữ từng ly hôn, người đàn ông tiếp theo thì nhất định sẽ tốt hơn anh ấy sao?"

"Cô không thử thì làm sao biết?"

Tuần Tuần cười cười không đáp.

Anh vẫn không hiểu, con người khi đã đi quá lâu trên một con đường, thì sẽ quên mất ban đầu mình đã vì lý do gì mà xuất phát. Hôn nhân cũng như thế, quán tính đẩy người ta tiến về phía trước, nhưng quay đầu lại lại cần phải trả cái giá cao hơn.

Gió đêm lướt qua mang theo tóc cô phủ lên gò má. Má bên phải của Tuần Tuần có một cái đồng tiền rất sâu, cô không phải là loại mỹ nhân có vẻ đẹp ép người, nhưng khuôn mặt thanh tú, đồng tiền uyển chuyển dễ thương, tự có nét làm rung động lòng người. Khi cô cười, tim của Trì Trừng không tự chủ mà run lên.

Anh lặng lẽ bước đến bên cô, hai tay ôm lấy cô từ phía sau, khom lưng xuống, đặt cằm vào mép cổ của cô.

"Cô không thể không có gì cả đâu, tôi sẽ giúp cô. Tạ Bằng Ninh có điểm yếu trong tay cô, chỉ cần cô nắm được chứng cứ, hắn sẽ phải trả giá vì hành vi của mình."

Tuần Tuần im lặng một lúc, cô nói: "Cám ơn anh, nhưng xin anh hãy lấy tay của mình ra khỏi người tôi."

Chương 8

Hạnh phúc không liên quan với gì cả

Trên cầu thang của khu phòng bệnh, Tuần Tuần đang vừa thở hổn hển vừa chạy bước nhỏ. Sáng nay vốn là giờ cô phải tiếp ca Tăng Dục vào chăm sóc cho Tăng giáo sư, vậy mà cô lại ngủ quá giờ, việc khó có khả năng xảy ra như thế khiến cô không thể không nôn nóng, cô sợ làm trễ giờ đi làm của Tăng Dục, lúc đó lại là một trận giảng đạo.

Trước giờ Tuần Tuần không phải là loại người bừa bộn như thế, vì muốn nhanh hơn nhanh hơn nữa, cô đã suýt chốc va phải người đang đi ngược chiều với mình ở khúc quẹo. Đó là một chàng trai trẻ tuổi, nước da hơi ngâm, ngũ quan nhạy cảm, giữa cặp chân mày như có gì đó tích tụ lại. Tuần Tuần vội vàng xin lỗi, may thay đối phương cũng không có ý tính toán, người đó chỉ gật nhẹ đầu rồi đi ngang qua cô. Tuần Tuần chậm rãi bước thêm từng bậc, rồi lại không kìm được lòng quay đầu lại, nhưng chỉ còn thấy lưng của người đó.

Tuần Tuần đi nhanh hơn, khi đến phòng bệnh của ba kế, cô hối hả đẩy cửa vào trong. Tăng Dục đang gục bên giường của ba mình nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, vừa nhìn lướt qua thì Tuần Tuần đã nhận ra sự mệt mỏi của Tăng Dục, hai mắt đỏ sưng, như là vừa mới khóc.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tuần Tuần chợt cảm thấy như có gì đó không hay, chẳng lẽ bệnh tình của chú có biến cố gì sao? Cô vội tiến tới quan sát, giáo sư Tăng tuy vẫn đang khép chặt hai mắt, nhưng hô hấp bình hòa, không có gì lạ.

Lấy trứng hột gà và sữa được mang từ nhà đến đưa cho Tăng Dục, Tuần Tuần nói: "Tôi đến trễ rồi, cô vẫn ổn chứ?!"

"Cám ơn." Tăng Dục đặt bữa sáng lên cái tủ nhỏ cạnh giường. "Hiện giờ không muốn ăn gì cả."

"Hôm nay cô không cần đi làm sao? Bác sĩ không nói gì chứ?" Tuần Tuần ngồi đến bên cạnh Tăng Dục, trong lòng thấy bồn chồn.

"Bác sĩ khoa nội thần kinh không giúp được tôi, hiện giờ người mà tôi cần là một bác sĩ tâm thần." Tăng Dục lại một lần nữa gục đầu bên mép giường.

"Cô cũng trông thấy……."

Tuần Tuần còn chưa nói hết câu thì đã bị giọng nói bi phẫn của Tăng Dục ngắt ngang.

"Ai có thể nói cho tôi biết, vì sao tôi luôn bị người đê tiện quây quần xung quanh, hơn nữa còn là đủ các loại hình!"

Câu nói này của cô khiến cho một Tuần Tuần đang ngồi cạnh cô cảm nhận được một áp lực, mặc dù Tuần Tuần hiểu rõ người mà Tăng Dục nói không phải là mình.

"Cãi nhau với 'người đáng yêu nhất' à?"

Đôi mày liễu của Tăng Dục nhướn lên: "Xí, người đáng yêu nhất? Tôi thấy là người vô liêm sỉ nhất thì đúng hơn, không đúng, người thấp hèn hơn là tôi, là tôi! Chính ngay trong hôm qua thôi, tôi còn từng nghĩ đến việc lấy anh ấy cũng là một việc không tệ!"

Tuần Tuần sờ sờ vào sóng mũi, cô hỏi: "Không phải anh ta

rất tốt sao, chí ít nhìn vào trông không giống người xấu…….. tôi chỉ nói là 'trông', còn hiện thật thì có rất nhiều tên biến thái nhìn mặt cũng rất bình thường."

Tăng Dục nói: "Hắn đích thật không phải là người xấu, từng lập công tam đẳng, nhận qua rất nhiều huân chương, lần động đất kia còn cứu ra không ít người, ngày thường cũng rất hay làm việc tốt, hoặc giả hắn cũng có thể coi là một anh hùng, nhưng tất cả những điều này cũng không thể thay đổi cái sự thật hắn ta là một tên đê tiện trong tình cảm!"

Tuần Tuần đứng dậy bấm chuông gọi y tá vào thay bình nước biển cho giáo sư Tăng, sau đó dự định ngồi xuống nghe Tăng Dục kể một câu chuyện liên quan đến "Thể hỗn hợp của anh hùng và tiện nhân".

"Chân cô bị sao vậy?" Tăng Dục nhìn tướng đi không được tự nhiên lắm của Tuần Tuần với vẻ mặt hồ nghi, "Đêm qua vận động quá mức?"

Tuần Tuần cười gượng gạo, làm sao mà cô có thể nói mình đích thật đã vận động quá mức, nhưng đêm qua, chồng của cô - Tạ Bằng Ninh - không trở về nhà, hai chân của cô ê ẩm như thế hoàn toàn là di chứng sau khi tự nhiên bị người ta lôi lên tầng 31. Trì Trừng đưa cô về nhà lúc 0 giờ, lại còn mặt dày nói với cô: "Đêm nay vui lắm." Trên thực tế, Tuần Tuần tin rằng phải qua một lúc lâu sau cô mới có thể hồi thần lại từ cái "vui lắm" này.

Cũng may lần này Tăng Dục cũng không có tâm tư truy hỏi, cô thở dài, "Đêm qua tôi còn trò chuyện điện thoại với hắn hai tiếng đồng hồ, hẹn rõ ràng chỉ cần phép thăm thân được phê duyệt, hắn sẽ qua đây với tôi, đợi khi ba khỏe hơn thì sẽ thương lượng việc kết hôn. Sau đó trưởng tham

mưu của hắn đến tìm hắn tâm sự, hắn nói ngày mai sẽ gọi lại cho tôi, khi cúp máy còn rất không nỡ, ngờ đâu tôi chợt nhớ ra quên mất một việc chưa nói với hắn, gọi điện qua đó thì đã kẹt máy, và suốt đêm cũng thế. Sáng nay tôi nhận được cuộc gọi từ số của hắn, đối phương lại là một cô gái, vừa mở miệng thì đã gọi tôi là 'Ủy viên chính trị', làm tôi chẳng hiểu gì cả, cô ấy cũng không biết là chuyện gì. Kết quả sau vài câu trao đổi, cô đoán coi thế nào?" Nói đến đây, mắt của Tăng Dục như đã nảy lửa.

"Đối phương nói cho tôi biết, trong danh bạ điện thoại của tên đê tiện đó, số của tôi được chú thích là 'Ủy viên chính trị', không cần phải hỏi, người gọi điện đây chính là 'trưởng tham mưu' mà hắn nói rồi! Cô gái đó hắn quen ở Tứ Xuyên, hết lòng hâm mộ hắn, xem hắn như anh hùng, như thần tượng, hắn cũng nói với cô ta cuối năm sẽ cưới cổ. Nếu như không phải hắn để quên điện thoại trong ký túc xá khi đi tập thể dục buổi sáng, có lẽ đến bây giờ tôi vẫn còn bị lừa gạt như một tên ngốc."

Tuần Tuần do dự một lúc rồi hỏi: "Tôi muốn biết, ủy viên chính trị và trưởng tham mưu, chức nào cao hơn? Phía sau đó còn có lãnh đạo bộ đội nào lợi hại hơn nữa không?!"

Tăng Dục muốn khóc mà không có nước mắt, "Vậy mà cũng bị cô nói trúng, lúc đó tôi tức điên lên được, bảo cô gái đó hãy mau kiểm tra danh bạ điện thoại của hắn, trong đó ngoại trừ 'ủy viên chính trị', 'trưởng tham mưu' ra, còn có 'liên trưởng', 'phó liên trưởng', hai chúng tôi lần lượt gọi qua đó, toàn là con gái, và đều đang đợi cuối năm kết hôn với hắn….. Và nếu như cô tưởng như vậy đã xong thì thật sự là đã quá xem thường hắn rồi. Cuối cùng, 'trưởng tham mưu' nhất thời giận quá gọi cho 'Lãnh đạo đoàn', cô đoán thử xem, thì ra đó là người vợ làm nông ở dưới quê của hắn! Là người vợ có giấy hôn thú, con gái của hắn cũng

đang học tiểu học rồi, người vợ đó còn toàn tâm toàn ý cảm thấy vinh hạnh vì người chồng hành quân giỏi giang của mình!"

Lần này thì, Tuần Tuần thật không biết phải an ủi bằng cách nào rồi.

"Lần này tôi thật sự là đi sai một bước hối hận cả đời rồi, 30 năm sau, đợi khi tôi đã mắc bệnh người già, tôi cũng sẽ còn khinh bỉ bản thân vì chuyện này. Con người thật sự không thể đi chung với người có nhân cách thấp hèn quá lâu, nếu không cũng sẽ bị đồng hóa, sau đó còn bị đối phương dùng kinh nghiệm đánh bại triệt để! Từ sau khi ở bên cạnh hắn, tôi tự nói với mình, tôi không chê nhà hắn ở nông thôn, cũng không chê hắn chỉ là quan chức nhỏ trong quân đội, càng không chê văn hóa của hắn thấp, chỉ cần hắn tốt với tôi, thật lòng yêu tôi, như vậy cũng đã đủ, kết quả lại trở thành một trò cười lớn. Tuần Tuần, cô nói xem, có phải là tôi đặc biệt khờ không, mỗi lần tôi đều dồn hết tâm sức, kết quả đổi lấy là gì? Là tôi yêu người đó chưa đủ? Hay là tôi đã yêu nhầm người? Hay là thời cơ đã xảy ra vấn đề? Một lần thì là ngẫu nhiên, nhưng tôi là hết lần này đến lần khác, tôi nghĩ không thông, thật ra vấn đề đã xảy ra ở đâu!"

Tuần Tuần gãi đầu, "Cái này à…….. tôi cảm thấy hạnh phúc không liên quan đến nỗ lực, cũng chẳng có liên quan gì đến tính cách, trí thông minh, học lực, nhân cách, bối cảnh……."

"Vậy cô cũng phải nói trọng điểm chứ, cuối cùng nó liên quan đến cái gì?" Tăng Dục sắp điên lên rồi.

Tuần Tuần lúng la lúng búng nói: "Hình như không liên quan với gì cả."

Đích thật là cô đã nghĩ như thế. Hạnh phúc không liên quan với gì cả, nó là một thú vui không đầu không đuôi, khiến người ta khó hiểu. Bạn đợi nó nửa đời người, bạn rơi hết biết bao nhiêu lệ, bạn dốc hết tâm huyết, bạn gặp nhau ít chia ly nhiều, bạn hợp hợp ly ly, đến cuối cùng có khi còn không đạt được nhiều như những người bình thường.

"Nói bậy, tôi không tin. Cần cù lao động thì mới phú quý, bằng cái gì mà một người toàn tâm toàn ý vì một người khác mà lại không đạt được nhiều hạnh phúc hơn?"

Tuần Tuần nói: "Cô còn nhớ có một câu nói như thế này không? ‘Cứ tưởng rằng nó đã chạy đủ nhanh, nhưng màn đêm mãi mãi chờ nó ở phía trước.’ "

"A!" Tăng Dục kêu lên một tiếng ai oán, đầu đau như muốn nứt ra. Cô nói với Tuần Tuần: "Đáng lý tôi không nên hỏi cô, trước khi hỏi cô, tôi muốn khóc, nhưng mà bây giờ, tôi muốn chết!"

Tuần Tuần lột trứng hột gà, "Còn sống thì mới thử vận may được, chết rồi thì chẳng còn cơ hội nào nữa." Cô đưa hột gà cho Tăng Dục, người chị em đã cùng nhau trưởng thành, cãi vã nhau 14 năm, nhưng cũng đã trêu cợt nhau 14 năm với mình. "Ăn chút gì trước đi."

Tăng Dục cắn một miếng, lòng như đã chết, "Tôi chịu đủ rồi, không thể cứ đi vào rãnh nước thối như thế nữa, sau này ai còn dốc hết tâm huyết cho ai nữa thì là đồ điên."

Tuần Tuần cười, "Lần nào cô cũng chọn loại rượu mạnh hơn người khác, tự ắt sẽ say nhanh hơn thôi. Nếu như tình cảm lạc như nước, vậy thì chắc chắn có thể uống thêm vài ly, nhưng cái đó lại không phải là mùi vị mà cô thích."

Tăng Dục cắn răng, dường như đang nguyền rủa gì đó. "Tôi muốn ngàn ly không say!"

"À phải, lúc nãy tôi muốn nói, khi tới đây tôi đã gặp được tình tình trong mộng hồi trước của cô ở cầu thang." Tuần Tuần vội chuyển đề tài.

"Ai cơ?" Tăng Dục quả nhiên có hứng thú.

"Người mà trước đây khiến cho cô đuổi theo ra nước ngoài ấy." Tuần Tuần nói uyển chuyển.

"Anh ấy?" Tăng Dục khựng người.

Tuần Tuần gật đầu. Vì nguyên do của giáo sư Tăng, năm xưa cô và Tăng Dục đều không ghi danh thi ra trường khác. Hai người cùng một khóa, chỉ là Tuần Tuần học kế toán, còn Tăng Dục đã vào học viện kiến trúc mà ba mình đang dạy trong đó. Về lịch sử tình cảm thời đại học của Tăng Dục, từ đầu chí cuối Tuần Tuần đều biết, do đó cô cũng có ấn tượng khá sâu đậm với người mà Tăng Dục đã từng thương nhớ, chỉ có điều đối phương không hề có ấn tượng với cô.

"Anh ta cũng không có nhiều thay đổi, nhưng nhìn vào thì khí sắc như không tốt lắm." Tuần Tuần nói.

Tăng Dục suy nghĩ một lúc rồi nói: "Phải rồi, dạo trước khi tham gia họp lớp có nghe ai đó nói anh ta làm cũng khá lắm, nhưng mà ly hôn rồi, người già ở nhà lại yếu, rất có thể là mẹ của anh ấy cũng ở trong bệnh viện này."

"Ly hôn rồi?" Tuần Tuần cười nói: "Đúng lúc có ai cũng mới chia gần đây, nói không chừng……."

Tăng Dục cười khổ, "Cô tưởng tôi khờ thật sao? Một người đàn ông, đã không yêu tôi trong độ tuổi đẹp nhất của tôi, cũng không yêu tôi kể cả khi đi học ở nước ngoài, chẳng lẽ đợi khi anh ta trải qua dòng đời, tôi cũng đã qua hết mấy cái xuân thu, anh ta lại đột nhiên có hứng thú với tôi? Cho dù có đi nữa, thì đó chắc chắn cũng là phim thần tượng, hơn nữa còn là bi kịch."

"Nhưng tôi nhớ lúc đó cô rất yêu anh ta."

"Phải, tôi đã từng rất yêu anh ấy, nhưng ly rượu này đã làm tôi say rồi, hơn nữa còn say mất mấy năm, sau đó tôi đã cai rồi, bây giờ, đến ngửi tôi cũng không dám, nếu không sẽ bị co giật bao tử."

Cô buồn bã ngồi đó một lúc, rồi đứng lên nói với Tuần Tuần: "Tôi đi đây, về thay đồ rồi còn phải đến công trường. Suýt nữa quên nói, lát nữa cô đến gặp bác sĩ đi, tôi nghĩ mẹ cô cũng đang ở đó, có vài chuyện bác sĩ sẽ nói với cô, liên quan đến bệnh của ba."

"Nói với tôi?" Tuần Tuần không mấy hiểu. Tuy rằng trên danh nghĩa cô là con gái của giáo sư Tăng, nhưng việc liên quan đến bệnh tình là việc lớn, phía trước cô còn có con gái ruột thịt Tăng Dục, có "chị diễm lệ" người vợ danh chính ngôn thuận, chưa kể đến anh chị của Tăng Dục, và đoàn cô cô thân thích, nếu nói đến quan hệ thân thuộc, tính thế nào cũng không đến lượt cô làm chủ.

Tăng Dục cũng đoán được nổi nghi hoặc của Tuần Tuần, cô giải thích một cách hàm hồ: "Cô cứ qua đó một chuyến đi, chỉ sợ mẹ cô lại khóc đến sập phòng bệnh thôi, tóm lại tôi không muốn nhìn thấy cảnh đó. Cô là con gái của bà ta, cũng hiểu chuyện hơn bà ta, vào lúc này cô nên có mặt….

Tôi muộn giờ đi làm rồi, để về rồi nói."

Tăng Dục nói xong thì vẫy tay tạm biệt, để lại một mình Tuần Tuần với nét mặt mơ hồ nghi hoặc.

Đợi khi y tá thay xong bình nước biển khác cho giáo sư Tăng, Tuần Tuần đến phòng làm việc của bác sĩ. Tăng Dục đoán không sai, còn chưa vào phòng mà cô đã nghe thấy tiếng khóc bi thảm động trời của "chị diễm lệ". Tuần Tuần thở dài, gõ gõ lên cánh cửa khép hờ, trong giây phút cánh cửa thuận thế mở ra, cảnh tượng cô nhìn thấy chính là: bác sĩ ngượng ngùng rút lại bàn tay của mình từ vai của "chị diễm lệ".

Vừa nhìn thấy con gái, nước mắt của "chị diễm lệ" càng như thác đổ. "Cuối cùng con cũng tới rồi, cũng chỉ có con có thể lấy chủ ý cho mẹ thôi."

Tuần Tuần chẳng trông mong gì có thể nghe được đầu đuôi sự việc từ mẹ mình, đành dời ánh mắt qua bác sĩ tỏ ý thỉnh giáo.

Bác sĩ độ tuổi trung niên lúc này đã hoàn toàn hồi phục lại sự chuyên nghiệp và bình tĩnh cần có cho phù hợp với thân phận và quyền uy của mình, ông tỏ ý mời Tuần Tuần ngồi, giới thiệu những yếu tố mấu chốt về bệnh tình của giáo sư Tăng và lựa chọn mà họ phải quyết định.

Thì ra, sau khi kiểm tra CT và hội chẩn của chuyên gia, kết luận rút ra được không làm cho người ta lạc quan. Giáo sư Tăng vì xuất máu quá nhiều trong não làm dẫn đến đột quỵ, hiện giờ đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Đối với tình trạng này, thông thường bệnh viện sẽ dùng phương pháp trị liệu bảo thủ theo lệ thường, khả năng hồi phục tương đối nhỏ, hậu quả rất có thể sẽ xuất hiện là não tử vong, đương

nhiên, cũng không loại trừ khả năng hồi phục được ý thức, nhưng cho dù có tỉnh lại đi nữa, thì do không gian trong não đã bị thu hẹp, trí óc bị tổn hại nghiêm trọng, nửa đời còn lại cũng sẽ không thể tự chăm sóc cho mình.

Cuối cùng Tuần Tuần cũng đã hiểu lý do khiến cho "chị diễn lệ" khóc đến thế, trong lòng cô cũng khó chịu vô cùng. Cô không phải con ruột của giáo sư Tăng, nhưng ân tình và công lao dưỡng dục trong 14 năm qua tuyệt đối không nhẹ hơn việc cống hiến một tinh trùng. Dạo trước khi bệnh viện ra giấy thông báo cho biết bệnh tình nguy kịch, lúc đó tuy có chút dự cảm không tốt, nhưng cô vẫn luôn mang một niềm hy vọng, cô hy vọng cùng với sự tiến bộ của y học và sự chăm sóc tận tình của người thân, nói không chừng một ngày nào đó, giáo sư Tăng sẽ lại ngồi dậy và cười nói vui vẻ. Nhưng cho đến lúc này, khi sự thật đặt ra trước mắt, cô mới biết nó tàn khốc đến mức nào.

Cô cúi thấp đầu im lặng suy nghĩ trong giây lát, đột nhiên ý thức được gì đó, nếu như chỉ là như thế, là việc đã rồi rồi, không cách nào quay lại nữa, thì Tăng Dục cũng không cố ý bảo cô đến đây, "chị diễm lệ" cũng không cần phải bảo cô lấy chủ ý.

"Vậy…. xin hỏi bác sĩ còn có cách nào khác không?" Tuần Tuần hỏi với giọng khẩn cầu.

Điều kỳ lạ là, bác sĩ không có lập tức trả lời cô, song "chị diễm lệ" lại càng khóc thảm thiết hơn.

"Lúc nãy bác sĩ nói ‘cách trị liệu bảo thủ theo lệ thường’, vậy có nghĩa là, còn có lựa chọn khác?" Tuần Tuần hỏi rất cẩn trọng.

Bác sĩ im lặng chốc lát mới trả lời: "Là thế này, bệnh của

giáo sư Tăng là một vấn đề nan giải trong y học quốc tế, nhưng trước mắt ở nước ngoài đã nghiên cứu ra một loại thuốc đặc hiệu mới, có thể kích thích thần kinh trong não một cách hữu hiệu, làm cho bệnh nhân tỉnh lại nhanh hơn, giảm đi di chứng, nhưng mà……."

Tim của Tuần Tuần chùn xuống, sống đến ngần này tuổi, từ mà cô sợ nhất chính là "nhưng mà". Cho mình một hy vọng trước, sau đó dùng một sự thật đáng sợ hơn đẩy ngược cái hy vọng đó lại, đó chính là ý nghĩa tồn tại của từ "nhưng mà".

"…… loại thuốc này tuy đã cho thấy hiệu quả trong thí nghiệm lâm sàn, nhưng nó cũng xảy ra tác phục phụ đối với một vài căn bệnh nhất định, có vài bệnh nhân sau khi dùng loại thuốc này đã không chống đỡ nổi, cơ thể xuất hiện phản ứng căng thẳng, làm cho bệnh tình ác hóa nhanh chóng……"

"Ác hóa nhanh chóng?" Tuần Tuần hỏi lại.

Bác sĩ gật đầu, "Đúng vậy, cũng có nghĩa là tử vong. Đây cũng là lý do chủ yếu khiến cho loại thuốc này vẫn chưa thể sử dụng rộng rãi trong y học, hơn nữa chi phí của loại thuốc này rất đắt, không phải gia đình nào cũng chấp nhận được, do đó thông thường chúng tôi cũng không kiến nghị gia quyến dùng phương pháp trị liệu này, nhưng nếu như đối phương đồng ý chấp nhận, thì nhất thiết phải ký giấy bảo chứng, một khi xuất hiện……"

"Không được! Như vậy quá mạo hiểm, tuyệt đối không được!" Tuần Tuần tâm trí rối bời.

"Tôi hiểu, do đó tôi sẽ cho gia quyến biết hai phương án trị liệu này và phân tích khách quan những hậu quả có thể

xuất hiện của cả hai cách, để tiện cho mọi người thương lượng."

"Chị diễm lệ" nghe xong thì khóc nấc lên, Tuần Tuần lo lắng mẹ mình sẽ không thở kịp. Cô suy nghĩ một lúc lại hỏi: "Bác sĩ, ông có thể cho tôi biết khả năng xảy ra tác dụng phụ của loại thuốc đó là bao nhiêu phần trăm không?"

"Rất khó nói, tùy vào sức khỏe mỗi người."

"Con à, mẹ phải làm sao? Con phải lấy chủ ý cho mẹ!" Chị diễm lệ khóc lớn.

Tuần Tuần giẫm chân, nói lời xin lỗi với bác sĩ rồi vừa dỗ vừa dìu người mẹ mặt đầy nước mắt của mình rời khỏi phòng trực của bác sĩ, đi đến nơi không có người.

"Mẹ, mẹ điên rồi sao? Mẹ muốn cho chú dùng loại thuốc này?" Cô nén thấp giọng nói.

"Chị diễm lệ" nức nở: "Mẹ còn có cách…. cách gì chứ? Mẹ cũng là bị ép đến không…. không còn đường để đi nữa."

Người hiểu mẹ không ai ngoài con gái, Tuần Tuần không khó để hiểu lý do mà "chị diễm lệ" đưa ra lựa chọn này. Từ sau khi vợ của giáo sư Tăng chết, thời hạn đeo tang của ông vừa dứt thì ông liền cưới người tình đang yêu thắm thiết này về, việc này đương nhiên gặp phải sự phản đối của con cái và họ hàng người thân. Nhưng nói thế nào thì lúc ấy ông cũng còn cường tráng, mọi người cũng dần dần ý thức ra tình cảm mà ông dành cho người phụ nữ xinh đẹp thấp hèn này không phải chỉ là một lúc nông nổi, người chết thì cũng đã chết, người còn lại vẫn phải tiếp tục sống, ông là một người thành niên có năng lực và tự chủ, chỉ cần ông kiên trì, dẫu cho có là con cái ruột thịt không đồng ý đi

nữa, thì cũng chẳng làm được gì. Thế là, dưới tình cảnh đó, gia đình nhà vợ của giáo sư Tăng và họ hàng bên Tăng gia hẹn ra gặp mặt, biểu thị ông muốn lấy người khác không phải là không được, nhưng hai căn nhà mang tên của ông và vợ đã khuất phải được chuyển nhượng qua cho con cái, tích lũy chung của hai vợ chồng cũng phải để lại hết cho đứa con gái nhỏ chưa thành niên Tăng Dục, để đảm bảo cho quá trình trưởng thành và môi trường giáo dục của Tăng Dục không bị bất kỳ việc gì quấy nhiễu sau khi ông lấy vợ, số tiền này sẽ do anh chị của Tăng Dục bảo quản. Và như vậy cũng có nghĩa là, khi giáo sư Tăng lấy "chị diễm lệ", ông không khác nào là một người với hai bàn tay trắng.

Giáo sư Tăng là người có đạo nghĩa, cuộc đời của ông, ngoài việc yêu phải "chị diễm lệ" ra thì không còn làm qua việc gì vượt mức nữa, huống hồ chi khi đó, ông một lòng muốn thực hiện lời hứa với "chị diễm lệ", cho chị một danh phận, do đó ông không màng đến những việc khác nữa. Ông đã chấp nhận những yêu cầu đó, tài sản chuyển nhượng hết cho con cái, sau đó an tâm dắt tay "chị diễm lệ" bước vào lễ đường. Tuy rằng "chị diễm lệ" có hơi cảm thấy uất ức, nhưng có thể gả cho người đàn ông này là một việc nằm ngoài dự đoán của chị, chị cũng không bận tâm ngó ngàng những chuyện khác nữa, huống chi, chị biết rất rõ giáo sư Tăng đang trong giai đoạn hoàng kim của sự nghiệp, cho dù là đã không còn gì đi nữa, nhưng chỉ cần ông còn ở đây, thì chẳng sợ gì không có tương lai.

Và như thế, "chị diễm lệ" đã lấy giáo sư Tăng, cuộc sống được cải thiện rất nhanh. Con trai và con gái lớn của giáo sư Tăng từ đó không còn ba mẹ nữa, họ chỉ giữ liên lạc với em gái Tăng Dục. Ngày tháng qua đi, giáo sư Tăng hạnh phúc trong hôn nhân của mình nhưng đồng thời cũng nhớ nhung con cái, ông chỉ có thể thông qua Tăng Dục để biết

được những tin tức của hai đứa con, tuổi càng lớn, ông càng cảm thấy hối tiếc, nhìn "chị diễm lệ" sống sung túc với thân phận phó viện trưởng phu nhân, mỗi khi đêm xuống yên ắng, ông đều sẽ cảm thấy có lỗi với vợ con của mình.

"Chị diễm lệ" rất thích cầm tiền trên tay, như thế sẽ khiến chị có cảm giác an toàn, thế nhưng, chị ham muốn quản lý tiền tài, lại khiếm khuyết tài năng quản lý, 14 năm nay, số tiền trong tay chị, không phải bị hụt lỗ do chơi chứng khoáng, thì là bị mất do đầu tư vào những cơ cấu không có tiền đồ, số còn lại cũng chỉ đủ cho chị duy trì cuộc sống. Thu nhập của giáo sư Tăng, phần không giao cho "chị diễm lệ", có một bộ phận sẽ thông qua Tăng Dục gửi cho hai đứa con đã thành gia lập thất ở bên ngoài, phần còn lại ông đem đầu tư bất động sản dưới danh nghĩa của con gái nhỏ. "Chị diễm lệ" tuy có nghe nói qua, cũng đã cãi vã qua, nhưng thu nhập và tiền thưởng khác của nhà trường, giáo sư đều giao hết cho chị rồi, chị cũng không có lý gì làm quá đáng quá, cũng tránh làm mất lòng nhau. Dầu gì thì người đàn ông này, chị đã định sẵn lòng sẽ cùng ở tới già rồi. Hơn nữa những năm gần đây, sức khỏe của giáo sư Tăng không tốt, chị nấu canh đút thuốc, chăm sóc rất chu đáo, những biểu hiện này giáo sư Tăng đều nhìn vào trong mắt, cũng không phải là không cảm động, ông cũng từng có suy nghĩ sẽ chuyển nhượng một bộ phận tài sản của mình qua cho vợ, chỉ là không ai ngờ rằng biến cố lại xảy đến nhanh như thế, không một dự báo nào, cũng không kịp sắp xếp gì, ông đã ngã xuống, và đã bất tỉnh trên giường bệnh.

"Chị diễm lệ" không biết làm gì cả, cũng không có bất kỳ thu nhập nào, chị lăn lộn trên thế gian này hoàn toàn là nhờ vào gương mặt xinh đẹp và dáng người hấp dẫn, nhưng chị cũng đã là một người phụ nữ trung lão niên rồi, dẫu cho có đàn ông lén nhìn chị đi nữa, thì cũng không thể nào xuất hiện một giáo sư Tăng thứ hai chịu che mưa chắn gió cho

chị. Nếu như giáo sư Tăng ra đi như thế, thì ngoại trừ một bộ phận tiền trợ cấp và ít hiện kim ra, chị sẽ chẳng còn gì nữa cả. Còn nếu như giáo sư Tăng cứ nằm mãi không tỉnh lại, thì việc chị có thể làm cũng chỉ là trường kỳ chăm sóc bên xác thịt ngày một suy nhược này, chờ đợi một kỳ tích xa xôi, sự thật này làm sao không khiến cho chị bi ai tuyệt vọng?

"Ông ấy mà thành người thực vật, nửa đời sau của mẹ cũng chẳng còn trông mong gì nữa. Lỡ như có một ngày ông ấy chẳng để lại câu nào mà ra đi, thì mẹ càng khỏi phải sống nữa. Bác sĩ đã nói rồi, những tình trạng như ông ấy, muốn tỉnh lại cơ bản là không có khả năng, cho dù có đi nữa, thì cũng là một người khờ, con nhẫn tâm nhìn mẹ chăm sóc một người khờ khạo suốt nửa đời còn lại sao?" Chị diễm lệ gương mặt đầy lệ, nhưng đầu óc vẫn rất sáng suốt.

Tuần Tuần nhắc nhở mẹ mình: "Mẹ, ban nãy mẹ không nghe thấy sao, loại thuốc đó có tác dụng phụ! Mẹ không thể lấy sinh mạng của chú ra mạo hiểm!"

"Con tưởng mẹ không biết sao? Đó là người đàn ông của mẹ, mẹ muốn ông ấy chết sao?" Chị diễm lệ lại khóc thành tiếng, "Nhưng mẹ có cách nào chứ, chỉ khi ông ấy tỉnh lại mới có thể cho mẹ một lời, là ai đã không phân ngày đêm chăm sóc ông ấy, là mẹ, hay là hai đứa con vô lương tâm kia! Nói thế nào đi nữa mẹ cũng phải thử một lần, chú của con vẫn chưa phải là ông lão, nếu thật sự có tác dụng phụ đi nữa cũng không đến phiên ông ấy. Hơn nữa, tác dụng phụ đều là do bệnh viện nói khoa trương lên thôi, họ chỉ mong cho gia quyến đảm bảo hết tất cả, họ chẳng cần chịu trách nhiệm nào hết!"

"Vấn đề là mẹ có thể ký giấy bảo chứng đó sao? Mẹ đã biết

là chú còn có con cái, chẳng lẽ họ lại chịu cho mẹ mạo hiểm sao? Mẹ, nghe con nói, chú Tăng đối xử với chúng ta rất tốt, chúng ta hãy chăm sóc cho chú, chú ấy sẽ tỉnh lại." Tuần Tuần dùng hết lời khuyên răn, nhưng trong lòng lại cảm thấy bi thương, bản thân cô cũng không tin sẽ có kỳ tích, thế mà phải gạt người mẹ tự cho là tâm tư phức tạp thật chất thì tế bào đơn giản của mình. Nhưng cô càng không thể để mẹ làm chuyện khờ dại, thuốc đó lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, đừng kể chuyện khác, chỉ nước vãi thôi cũng đủ nhấn chìm chị diễm lệ.

Chị diễm lệ ngẩng cao mặt lên: "Mẹ là vợ hợp pháp của ông ấy, họ có quyền gì mà không cho mẹ ký? Ngay cả lãnh đạo của trường đến đây thăm hỏi, cũng là trực tiếp đến an ủi mẹ. Mẹ biết pháp luật, đây là quyền lợi của mẹ! Họ cũng biết, cho nên họ đều chẳng dám nói gì."

"Họ?"

"Thì là anh chị hai của Tăng Dục đấy."

"Họ đã về đây?" Tuần Tuần kinh ngạc.

Chị diễm lệ nói: "Vậy thì không phải, đêm qua cô của Tăng Dục đến đây, chuyện nhà Tăng gia bấy lâu nay luôn do bà ta ra mặt. Phương pháp trị liệu mà bác sĩ nói họ cũng biết, mẹ nói đạo lý với bà ta, mẹ là vợ danh chính ngôn thuận của anh trai của bà ta, không phải là tình nhân bên ngoài. Bà ta cũng không nói được gì, cuối cùng buông xuôi, bà ta và anh em Tăng Dục cũng không còn chỉ tay múa chân nữa, bệnh của chồng ta do ta quyết định!"

Tuần Tuần cơ hồ nghi ngờ rằng mình đã nghe nhầm, suy nghĩ một lúc, cô dần hiểu ra, nếu như những gì chị diễm lệ nói là thật, vậy thì chỉ có một khả năng.

Cô cẩn thận hỏi mẹ: "Có phải là họ đã nói, mẹ nói sao thì sao, nhưng chi phí họ không lo?"

"Không lo thì không lo! Đợi khi chú của con tỉnh lại, cho ông ấy biết ông ấy đã sinh ra thứ con như thế nào!"

Chị diễm lệ nói rất hùng hổ, nhưng Tuần Tuần nghe vào thì cảm thấy tay chân lạnh băng. Lúc đầu cô tưởng rằng, anh chị của Tăng Dục có hận ba mình đến đâu chăng nữa, nhưng nói thế nào cũng là cùng một dòng máu, nhưng giờ đây, xem ra cô đã quá xem thường "Lý tính" của họ rồi. Tình hình hiện giờ là, nếu như giáo sư Tăng hôn mê bất tỉnh, chị diễm lệ - "người vợ hợp pháp" - phải lãnh chịu tránh nhiệm chăm sóc lớn nhất. Nếu như giáo sư Tăng tỉnh lại trong điều kiện tự nhiên, không thể tự lo liệu sinh hoạt, thì đó cũng là trái đắng mà chị diễm lệ phải chịu khi năm xưa chị chẳng thà làm người thứ ba cũng phải gả vào nhà họ Tăng. Còn nếu như chị diễm lệ mạo hiểm dùng thuốc đặc hiệu, thì đó là do chị không nghe lời khuyên của mọi người mà quyết định, chi phí hoàn toàn do chị phụ trách, giáo sư Tăng may mắn khỏe lại, thì nói thế nào ông ấy của là ba của họ, điều này cũng là một chuyện vui, dẫu cho ông có để lại toàn bộ tài sản cho mẹ kế, họ cũng chẳng màng, vì con cái của giáo sư Tăng đều đã thừa hưởng bộ não của ba mẹ mình, thành tích học tập xuất sắc, lại có sự nghiệp, mất đi một hai căn nhà cũng chẳng là gì; thế nhưng lỡ như giáo sư Tăng có sự cố gì, thì chị diễm lệ người cũng không còn mà của cũng chẳng có, ai cũng biết là do chị đã phớt lờ an nguy của chồng mình, chị đã nhẫn tâm dùng thuốc.

Điều tức cười là chị diễm lệ còn tự cho là anh minh, còn đang vui mừng vì kết quả tranh đấu của mình, ngờ đâu, trí lớn và cảm giác vượt bậc của chị, dùng để trả giá với người buôn hàng thì được, làm sao tính toán lại Tăng gia

học cao hiểu rộng như vậy? Nhìn chung sự việc lần này, họ chỉ có thắng không cần đền, còn chị diễm lệ thì thua tất cả.

"Mẹ, mẹ không thể làm như vậy, như vậy là tự ép mình vào ngõ cụt!" Tuần Tuần nắm lấy khuỷu tay mẹ mình van nài.

Chị diễm lệ lau đi giọt lệ cuối cùng, chị nói: "Tuần Tuần, vậy con bảo mẹ phải làm thế nào? Nói cho mẹ biết, con đường nào là không phải đường cùng?"

Tuần Tuần bi ai mà phát hiện ra mình chẳng đáp được lấy nửa lời, thật ra thì ai khờ hơn ai? Chị diễm lệ đã thắng lấy 14 năm an lành phong quang, ngoài những điều này ra, ngay từ đầu chị đã chẳng còn vốn liếng nào cả.

"Nếu như chú……."

"Mẹ cược ông ấy sẽ tỉnh lại!" Chị diễm lệ lầm bầm: "Ông ấy đã nói sẽ chăm sóc mẹ suốt đời, đợi khi về hưu, sẽ ngày ngày cùng mẹ đến quảng trường khiêu vũ, do đó, ông ấy phải tỉnh lại."

Chương 9

Mượn tiền như cởi áo

Sau khi khuyên phục chị diễm lệ về nhà, Tuần Tuần tiếp tục ở lại chăm sóc giáo sư Tăng. Nhìn gương mặt hốc hác của người cha kế, Tuần Tuần không thể không nhớ đến vị giáo sư bước chân thoăn thoắt, cử chỉ nho nhã của ngày trước, không biết giáo sư Tăng của lúc đó có từng nghĩ đến rằng, mình lại có một ngày bất tỉnh nhân sự thế này, và sức khỏe của mình lại trở thành một trò chơi của người thân?

Buổi chiều, có sinh viên trong học viện đến thăm ông, Tuần Tuần đang bận tiếp đãi họ thì có điện thoại đến, là số lạ. Cô bắt máy, bên kia đầu dây là một giọng nói xa lạ mà quen thuộc, đó là Trì Trừng.

"Tôi biết ngay loại người như cô sẽ không bỏ lỡ bất kỳ một cuộc gọi nào mà." Giọng nói của anh pha lẫn ý cười, ngay cả lời hàn thuyên anh cũng lượt bớt, thân thuộc đến không ngờ được.

Tuần Tuần hỏi: "Sao anh lại có số của tôi?"

"Cô không cho thì tôi không biết đi hỏi sao?"

"Hỏi ai?"

"Mẹ chồng của cô đó." Trì Trừng nói như lẽ đương nhiên, "Tôi nói là có chuyện cần thỉnh giáo cô, bà ấy liền lập tức cho tôi số."

Tuần Tuần cơ hồ là muốn ngất đi, chỉ có việc mà anh

không nghĩ đến thôi, chứ không có việc mà anh làm không được.

"Vậy tôi có thể thỉnh giáo anh có chuyện gì muốn thỉnh giáo tôi không?"

"Không có gì, chỉ muốn hỏi đêm qua cô về nhà hơi muộn, Tạ Bằng Ninh không làm khó cô chứ?"

Anh nói rất thành khẩn. Tuần Tuần đi ra khỏi phòng bệnh, cố kìm nén mà nói: "Đừng giả vờ như anh không biết suốt đêm qua anh ấy không về nhà, nếu như tôi đoán không sai, Thiệu Giai Thuyên đêm qua cũng chưa hẳn đã ở bên anh chăng."

Trì Trừng lại cười: "Vẫn là khi giả vờ hồ đồ trông cô dễ thương hơn. Nhưng lúc đầu tôi thật sự không biết đêm qua Giai Thuyên không trở về…. cũng toàn nhờ người chồng chu đáo của cô, anh ta đặt hai phòng cho hai chúng tôi. Như vậy cũng tốt, dù gì cũng đâu thể phụ lòng anh ta, tôi nghĩ anh ta cũng biết là khi ngủ say, Giai Thuyên thích ghé vào tai người bên cạnh mà ngáy."

Tuần Tuần im lặng, cảm thấy ngượng ngùng.

"Anh nói với tôi những lời này để làm gì?"

"Chỉ là trò chuyện. Tôi cảm thấy chúng ta có cảnh ngộ như nhau, nên càng dễ có cùng đề tài hơn." Anh nói như đùa giỡn. "Sáng nay Giai Thuyên về rồi, cô ấy nói với tôi đêm qua đến bệnh viện xử lý vết thương xong thì đã quá trễ, bệnh viện lại gần nhà ba mẹ chồng của cô, do đó Tạ Bằng Ninh đã đưa cô ấy đến đó một đêm. Về mặt này Giai Thuyên và cô không giống nhau, cô ấy rất thẳng tính, trong lòng nghĩ gì thì đều viết hết trên mặt, nói dối một chút cũng

rụt rè, lúc về cô ấy còn cố tình mua bữa sáng cho tôi, ngày thường cô ấy không chu đáo đến thế."

"Vậy anh trả lời cô ấy thế nào?"

Trì Trừng nói: "Đương nhiên là tôi có chút không vui, dẫu sao thì vợ chưa cưới của tôi đã một đêm không về. Cô ấy cảm thấy áy náy, chẳng phải tôi sẽ càng có phúc lợi sao, ngại gì mà không nhận?"

"Nhảm nhí." Tuần Tuần rầu rĩ đáp lại.

"Cô cũng có thể hưởng thụ phúc lợi này, đương nhiên, tiền đề là Tạ Bằng Ninh phải phối hợp." Bên kia đầu dây, Trì Trừng dường như đang ngồi trong xe có âm nhạc nhẹ, đó khiến cho giọng điêu của anh càng thêm nhẹ nhõm. "Đề nghị mà tôi đặt ra đêm qua, cô suy nghĩ thế nào rồi? Họ làm càng quá mức cũng chưa hẳn không phải một việc tốt, cứ mặc kệ họ, lúc kéo lưới sẽ càng mát lòng hơn. Với bản lĩnh giả vờ hồ đồ của cô, điều này sẽ không mấy khó khăn."

Tuần Tuần sẽ không nói với anh vấn đề này đã quấy nhiễu cô cả một đêm, cô chỉ nói ra kết luận.

"Tôi rất nghi ngờ. Nếu như anh thật lòng yêu qua một người, thì dẫu cho người đó có lỗi, anh cũng sẽ không đặt cô ấy vào vị trí của một con thú săn mà dốc tâm tính toán đến thế."

Trì Trừng dễ dàng phản bác lại cô: "Sai! Cô nói như thế đúng lúc có thể chứng minh cô chưa từng yêu. Trên thực tế, chỉ có người từng bỏ ra tình cảm mới hiểu, chính vì mình đã quá để tâm một người, mới càng muốn mang những điều không tốt đó gấp bội mà trả lại cho người đó. Cả hai đều bận như vậy, ai mà rãnh mang tâm tư đặt vào

một người chẳng liên can gì? Mặc kệ và phớt lờ mới là biểu hiện của sự vô tình."

Tuần Tuần chẳng hơi đâu phản bác lại những lý lẽ hoang đường của anh. "Hiện giờ tôi không có tâm tư nghĩ ngợi những điều này!"

"Nghe ngữ điệu của cô, hình như là tâm trạng rất không tốt? Cô có thể xem tôi là thùng rác." Anh khảng khái nói.

Tuần Tuần thật không dám tùy tiện sử dụng cái thùng rác này, cô sợ có một ngày nào đó cái thùng rác này không vui thì sẽ nhét lại hết những gì cô bỏ vào đó trở về miệng cô. Vốn định kết thúc cuộc gọi này, đột nhiên cô nhớ ra hình như Trì Trừng có nói anh học dược, do dự một lúc, cô đã hỏi anh về loại thuốc đặc hiệu định dùng cho giáo sư Tăng.

Quả nhiên không sai, trước khi trả lời, Trì Trừng đã truy hỏi cho đến cùng đầu đuôi sự việc, Tuần Tuần chỉ đành tường thuật lại cho anh nghe bệnh tình của giáo sư và hai lựa chọn đặt ở trước mắt.

Trì Trừng cũng nghĩ ngợi một lúc rồi mới đáp: "Tôi biết loại thuốc mà cô nói. Nếu nói trên lập trường dược lý, thì bác sĩ của ba kế của cô cũng đã trình bày tương đối rõ ràng rồi. Sức chịu đựng đối với thuốc đích thật là thay đổi theo từng người, ai cũng không dám đưa ra kết luận. Nhưng nếu nói ở góc độ của một người bạn, tôi chỉ muốn hỏi, nếu như cô phản đối, thì mẹ của cô sẽ từ bỏ phương án trị liệu này?"

Tuần Tuần cũng không có thời gian suy nghĩ về việc mình có thêm một "người bạn", cô bức thiết phải thừa nhận rằng đối phương đã đánh thẳng vào vấn đề mấu chốt.

"Tôi nghĩ là không." Cô thật thà đáp lại.

"Vậy vấn đề còn lại chỉ còn là việc ủng hộ bằng hành động hay là không thôi. Nói trắng ra, cũng chính là vấn đề tiền bạc. Theo như tôi biết, loại thuốc đó không rẻ đâu, hơn nữa nó không nằm trong diện bảo hiểm và phí trị liệu do nhà nước cung cấp." Thấy Tuần Tuần không nói gì, anh ám thị: "Nếu như cô có khó khăn……."

Đương nhiên là Tuần Tuần từ chối, làm sao mà cô có thể dùng tiền của anh chứ, tuy rằng trước khi rời khỏi, chị diễm lệ đã nói rõ là cần sự hỗ trợ của con gái về mặt kinh tế. Loại thuốc đặc hiệu mà giáo sư Tăng cần sử dụng, mỗi một ống tiêm cũng gần 10 ngàn (CND), cộng thêm những phí trị liệu khác, tính theo cách bảo thủ, e là cũng phải cần đến khoảng 200 ngàn. Con số này đối với một thành phố có tiếng là phí khám bệnh đắt đỏ tuy không đến mức kinh người, nhưng loại trừ phạm vi chi phí mà nhà nước cung ứng, số tiền này không khác nào một con số thiên văn đối với một chị diễn lệ không tài sản không người thân ủng hộ. Lúc đó Tuần Tuần đã nói rõ với mẹ mình, số tiền cô có thể sử dụng trong tay nhiều nhất chỉ có hơn 80 ngàn một ít, hy vọng chị có thể suy nghĩ thận trọng. Nhưng chị diễm lệ ý đã quyết, thề không dao động, khi Tuần Tuần hỏi chị có thể lấy ra bao nhiêu, mới phát hiện ra người mẹ quản lý tiền tài mười mấy năm này, tích lũy còn it hơn con gái của mình.

Mượn tiền là cấm địa của Tuần Tuần, quan hệ có thân thiết cách mấy đi nữa mà hễ chạm đến tiền bạc cũng đều sẽ trở nên là lạ, huống chi là với thân phận đặc thù như Trì Trừng, xem như thanh niên cuồng vọng, thật chất là một người tâm tư khó lường.

Buổi chiều, Tuần Tuần căn dặn y tá cẩn thận mọi việc, sau đó rời khỏi bệnh viện. Mẹ chồng gọi đến bảo cô qua bên bà một chuyến để lấy ít thức ăn trước khi về nhà, do đó Tuần

Tuần đã vòng qua đó.

Mẹ chồng của Tuần Tuần là một người đàn bà có bàn tay khéo léo, sau khi về hưu không có gì làm, bà đã chuyên tâm nghiên cứu thức ăn để qua ngày. Hôm qua hứng chí bà đã làm ít điểm tâm, muốn cho con trai và con dâu nếm thử. Người già rất chu đáo, biết Tuần Tuần không thích ăn ngọt, do đó ngoài làm cho con mình ra bà cũng đã chuẩn bị ít món có vị mặn cho con dâu. Tuần Tuần thật tâm khen ngợi tay nghề của bà, người già vui mừng đến không khép được miệng, trước khi ra cửa, bà còn không quên nhắc nhở một câu: "Mẹ có cho thêm muối Natri trong điểm tâm, ăn thức ăn có muối Natri dễ sinh con trai."

Tuần Tuần khựng lại, không lâu trước đó, cô còn chuyên tâm chuẩn bị làm một người mẹ, nhưng bây giờ, cô rất khó mà tưởng tượng ra đứa con mang dòng máu của cô và Tạ Bằng Ninh sẽ là một tình huống như thế nào.

Cô đứng ở trước cửa, mỉm cười nói với mẹ chồng: "Bên nam cũng phải ăn nhiều thì mới được. À phải, mẹ, không phải tối qua Bằng Ninh và dì nhỏ ở bên này sao? Sao không tiện thể bảo anh ấy mang về?"

"Hôm qua?" Trong mắt của người già lập tức xuất hiện sự kinh ngạc không thể che đậy, thần tình trên mặt hoán đổi liên tục, "À…. Bằng Ninh…. à phải, con cũng biết, người già trí nhớ kém, làm phiền con phải chạy qua đây rồi."

Tuần Tuần gật đầu cười nhẹ: "Không có gì, gần đây con vì chuyện của chú mà thường xuyên ra vào bệnh viện, không có thời gian qua thăm mẹ."

Mẹ chồng xoa xoa tay của Tuần Tuần: "Con ngoan, gần đây con mệt mỏi rồi. Bằng Ninh công việc bận rộn, nếu

không cũng có thể san sẻ với con. Nhưng chúng ta làm phụ nữ là thế, đàn ông ở bên ngoài lo cho sự nghiệp, còn chúng ta thì chăm nom nhà cửa. Con cũng phải hiểu cho nó, ở bên nó nhiều hơn."

Tuần Tuần đều gật đầu nhận lời. Cô ra khỏi tòa lầu nơi nhà mẹ chồng, nhìn ánh hoàng hôn, hít sâu một hơi. Có một câu nói rất đúng: Mẹ chồng có tốt cách mấy, cũng là mẹ của người ta. Bất kể ngày trước bà có thương bạn bao nhiêu đi nữa, khi vợ chồng xảy ra vấn đề, bà cũng mãi mãi đứng về phía của con trai mình.

Trên đường về, điện thoại của chị diễm lệ lại như hình với bóng mà kéo đến. Chị nói, bệnh viện báo rằng bệnh của giáo sư Tăng không thể kéo dài, nếu như quyết định sử dụng phương án hai thì phải nhanh chóng vào viện ký giấy bảo chứng, phí trị liệu cũng phải lần lượt chi trả.

Tuần Tuần hỏi: "Nhưng tiền không đủ thì có thể làm sao chứ?"

Chị diễm lệ im lặng giây lát, oán trách: "Mẹ đã nói từ sớm, bảo con ngày thường hãy quản lý tiền của chặt một chút, nhưng con thì sao, cái gì cũng nghe theo Tạ Bằng Ninh. Kết hôn ba năm rồi, trong tay chỉ có nhiêu đó tiền, nói thế nào cho được nữa!"

Tuần Tuần không nói năng gì, cãi nhau vô ích.

"Ngày mai con mang 60 ngàn qua đây trước, bên mẹ cũng còn chút ít, phần còn lại sau này hãy tính." Chị diễm lệ nói.

"Mẹ có cách gì để nghĩ ?" Mẹ của mình có bao nhiêu bản lĩnh, Tuần Tuần biết rõ hơn ai hết.

"Con và Bằng Ninh thương lượng thử xem, bên nó nhất định có thể lấy ra."

"Anh ấy?"

"Không phải nó thì là ai? Người nằm trong bệnh viện cũng là ba vợ của nó, việc liên quan sống chết, người con rể như nó có thể không lo sao?"

"Con và anh ấy là vợ chồng, mỗi một đồng con có thể lấy ra đều là tài sản chung của hai vợ chồng, sao có thể nói là anh ấy không lo?"

"80 ngàn? Lúc trước mẹ khổ tâm cho con lấy nó chính là vì 80 ngàn này? Nhà vợ có chuyện là lớn hơn trời, nó đã cưới con, thì chuyện của con chính là chuyện của nó."

Cái câu "Bán thân hợp pháp" của Trì Trừng tự nhiên nhảy ra từ não của Tuần Tuần.

"Con và anh ấy xảy ra chút vấn đề." Tuần Tuần thấp giọng nói.

"Cái gì?" Hiển nhiên là chị diễm lệ đã nghe không hiểu.

"Con phát hiện trong lòng anh ấy có người khác."

"Nó lăng nhăng ở bên ngoài bị con bắt được?"

"Vậy thì không có, chỉ là con cảm thấy thôi."

Phía bên của chị diễm lệ lại im lặng một lúc. Tuần Tuần dời điện thoại ra xa lỗ tai vài milimét, quả nhiên, lát sau, lời nói của chị diễm lệ ập đến như vũ bão. "Gì mà cảm giác, chẳng lẽ mày cũng được mở mắt trời như ba của mày rồi?

Nó lại không bị mày bắt gian trên giường, cho dù để mày bắt được, thì cũng là mày có lý, vậy thì nó càng phải trả tiền, mày đừng có mà tào lao nữa! Tao dạy mày như thế nào hả, đàn ông là phải dỗ, phải quản……"

"Con chỉ nói thôi, bây giờ không có gì nữa" Tuần Tuần nói xong thì liền cúp máy, dẫu rằng cô hoàn toàn có thể tưởng tượng hình ảnh chị diễm lệ nhảy điên đầu ở bên kia. Cô hối hận rồi, ngay từ đầu đã không nên nhắc đến việc này với mẹ của mình.

Về đến nhà, Tạ Bằng Ninh đã ở trong phòng sách. Tuần Tuần đi xem con mèo già, xác định rằng nó không phải chịu thêm trừng phạt nào nữa rồi mới đi đến bên chồng mình, đặt điểm tâm do mẹ chồng làm lên bàn làm việc của anh.

"Mẹ nói quên đưa cho anh cái này khi anh về nhà đêm qua."

Tạ Bằng Ninh nhìn cô một cái, mở hộp điểm tâm ra, cười nói: "Đâu phải là trẻ con nữa, ai mà còn ăn cái này."

"Tay của Giai Thuyên không sao chứ?" Tuần Tuần hỏi với giọng bình bình.

"À, đã tiêm thuốc phòng ngừa, chắc sẽ không có gì." Tạ Bằng Ninh đặt tay lên tay của Tuần Tuần, "Quầng thâm mắt của em sao lại đậm như vậy, đêm qua ngủ không ngon? Bệnh của chú em sao rồi?"

Nhìn hai bàn tay đặt vào nhau, trong lòng Tuần Tuần nghĩ, chẳng lẽ lại là "hiệu ứng áy náy" mà Trì Trừng nói?

Cô suy nghĩ một lúc, rồi mới nói với giọng rất nhỏ: "Bằng Ninh, em có việc muốn thương lượng với anh, anh…. trong

tay anh hiện giờ có dư tiền không?"

"Em cần bao nhiêu?" Tạ Bằng Ninh ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Tuần Tuần hỏi anh lấy tiền tiền từ sau khi kết hôn đến nay, trước đây kinh tế của họ được phân rạch tương đối hợp lý, anh phụ trách phí sinh hoạt gia đình và số tiền mà trước khi kết hôn anh đã hứa sẽ cho cô hàng tháng, cô chưa bao giờ nói không đủ.

"Anh có bao nhiêu?" Tuần Tuần cúi thấp đầu hỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bệnh của chú em cần 200 ngàn, mẹ em và em gộp lại cũng không đủ."

"200 ngàn? Sao lại có thể? Rõ ràng chú của em được hưởng thụ phí trị liệu toàn phần từ nhà nước mà!"

Lời đã đến nước này, Tuần Tuần chỉ lại có thể kể cho chồng cô nghe một lần nữa toàn bộ sự việc.

"Chuyện này tuyệt đối không được!" Một Tạ Bằng Ninh xuất thân từ ngành y không khó để lý giải chuyện này. Anh nén lại sự kích động của mình trước đó, tâm bình khí hòa mà nói với vợ: "Chúng ta cứ tạm không thảo luận về tính an toàn của loại thuốc đó đã, gác chuyện này qua, thì quyết định của mẹ em cũng tuyệt đối là một quyết định không sáng suốt. Bằng cái gì mà hai mẹ con em chịu hết chi phí loại thuốc đó, còn con cái ruột thịt của ông ấy lại đứng ngoài không lo gì? Bởi vì người ta biết rõ quan hệ lợi hại bên trong đó, mẹ của em không có văn hóa, vậy mà em cũng hồ đồ! Nếu như…."

Anh thao thao bất tuyệt mà phân tích cái lợi cái hại và hậu

quả của sự việc với cô, những lời phân tích này cũng là sáng suốt, là lí trí, hoàn toàn giống với những người thân thích cao minh của gia đình họ Tăng.

Tuần Tuần thờ thững nghe anh nói, cô đột nhiên ngắt ngang: "Bằng Ninh, không phải căn nhà kia vừa thu được tiền thuê của một năm sao? Có thể đưa nó cho em trước không… ý em là ứng cho em trước, em sẽ trả lại."

Sau khi kết hôn, vợ chồng họ đã đầu tư vào một căn hộ nhỏ, vì giá đất tăng, do đó giờ đây cho thuê, thu nhập cũng khả quan.

"Xem ra em căn bản là không hiểu những lời anh nói!" Tạ Bằng Ninh thở dài một hơi.

"Vậy những lời em nói anh có hiểu không?"

Căn hộ đó lúc trước khi mua là trả đủ, lúc mua giá không mấy đắt, Tạ Bằng Ninh chi trả một nửa, nửa còn lại là tích lũy trước khi kết hôn và của hồi môn của Tuần Tuần .

Tạ Bằng Ninh do dự một lúc, anh nói: "Vốn dĩ đưa cho em cũng không sao. Nhưng mấy hôm trước Giai Thuyên nói công ty của cô ấy có một hạng mục quản lý tài sản rất thích hợp với chúng ta, do đó anh đã tạm đưa số tiền chưa cần sử dụng cho cô ấy rồi."

Tuần Tuần hiểu rồi, cô từng nghe mẹ chồng nói, Thiệu Giai Thuyên làm cố vấn trong một công ty chứng khoáng ở Thượng Hải…..

— "Sao tôi cảm thấy hắn vẫn luôn sỉ nhục trí thông minh của cô nhỉ ?"

— "Nhưng có rất nhiều lúc, chính vì cô cần quá ít, người ta sẽ không thèm cho cô luôn, kết quả là cô chẳng có gì cả."

Trì Trừng là tên khốn, nhưng khốn kiếp hơn là mỗi một lời của anh đều đánh thẳng vào vấn đề.

Tuần Tuần từ từ rút lại tay của mình, cô lạnh lùng hỏi: "Chẳng lẽ anh cảm thấy ngay cả việc nói với em một tiếng cũng không cần thiết sao?"

Tạ Bằng Ninh có hơi phản ứng không kịp. "Anh tưởng em sẽ không quan tâm những việc này."

"Cũng giống như em không quan tâm đêm qua anh đã đi đâu?"

Lần này, trong mắt anh đã thật sự lộ sự kinh ngạc rồi, mãi một lúc sau, anh mới tự trêu mà cười nói: "Nói đến tiền, anh cảm thấy em như đột nhiên biến thành một người khác vậy."

"Nói không chừng em chưa bao giờ là người mà anh tưởng tượng."

Tạ Bằng Ninh lấy ra một tấm thẻ tín dụng từ hộc tủ, đẩy qua cho Tuần Tuần.

"Thôi được rồi, cãi nhau vì cái này không có gì hay ho. Ở đây là 20 ngàn, hiện kim trong tay anh chỉ còn nhiêu đây, em cần thì lấy đi."

Ngón tay của Tuần Tuần sờ lên những nét chữ nổi lên trên tấm thẻ, trong đầu đột nhiên nghĩ đến những chuyện chẳng liên can.

Đó là một cách ví von hoang đường.

Xòe tay xin tiền người khác cũng giống như là cởi áo trước mặt người ta vậy. Nếu như nói chấp nhận sự giúp đỡ của Trì Trừng giống như là cởi áo trước một người xa lạ, vậy thì, nhận 20 ngàn này của Tạ Bằng Ninh, chẳng khác nào một người phụ nữ lột sạch y phục bên cạnh một người đàn ông vừa tuyên bố rằng anh không yêu cô, dẫu cho họ đã từng vô số lần đối mặt nhau không hề giấu giếm, nhưng đó cũng chỉ khiến cho giây phút này càng thêm xấu hổ.

"Cô ấy sẽ không thảo luận những vấn đề không hay ho này với anh đâu chăng?" Tuần Tuần cười hỏi.

"Chẳng biết em đang nói gì." Tạ Bằng Ninh ngoài miệng nói thế, nhưng trong tiềm thức anh đã đang né tránh ánh mắt của cô.

Sau bữa ăn không lâu, Tạ Bằng Ninh nói đơn vị công tác có việc gấp cần phải ra ngoài. So với cái đáp án đi gặp Thiệu Giai Thuyên, Tuần Tuần nghiêng về lý do anh đang lẩn tránh người vợ đột nhiên trở nên xa lạ này hơn.

Tuần Tuần gọi cho Tăng Dục, "Tôi đã gửi ở chỗ của cô tổng cộng bao nhiêu?"

"Cô đợi một lát." Một lúc sau Tăng Dục mới tiếp tục cuộc gọi, như là vừa tìm được một địa điểm thích hợp để nói về chuyện này. "Ý cô là số tiền cô nhờ tôi bảo quản từ khi lên phổ thông đến nay? Để tôi xem lại sổ…. tổng cộng có năm mươi ba ngàn bảy trăm hai mươi sáu đồng ba xu, nếu như không tính đồ vật."

"Ngày mai tôi có thể đến chỗ cô lấy lại không?"

"Tận thế rồi sao?" Tăng Dục kinh ngạc vô cùng, nhưng rất nhanh, cô đã hiểu ra, nhất thời không biết phải nói gì.

"Tuần Tuần, cô suy nghĩ kỹ chưa? Tôi bảo cô đến gặp bác sĩ, là hy vọng cô có thể khuyên răn mẹ của mình."

"Tại sao? Đây không phải là điều mà mọi người hy vọng nhìn thấy sao?"

"Cô đừng châm chọc tôi! Thành thật nói với cô, trong lòng tôi cũng không thoải mái chút nào. Hiện giờ người bị bệnh là ba ruột của tôi, không ai hy vọng ông ấy khỏe lại hơn tôi cả, nhưng cô lại như đang ép tôi thừa nhận tôi đang đứng ngoài sự việc."

"Tôi không ép cô."

"Ba tôi trở nên như ngày hôm nay không ai muốn cả, nếu như ông ấy không tỉnh lại, tôi chăm sóc ông ấy cũng không dám có nửa lời oán than. Nhưng có những việc cô biết rõ mà, anh chị của tôi hận ba đến mức nào, đừng nói là họ, nhiều lúc tôi cũng hận. Mẹ của tôi chết như thế nào cô nhớ chứ, bà ấy là bị tức đến sinh ung thư, bà ấy và ba tôi là vợ chồng gương mẫu 20 năm, đến khi bà ấy nằm trong bệnh viện, ba tôi đến đưa cơm xong trở về lại còn mò lên giường của mẹ cô. Anh chị của tôi chính mắt nhìn thấy bà chết không nhắm mắt, mẹ tôi qua đời chưa bao lâu, ông ấy đã vội vàng tái hôn. Lúc đó họ đã nói, nếu như ông ấy lấy mẹ cô, họ sẽ xem như mình không còn ba mẹ nữa. Nếu như ba tôi mất, họ sẽ về tiễn ông ấy, nhưng chỉ cần một ngày ông ấy còn ở với mẹ cô, họ cũng sẽ không vì ông mà rơi một giọt lệ."

Tuần Tuần nói: "Tôi biết, do đó tôi chưa từng nghĩ qua phải trách họ."

"Vậy thì cô trách tôi." Tăng Dục nói: "Tôi và anh chị tôi không giống nhau, họ có thể bỏ đi xem như không có gì, tôi không thể. Tôi và gia đình của tôi sống với nhau 14 năm, nhưng tôi cũng sống với cô và bà ấy 14 năm. Những năm đầu khi hai người mới dọn đến, nhìn vẻ mặt đắc ý của mẹ cô, tôi nằm mơ cũng muốn bóp cổ giết chết bà ta, đương nhiên tôi cũng ghét cô, một đứa nịnh bợ từ nhỏ đã nhìn mặt người lớn mà làm người. Nhưng nói thế nào tôi cũng đã ăn cơm do mẹ cô nấu 14 năm, bà ấy không bạc đãi tôi, lúc nhỏ tôi giành đồ của cô, bà ta rõ ràng biết là tôi không đúng, nhưng cũng vẫn phạt cô. Con người chính là thế, tôi vẫn không thích mẹ cô, nhưng từ lâu tôi đã không còn hận bà ta. Những năm nay, nếu như không nhờ xem hình, tôi đã không còn nhớ gương mặt của mẹ mình nữa, nhưng tôi muốn quên hai người cũng khó. Quyết định của anh chị tôi tôi không thể làm trái, họ là người thân của tôi, vấn đề là cô và người thân của tôi thì có khác biệt gì? Cô nghe tôi nói, khuyên mẹ của cô, cho dù ba tôi không tỉnh lại nữa, tôi cũng hứa với bà ấy, đợi khi ba rời khỏi, tôi đồng ý chuyển nhượng cho bà ta căn nhà mà ba mua dưới danh nghĩa của tôi, như vậy bà ta có thể an tâm rồi chứ?"

Tăng Dục nói xong, nhẫn nại chờ đợi trả lời của Tuần Tuần.

Tuần Tuần nhớ lại nét mặt khi chị diễm lệ nói phải chờ giáo sư Tăng nghỉ hưu cùng chị đến quảng trường khiêu vũ.

Cô hỏi Tăng Dục: "Cô nghĩ tôi có thể khuyên được bà ấy? Cô cũng biết là 14 năm, 14 năm nay, cho dù bà ấy có ích kỷ đi nữa, thì chẳng lẽ cuộc hôn nhân này đối với bà ấy mà nói, ngoại trừ căn nhà ra thì chẳng còn gì khác?"

Ngày hôm sau, trước khi đi làm Tăng Dục đã mang tiền đến địa điểm hẹn trước với Tuần Tuần, ngoại trừ 50 mấy

ngàn của Tuần Tuần ra, còn có một tấm thẻ của cô.

"Tôi chỉ có bấy nhiêu. Đừng cho anh chị của tôi biết, họ sẽ thương tâm đó."

Nhờ gom góp đủ chỗ, phí trị liệu của giáo sư Tăng cũng có thể nói là tạm ổn. Chị diễm lệ chẳng biết gì, chị hài lòng mà tin rằng dưới sự chỉ đạo của mình, con gái đã nắm quyền lớn trong kinh tế gia đình. Chị nghĩ lại những câu nói kỳ lạ của Tuần Tuần hôm qua, lại cảm thấy không an tâm, liền hết lời cảnh cáo Tuần Tuần đừng nghi thần nghi quỷ nữa, đàn ông khi còn trẻ có tố chất bay bướm là chuyện bình thường, qua mấy năm sau, đợi khi họ già rồi, thì cho dù có tâm tư đó cũng chẳng còn năng lực nữa, lúc ấy tự nhiên sẽ ngoan ngoãn qua hết quãng đời còn lại với người phụ nữ bên cạnh thôi.

Tuần Tuần an ủi mẹ mình rằng hôm qua chỉ là nhất thời giận lẫy nên mới nói thế thôi.

Chị diễm lệ cầm 200 ngàn trong tay, lòng đầy kỳ vọng mà đi đóng chi phí. Tuần Tuần ngồi một mình trên băng ghế dài trong hành lang, nhìn bóng lưng của mẹ mình. Bấy lâu nay cô luôn tưởng rằng mình có thể cùng Tạ Bằng Ninh bên nhau đến già, dẫu cho không có tình cảm mặn mà, nhưng sự an ủi êm ấm của nhau cũng đủ để trải qua hết đời này. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, cô bắt đầu hiểu ra, đó là điều không thể nào.

Chương 10

Tình yêu là mồ chôn của hôn nhân

Khi biết được ý định ly hôn với Tạ Bằng Ninh của Tuần Tuần, Tăng Dục cũng chỉ hỏi một câu: Đã suy nghĩ kỹ chưa? Thật ra thì ngay cả câu hỏi này cũng chỉ là xuất phát từ hình thức mà thôi, trên thực tế, phải nói là Tăng Dục đồng ý cả hai tay hai chân với quyết định của Tuần Tuần. Tính ra từ sau khi kết hôn đến nay, quan hệ giữa Tạ Bằng Ninh và người nhà bên họ vợ tuy không thể nói là thân quen, nhưng cũng vô cùng khách khí, truy cứu nguyên do ra, e là chỉ có thể nói Tăng Dục không hề đồng ý cách thức cư xử với nhau của Tạ Bằng Ninh và Tuần Tuần. Trong mắt Tăng Dục, Tuần Tuần luôn là một sự tồn tại mang tính thần kỳ, và cô rất vui lòng được nhìn thấy cuộc sống của một người như thế nảy sinh một vài thay đổi thần kỳ, và hơn nữa, cô chưa bao giờ e ngại nói trước mặt Tuần Tuần, cô không thích loại đàn ông như Tạ Bằng Ninh.

Tăng Dục thích loại đàn ông như thế nào, đây là một câu đố. Sau khi thành niên, bạn trai của cô đủ thứ đủ kiểu, thật khó có thể dùng một loại hình nào đó để khái quát. Sau khi chia tay với "Người dễ thương nhất", từ đi chức vụ "chính ủy", Tuần Tuần cũng chỉ thấy Tăng Dục thương tâm tuyệt vọng trong duy nhất lần than thở đó thôi, sau lần đó thì không còn nghe nhắc đến người đã từng làm cô có ý định kết hôn nữa. Sau đó thì Tăng Dục bận tối mặt tối mày, ban đầu Tuần Tuần còn tưởng Tăng Dục muốn dùng công việc để làm tê liệt mình, nhưng sau đó cô phát hiện Tăng Dục không chỉ không vì ai kia mà tiều tụy, trái lại còn ngày một thêm sắc xuân, ngay cả ánh mắt cũng chứa đầy một thần thái khó diễn đạt thành lời. Tuần Tuần quá quen thuộc với

thần thái này rồi, nó xuất hiện ở Tăng Dục, thì chỉ có một cách lý giải mà thôi, đó chính là: Cô đã lại gặp được người "định sẵn xếp hàng chờ đợi cô" rồi.

Tuần Tuần đã từng hỏi Tăng Dục về nghi hoặc của mình, nhưng lại nhận được một đáp án phủ định, điều này khiến cô càng thêm hiếu kỳ. Theo như những gì cô hiểu về Tăng Dục, suy đoán này không xa sự thật bao nhiêu, nhưng việc xấu hổ hơn thế Tăng Dục cũng chia sẻ với cô rồi, cô thật sự không tìm được lý do khiến đối phương phải giấu cô, hơn nữa, so với trạng thái kỳ lạ của Tăng Dục, thì khốn cảnh đang đặt ở trước mặt mình càng khiến cho Tuần Tuần phải đau đầu hơn, bởi thế cô cũng không truy hỏi đến cùng.

Tăng Dục hết lời khuyên Tuần Tuần cho dù có rời khỏi Tạ Bằng Ninh cũng phải dùng hết tất cả khả năng để tranh thủ quyền lợi của mình, do đó, cô đã chủ động tiến cử cho Tuần Tuần một luật sư nghe nói là có chút danh tiếng trong ngành, còn đích thân giúp Tuần Tuần hẹn luật sư ra và đi cùng Tuần Tuần trong buổi gặp mặt đó.

Luật sư nổi tiếng này rất trẻ, tên cũng rất đặc biệt, để lại cho Tuần Tuần một ấn tượng sâu sắc. Anh họ "Liên", tên Liên Tuyền. Tuy lần gặp mặt này cũng chỉ là tư vấn trên lập trường bạn bè, nhưng luật sư Liên cũng đã đưa ra cho Tuần Tuần những kiến nghị vô cùng trọng yếu sau khi nghe xong tình huống của cô. Anh cho rằng, nếu Tuần Tuần muốn nhận được mức bồi thường nhất định do lỗi sai của đối phương, thì chỉ với những suy nghĩ chủ quan rằng chồng mình lăng nhăng bên ngoài là không đủ để thuyết phục quan tòa, cũng có nghĩa là, cô buộc phải lấy ra chứng cứ thực tế để chứng minh Tạ Bằng Ninh đã làm vượt mức, có như thế mới tăng thêm được quyền chủ động.

Tuần Tuần nghe xong thì ngồi đừ ra một lúc rất lâu. Tăng

Dục đề nghị cả ba có thể vừa ăn tối vừa bàn bạc, nhưng Tuần Tuần lại bảo mình có việc đột xuất, cô biểu thị lòng cảm ơn của mình với luật sư Liên một cách trịnh trọng, sau đó xin phép ra về trước.

Tăng Dục đuổi theo cô ra đến cửa quán ăn, nói với Tuần Tuần: "Cô gấp gáp gì chứ, cho dù có muốn đi bắt gian thì cũng đâu ngại gì một lúc này." Trong lòng Tăng Dục bồn chồn, Tuần Tuần chưa bao giờ là một người nông nổi, chẳng lẽ biến cố trong cuộc sống đủ để khiến cho một người phụ nữ luôn muốn cố thủ trong vi thành của mình, ở đến bạc đầu trong khung trời nhỏ của mình đột nhiên nhàm chán hôn nhân đến mức độ này ư?

Tuần Tuần cười nói: "Bắt gian gì, cô nói bậy gì vậy?"

Tăng Dục khoanh tay trước ngực, lườm mắt nhìn Tuần Tuần trong giây lát, trong lòng đã có một đáp án khác. Triệu Tuần Tuần là một người luôn mang thái độ hoài nghi đối với những người quá trẻ tuổi, ngoại hình lại quá xuất chúng. Vào bệnh viện, cô nhất định phải chọn những chuyên gia đầu tóc đã bạc phơ, cô nghe nhạc của những ca sĩ không có gương mặt thu hút, cô tin rằng trái cây mà trên vỏ có vết hằn thì sẽ ngọt hơn. Vậy theo tình hình này mà nói, ấn tượng không đáng tin cậy mà một luật sư bước ra từ tạp chí tinh anh mang đến cho cô, cũng không có gì là lạ.

"Có phải là cô cảm thấy luật sư mà tôi giới thiệu cho cô quá trẻ không?" Tăng Dục hỏi. Tuần Tuần còn chưa kịp trả lời thì đã lại bị cô cướp lời: "Cô phải biết rằng, đánh giá một người bằng vẻ ngoài là cách nhìn hạn hẹp nhất, đâu có lý do gì chỉ vì vẻ ngoài của người ta lôi cuốn thì phủ định ngay trình độ chuyên nghiệp của người ta chứ!"

Nét mặt của Tuần Tuần rất quái lạ, "Tôi có nói vẻ ngoài của anh ta lôi cuốn sao?"

Tăng Dục mặt đỏ ửng lên, vội biện giải: "Tôi cũng chỉ là bình luận khách quan thôi… cô đừng nhìn tôi như vậy, tôi và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Tuần Tuần "Ò" lên một tiếng, "Tôi cũng đâu có nói hai người không phải là bạn bè bình thường. Thật ra điều tôi muốn nói là, nếu như cô và người bạn bình thường của mình không cựa quậy chân qua lại dưới gầm bàn, tôi sẽ càng tin vào trình độ chuyên nghiệp của anh ta hơn."

Nhìn vẻ mặt không nói được điều gì của Tăng Dục, cuối cùng Tuần Tuần cũng không nhịn được cười. "Tôi ra về trước là vì tôi đã hoàn thành sứ mệnh của mình hôm nay, nếu không cho dù hai người không hiềm cái đèn pha này quá sáng, thì tôi cũng không muốn dây tóc bóng đèn bị cháy trước kỳ hạn." Cô ngưng một lát, lại bổ sung thêm: "Nhưng mà có một điều cô nói đúng đấy, bạn trai mới của cô đúng là rất lôi cuốn."

"Đã nói là không phải bạn trai mà!" Tăng Dục còn không chịu thừa nhận.

Tuần Tuần nói: "Tôi đã lạc hậu quá lâu rồi, không biết rằng bạn bè bình thường cũng có nhiều công dụng đến vậy." Cách nhau xa đến vậy rồi, cô vẫn ngửi được mùi "gian tình" tỏa ra từ đôi "bạn bình thường" này.

Tăng Dục có hơi ngượng, "Nói thật với cô vậy, tôi và anh ấy chỉ mới quen biết nhau, cũng chỉ là việc sau khi chia tay với tiện nam không bao lâu, gặp nhau trong quán bar, cô hiểu mà, nam nữ thích nhau, đôi bên tình nguyện, chỉ thế thôi."

"Vậy thì cô khá may mắn đấy, tôi thấy người này không tệ hơn những người được cô trắc lọc trước đây đâu, nói không chừng lần này lại là chân mệnh thiên tử."

"Thôi đi." Tăng Dục cười châm chọc, "Đừng dụ tôi nữa, bây giờ tôi đã không tin vụ đó nữa rồi. Một người phụ nữ thừa, là dám đối mặt với cuộc sống không có tình yêu, dám nhìn thẳng vào sự lừa dối của những tên đàn ông đê tiện. Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, lấy chồng có gì tốt chứ?" Cô cố ý nhìn Tuần Tuần một cái, "Hôn nhân là chế độ nhảm nhí nhất, là ai quy định mỗi người đều nhất định phải cùng sống đến già với một người khác? Tôi và Liên Tuyền chính vì quan điểm này mà hợp với nhau. Con người sống trên đời quan trọng nhất là ngày hôm nay, giây phút hiện tại vui vẻ là đủ rồi, chuyện ngày mai cho dù cô có tính trước đến mức nào đi nữa, phía trước còn có việc gì đang chờ cô, cô mãi mãi cũng không biết được."

Dứt câu, Tăng Dục khoác tay qua vai của Tuần Tuần và nói: "Cũng cám ơn cô hôm đó đã đánh thức tôi. Tuy những lời cô nói đa phần là không dễ nghe, nhưng lâu lâu cũng có vài câu có lý lắm. Tại sao lần nào tôi cũng phải dùng loại rượu mạnh nhất để làm say mình? Tôi sửa là được chứ đâu. Bắt đầu từ nay tôi chỉ chọn loại rượu ngọt, độ cồn thấp, cô nương ta đây phải uống cho đã, ngàn ly không say!"

Nét mặt của cô, giống như người khổ luyện võ công đột nhiên đả thông được nhâm đốc nhị mạch trước khi bị tẩu hỏa nhập ma vậy. Bắt đầu từ lúc này, cô gái còn thừa chất lượng cao thuộc danh môn chính phái Tăng Dục đã gục ngã, và Tăng Dục nhìn thấu hồng trần đùa cợt nhân gian đã đứng dậy. Tuần Tuần có hơi chột dạ, cô cảm thấy hình như mình đã làm một việc xấu, cô vô tình đi ngang qua,

làm cho một nữ thiếu niên đàng hoàng biến thành một nữ ma đầu đùa cợt cơ thể và tâm linh của đồng bào phái nam.

"Tôi vào trong trước nha." Trước khi đi Tăng Dục còn nháy nháy mắt với Tuần Tuần, "Sau này có vấn đề luật pháp gì thì cứ tìm anh ấy tư vấn, chúng ta không nên lãng phí giá trị còn sót lại của đàn ông. Tin tôi đi, về phương diện chuyên nghiệp, anh ấy cũng rất siêu!"

Tuần Tuần nhìn Tăng Dục bước đi chậm rãi, cô lầm bầm "È… thôi được." Nhưng sự thật là, bất luận cô cố gắng đi tìm kiếm tính chất hợp lý của sự việc này thế nào chăng nữa, cũng đều bức thiết thừa nhận rằng, để cho "pháo hữu" của Tăng Dục làm luật sư đại diện cho mình, vẫn là có gì đó kỳ kỳ.

° ° °

Tuần Tuần lờ mờ tỉnh dậy trong tiếng chuông rất nhỏ từ điện thoại. Cô là một người ngủ không sâu giấc, chỉ cần có cảm giác nào đó khớp với tiềm thức không an toàn của cô, thì bất kỳ một động tĩnh nhỏ đến không ai phát hiện ra cũng đủ để làm cho cô cảnh giác, cũng giống như cái đêm có trộm vào nhà của nhiều năm trước vậy, cô quá sợ hãi phải nhìn thấy con dao sứt mẻ nằm bên cạnh gối tản ra một mùi tanh ngọt nồng nặc trong giây phút cô mở mắt ra một lần nữa.

Buổi tinh mơ như mọi ngày này, cạnh gối không có dao, chiếc gối cạnh bên ngay thẳng đến không có một nếp gấp, đặt tay lên đó, mát lạnh, điều này như đang nhắc nhở nữ chủ nhân, cô vừa trải qua một đêm cô độc.

Tuần Tuần và Tạ Bằng Ninh tuy không có cãi vã ngoài mặt, thế nhưng từ sau ngày nói chuyện xuyên tạc nhau đó, một không khí nặng nề vẫn bao trùm giữa hai người. Vài lời của

Tuần Tuần dừng lại đúng mức, sau đó cô tiếp tục để mặc không hỏi đến nữa, nhưng ánh mắt Tạ Bằng Ninh nhìn cô trái lại lại có thêm chút thẩm xét và hoài nghi. Anh không biết đây có phải là người phụ nữ mà mình đã quen thuộc hay không, cũng không biết rốt cục là cô biết được bao nhiêu. Chỉ là đêm đó, khi anh im lặng đặt lưng lên giường, tắt đèn, vòng tay qua ôm lấy người vợ nằm bên cạnh. Cô vẫn lẳng lặng nằm đó, song, một bàn tay lại chặn trước ngực anh, lực không mạnh, nhưng vừa khớp cách ly cơ thể của mình và chồng mình ra.

Trong lòng Tạ Bằng Ninh dâng lên một ngọn lửa. Anh chống nửa người mình lên, nói trong khó khăn: "Em làm gì vậy? Sự việc không phải như em nghĩ!"

Cô không đáp lại một lời nào, nhưng lực độ của bàn tay vẫn không hề giảm lại. Trong màn đêm, anh dường như có thể phát giác ra đôi mắt của cô, đang nhìn anh với vẻ lạnh lùng, thấu hiểu, rõ ràng, trêu chọc; cái nhìn này khiến anh không có nơi để trốn, nhưng anh lại ngoan cố không mở đèn, sợ rằng khi bật đèn lên sẽ nhìn thấy gương mặt xa lạ bên cạnh mình. Anh hoang mang, anh không tìm được lối thoát, và anh bực tức với một Tạ Bằng Ninh như thế.

"Em muốn vậy chứ gì, được, tùy em!" Tạ Bằng Ninh nhanh chóng đứng dậy trong cái cảm giác bực tức đó, anh lấy ra một cái chăn trong tủ áo, sau đó đi thẳng ra sopha ngoài phòng khách.

Tuần Tuần thất vọng. Nỗi thất vọng của cô không phải vì phải ngủ một mình, mà là vì sự trốn tránh của anh. Cô chẳng thà Tạ Bằng Ninh đường đường chính chính cãi với cô một trận, mắng cô vô lý kiếm chuyện, mắng cô hẹp hòi, sau đó cho cô một lý do, dẫu cho lý do đó rất ác nghiệt.

"Sự việc không phải như em nghĩ", vậy thì là "thế nào"? Anh không chịu nói, có lẽ là vì chính anh không biết. Thế gian này không có việc gì là không thể giải thích, nếu như không thể nói rõ bằng miệng, vậy nhất định là trong lòng người đó cũng không rõ ràng.

Cô lờ mờ mở mắt, bên ngoài cánh cửa phòng khép hờ, cô thấp thoáng nghe được giọng anh đang nói chuyện điện thoại, ban đầu còn có vài chữ lọt được vào tai, giây lát sau, cùng với tiếng mở và tiếng đóng cánh cửa ban công, không còn tiếng động nào nữa. Anh đã tìm một nơi bí ẩn để nói chuyện.

Tuần Tuần nghĩ đến "20 cử động của người chồng xuất quỹ" mà Tăng Dục gửi cho cô, cô đã xem xong rồi, ngoại trừ chi tiết "Tự nhiên tặng quà cho vợ" ra, 19 điểm khác đều ăn khớp. Nói vậy xem ra Tạ Bằng Ninh chí ít cũng còn là một người thẳng tính. Tuần Tuần ngồi dậy, trong giây phút đặt chân xuống đất, cô phát hiện ngay cả chút thất vọng đó cô cũng không còn nữa, trong lòng trái lại lại có một cảm giác sáng rạng rộng mở khi mọi sự đã định.

Cô từng nghĩ qua cùng anh sống yên ổn cả đời, và cũng đã tận hết khả năng trong phạm vi hiểu và bỏ qua cho anh.

Tạ Bằng Ninh nghe điện thoại xong thì đi vào phòng tắm, Tuần Tuần không nhìn thấy điện thoại của anh, anh đã mang cả nó vào phòng tắm rồi, dẫu rằng cô chưa bao giờ là một người vợ kiểm tra tin nhắn trong điện thoại của chồng mình. Con mèo già trong nhà nhìn thấy nữ chủ nhân, kích động đi đến quanh quẩn bên chân cô đòi thức ăn, Tuần Tuần lấy thức ăn cho nó. Suốt quá trình này, Tạ Bằng Ninh đã thay xong quần áo, chuẩn bị hết mọi thứ để ra cửa.

Trong phòng khách lấp đầy ánh sáng mặt trời, hai con

người vừa ngủ riêng của đêm qua gặp mặt nhau, có một sự ngượng ngùng khó hình dung. Tuần Tuần cúi đầu ngồi xổm dưới đất xoa xoa con mèo già, chợt hỏi: "Cuối tuần cũng đi làm à? Không ăn sáng rồi mới đi?"

"Ừm." Giọng của Tạ Bằng Ninh nghe ra có hơi bất ngờ, "Cuối tháng có cấp trên đến kiểm tra, rất nhiều việc phải chuẩn bị trước…. Anh đi đây."

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, "pặc" một tiếng, trong nhà chỉ còn lại Tuần Tuần và con mèo đã đến tuổi, nhìn vào thật trống trãi. Đây không phải là ngôi thành cho cô ở đến cuối đời, mà là một ngôi mộ. Ai cũng nói hôn nhân là ngôi mộ của tình yêu, giữa cô và anh không có bao nhiêu tình yêu, không cần phải chôn cất gì cả, song, giờ đây cô mới biết, tình yêu ngoài hôn nhân lại là mộ phần của hôn nhân.

Cô lại thay ga giường ra và giặt một lần nữa, không phải vì người đàn ông sợ dơ kia, mà là vì thói quen của mình. Khi mọi thứ đều đã xong, lại một tiếng chuông điện thoại reo lên, đánh thức con mèo đang ngon giấc.

"Cô có thời gian chứ, hôm nay muốn đi xem kịch thoại với tôi không?" Giọng của Trì Trừng vô cùng hứng chí.

"Kịch thoại? Tôi không mấy biết xem." Tuần Tuần nói.

"Có gì là biết hay không biết chứ, cũng chỉ diễn những cái thế tục nhất thôi. Gian phu dâm phụ, trộm gà bắt chó, những cái này cô biết xem chứ? Kịch thoại này có tên là 'Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng'. Tôi đã cố tình sắp xếp cho cô một vị trí tốt, biểu diễn trong một sân khấu nhỏ, nhìn người thật biểu diễn trong cự ly gần, rất có cảm giác đấy, bỏ qua rồi thì đừng hối hận!"

Tuần Tuần nắm chặt điện thoại, đã gần trưa, ánh mặt trời càng oi bức hơn, thiêu đến lòng bàn tay cô cũng ướt đẫm mồ hôi, cũng may có gió lướt qua, làm cho ga giường đã được phơi lên va đập vào mặt cô, mùi hương nửa khô nửa ướt, và còn có hơi thở của bụi trần.

"Tôi chỉ muốn biết vai chính là ai?"

"Cô xem, cô như vậy là rất tốt, giữa hai chúng ta không cần phải giả vờ hồ đồ. Muốn xem kịp thì hãy lập tức đến đây, tôi chờ cô trong khách sạn, cô biết chỗ tôi ở mà, phòng 516, đừng đi nhầm phòng."

Tuần Tuần từ từ ngồi xuống chiếc ghế đan ngoài ban công, để mặc cho ga giường lướt đến gần, lại rời ra xa, như một bàn tay xoa bóp cho cô vậy.

Là thật!

Là giả?

Đi!

Không đi!

"Chị diễm lệ" nói: đàn ông còn trẻ lăng nhăng cũng là bình thường thôi, con chỉ cần mắt nhắm mắt mở là sẽ hết một đời, quan trọng nhất là tiền, cầm lấy tiền rồi thì con không cần sợ gì cả.

Tăng Dục nói: bằng cái gì mà để hắn muốn làm gì làm, cho dù có ly hôn, cũng phải lấy lại thứ mình đáng có.

Luật sự Liên nói: nếu muốn tòa án phán xử đối phương bồi thường mức tài sản nhất định vì lỗi lầm của mình, cô nhất

thiết phải nắm trong tay nhiều chứng cứ hơn.

Trì Trừng nói: cô sẽ không mất hết tất cả đâu, tôi sẽ giúp cô. Hắn sẽ phải trả giá vì hành vi của mình.

Mèo già nói: meo~ meo~

…

Tuần Tuần gọi đến di động của Tạ Bằng Ninh, hỏi: "Tối nay về ăn cơm không?"

Tạ Bằng Ninh nói: "Chắc không đâu, em tự ăn trước đi, việc trong công ty nhiều quá… đồng nghiệp gọi anh đi họp rồi, có việc gì để nói sau vậy."

"Ừm."

Cô cúp máy, cú điện thoại tiếp theo là gọi đến điện thoại cố định nơi anh làm việc. Rất lâu sau mới có người bắt máy.

"Alô, xin hỏi trưởng khoa Tạ ở đó không?"

"Hôm nay cuối tuần, trưởng khoa Tạ không có đi làm, có việc gì cô có thể gọi lại vào thứ hai đầu tuần."

Lâu nay Tuần Tuần vẫn biết khách sạn nơi Thiệu Giai Thuyên và Trì Trừng lưu trú, chỉ là chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ đến phòng của họ… À, nên nói là phòng của anh ta. Suýt chút quên mất, Tạ Bằng Ninh "tận tình chu đáo" đã đặt cho đôi tình nhân đang nhiệt luyến này hai căn phòng. 516 là của Trì Trừng, và phòng 518 ở kế bên là thuộc về Thiệu Giai Thuyên, hoặc giả, hôm nay nó còn thuộc về Tạ Bằng Ninh.

Khi Trì Trừng mở cửa phòng và nhìn thấy Tuần Tuần, khóe mắt anh mang đầy ý cười, đây làm gì là người đàn ông sắp sửa bắt gian người vợ chưa cưới của mình. Tuần Tuần nghĩ: Haiz, thanh niên bây giờ thật lơ là, đóng phim cũng không đóng cả bộ.

Anh nhanh chóng kéo cô vào phòng rồi đóng cửa lại. Điều ngoài dự đoán là, căn phòng ngăn nắp hơn Tuần Tuần tưởng, tư trang được sắp xếp gọn gàng, chỉ có vài chiếc áo mới thay treo tùy ý trên ghế, không gian kín mít bị mùi hương dìu dịu của bọt cạo râu phủ kín, và khi hít sâu, sẽ còn phát hiện ra mùi rượu.

Ánh mắt của Tuần Tuần dừng lại ở quầy bar trong phòng, trên đó có một chai rượu đã được uống hơn nửa, và phần đã đổ ra đó đang ở trong tay anh.

"Anh uống rượu vào lúc này sao?" Tuần Tuần nhíu máy.

Trì Trừng lại cho thêm ít đá vào ly của mình, quay đầu nhìn cô và cười nói: "Rượu giúp gan to hơn."

Tuần Tuần làm gì tưởng thật, cái gan to bằng trời của anh còn cần phải có rượu trợ uy sao? Cô nói nghiêm túc: "Rượu sẽ chỉ làm hư chuyện!"

Anh không phản bác lại, bảo cô ngồi, bản thân anh thì tựa lưng lên chiếc ghế đơn trong phòng.

Tuần Tuần nắm chặt túi của mình, đứng ngay chính giữa phòng nhìn quanh. Nói là bảo cô "Ngồi đi.", nhưng anh cũng không nghĩ xem cô phải ngồi ở đâu đây, chiếc ghế đơn duy nhất đã bị anh chiếm cứ một cách vô cùng không khách khí rồi, chẳng lẽ bảo cô ngồi trên giường? Hoàn toàn không thể nào. Tuần Tuần do dự một lúc, cuối cùng lựa

chọn chiếc ghế nằm ở trong góc, cô lấy quần áo của anh qua một bên, sau đó ngồi ở một góc trên đó.

Không bao lâu thì cô đã biết cảm giác kỳ lạ của mình đến từ đâu. Rèm cửa màu tím đậm trong phòng bị kéo bít bùng, đèn cũng không mở hết, cả không gian đều trở nên bí ẩn và âm u, khiến cho chiếc giường lớn ngay chính giữa phòng càng trở nên vô cùng mập mờ. Đây cũng chính là lý do khiến cô phản cảm với khách sạn, bỏ qua những thành kiến không nói, bản thân nó cũng đã mang đến cho người ta một ám chỉ vô cùng mạnh mẽ, nghĩ đến Tạ Bằng Ninh và Thiệu Giai Thuyên hoặc giả đang ở kế bên, cảm giác quái lạ của cô càng thêm mãnh liệt.

Tuần Tuần không nói tiếng nào, cô đứng dậy nắm lấy một góc của rèm cửa dùng lực kéo ra hai bên. Ánh mặt trời như thanh kiếm sắt bén chém ra một khe hở sáng rỡ, nhưng giây lát sau đã lại bị xua đuổi. Trì Trừng đứng phía sau lưng cô, kéo rèm cửa vào nhau theo hướng ngược lại.

"Không thể mở ra." Sau khi kéo rèm lại, anh mở một mé rèm lên ra ý bảo Tuần Tuần nhìn ra ngoài, thì ra bên ngoài là một ban công thoáng, ban công của hai phòng kế nhau chỉ cách nhau một lang cang bằng thủy tinh, người có ý có thể dễ dàng vượt qua rào và nhìn lén mọi việc ở bên kia.

"Cô tưởng tôi cố ý kéo kín nó vậy sao? Trong lòng cô tôi là người như thế ư?" Trì Trừng nói một cách không xem đó là gì.

Một câu nói nghe như rất thẳng thắn của anh đâm thủng tâm tư của Tuần Tuần, khiến cô ngượng ngùng vô cùng, nhưng lại không thể phóng thích cô ra khỏi nỗi bất an không thể nói thành lời đó. Bởi vì ngay lúc này đây, giọng nói của anh đang ở ngay trên đỉnh đầu của cô, mặt cô

hướng ra ngoài ban công, và anh cũng thế, hai người đứng rất gần nhau, anh cơ hồ dính sát vào lưng cô, cánh tay cũng tựa vào cánh tay của cô, đặt ở trên rèm cửa. Chỉ cần Tuần Tuần quay người lại hoặc lui về sau, thì sẽ như là ngã vào vòng tay đang giang ra của anh vậy.

Tuần Tuần nín thở đợi một lúc, vẫn không thấy anh lui ra, rèm cửa trước mắt như nước biển màu tím lan tràn trước mặt cô. Cô cũng không để ý tư thế nữa, cúi thấp người chui ra từ phía dưới cánh tay của Trì Trừng, thế mới thoát ly khỏi phạm vi hơi thở của anh. Cô ngồi trở về góc ghế đó, chỉ vào chiếc ghế khác và nói với Trì Trừng: "Hoặc là tôi đi ngay, hoặc là anh trở về chỗ ngồi nói chuyện đàng hoàng."

Trì Trừng nhún vai, tiếp tục ngồi trở về chiếc ghế đơn của mình, chỉ là, anh đẩy ghế về phía cô đang ngồi, cười nói: "Cô cẩn thận đến thế, làm tôi có hơi không biết phải làm sao nữa."

"Họ đang ở kế bên?" Tuần Tuần đi thẳng vào mục đích đến đây hôm nay.

"Không, vẫn chưa về." Trì Trừng vội vàng bổ sung thêm trước khi cô tiếp tục hỏi: "Nửa tiếng trước Tạ Bằng Ninh đã đến rồi, tôi lo là cô sẽ bị gì đó làm nán lại nửa đường, lỡ mất ‘chi tiết quan trọng’, nên đã gọi cho Giai Thuyên, làm phiền cô ấy đến một quán bánh ở thành tây mua cho tôi cái bánh kem hạt dẻ. Bánh kem hạt dẻ là món hiệu của quán đó, rất nhiều người mua, qua 12 giờ trưa mỗi ngày thì không còn nữa, Tạ Bằng Ninh đã đi cùng cô ấy. Cô biết đó, cô ấy không phải người xấu, gần đây vì chuyện của Tạ Bằng Ninh, cô ấy rất nuông chiều tôi, xem như là bồi thường cho người đàn ông bị đội nón xanh vậy(đội nón xanh: cách nói để chỉ người đàn ông có vợ ngoại tình). Mà nói chứ, bánh kem ở đó tôi thích ăn thật đấy, lát nữa cô có

thể nếm thử, nếu như cô còn nuốt trôi."

Tuần Tuần hoàn toàn không có tâm tư suy nghĩ cái bánh kem hạt dẻ gì đó, khó khăn lắm cô mới nói ra được một câu, nhưng lại phát hiện cổ họng của mình khô chát đến lạ thường.

"Họ thường xuyên… thường xuyên như vậy không?"

"Vậy cũng phải xem tôi có thường xuyên ra ngoài không về hay không." Trì Trừng cười khô hai tiếng, "Không phải người nào cũng dễ qua mặt như cô đâu."

"Vậy thì hôm nay anh đi đâu?"

"Đi gặp người thân của tôi."

"Anh còn có người thân ở đây sao?"

"Có, nhưng đều là những tên khốn. Mẹ tôi có một người em họ sinh trưởng tại đây, cũng tức là cậu họ của tôi. Giai Thuyên cũng biết người này, tôi nói với cô ấy, tôi phải đi tìm cậu đòi nợ, e là sẽ về trễ, cô ấy không có hứng thú với việc này."

"Cậu họ? Nói như thật vậy." Tuần Tuần lặp lại một cách châm chọc, cô nghe nói nói dối phải chú trọng vào chi tiết, nhìn từ mặt này, Trì Trừng quả là một cao thủ. "Bằng cái gì mà anh biết được Tạ Bằng Ninh hôm nay nhất định sẽ đến?"

"Dễ thôi, tôi xem di động của Giai Thuyên." Trì Trừng dựa lưng vào ghế và cười nói: "Tôi còn nói với người gác cổng của khách sạn là hôm nay tôi muốn cho bạn gái của mình một bất ngờ, tiện thể cho hắn một chút lợi ích, do đó, mỗi

một lần Giai Thuyên ra vào khách sạn ngày hôm nay, tôi đều sẽ được thông báo, cô có thể yên tâm."

Tuần Tuần thấp giọng nói: "Yên Tâm?" Anh nói dễ dàng như một lẽ đương nhiên, giống như là anh đang thật sự chuẩn bị một bất ngờ cho người yêu của mình vậy, ai ngờ rằng lại là một cái bẫy để bắt cá trong hủ. Nếu đúng như anh từng nói, hận là vì đã từng yêu, vậy giờ đây anh bỏ nhiều tâm huyết đến thế, nghĩ chắc trước đấy anh cũng không phải là không động qua chân tình.

"Anh và Thiệu Giai Thuyên quen nhau như thế nào?" Trong quá trình chờ đợi dai dẳng, Tuần Tuần hỏi.

"Cô thật sự muốn biết?" Trì Trừng lắc lắc ly rượu trong tay, đá nhỏ phát ra những âm thanh va chạm. Anh nói: "Tôi gặp cô ấy ở phòng tập thể dục thẩm mĩ, lúc đó tôi làm thêm, cô ấy không quen biết tôi, tôi cứ luôn đứng ở một góc nhìn lén cô ấy, tôi thích nhìn gương mặt khi cô ấy cười, nó làm cho người ta giống như những viên đá trong ly rượu này vậy, ngày càng nhỏ dần, hòa tan từng chút một…"

Tuần Tuần bất giác tưởng tượng ra cảnh tượng đó theo lời miêu tả của anh, đó chắc sẽ là một hình ảnh rất đẹp, tiếc là cô lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có lẽ là vì cô không cách nào liên hệ người đàn ông cuồng vọng trước mặt mình với vị thiếu niên nấp ở một góc nhìn lén người ta chăng, và còn nữa, tại sao anh phải đi làm thêm ở phòng tập thể hình?

Cô vốn định hỏi, nhưng lại chợt chú ý thấy màu hổ phách trong ly của anh đã cạn rồi. Không biết là vì quá khứ quá đẹp hay là do tửu tinh, khóe mắt của anh đã hoe hoe đỏ, khi anh cười, ý cười đó cũng là bồng bềnh.

"Trì Trừng, đừng uống nữa, bỏ rượu xuống!" Tuần Tuần cảnh cáo một lần nữa.

Trì Trừng đứng dậy đi đến quầy bar, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cô cười nói: "Yên tâm, tửu lượng của tôi tốt lắm. Cô có cần uống một chút không?"

"Tôi nói thật đấy, đừng uống nữa, chí ít bây giờ đừng uống!" Tuần Tuần đi theo đến quầy bar khuyên ngăn anh.

"Sai. Lúc này mới là giây phút đáng để uống một ly." Trì Trừng quay lưng lại, trên tay quả nhiên đã có thêm một ly. "Cô nghĩ xem, lát nữa chỉ cần cô dùng lực mở cửa phòng ra, wow, một màn kịch xuất sắc sẽ hiện ra trước mặt, và sau đó cô sẽ được giải thoát… nào…. một chút rượu không say được đâu…"

Tuần Tuần né tránh ly rượu mà anh đưa đến trước ngực.

"Bảo anh bỏ ly xuống có nghe không?"

"Cô uống một ngụm tôi sẽ bỏ xuống."

"Anh còn quấy rối nữa tôi đi ngay lập tức!"

"Đi đâu? Về nhà tiếp tục làm người vợ hiền thục bị ruồng bỏ sao?"

"Xê ra chỗ khác!"

"Một miếng thôi."

"Bỏ xuống….. A!"

"À…"

Hai người đưa qua đẩy lại, không biết là tay ai đã dùng lực hơi mạnh, ly nghiêng qua một bên, rượu trong đó văng ra, hòa lẫn với đá, toàn bộ đổ hết lên áo của Tuần Tuần.

Hơi lạnh đó ập vào tim, Tuần Tuần hạ thẳng hai tay, nhắm chặt mắt lại. Cô hối hận tại sao lại không tránh xa người này một chút, không, cô hối hận mình không nên đến đây.

Đại khái là Trì Trừng cũng biết mình đã gây họa, liền rút liền mấy miếng khăn giấy không hề suy nghĩ mà lau lên ngực của Tuần Tuần nơi áo cô bị ướt, cho đến khi cổ tay của anh bị cô đánh ra chỗ khác, sau đó chỉ nghe Tuần Tuần cắn răng nói: "Anh muốn làm gì?"

Trì Trừng mặt đỏ bừng, lui lại một bước, xòe bàn tay ra, "Xin lỗi!"

"Tránh xa tôi ra!" Tuần Tuần quay lưng lại với anh, cúi đầu nhìn áo của mình, cô tuyệt vọng khi phát hiện nó ướt thật triệt để. Cô mặc áo vải silk màu nhạt, rượu đổ lên đó nhìn vào là chú ý thấy ngay, khiến cho cô đi cũng không phải mà ở lại cũng không phải. Chần chừ một lúc, cô chỉ còn có thể ôm hộp khăn giấy ngồi trở về góc của mình tiếp tục nghiêng người giải quyết chiếc áo.

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng bước chân của Trì Trừng ngày một gần hơn, vừa định bảo anh cút xa ra một chút thì lờm thấy tay anh cầm cái máy sấy.

"Tôi biết là cô tuyệt đối không thay quần áo của tôi đâu, xin lỗi mà, thử cái này coi có thể làm cho áo khô nhanh một chút không?"

Tuần Tuần không nhìn anh, cô cúi đầu nhận lấy máy sấy,

nhìn quanh khắp nơi tìm ổ cắm. Trì Trừng đứng ở cạnh tủ một lúc sau, thấy cô vẫn không tìm thấy, mới đi đến gần, ngồi xổm xuống giúp cô cắm điện vào ổ cắm gắn ở phía sau ghế nằm.

Làm hết những việc này, anh không đứng lên ngay mà vẫn ngồi xổm ở đó, ráng nhìn nửa gương mặt mà cô đã cố quay qua một bên.

"Đừng giận nữa, đều là lỗi của tôi hết."

"Đương nhiên là lỗi của anh. Tôi biết anh cố ý mà, thật ra anh muốn gì đây? Anh nói thẳng ra đi, Trì Trừng, anh muốn làm gì!" Tuần Tuần lạnh lùng nói.

Trì Trừng hỏi: "Cô đã định là tôi không có ý tốt, vậy thì cô nghĩ cho tôi một tội danh đi, cô nói tôi muốn làm gì? Cô nói là tôi nhận!"

Tuần Tuần không trả lời. Chẳng lẽ bắt cô nói, tôi cho rằng anh lấy lý do bắt gian vợ chưa cưới, để làm việc xấu với một người đã có chồng sao? Bản thân cô cũng cảm thấy hoang đường.

"Hình như lần nào tôi cũng làm cho cô nóng giận."

"Tôi thật không hiểu, tại sao anh cứ phải lựa lúc này để uống rượu chứ, ngay cả một chút năng lực kìm chế bản thân anh cũng không có sao? Uống say rồi thì có lợi gì cho anh?" Tuần Tuần nói trong giận dỗi.

"Tôi uống không có nhiều. Tôi chỉ không muốn mình quá tỉnh táo trong lúc này." Trì Trừng thấp giọng nói với Tuần Tuần: "Cô muốn nhìn thấy nét mặt đó của họ không? Dẫu rằng cô chỉ muốn bắt giò họ! Dẫu rằng khi quay đầu đi cô

đã khiến họ phải mất hết tất cả."

Tuần Tuần im lặng. Trì Trừng và Thiệu Giai Thuyên như thế nào cô không rõ, nhưng cô và Tạ Bằng Ninh kết hôn đã ba năm, một ngàn mấy ngày đêm ở bên nhau, tuy không có tình cảm sâu đậm, nhưng cũng không phải chưa từng vui vẻ qua, chí ít cô đã từng tìm thấy niềm an ủi và tưởng tượng ra được thiên trường địa cửu ở Tạ Bằng Ninh. Dẫu cho anh có làm bao nhiêu việc xấu xa, khi cầm đao lên, cô cũng không phải là không có do dự.

Cô thở dài.

Trì Trừng run rẩy giơ tay vuốt những sợi tóc dọc men tai của Tuần Tuần, bị cô hất ra, anh thuận theo hướng nơi bàn tay của cô buông xuống, ngã người, cúi thấp đầu, cho đến khi chạm vào bàn tay mà cô đặt bên chân, anh cầm tay của cô áp vào mặt mình, hạ thấp giọng nói: "Tôi không quên được gương mặt khi cô ấy cười, ba năm rồi, chưa bao giờ quên."

Chương 11

Bắt gian ký sự

Trên mu bàn tay của Tuần Tuần, mặt của Trì Trừng ngày càng nóng dần và rực lên như lửa, cô rút ra cũng không phải, không rút ra cũng không phải, hành vi của anh rõ ràng là đã vượt mức đạo đức rồi, song, sự lạc lõng và nỗi thất vọng trong mắt anh trong giây phút này là chân thật đến thế, dẫu cho là đối với một người luôn mang thái độ hoài nghi với bất kỳ việc gì như Tuần Tuần, cũng không khỏi có chút động lòng, nếu như đây cũng là giả, vậy cái gì mới là thật?

Cô thử an ủi Trì Trừng: "Nếu như anh thật sự để tâm Thiệu Giai Thuyên đến vậy, thì hai người không phải là không còn khả năng tiếp tục đâu. Dẫu sao hoàn cảnh của hai người cũng không giống chúng tôi, tôi và Tạ Bằng Ninh là vợ chồng, phải chịu sự trói buộc của hôn nhân, nhưng Thiệu Giai Thuyên vẫn còn được lựa chọn. Huống chi, hai người có tình cảm…." Cô nói một lúc, lại cảm thấy những lời mình nói toàn là nhảm nhí, tình huống hiện thực là, không bao lâu nữa, chồng của cô và vợ chưa cưới của Trì Trừng sẽ bị bắt gian tại giường, là súng thật đạn thật, là bằng chứng rõ ràng, đến lúc đó, gì mà vợ chồng không vợ chồng, tình cảm không tình cảm, tất cả đều không đáng để nói.

Trì Trừng như nhìn thấu được tâm tư của cô, anh hơi ngẩng đầu lên, hỏi: "Tuần Tuần, cô nói xem thế giới này có điều gì là đáng tin cậy?"

Tuần Tuần vốn định trả lời là "bản thân", chỉ có bản thân mình là đáng tin cậy nhất trên thế gian. Nhưng còn chưa

nói ra thì cô đã đặt nghi vấn, bản thân có đáng tin cậy không? Có những lúc…. rất nhiều lúc… giống như bây giờ đây, đáp án đều là: Không.

Trì Trừng nắm lấy tay của Tuần Tuần, ngón tay anh cọ sát nhẹ trên tay cô, và lúc này, giọng nói hơi khàn của anh cũng như đang cọ sát vào trái tim của cô.

"Bằng cái gì mà mình để họ muốn làm gì thì làm, Tuần Tuần, họ bất nhân, chúng ta bất nghĩa."

Tuần Tuần như bị đánh thức và muốn rút tay ra, nhưng lại phát hiện tình hình trước mắt tương đối bất lợi với mình.

Trì Trừng nhìn như có hơi say, nhưng tay chân lại không hề hàm hồ, cô giật tay lại, bàn tay anh đặt trên tay cô không những không buông lỏng ra, trái lại cả người còn ngửa về trước theo đà lui về sau của cô. Vị trí mà ban đầu Tuần Tuần lựa chọn cũng rất không sáng suốt, vì không muốn có điều gì hiểu lầm, trước đó cô chỉ ngồi ở một góc nhỏ của chiếc ghế nằm, lúc này lại gấp gáp muốn kéo xa khoảng cách giữa hai người, trọng tâm của cô hướng ra sau, không có điểm tựa ở sau lưng, anh lại nhích đến gần, cô hoang mang đến đứng ngồi không vững, cả người bị ngã ra sau do mất thăng bằng, tay của anh lại khóa chặt cổ tay của cô, thế là, tình huống trở thành như cô đang dẫn dắt anh nằm xuống, Trì Trừng đương nhiên là rất vui lòng thuận thế tiến lên, chỉ trong chốc lát tư thế của hai người đã biến thành trên dưới giao nhau trên chiếc ghế dài.

Huyết dịch trong cơ thể của Tuần Tuần xông hết lên mặt lên não, mỗi một lần giằng co muốn ngồi dậy, đều như đang càng sát vào người anh hơn, thần thái trong mắt và ý cười trên khóe miệng của Trì Trừng thì càng bí ẩn hơn.

"Anh đứng lên! Chúng ta sẽ không như họ!" Cô thở gấp, cô muốn nghiêm túc mà nói hết câu, nhưng lại chợt cảm thấy cảnh tượng này sao lại có hơi giống phiên bản hạn chế của "Hoa Dạng Niên Hoa", chỉ là, trên người cô không có chiếc sườn xám như Trương Mạn Ngọc, nhưng sự mập mờ lúc này là không hề thua kém. Ý cười trên mặt của Trì Trừng lại càng tăng thêm.

"Suỵt, đừng vùng vẫy…. đừng động đậy! Còn động đậy nữa thì hậu quả tự chịu." Giọng nói và hơi thở ấm nóng của Trì Trừng đều đang ở sát bên tai Tuần Tuần, cô nhích hay không nhích thì cũng như gai ở trên lưng.

"Tôi có một đề nghị, họ chưa về ngay đâu, chờ đợi khô khan như thế, chi bằng chúng ta tìm chuyện gì đó thú vị để làm." Anh nói như đang cắn trên tai của cô vậy.

Toàn thân Tuần Tuần cứng căng, cô mắng: "Anh thật hạ lưu! Nghĩ cũng đừng nghĩ !"

Trì Trừng không lời, nét mặt đầy oan ức. "Tôi đã nói làm chuyện 'hạ lưu' hồi nào? Chẳng lẽ…. trong mắt của cô, chuyện thú vị và chuyện hạ lưu là một, chỉ có hạ lưu mới thú vị?"

Tuần Tuần lúng túng đến chóng mặt, so về tính xảo quyệt và tài cãi lý, cô và Trì Trừng căn bản không ở trên cùng một mức độ. Thế là cô mò mẫm gì đó ở bên người mình, vừa mới chạm vào thì túi xách của cô đã liền bị Trì Trừng giật trước và ném ra phía xa.

"Những thứ khẩu vị mạnh như nước khoáng xịt mặt và cây chích điện tôi đều không thích."

"Anh cho tôi ngồi dậy đã, tôi không đấu tranh miệng lưỡi

với anh!"

Trì Trừng quay mặt về phía cô, như là sắp chạm vào môi cô, Tuần Tuần ngước mặt ra sau cố gắng để cằm cao lên để tránh khỏi hơi thở của anh.

"Cô muốn nhảy qua bước đấu tranh ‘miệng lưỡi’ sao?" Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ đó, nhìn Tuần Tuần vừa xấu hổ vừa tức giận đến muốn chết, hận đến muốn cắn đứt ngay đầu lưỡi của mình, Trì Trừng không kìm được mà cười phụt ra. "Cũng ‘thú vị’ thật đấy, nhưng mà đừng nôn nóng, tôi có cái còn ‘thú vị’ hơn, cô biết đấy, khẩu vị của tôi không có mạnh như cô… thật ra tôi chỉ muốn hỏi cô, có muốn xem xe lửa không?"

"Hả?" Tuần Tuần cảm thấy não của mình nhất định là bị treo máy rồi, tình cảnh đang xảy ra trước mặt đều không mấy chân thật, ngay cả lời nói của anh cũng không ăn rơ vào nhau, làm cô chẳng hiểu gì cả. Cô chỉ muốn kết thúc cuộc đối thoại ‘thú vị’ này thôi.

"Xe lửa mà cô tặng tôi đó? Quên rồi sao?" Trì Trừng nghiêm túc nói: "Cô không muốn kiểm duyệt quà tặng mà mình đã tặng sao? Tôi rất là thích, đúng lúc hôm nay cũng đang mặc."

Cuối cùng Tuần Tuần cũng hồi thần lại, cô nhắm mắt lại hét lên một tiếng "Cút!" và giơ chân lên muốn đạp anh ra, cô không thể tin được là sao lại có người có thể dùng ngữ khí nghiêm túc đến thế để nói một chuyện ‘thú vị’ đến vậy, không, là ‘hạ lưu’ đến vậy.

Trì Trừng đè chân cô về chỗ cũ, an ủi nói: "Đừng gấp, đừng gấp, lát nữa sẽ ‘lăn’ ! (tiếng Hoa dùng từ "lăn" để chỉ "lăn ra ngoài", tiếng Việt mình gọi là "cút" do đó mới có vụ "cút",

"lăn") Cô không xem thì tôi vứt nó đi đó, vứt ngay bây giờ!"

Tuần Tuần muốn khóc luôn rồi, nếu như hai tay của cô đang được giải phóng, việc đầu tiên cô làm chính là tát thật mạnh vào mặt mình, cô bắt gian cái quái gì chứ, chẳng thà suốt đời ở giá trong cái thành trống rỗng của Tạ Bằng Ninh, cũng không muốn tự nhiên đưa mình đến tay một người vô sỉ vô loại như Trì Trừng để cho anh làm nhục.

"Nét mặt của cô như vậy là sao? Yên tâm, tôi chỉ nói thôi mà, món quà đầu tiên cô tặng cho tôi, tôi không vứt đâu." Trì Trừng không nín được cười.

"Tôi có chết mới đi tặng quà cho anh, tiền để mua chiếc quần đó rõ ràng là tôi cho anh mượn, sau đó anh cũng trả lại cho tôi rồi, chẳng liên can gì với tôi cả!"

"Hở?" Trì Trừng suy nghĩ một lúc, "Nhưng mà tôi nhớ hôm đó khi ở trên sân thượng, cô đã lại trả tiền cho tôi mà, nên vẫn xem như là cô tặng cho tôi."

"Tiền đó là tôi mua bộ dụng cụ uống trà của anh!" Tuần Tuần đã quên mất thật ra mình đang tranh cãi về việc gì rồi.

"Bộ trà vỡ cả rồi, còn mua gì nữa? Thôi được rồi được rồi, chúng ta đừng tính toán kỹ như vậy nữa. Một câu thôi, cô xem hay là không xem? Nói không chừng sẽ khác với cái trước đây cô thấy đấy." Trì Trừng lại một lần nữa thì thầm bên tai cô, hơi thở làm cô dợn cả tóc gáy.

Xem tức là cởi, không xem tức là cởi hết. Tuần Tuần ngăn chặn bàn tay chuẩn bị tiến công của anh, trong lúc tức điên cô không còn lựa lời. "Có gì mà không giống! Đàn ông đều là tiền cắc một đồng, chính diện là số ’1′, mặt còn lại là hoa cúc. Nếu như anh không giống, trừ phi của anh là tiền cắc

kỷ niệm in hai hoa!"

Trì Trừng khựng người, hành động tiếp theo là vùi đầu vào cổ cô mà cười khanh khách. "Những lời như vậy cô có bao giờ nói với Tạ Bằng Ninh chưa? Chắc chắn là chưa! Tuần Tuần, em thật là thú vị, không phí công anh thích em."

Tuần Tuần cắn răng, "Anh đã nói rồi, giống như anh thích mẹ mình vậy. Anh đối xử với mẹ mình như vậy sao?"

Trì Trừng vẫn cười, "Con người của cô đó, có lúc rất thông minh, có lúc lại khờ quá…" Giọng của anh từ từ thấp xuống, "Thật ra giữa con người với con người nhất định là phải có điểm không giống nhau, cô chưa thử qua làm sao biết? Cô đã thử qua chưa? Một người đàn ông khác ngoài Tạ Bằng Ninh?"

"Đứng lên, không liên quan đến anh, anh còn như vậy nữa tôi gọi người đó!"

"Cô không dám trả lời tôi?"

"Tôi không như mấy người, trong hôn nhân của tôi, tôi không thẹn với lòng mình!" Giọng của Tuần Tuần có hơi run rẩy, không biết là do phẫn nộ hay là vì lý do khác.

"Không thẹn với lòng thì cô có được gì? Bảng hiệu trinh tiết? Hãy nghe tôi, cô xứng đáng nhận được đối đãi tốt hơn."

"Giống như anh bây giờ?!"

"Chí ít tôi mạnh hơn Tạ Bằng Ninh, bất kể là về mặt nào." Anh quay qua cắn nhẹ lên cổ và dái tai của cô, lúc thì nhẹ, lúc thì mạnh, lúc nhẹ thì chỉ là nhột, khi mạnh thì có hơi

đau, giống như dùng lực siết chặt cổ tay, đợi đến khi máu ngưng chảy, lại chợt buông tay ra.

"Anh tự tin vậy sao?"

"Em nói xem?"

Tuần Tuần rất khó để không suy nghĩ đến nguyên nhân khiến anh tự tin đến vậy, chẳng lẽ là kiểm chứng mà Thiệu Giai Thuyên đã cho anh? Hình ảnh Thiệu Giai Thuyên và Tạ Bằng Ninh quấn với nhau hiện lên trong đầu cô, là quá khứ, hay là hiện tại? Nếu như lòng tin của anh thật sự có được từ Thiệu Giai Thuyên, vậy Tuần Tuần chỉ có thể cảm thấy bi ai thay cho Tạ Bằng Ninh. Trong mắt của người phụ nữ mà cả đời anh cũng không quên, anh cũng chỉ có thế. Còn bản thân Tuần Tuần? Cô không yêu cầu ở anh điều gì. Vẫn là câu nói của Trì Trừng, cô cần quá ít, do đó cuối cùng không được gì cả.

Có lẽ do cảm nhận được sự không tập trung của cô, Trì Trừng chợt gia tăng sức mạnh, Tuần Tuần bị đau, khẽ rít lên một tiếng, bờ môi đang sát trên môi cô thừa cơ tiến vào, như một con rắn xảo trá nhanh nhẹn.

Bàn tay chặn trước ngực anh của Tuần Tuần dần mất đi cảm giác, cô cố gắng hít thở, những nơi chạm vào toàn mang mùi vị của anh, mùi vị của tuổi trẻ!

Tuổi trẻ thật tốt, ngay cả mồ hôi và hơi thở của tình dục cũng đều sạch sẽ và mang một sức sống trẻ. Nghe nói ở nước Nhật có một cách nói gọi là "gia linh khướu", ý chỉ cùng với sự gia tăng của tuổi tác, hương vị phát ra từ cơ thể của mỗi người sẽ ngày càng mặn mà, do đó những người lớn tuổi sẽ có "vị người già" đặc trưng. Tuần Tuần nghĩ đến chiếc giường lớn mà cô và Tạ Bằng Ninh đã nằm

ba năm qua, có lẽ cô sẽ ngày một già đi, và phát ra mùi thối ở trên đó.

Anh và Tạ Bằng Ninh quá khác nhau rồi. Tạ Bằng Ninh là một người truyền thống và khá cẩn thận, hoặc giả sự cẩn thận đó chỉ là đối với cô. Còn Trì Trừng là phóng túng, bừa bãi và không hạn chế. Tuần Tuần vô tình chạm vào cơ thể của anh, cô bắt đầu tin là anh đã từng làm thêm ở phòng tập thể dục thẩm mĩ. Anh không thuộc dạng cơ bắp lực lưỡng, nhưng săn chắc và linh hoạt, đây là vóc dáng của một người trường kỳ luyện tập hợp lý và có ý thức, giống như thầy dạy thể dục thẩm mĩ của cô từng nói, đó là nét đẹp hài hòa chứa đầy sức sống. Tuần Tuần choáng váng, không rõ là do hơi rượu từ miệng anh hay là hương rượu còn vương trên áo làm cho khả năng khống chế của cô liên tục nhượng bộ, trong đầu toàn là những suy nghĩ hỗn tạp, song, cô không cảm thấy xa lạ với cảm giác tình dục này, nó xuất hiện trong giấc mơ của cô, là cơ thể của tuổi trẻ, là quấn vào nhau ở trên không, dẫu khiến cho người ta mặt đỏ ửng lên nhịp tim gia tăng, nhưng cũng là một sự hưởng thụ chứa đầy sức sống. Chẳng lẽ giống như những người vô liêm sỉ đã nói, trong con người của mỗi một phụ nữ đàng hoàng đều tiềm ẩn một Phan Kim Liên?

Trong giây phút Tuần Tuần được đón nhận không khí, Trì Trừng vòng vo bên môi cô, vừa nói trong mông lung: "Thật ra anh rất thích ‘đấu tranh miệng lưỡi’ của chúng ta, tiếp theo đây, em muốn anh ‘cút’, hay là để anh đi tìm tiền cắc, cho em quyết định coi muốn xem chính diện hay là phản diện?"

Tuần Tuần vừa thở gấp vừa châm chọc: "Anh cũng rất thiện giải nhân ý." (hiểu ý người khác)

Tiếng cười của Trì Trừng truyền đến từ trước ngực cô, anh

nói: "Thật ra anh còn rất thiện giải nhân ‘y’ ." ("Ý" và "Y" cùng âm, "y" là áo; "giải" ở đây nghĩa là cởi)

Tuần Tuần chỉ cảm thấy một lúc nóng, một lúc lạnh, lúc thì tỉnh táo, lúc thì mơ hồ. Cô cũng không rõ thật ra mình có kháng cự không, sau đó cô đã chẳng còn nhớ gì nữa, chỉ nhớ bàn tay của anh, và cả cái đau khi bị cắn trên người… Tiễn đã căng trên dây cung, lúc này đột nhiên có tiếng chuông điện thoại kêu lên, Trì Trừng mắng nhỏ một tiếng, nhưng bàn tay lại càng nhanh hơn. Sợi dây bảo vệ cuối cùng trong não của Tuần Tuần thoắt chốc giật căng lên, kéo rung chiếc chuông cảnh báo bên trên.

Cô đang làm gì vậy? Cho dù có muốn tìm một người đàn ông làm bừa, thì cũng không phải là anh! Huống chi đây là đâu chứ, cô đến đây là vì cái gì?

Cô thức tỉnh, lí trí lập tức hoàn toàn trở về, thấp thoáng hiểu rằng tình cảnh nguy rồi. Trong lúc nóng vội, không biết là sức lực từ đâu ra, cô dùng hết sức giằng co, đẩy Trì Trừng đang không hề phòng bị té sang một bên. Tuần Tuần thừa cơ ngồi dậy, định đứng lên tránh ra xa, ngờ đâu Trì Trừng nắm lấy tay cô từ phía sau, kéo cô trở về, hai người lại rơi trở về chiếc ghế dài.

"Anh muốn làm gì?" Sự si mê trong mắt của Tuần Tuần đã hoàn toàn biến mất, giờ đây chỉ còn cảnh giác.

Nhưng Trì trừng lại vẫn là nét mặt như cười như không cười. "Em nói xem anh đang ‘làm’ gì?"

Anh cúi người hôn cô, Tuần Tuần né tránh.

Trì Trừng dùng nửa người đè cô xuống. "Rõ ràng lúc nãy em thích mà, hà tất phải tự gạt mình?"

Trong lúc hai người giằng co, phía cửa phòng chợt vang lên một tiếng "cạch".

Toàn thân Tuần Tuần cứng đơ, trong đầu không còn gì cả.

Thiệu Giai Thuyên ngâm nga một điệu nhạc, vừa dùng chân đẩy cửa vào phòng, trên tay xách đầy những túi to túi nhỏ, hiển nhiên là cô hoàn toàn không ngờ rằng trong phòng còn có người, mải miết đi đến gần bar rượu, mới kinh ngạc khi phát hiện trên chiếc ghế dài ở góc tường, có hai bức điêu khắc. Cô há miệng, buông tay, giống như thước phim quay chậm trong điện ảnh, nhưng lại không phát ra một âm thanh nào, đồ vật trên tay cô rơi cả xuống đất, hoa tươi, rượu vang, bia lon, thức ăn vặt, bánh kem, chiếc hộp được gói ghém công phu…. tất cả rơi trên nền nhà trải thảm màu đỏ sẫm, và cũng thế, không có lấy một tiếng động.

Tuần Tuần kéo áo che người lại một cách máy móc, Trì Trừng thì dễ dàng hơn, anh tiện tay cầm áo thun lên mặc vào, rồi ngồi thẳng lên.

Thiệu Giai Thuyên run lẩy bẩy, nhìn hai con người trên ghế, lại nhìn đồ vật bị rớt dưới đất. Tuần Tuần nghĩ bụng, là vậy rồi, đợi khi cô ấy hồi thần lại, giây tiếp theo ắt hẳn là mình sẽ bị kéo đầu lôi xuống đất thôi, giống như tất cả những phụ nữ hạ tiện bị bắt tại trận vậy. Cô đã từng tưởng tượng cảnh tượng này trăm ngàn lần, và trong những ảo tưởng đó, cô là người bắt gian, lúc đó cô thường nghĩ, phụ nữ hà tất phải làm khó phụ nữ, cô sẽ không động tay với Thiệu Giai Thuyên, nhưng điều tức cười là, ngay bây giờ đây, cô thậm chí không dám mơ đến lòng nhân từ của Thiệu Giai Thuyên.

Sự yên tĩnh đáng sợ này duy trì gần mười giây, ngay chính giữa phòng chợt phát ra tiếng khóc lớn. Thiệu Giai Thuyên ngồi xổm xuống, hai tay ôm gối, khóc nức nở như một đứa trẻ. Tuần Tuần không biết phải làm sao, tay cô run rẩy, kiểu nào cũng không tìm được chiếc nút trên áo.

Trì Trừng nhanh chóng đóng cửa lại, che lấp đi 'sắc xuân' hỗn độn trong phòng trước khi người ở phòng đối diện xuất hiện. Khi trở về, đi ngang qua Thiệu Giai Thuyên, anh e hèm một tiếng, lặng lẽ đặt tay lên vai cô.

"Đừng khóc nữa."

Thiệu Giai Thuyên lập tức bùng phát, cô đứng dậy buôn mạng đánh đập người đang đứng trước mặt mình.

"Anh đối xử với em như vậy sao? Anh đã nói có thể không tính toán chuyện quá khứ của em và Tạ Bằng Ninh, chỉ cần trong lòng em có anh, chúng ta sẽ có thể làm lại từ đầu! Em đều đã nghe theo anh, em nghe anh hết rồi, anh nói thích ăn bánh kem hạt dẻ ở tiệm đó, em liền đến đó mua dù cho nó cách nơi này đến ba khu, một lòng một dạ xếp hàng đứng chờ mua cái mới ra lò cho anh, để anh từ nhà cậu trở về sẽ được bất ngờ! Chỉ cần anh chịu tha thứ cho em thôi. Anh tha thứ cho em như thế này sao? Đến với vợ của Tạ Bằng Ninh?"

Thiệu Giai Thuyên chỉ tay về Tuần Tuần, ánh mắt như gươm, gương mặt đầy lệ. Lúc này, Tuần Tuần chẳng thà Thiệu Giai Thuyên bước đến tát cho mình vài cái, cũng không muốn nhìn cô ấy như một đứa trẻ không biết phải làm sao, như thế càng làm cô trở nên thêm hoang đường, thêm vô sỉ.

"Không phải tại em, vấn đề ở anh." Trì Trừng lau đi nước

mắt của Thiệu Giai Thuyên, cô vẫn đang khóc không ngừng. "Cái không nên thấy em cũng thấy rồi, anh cũng không giải thích nữa. Anh không có tốt như em tưởng, em cũng không cần phải vì anh mà uất ức bản thân mình."

"Hai người đều khốn nạn! Tạ Bằng Ninh mở miệng là nói trong lòng chỉ có em, nhưng em bảo anh ấy ly hôn xong hãy đến tìm em, anh ấy chẳng tỏ ý gì cả. Đúng vậy, trước đó em không nên không rõ ràng với anh ấy, nhưng em cũng đã nhận lỗi rồi, anh biết rõ hiện giờ em chỉ muốn một lòng một dạ muốn ở bên anh, vậy mà anh lại đổi kiểu nhục mạ em như vậy! Hai người thật là vô sỉ, đê tiện… dơ bẩn!"

Tuần Tuần ngồi trên ghế, nghe những lời của Thiệu Giai Thuyên, mỗi một từ phẫn nộ mà cô ấy tuôn ra, Tuần Tuần cũng không tự chủ mà run lên. Cô có thể tưởng tượng được, Thiệu Giai Thuyên đã dùng hết khả năng của mình để nghĩ ra những từ ngữ tổn thương nhất để mắng người khác, và mắt của cô ấy từ đầu đến cuối không hề nhìn Tuần Tuần, có lẽ vào lúc này, trong lòng cô, Triệu Tuần Tuần chỉ là một người phụ nữ phóng đãng và đáng thương, là một công cụ để Trì Trừng trả đũa cô, do đó ngay cả một cái nhìn, cô cũng không thèm.

Thiệu Giai Thuyên không thể mắng tiếp nữa, chỉ biết tiếp tục rơi lệ. Hai tay Trì Trừng để trong túi quần, đứng dựa trên bàn đọc sách, nét mặt không chút cảm xúc, anh đang chờ đợi bước phản ứng tiếp theo của cô.

"Em biết anh muốn chọc giận em, nhưng anh kéo vợ của Tạ Bằng Ninh vào đây để làm gì chứ? Anh cảm thấy chưa đủ rối sao?" Thiệu Giai Thuyên nức nở, đã tìm lại được chút lí trí, Tuần Tuần hiểu, Thiệu Giai Thuyên vẫn chưa muốn rời xa Trì Trừng.

"Được." Cô ngẩng cao gương mặt đầy lệ, thần thái kiên quyết, "Bây giờ thì chúng ta huề rồi. Trì Trừng, đừng ai oán trách ai nữa, chúng ta cùng về Thượng Hải, ngày mai sẽ đi ngay! Nhưng bây giờ, anh đuổi cô ta đi trước!"

Thiệu Giai Thuyên nhìn Trì Trừng, tay chỉ về Tuần Tuần.

Tuần Tuần hít sâu một hơi, một tay kéo chặt phần trên của áo, đứng lên.

Trì Trừng cúi thấp đầu, rồi lại ngước lên, nhìn cô gái đã từng là người vợ chưa cưới của mình. Anh nói: "Giai Thuyên, không phải là vấn đề huề hay không huề. Anh thích cô ấy, bất kể cô ấy là vợ của ai."

"Anh nói lại lần nữa!" Thiệu Giai Thuyên đờ đẫn nói.

"Anh nói anh thích Triệu Tuần Tuần, không liên quan đến quá khứ của em và Tạ Bằng Ninh…." Trì Trừng rất bình tĩnh mà lặp lại.

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, ban đầu cả ba còn tưởng là người phục vụ lên dọn dẹp phòng, nên đều không chú ý, song, tiếng "cộc cộc cộc" vẫn cứ tiếp tục.

"Ai?" Thiệu Giai Thuyên hỏi.

"Giai Thuyên, em có trong đó không?"

Đây là giọng nói mà những người đang có mặt đều cảm thấy quen thuộc, nhất là Tuần Tuần. Và đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác bất lực một cách sâu sắc đến thế.

Thiệu Giai Thuyên chợt lộ ra một nụ cười kỳ lạ và phức tạp.

Cô nói bằng giọng thê lương tuyệt vọng, với tâm thái ‘không phải anh chết thì tôi chết’

"Được, anh ‘thích’ cô ta, quá tốt rồi. Đúng lúc đủ người, hôm nay chúng ta sẽ nói rõ ràng với nhau!"

Cô quay lưng ra mở cửa. Tuần Tuần có nghĩ đến việc ngăn chặn, nhưng suy nghĩ này chỉ vừa xuất hiện thì cô đã biết chỉ là vô dụng.

"Anh nói em lơ mơ mà không tin, em để quên chìa khóa phòng trên xe của anh nè." Tạ Bằng Ninh nói với Thiệu Giai Thuyên ngoài cửa phòng. Dứt câu, anh nhìn thấy nước mắt và biểu hiện kỳ lạ của cô, bèn nhìn vào phòng theo tiềm thức, từ góc độ của anh, chỉ có thể trông thấy Trì Trừng vẫn đang đứng dựa trên bàn đọc sách.

"Xin lỗi, có phải là anh không nên đến?" Tạ Bằng Ninh ngập ngừng, xem ra anh cũng giống như Thiệu Giai Thuyên, đều tin rằng hôm nay Trì Trừng sẽ đến nhà của "người cậu họ" không biết có thật hay không của anh, và điều khiến cho Tuần Tuần cảm thấy tức cười hơn là, Tạ Bằng Ninh gạt vợ của mình, thức dậy sớm trong ngày cuối tuần, chỉ là để lái xe chở bạn gái trước đây, dì nhỏ của mình đến một khu xa nơi sống để chuẩn bị một bất ngờ cho người chồng tương lai của cô ấy.

Là cái gì với cái gì đây! Đời người quả nhiên giống bàn trà, bạn biết rõ trên đó để đầy tách trà, nhưng điều đáng bi lại là, bạn không biết trên đó rốt cục có bao nhiêu cái, cũng không biết là tách trà kiểu gì, và cụ thể là nó sẽ bi đến mức độ nào. (trong tiếng Hoa, từ "tách trà" đồng âm với từ "bi kịch", do đó thường gọi tách trà là bi kịch)

Thiệu Giai Thuyên mở rộng cửa ra, kéo Tạ Bằng Ninh vào

trong, giọng nói của cô trở nên sắt bén hơn trong cơn giận đã đến cực điểm.

"Đến đúng lúc lắm, vừa đúng cho anh nhìn người vợ hiền lương mà anh ‘không nhẫn tâm’ ly dị đây!"

Ánh nhìn của Tạ Bằng Ninh quét qua nửa phòng, cuối cùng dừng lại ở một tiêu điểm, Tuần Tuần đã từ bỏ giằng co. Cô rất rõ hiện giờ chồng của mình nhìn thấy gì. Y phục bừa bộn trên ghế, tóc cô xõa tung trên vai, đuôi áo đã hoàn toàn bị kéo ra khỏi váy, cổ áo trước ngực còn bị mở ra, và có lẽ còn có vết son môi lem luốc, túi xách của cô bị vứt ở một góc trong phòng, và nam chính Trì Trừng đang đi chân không, áo thun mặc trái, bên cạnh chân Tuần Tuần, dây thắt lưng của anh vẫn đang nằm đó.

"Tuần Tuần?" Giọng của Tạ Bằng Ninh như là đang muốn ứng chứng, hỏi cô, hỏi mỗi một người đang có mặt, và còn là tự hỏi mình. "Em làm gì ở đây?"

Tuần Tuần cúi thấp đầu, ngồi trở về chiếc ghế dài đó.

Cô làm gì ở đây ư, chẳng lẽ muốn cô nói: Em đến để bắt gian, kết quả lại bị người ta bắt gian.

"Anh đến muộn rồi, đã bỏ mất phần sắc sảo nhất." Nét mặt của Thiệu Giai Thuyên không biết là đang cười hay là đang khóc, "Trì Trừng, anh là đàn ông thì hãy nói lại một lần nữa, anh và Triệu Tuần Tuần lên giường là vì anh thích cô ta!"

Trì Trừng xoa xoa chân mày của mình, đột nhiên bật cười. "Anh sợ gì chứ? Lời nói nói nhiều thì không còn ý nghĩa nữa, em đã nói thay anh rồi, ý đã tới thì được rồi."

Gương mặt của Tạ Bằng Ninh từ ửng đỏ chuyển thành tím

xanh, tiếp đến là trắng bệch. Mắt của anh vẫn chưa hề rời khỏi Triệu Tuần Tuần đang cúi thấp đầu, phảng phất như đang chờ cô biện bạch, nhưng anh đã thất vọng.

"Hai người…. em và hắn?" Anh nói xong, bản thân cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được. Thần tình trong mắt anh, nếu nói là phẫn nộ thì chi bằng bảo là kinh ngạc, là cực kỳ kinh ngạc, giống như con thỏ đã trét hết phân lên mặt con gấu vậy. Anh không dám tin đây là vợ của anh, là Triệu Tuần Tuần luôn an phận nằm bên cạnh anh ba năm qua. Dùng hết sức tưởng tượng cả đời của Tạ Bằng Ninh, anh cũng không ngờ lại có một ngày, mình sẽ chặn đường người vợ quần áo không chỉnh tề của mình trong khách sạn, hơn nữa còn là căn phòng do anh đặt.

Trì Trừng vẫn gương mặt không sợ sệt, ngay cả xấu hổ cũng không có, dường như gian tình trong phòng bị bại lộ, người sắp bị mang đi ngâm lồng heo chỉ có một mình Tuần Tuần. Cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy âm thanh hô hấp nặng nề của Tạ Bằng Ninh, còn tưởng rằng tiếp theo sẽ có một màn kịch liệt, hai người đàn ông sẽ đánh nhau không? Ai thắng ai thua sẽ càng có lợi với cô? Có khi nào cô và Thiệu Giai Thuyên cũng có một trận ác chiến không? Nếu cô chủ động chịu thua sẽ được giảm mức độ thương vong không?

Song, rất lâu sau, vẫn không có gì xảy ra. Chỉ có Thiệu Giai Thuyên không còn kìm chế được nữa vừa khóc vừa xông tới trước định cho Trì Trừng một tát, nhưng bị anh ngăn lại.

"Giai Thuyên, đến vui rã vui, không cần phải động thủ."

Thiệu Giai Thuyên mắng lớn: "Xem như là em đã bị mù, chúng ta xong rồi!" Vừa mở miệng, cô đã lại bật khóc, thực sự không thể ở lại nữa, cô lau nước mắt quay đầu bỏ đi.

Tạ Bằng Ninh đứng lại đó, im lặng trong giây lát, lạnh lùng mà gật đầu, thoái lui một bước, hai bước…. cuối cùng cũng rời bỏ căn phòng.

Đến cuối cùng cũng vẫn chỉ còn lại đôi "gian phu dâm phụ". Tuần Tuần vẫn cúi đầu, cười đắng chát.

"Hôm nay quả nhiên có màn kịch hay, anh không có gạt tôi."

Cô cúi người tìm kiếm chiếc khuy áo bị rớt ra, tìm mãi cũng không thấy. Vẫn là Trì Trừng tinh mắt, kiếm lại được khuy áo từ dưới gầm bàn và đưa đến cho cô, Tuần Tuần nhận lấy khuy áo, nhìn thẳng vào anh, hỏi trong thờ thững: "Anh nói cho tôi biết, anh tính toán chi li, trăm phương ngàn kế như thế là vì cái gì? Là ai đã thuê anh? Thiệu Giai Thuyên? Không, Tạ Bằng Ninh?"

Tuần Tuần đã từng hận bản thân mình không giữ vững lập trường, nhất thời hồ đồ gây ra tai họa hoang đường đến thế, nửa đời cẩn trọng đều trôi hết ra biển Đông. Nhưng lúc nãy, khi chờ đợi kết quả, cô đã hiểu ra một đạo lý. Không phải là cô đã đi sai một bước, mà là cái bẫy này ngay từ đầu đã là vì cô mà thiết lập ra, bất kể cô đi về hướng nào, bẫy cũng vẫn giăng sẵn ở phía trước chờ đợi cô. Ngay từ đầu, người này đã nhắm vào cô, những chiêu thức của anh, nếu đổi thành một đối tượng khác có lẽ sẽ không có ích lợi gì nữa, từng chiêu từng thức, hoàn toàn được thiết kế chỉ để dành cho một người cẩn trọng lưu tâm như Triệu Tuần Tuần, giống như tên lửa chống Radar được thiết kế ra chỉ để đối phó với Radar, anh là sát tinh tồn tại để tiêu hao lực lượng của cô. Cô chỉ không hiểu, tầm thường như cô, nào có đức hạnh gì?

"Thuê tôi? Em cũng quá đề cao họ rồi. Anh đã nói, anh thích em." Trì Trừng duy trì tư thế ngồi xổm để ngang với tầm nhìn của cô.

"Cách anh thích một người chính là phá hủy cuộc sống của người đó, khiến cho người đó mất hết tất cả?" Tuần Tuần phải rất nỗ lực mới có thể làm cho giọng của mình không run.

"Cuộc sống trước đây của em cũng không có gì đáng giữ lại cả. Chẳng phải chỉ là một căn hộ, một người đàn ông thôi sao? Cái mà Tạ Bằng Ninh có thể cho em, anh cũng có thể. Dù gì em cũng không yêu hắn, cái em cần chỉ là qua ngày tháng, đổi là ai cũng vậy thôi không phải sao?" Trì Trừng cười cười, "Chí ít chúng ta ở bên nhau sẽ 'hài hòa' hơn là em với Tạ Bằng Ninh, anh có thể cảm nhận được điều đó!"

"Đồ khốn!" Tuần Tuần không thể nói thêm gì nữa, một cái tát đích thực là câu trả lời tốt nhất cho Trì Trừng. Thế nhưng lần này vẫn bị anh ngăn lại, anh chậc chậc thành tiếng, "Anh biết phụ nữ mấy em thích nhất là tát người ta, nhưng anh ghét nhất là bị người khác đánh vào mặt, dẫu cho là em cũng không được, dẫu cho — anh thích em đến thế, cũng không được."

Anh vẫn cười, nụ cười tươi tắn rất đẹp. Tuần Tuần tự nhiên nhớ đến truyền thuyết "Kê quan xà" mà cô từng được nghe lúc nhỏ. "Kê quan xà" có chiếc mũ rất tươi xinh, sớm đã luyện thành tinh, không để đánh, cũng không thể đến gần, gặp nó sẽ bị xui. Trì Trừng đang ngồi trước mặt chính là giống như con rắn đó, khoe khoang lớp vỏ sặc sỡ của mình, nghênh mặt một cách kiêu ngạo, xì xèo cái lõi đỏ tươi, nếu để anh cắn một cái, ắt sẽ bị trúng kịch độc, thấy máu chết ngay.

Chương 12

Thành trì đổ vỡ

Tuần Tuần ra khỏi khách sạn, mỗi một bước đều cảm giác như không còn sức lực, sau ót mát lạnh, nhưng lưng lại thấm một lớp mồ hôi, cơn gió thoảng qua làm cô rùng mình.

Mỗi một con người đang bước đi trên đường với gương mặt không biểu cảm đều là may mắn, mỗi một người không bị chồng và tình địch của mình bắt gian trên giường đều là may mắn, ngoại trừ Triệu Tuần Tuần ra, ai cũng đều may mắn cả… Song, dẫu cho là trong giờ phút này, cô cũng không quên, chiều hôm nay cô phải đến bệnh viện thay ca cho Tăng Dục, bên cạnh cha kế không thể không có người săn sóc. Cũng giống như trước khi rời khỏi phòng của Trì Trừng, cô cũng không quên nhờ phục vụ viên mang kim chỉ lên, sau đó chăm chú khâu lại khuy áo vào. Cái đời người bi kịch!

Bây giờ suy nghĩ lại, Tuần Tuần mới phát hiện một người mang tiếng cẩn trọng như mình, thật chất đã phớt lờ đi rất nhiều những chi tiết hiển nhiên. Trì Trừng quen biết Thiệu Giai Thuyên như thế nào? Anh ta vừa trở về từ nước ngoài không đến nửa năm, với cá tính của anh, làm sao có thể tiến triển đến bước kết hôn chứ? Còn nữa, anh nói ba năm qua rồi vẫn không quên được nụ cười của Thiệu Giai Thuyên, nhưng tính từ ngày hai người quen nhau đến nay, vẫn chưa đến ba năm.

Trước khi rời khỏi, cô đã hỏi Trì Trừng câu hỏi này. Nhưng Trì Trừng cũng vẫn nét mặt không biết xấu hổ đó, anh cười

nói với cô: "Em hỏi anh quen biết cô ấy bao lâu rồi, chi bằng hỏi anh và cô ấy đã có ‘bao nhiêu lần’."

Tuần Tuần không trông mong gì có thể nghe được đáp án từ miệng anh. Có nhiều lúc, không thể trách người ta lừa gạt mình, chỉ trách cô quá sơ suất, bản thân cô không khom lưng xuống, thì người ta cũng không leo lên đầu cô được.

Cô đến bệnh viện, Tăng Dục đang xoa bóp cơ thịt cho giáo sư Tăng bằng thiết bị massage, thấy Tuần Tuần đến, cô vui mừng nói, dùng thuốc một tuần, sáng nay mắt của Tăng giáo sư đã bắt đầu có dấu hiệu lay động, bác sĩ nói đây rất có thể là dấu hiệu cho biết có khả năng tỉnh lại. Tuần Tuần cũng cảm thấy bất ngờ và vui mừng, thế nhưng một chuyện quy một chuyện, niềm vui này không thể giảm nhẹ sự bất an và nặng nề trong lòng cô, dẫu cho chỉ một chút thôi cũng tốt.

Tăng Dục vẫn tiếp tục thao tác với thiết bị, "Sao trước đây tôi lại không biết có cái này nhỉ? Cũng may có Liên Tuyền, tôi chỉ lỡ lời nhắc đến bệnh ba trước mặt anh ấy thôi, không ngờ anh ấy lại ghi nhớ, còn đi mua cái này nữa."

"Anh ta có lòng như vậy là rất hiếm thấy." Tuần Tuần gượng cười nói.

"Ừm." Tăng Dục cũng cảm khái, "Nghĩ lại tôi cũng bi thật, những người đã từng có ý định sống cả đời trước đây, đến cuối cùng có lẽ còn không bằng một đối tượng ngắn ngủi."

Tuần Tuần nói: "Có phải là tình duyên ngắn ngủi hay không còn phải xem cô. Nếu như anh ta đã không tệ, vậy cô cũng đừng bỏ lỡ nữa."

"Tôi đã trả tiền mua thiết bị cho anh ấy rồi." Tăng Dục thở dài. "Đừng bảo là tôi làm dáng, chỉ là, có những chuyện, cần phân rõ ràng thì phân rõ vẫn hơn. Tôi thường nghĩ, có lẽ chính vì tôi và anh ấy không có hứa hẹn hoặc lời thề, nên mới có thể tự do hơn, dung hòa hơn. Chúng tôi duy trì mối quan hệ như thế, cảm giác rất tốt, mỗi lần ở bên nhau đều rất vui, tôi thật sự sợ nếu tiến gần một bước, cảm giác đó sẽ bị biến vị."

"Cái nên thay đổi thì rồi cũng sẽ thay đổi, táo bị sâu ăn, cô để nó vào hòm thủy tinh, nó vẫn sẽ thối thôi." Tuần Tuần nói.

Tăng Dục lườm Tuần Tuần một cái, "Tôi ghét nhất là nghe luận điệu thế này của cô."

Tuần Tuần ngồi một lúc, nhìn Tăng Dục thu dọn đồ đạc, cô chợt hỏi: "Tăng Dục, cô nói thật với tôi đi, tôi có từng bị mất trí nhớ không… ý tôi là có khi nào trước đây tôi đã từng xảy ra chuyện gì, quên mất người yêu hay kẻ thù của mình."

Tăng Dục nói: "Cuối cùng cô cũng nhớ ra rồi, nói thật với cô vậy, cô có một đứa con trai, bây giờ cũng học tiểu học rồi."

"Thật sao?" Tuần Tuần rùng mình, cô sinh với ai vậy? Chẳng lẽ là Trì Trừng? Ôi vậy họ trưởng thành sớm đến thế cơ sao!

Tăng Dục dùng ánh mắt "cô thật đáng thương" để trả lời Tuần Tuần, cười: "Cô tin thật sao? Trời ạ, ai có thể nói cho tôi biết thật ra trái tim của phụ nữ suy nghĩ cái gì đây? Cô xem phim Hàn Quốc nhiều quá rồi, hay là rãnh đến điên rồi, cứ phải làm cho ra một chuyện gì sao? Mất trí nhớ? Tôi còn bị tinh thần phân liệt gián đoạn đây nè. Với lại, nếu cô

bị mất trí nhớ, sao còn có thể nhớ chính xác đến hàng đơn vị số tiền cô gửi ở tôi?"

Tuần Tuần rúc vai tiếp nhận lời châm chọc vô tình của Tăng Dục. Nói cũng đúng, từ nhỏ đến lớn, cái khác không dám nói, trí nhớ thì cô còn lòng tin lắm, do đó thành tích môn văn của cô đặc biệt cao, những câu không biết làm thì cô chép thuộc lòng của người kế bên. Cô rất muốn tìm một cái cớ nào đó cho khốn cảnh trước mắt, nhưng điều tất thiết phải thừa nhận hiện giờ là, cô, Triệu Tuần Tuần, đã khắc sâu trong lòng mỗi một sự kiện lớn của 28 năm qua, . Nhưng nếu là như thế, thì sự chấp nhất mà Trì Trừng đối với cô lại là do đâu? Chẳng lẽ thật sự bắt cô phải tin rằng thế giới này có tình yêu và nỗi hận vô cớ sao?

"Vậy thì tôi càng thảm rồi!" Tuần Tuần chợt than lên.

Tăng Dục kinh ngạc, xịch qua bên Tuần Tuần, "Này, sao vậy? Không phải là thật sự có một bé trai đang học tiểu học chạy ra gọi cô là mẹ chứ?"

"Cô nói, nếu bây giờ tôi ly hôn thì sẽ ra sao?"

"Đơn giản." Tăng Dục bím môi thất vọng, "Thì là một phụ nữ thất hôn bình thường chứ sao."

"Tôi còn có thể tìm được hạnh phúc khác không?"

"Cái này à, phải xem tỉ suất! Cô bé lọ lem mà còn gặp được hoàng tử…. nhưng mà, nói gì thì nói, cô bé lọ lem ít ra cũng còn trẻ, phụ nữ đã quá tuổi mà còn không có ưu thế gì thì gọi là gì? Bà lọ lem? Sói lọ lem?"

"Hehe" Tuần Tuần rất phối hợp mà cười khô hai tiếng, và rồi phát hiện sau lời trêu đùa của Tăng Dục, cô vẫn muốn

khóc.

Cuối cùng Tăng Dục cũng phát hiện ra điều gì không ổn rồi, cô ngồi tới bên cạnh Tuần Tuần, hỏi cô ấy rốt cục "đã gặp vận may gì". Tuần Tuần úp mặt vào hai bàn tay, kể lại với Tăng Dục quá trình đi bắt gian và kết quả bị người ta bắt gian trên giường, đương nhiên, đã lược đi "một vài" chi tiết, thế nhưng Tăng Dục vẫn cảm thấy vô cùng sinh động, cô cảm thán rất đúng nhịp, cuối cùng khi nghe xong, còn chấn động đến nhất thời không nói nên được lời nào.

Và trong quá trình tường thuật lại, Tuần Tuần lại toát mồ hôi lạnh.

"Cô cảm thấy tôi xui không?" Cô hỏi Tăng Dục.

Tăng Dục gật đầu một cách rất thành thật, "Tôi phải nói gì mới có thể an ủi cô?"

Tuần Tuần nói như một khúc gỗ: "Không có, trừ phi có một người thê thảm hơn ngồi trước mặt tôi, nhưng tôi nghĩ trong phút chốc là không thể nào."

Tăng Dục nhắc nhở Tuần Tuần, sự việc đã đến lúc này thì không còn cách nào khác nữa, duy chỉ có một châm ngôn để bảo toàn tính mạng, đó chính là: Đánh chết cũng không nhận! Nếu như Tạ Bằng Ninh đã không bắt ngay hiện trường, Thiệu Giai Thuyên cũng không chụp hình làm bằng chứng, lời nói không bằng. Tuy không thừa nhận không đồng nghĩa với việc có thể ruồng bỏ mọi trách nhiệm, nhưng xưa nay "gian tình" vốn đã là hỗn tạp mơ hồ, "làm" và "không làm", "đã thành sự thật" và "phạm tội chưa triệt để", tất cả chỉ có người đương sự biết rõ, một khi thừa nhận, khẳng định sẽ không thể trở mình nữa, không thừa nhận chí ít vẫn còn sinh cơ. Bất kể là ly hôn hay không ly

hôn, cũng không đến nước phải đẩy mình vào bước đường cùng.

Tuần Tuần không lên tiếng, sau khi tiễn Tăng Dục rời khỏi, một mình cô ngồi thờ thững bên giường bệnh. Cô cố gắng khiến mình lý trí hơn, chí ít có thể chỉnh lý rõ ràng tư duy của mình trong lúc này, để có thể tìm ra ít manh mối, dẫu cho chỉ là một ít thôi cũng được, bởi vì, một người bi quan như cô cũng không cách nào tưởng tượng được điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước. Song, cô tuyệt vọng khi nhận ra rằng mình không cách nào suy nghĩ, chỉ cần nhắm mắt lại, những hình ảnh chớp nhoáng hiện ra trong đầu không phải là gương mặt nửa cười của Trì Trừng, thì là hơi thở ấm nóng trên cổ cô khi anh thở gấp, hoặc là khuy áo trong tay anh…. Đêm dài càng thêm dai dẳng, Tuần Tuần không còn ngủ được nữa, đợi đến khi cô định ép mình chợp mắt giây lát trên chiếc giường xếp, thì phát hiện mặt trời đã bắt đầu ló dạng, chị diễm lệ tay cầm bình giữ nhiệt đựng canh gà nóng hổi, đẩy cửa bước vào với tâm trạng cực tốt.

Bắt đầu từ khi giáo sư Tăng tiếp nhận điều trị đặc biệt thì mỗi ngày chị diễm lệ đều sẽ mang canh gà vào bệnh viện. Đương nhiên, giáo sư Tăng của lúc này vẫn còn hôn mê bất tỉnh, cơm cháo khó nuốt, nhưng chị vẫn kiên quyết tin rằng sẽ có một ngày chồng mình cũng tỉnh lại, và thề rằng nhất định phải để chồng uống được chén canh gà do chính tay vợ mình nấu ngay trong giây phút mở mắt, để từ đó nghênh đón cuộc đời mới hoàn mỹ của ông.

Tiến triển của giáo sư Tăng đã cổ vũ thêm cho chị diễm lệ, chị đã nhìn thấy ánh sáng của bình minh, tất cả những gì đã bỏ ra trước đó: thời gian, tiền bạc, tinh lực đều trở nên xứng đáng. Giây phút giáo sư Tăng tỉnh lại, chính là thời khắc khổ tận kim lai của chị. Niềm vui nồng nhiệt như thế

khiến chị không còn tâm trí chú ý đến ánh mắt thất thần của Tuần Tuần, hoặc có lẽ trong lòng chị, đứa con gái duy nhất của mình bấy lâu nay luôn là một đứa trẻ quái lạ lúc nào cũng như mang đầy tâm sự. Vì suy nghĩ cho sự an toàn của mọi người, Tuần Tuần đương nhiên cũng không dám tiết lộ nửa lời, ở lại trong phòng bệnh thêm một lúc, đến khi không thể không rời khỏi nữa, cô đành lê bước chân nặng nề, đối mặt với hiện thực mà cô bức thiết phải nhìn vào.

Xe chạy quá nhanh, khi đưa tay mở cánh cửa nhà một thời của cô ra, trời vẫn chưa sáng hết, trong không gian tĩnh mịch u ám ấy, chỉ có con mèo già giật mình tỉnh giấc nhảy ra chào cô. Đứng từ sảnh lớn nhìn về phòng ngủ, cửa là đang mở toang, đây không phải là phong cách nghỉ ngơi của Tạ Bằng Ninh. Tối qua anh không về, hay là đã ra ngoài rồi, tóm lại là không có ở nhà. Dẫu cho chỉ là gạt người gạt mình cũng được, Tuần Tuần tạm thời có thể nhẹ nhõm hơn, cho dù là tử tù, trộm được khoảng thời gian ngắn ngủi cũng tốt.

Cô thả lỏng bờ vai căng cứng, lê từng bước mệt mỏi trở về phòng, khi đi ngang qua sopha, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Cuối cùng em cũng về rồi."

Tuần Tuần kinh hoảng đến gần như hóa đá, cô quay người lại một cách máy móc, bấy giờ mới phát hiện ra Tạ Bằng Ninh đang ngồi trên ghế sopha. Giường nệm trong phòng vẫn ngăn nắp như ngày hôm qua khi cô rời khỏi, người đã không chợp mắt một đêm qua không chỉ có cô.

Cô không biết làm sao mới phải, chỉ biết kéo chặt dây đeo của túi xách, phát hiện toàn thân của mình đang run lên một cách không tự chủ.

"Tuần Tuần, em ngồi xuống được không?" Giọng nói của Tạ Bằng Ninh không có phẫn nộ, chỉ có mệt mỏi.

Tuần Tuần rất nghe lời mà ngồi vào một chiếc ghế khác. Hai người mặt đối mặt, tay cô đặt trên gối chân, và rồi chợt cảm thấy cảnh tượng này như đang lắng nghe phán xử.

"Anh đã chờ em suốt một đêm, suýt nữa đã tưởng rằng em sẽ không trở về nữa." Tạ Bằng Ninh cười khổ.

Cơ hồ là ngay tức thì, Tuần Tuần thốt lên ba chữ "Em xin lỗi."

"Không, điều anh muốn nghe hiện giờ không phải là cái này." Tạ Bằng Ninh phiền muộn mà vò đầu mình, "Tuần Tuần, em nói thật với anh đi, ba năm hôn nhân của chúng ta có phải là rất thất bại?"

Tuần Tuần im lặng.

"Anh cứ ngỡ chúng ta là một đôi vợ chồng rất bình thường, vợ chồng trên đời này không phải cũng đều như vậy sao? Em là một phụ nữ tốt, anh chưa bao giờ nghĩ rằng em sẽ hận anh đến thế."

"Em không có hận anh." Tuần Tuần nói, giọng nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

"Vậy em với Trì Trừng là thế nào? Nhất thời hứng chí? Tiếng sét ái tình?" Tạ Bằng Ninh bật cười vì hoang đường. Tay anh bắt chéo nhau đặt trên đầu gối, im lặng lúc lâu rồi mới tiếp tục: "Phải, anh đã giấu em chuyện lúc xưa của anh và Giai Thuyên, mỗi người đều có quá khứ, anh cũng không hỏi quá khứ của em như thế nào. Trước đây anh và

Giai Thuyên đích thực đã từng đến với nhau. Anh rất yêu cô ấy, bắt đầu từ khi biết tình yêu là gì thì trong lòng anh chỉ có cô ấy, nhưng anh không thể cho cô ấy một lời hứa hẹn, người nhà không thể nào chấp nhận. Cháu trai cưới dì nhỏ, vai vế sẽ loạn lên. Khi rời khỏi, cô ấy khóc rất nhiều, rất thương tâm, lúc đó, anh cảm thấy… anh cảm thấy không còn gì đáng phải để tâm nữa, coi mắt thì coi mắt, kết hôn thì kết hôn. Em lấy anh ba năm, và cũng trong ba năm nay anh mới phát hiện, thế giới này mất đi người nào, thì cuộc sống vẫn cứ sẽ tiếp tục. Anh hân hạnh vì mình đã tìm được một người vợ tốt, dẫu rằng tình cảm em dành cho anh cũng chỉ có thế, nhưng ở bên em, đầu bạc răng long có lẽ sẽ dễ dàng hơn. Đời người mấy mươi năm chẳng phải cũng chỉ có thế! Sau đó Giai Thuyên trở về, đúng thật là anh đã rất rối loạn, anh không khống chế được mình, anh muốn đi gặp cô ấy, nghĩ đủ cách để ở bên cô ấy dẫu cho chỉ một giây cũng được, nhưng anh rất rõ anh và cô ấy đã không thể trở lại như xưa nữa, anh không muốn chia rẽ cô ấy với Trì Trừng, càng không nghĩ qua phải rời xa em."

Tuần Tuần nói nhỏ: "Vậy em phải cám ơn anh, anh quá tốt với em rồi."

"Em không cần châm biếm anh, anh đã không làm đúng, nhưng anh có bỉ ổi đến đâu cũng không nghĩ qua phải làm gì với một người phụ nữ khác sau lưng vợ của mình. Sau đó anh và Giai Thuyên đích thật có đơn độc bên nhau, nhưng anh dám lấy nhân cách đảm bảo, anh không hề vượt mức! Còn em, Tuần Tuần, em đã làm gì?"

"Ý anh muốn nói, người xuất quỹ là em không phải là anh đúng không?"

"Anh muốn chính miệng em nói với anh, em và Trì Trừng có… có…."

Anh là một người truyền thống, thử mấy lần mà vẫn không thể thốt ra chi tiết trọng tâm của câu nói. Tuần Tuần thầm nghĩ, nếu như người ngồi trước mặt là Trì Trừng, chắc là đã dễ dàng hơn nhiều rồi, chẳng qua chỉ là có vào hay không, có đến cùng hay không thôi.

Cô tự nhiên cười lên, dẫn đến ánh mắt kinh ngạc của Tạ Bằng Ninh.

Tuần Tuần nói: "Bằng Ninh, đối với anh mà nói, em và anh ta có phát triển đến bước cuối cùng hay không sẽ có gì khác biệt sao? Còn nữa, anh không muốn ly hôn, nhưng trong lòng lại nghĩ đến người phụ nữ khác, điều này có khác gì đối với việc cơ thể xuất quỹ?"

Tạ Bằng Ninh khựng người, không lập tức trả lời cô. Anh xoa đi xoa lại tay của mình, phảng phất như đang đưa ra một quyết định cực kỳ gian nan.

"Anh không có nói với bất kỳ ai chuyện hôm qua, Giai Thuyên cũng sẽ giữ kín miệng, tối qua cô ấy đã đáp chuyến bay cuối cùng về Thượng Hải, e là sẽ không muốn về đây nữa. Chúng ta đừng đùn đẩy trách nhiệm trách móc nhau nữa, chỉ cần em… chỉ cần em chịu xin lỗi, và hứa với anh sẽ không qua lại với Trì Trừng nữa, chúng ta có thể bỏ qua tất cả, sống tốt ngày tháng còn lại."

Tuần Tuần ngước mặt lên nhìn chồng mình với vẻ ngạc nhiên, dường như không thể tin được những lời này được nói ra từ miệng của Tạ Bằng Ninh. Cô đã nghĩ qua rất nhiều kết cục, anh và Thiệu Giai Thuyên sẽ trở lại bên nhau, hoặc sẽ không ở bên cô ấy, tất cả những kết cục này cô cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ, nhưng cô không ngờ một người gia trưởng như anh, lại có thể dễ dàng cúi đầu

chịu nói tha thứ.

Có một làn nước lóng lánh trong mắt cô, sắc mặt của Tạ Bằng Ninh cũng đã dịu lại, đang chăm chú nhìn cô.

Tuần Tuần run lên, dùng giọng nói nhỏ vụn nhưng đủ để cả hai cùng nghe: "Không không, Bằng Ninh, em sẽ không vì chuyện này mà xin lỗi, anh cũng không cần tha thứ cho em, chúng ta ly hôn đi. Anh muốn ly hôn bằng cách nào cũng được, em có thể không lấy gì cả."

Hai tay Tạ Bằng Ninh thắt chặt vào nhau, cơ hồ hoài nghi thính giác của mình. Anh hơi há miệng ra, muốn đứng dậy, nhưng chỉ vừa nhấc người lên thì đã lại ngồi trở về chỗ.

"Đây thật sự là ý của em, em đã suy nghĩ kỹ rồi?"

Tuần Tuần gật đầu.

Cô biết hoặc giả mình đã đưa ra một quyết định sai lầm. Tăng Dục sẽ mắng cô ngu ngốc vì ly hôn mà không đưa ra điều kiện gì, chị diễm lệ sẽ liều mạng với cô, Trì Trừng có lẽ sẽ cười nói với cô một cách không trang trọng: Tôi biết ngay là sau khi thử qua cô sẽ không xa tôi được mà… Nhưng sự thật là cô không vì ai cả, không vì điều gì cả, nói không chừng rồi có một ngày cô sẽ hối hận, nhưng đó cũng là chuyện khi mọi việc đã không thể quay trở lại nữa rồi. Chí ít ngay bây giờ, đây là quyết định duy nhất của cô. Thành trì của cô đã đổ nát vỡ vụn, ngay cả ảo tưởng cũng tiêu tan, dẫu cho cô là một người giỏi thuyết phục mình, thì cũng không thể tiếp tục ở trong đó nữa.

"Em đi dọn dẹp đồ đạc, anh yên tâm, em sẽ dọn đi ngay trong hôm nay."

Tạ Bằng Ninh đã bình tĩnh lại, anh cười lạnh và nói: "Em vì thằng nhóc Trì Trừng đó sao? Dù sao cũng từng là vợ chồng, anh khuyên em hãy lau sạch đôi mắt, đừng vì một lớp vỏ đẹp mà quên hết tất cả. Người như hắn sẽ thật lòng với em sao? Đừng khờ nữa, hắn chỉ đùa cợt tình cảm của em thôi."

Tuần Tuần đứng lên, lờ mờ nghĩ, Tạ Bằng Ninh cũng đề cao cô quá rồi, cô hiểu Trì Trừng hơn anh nhiều. Có lẽ anh ta thật chất chẳng hề nghĩ đến việc đùa cợt tình cảm, cái anh ấy muốn đùa giỡn chỉ là cơ thể thôi.

Chương 13

Quá ít và quá nhiều

Nhận được sự đồng ý của Tạ Bằng Ninh, khi rời khỏi, ngoại trừ tư trang của mình ra, Tuần Tuần còn mang theo con mèo già đó. Cô không thích nuôi động vật, nhưng con mèo này đã đi theo cô ba năm, trong lòng nó đã xem cô là chủ nhân rồi. Thiệu Giai Thuyên, người đã kết thúc cuộc sống lưu lang của nó trước kia nay đã cao chạy xa bay, Tạ Bằng Ninh giữ nó lại vì tình xưa, nhưng công việc của anh rất bận, trước nay chưa hề nhìn đến con vật nhỏ bé này, huống chi một khi anh cắt đi sợi dây liên kết với Thiệu Giai Thuyên, thật không biết cuộc sống của con mèo này sẽ ra sao. Nó đã bước vào tuổi già, mắt đã hoa, răng cũng rụng hết mấy cái, Tuần Tuần không muốn để nó sống những ngày ăn xong bữa này không biết bữa khác. Con người còn cầu xin một cuộc sống yên ổn, thì huống chi là con mèo.

Cô trở về nhà mẹ với hành lý nặng trĩu. Chị diễm lệ vẫn còn trong bệnh viện, sau khi sắp xếp chỗ ở cho con mèo, Tuần Tuần ngồi lên sopha, tay nắm chặt túi xách. Trong đó có tiền phòng thân mà cô đã lục ra từ "một vài" vị trí bí ẩn trong nhà, còn có tất cả những cổ phiếu, hoa hồng bảo hiểm, quỹ tiết kiệm thuộc quyền sở hữu của cô, và một bản giấy phép bất động sản của căn hộ nhỏ mà họ đã cùng mua sau khi kết hôn.

Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện thì Tuần Tuần đã không tiêu xài phung phí, rất nhiều những số tiền nhỏ nhặt mà người khác không chú ý đến, cô đều cẩn thận tích lũy lại, nếu không xác định là đầu tư cực kỳ ổn định, cô tuyệt đối không tùy ý tham gia, tiền lì xì từ sau 14 tuổi cô còn có thể nói ra được

chúng đã được sử dụng trong những việc nào. Nếu nói theo câu "tích thiểu thành đa", thì cô cũng có một số tiền khả quan, nhưng đại bộ phận hiện kim đều đã dùng cho thuốc điều trị đặc hiệu của giáo sư Tăng, số còn lại đa phần chưa thể đổi thành tiền, nay chỉ còn lại một số tiền mang tên "Quỹ không còn gì cả". Tên sao thì nghĩa vậy, số tiền này chính là để giúp cô chống cự một thời gian khi đã khốn cùng đến hết đường để đi, cũng giống như phương án an toàn cuối cùng của phi hành gia, cách thức này một khi đã khởi động, thì không còn đường lui nào nữa. Trong số người quen biết thì chỉ có Tăng Dục được nghe qua sự tồn tại của cái tên này, lúc ấy cô đã suýt cười đến vỡ bụng. Nhưng về vấn đề quỹ này có bao nhiêu, được đặt ở đâu, thì ngoại trừ bản thân Tuần Tuần ra, không còn ai biết được nữa. Tuần Tuần luôn hy vọng mãi mãi cũng không phải dùng đến số tiền này, nhưng lại cứ cảm thấy rồi cũng sẽ có lúc phải dùng đến nó, nghĩ đi nghĩ lại, thật là mâu thuẫn.

Giờ đây, tất cả những thứ này đều đang nằm trong túi xách của cô, đó là tài sản tính mạng của cô. Dẫu cho Tạ Bằng Ninh không cho cô gì cả, thì bằng vào số tích lũy này, chí ít cô cũng có thể sống một khoảng thời gian, trường hợp xấu nhất cũng có thể duy trì tính mạng của cô đến khi tìm được công việc mới, bắt đầu lại cuộc sống bình thường. Do đó, cô giữ chúng rất chặt, đây là điều duy nhất ở hiện tại mà cô có thể nắm giữ được.

Tuần Tuần định thần lại, bắt đầu suy nghĩ xem phải dùng cách nói nào mới có thể nâng cao mức độ bình tĩnh đến mức có thể của chị diễm lệ để chị tiếp nhận cái sự thật cô phải ly hôn, đây là vấn đề lớn nhất ở trước mắt mà cô phải giải quyết. Thế nhưng ngay trong lúc này, cô nhận được cuộc gọi từ nhà mẹ chồng.

Bà Tạ vừa nghe thấy giọng nói của Tuần Tuần thì đã vội vàng bảo cô đến nhà một chuyến. Tuần Tuần hoảng lên, vốn dĩ còn muốn hỏi lý do, nhưng lại thấp thoáng nghe được tiếng khóc của chị diễm lệ ở đầu dây bên kia, liền hiểu ra đại khái vấn đề, tim cũng lạnh hơn một nửa.

Tuần Tuần chạy đến nhà mẹ chồng, mặt nhễ nhại mồ hôi, vừa đẩy cửa ra, quả nhiên cô nhìn thấy một cảnh tượng hỗn loạn. Chị diễm lệ ngồi ở dưới đất ngay trung gian phòng khách, mái tóc được bới công phu nay đã rối xù, lớp trang điểm bị nước mắt làm nhòe, nếu không phải do Tuần Tuần đã quá quen với ngôn ngữ cơ thể của chị, chắc chắn không thể nhận ra ngay đây là mẹ của mình. Báo chí trên bàn trà đã rơi hết xuống đất, sứ Thanh Hoa yêu quý của ông Tạ cũng đã vỡ hết hai cái, hai người già của nhà họ Tạ đang không biết phải làm thế nào, chỉ phân biệt đứng ở nơi cách chị diễm lệ một mét, bà Tạ than ngắn thở dài, ông Tạ thì cứ đẩy đẩy gọng kính trên sóng mũi. Tạ Bằng Ninh đến trước cô một lúc, nét mặt đầy bất lực và mù tịt.

"Cuối cùng con cũng tới rồi. Mau lên, mau đỡ mẹ con dậy. Bà ta mà có xảy ra chuyện gì ở nhà này, ngày tháng thật không biết phải làm sao nữa." Trông thấy Tuần Tuần, bà Tạ như nhìn thấy cứu tinh.

Tuần Tuần kìm nén ý định ‘ngất đi cho rồi’, bước nhanh đến đỡ chị diễm lệ, cô nói bằng giọng như muốn khóc: "Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?"

"Con của mẹ, số con cũng khổ như mẹ vậy! Mẹ đã nhìn lầm người rồi. Nếu biết trước nhà họ không có lương tâm như thế, mẹ đã không nên đẩy con vào hố lửa!" Nhìn thấy con mình, chị diễm lệ không những không đứng lên mà còn khóc thương tâm hơn.

"Chúng tôi vô lương tâm chỗ nào? Chúng tôi có lỗi gì với con gái của bà nào? Bà thông gia, bà không thể ngậm máu phun người như vậy." Bà Tạ nói gấp.

Chị diễm lệ hơi nhỏm người dậy hét: "Mấy người là người có học, tôi nói không lại mấy người, nhưng nếu như tôi có máu gà ở đây, tôi nhất định tát từ đầu tới chân vào người mấy người. Tuần Tuần nhà tôi tốt như vậy gả vào nhà mấy người, làm trâu làm ngựa cho con trai của mấy người, bây giờ con trai mấy người chán nó rồi, nói ly hôn là ly hôn, trên đời làm gì có đạo lý này chứ!"

"Mẹ đừng nói lung tung nữa, đứng dậy đã, chúng ta về nhà hẳn nói." Tuần Tuần vội vàng khuyên ngăn.

"Ai nói ly hôn, hả? Bằng Ninh? Ai nói hai con ly hôn?" Bà Tạ ngạc nhiên liền quay qua nắm lấy áo của con mình, Tạ Bằng Ninh phiền lòng đến không chịu nổi.

Trong tiếng khóc của chị diễm lệ và lời biện bạch của Tạ Bằng Ninh, cuối cùng Tuần Tuần cũng đã làm rõ được thị phi lần này là bắt nguồn từ đâu. Thì ra, bệnh của giáo sư Tăng vừa có khởi sắc, chị diễm lệ nghe nói bệnh viên mới nhập vào một thiết bị trị liệu rất đắt tiền, chuyên dùng để hỗ trợ cho bệnh nhân bị hôn mê. Cháo thì ít mà tăng thì nhiều, phải rất lâu mới đến phiên giáo sư được sử dụng một lần, dẫu cho chị diễm lệ đã dùng hết bao nhiêu lời, bao nhiêu cách, cũng không thể xin được giữ lại thiết bị này bên giường bệnh của giáo sư Tăng một thời gian dài hơn. Chị diễm lệ quá yêu chồng, chỉ mong sao thiết bị này có thể giúp cho giáo sư Tăng sớm ngày tỉnh lại, nhớ ra con rể của mình làm việc trong cục vệ sinh, lại phụ trách bộ phận quan trọng, chị liền gọi điện qua cho Tạ Bằng Ninh, nhờ anh ra mặt nói thay vài lời với phía bệnh viên.

Chắc hẳn là Tạ Bằng Ninh đã nhận được cuộc gọi khi Tuần Tuần vừa dọn hết đồ đạc rời khỏi, anh không kìm chế được cảm xúc liền thêm vào cho cụm từ "mẹ vợ" một chữ "trước", với đáp án rằng anh cũng không có cách nào ép buộc bệnh viện. Chị diễm lệ vừa thất vọng vừa tức, lại nhớ ra dạo trước Tuần Tuần có nhắc đến chuyện chồng đi lăng nhăng bên ngoài, nộ khí dâng lên, liền trách mắng Tạ Bằng Ninh không xem vợ và mẹ vợ ra gì.

Có lẽ những lời mắng của chị diễm lệ quá là khó nghe, Tạ Bằng Ninh cũng lại đang ức, nên đã nói thật với chị, rằng mình và Tuần Tuần sắp ly hôn rồi.

Hai chữ "ly hôn" vừa lọt vào tai chị diễm lệ, còn phải nói sao, chị cúp máy cái rụp liền xông lên nhà họ Tạ cãi lý. Vừa lúc hai người già tập thể dục trở về, đôi bên chạm mặt ngay. Chị diễm lệ vừa khóc vừa mắng, làm cho hai người già cả đời chưa nói qua bao nhiêu lời nặng nề này sứt đầu mẻ trán, đến khi thật sự không còn cách nào khác, họ mới gọi điện bảo con trai và con dâu về nhà, và thế là đã có cuộc thẩm phán của bây giờ.

"Còn phải hỏi, đứa con trai ngoan của mấy người, đi lăng nhăng ở bên ngoài với những người không biết xấu hổ, vậy cũng thôi đi, bây giờ còn khốn nạn đến bỏ luôn người vợ ở nhà, còn mở miệng nói ly hôn nữa, ta khinh!" Làm viện trưởng phu nhân mười mấy năm, chị diễm lệ đã bỏ đi rất nhiều những lời thô tục, nhưng công phu căn bản để cãi nhau thì vẫn còn.

Ông Tạ có cao huyết áp, vừa nghe những lời của thông gia, ông liền tức giận mà quay sang nhìn con mình, cả người chao đảo như muốn ngã. Bà Tạ vội vàng đỡ lấy ông, đương nhiên cũng nghĩ đến điều kỳ lạ khi lần này Thiệu Gia Thuyên trở về rồi lại đột nhiên rời khỏi, trong lòng đã thầm

kêu khổ vì thằng con không nên người của mình, gương mặt cũng bị tức đến ửng đỏ.

"Bằng Ninh à Bằng Ninh, ngày tháng tốt đẹp như vậy con không sống, con…. con bảo ba mẹ phải nói con thế nào đây!"

Nhìn cha mẹ của mình vô duyên vô cớ bị nghe trách mắng, trong lòng Tạ Bằng Ninh khó chịu vô cùng, anh vội chạy tới phụ mẹ đỡ lấy ba.

"Sinh con mà không dạy là lỗi của ai? Mấy người nói là nhà có gia giáo, thì ra chỉ biết làm những chuyện trộm gà bắt chó!" Chị diễm lệ nhìn ra được thông gia chột dạ, lời nói càng hùng hổ hơn.

Nhìn sắc mặt của cha mình đã xám xịt, Tạ Bằng Ninh bỏ hết giáo dục đạo đức gì rồi, anh nhìn Tuần Tuần đang ngồi thờ thững bên cạnh chị diễm lệ, thở dài nói: "Tuần Tuần, tự em nói đi, là ai đề ra ly hôn?"

Chị diễm lệ ngừng lại chốc lát, quét mắt qua con gái mình, tiếp tục mắng: "Đừng tưởng ta không biết, con gái của ta trung thực, cho dù là do nó đề xuất ly hôn, thì cũng là vì bị các ngươi ép đến không còn đường lui thôi!"

Tạ Bằng Ninh cười lạnh, "Bà quá không hiểu con gái của mình rồi, đường của cô ấy nhiều hơn bà tưởng!"

"Ý mày là sao?" Chị diễm lệ nghe không hiểu.

"Ý gì à, tôi không muốn nói, trong lòng con gái bà biết rõ nhất!"

Chị diễm lệ nắm cả người Tuần Tuần đung đẩy, "Tuần

Tuần, con mạnh dạn nói đi, nó đã ức hiếp con như thế nào?"

Hai người già họ Tạ cũng không lên tiếng, nhìn con mình, lại nhìn con dâu.

"Con nói đi, con sợ gì chứ? Nói đi, nói đi, mau nói đi……" Chị diễm lệ vẫn chưa buông tay. Nỗi nghi hoặc trên mặt của ba mẹ chồng, sự lạnh nhạt của Tạ Bằng Ninh… Tuần Tuần cũng không biết phải hình dung cảnh tượng trước mặt như thế nào, hình như cô sợ cái gì nhất, thì cái đó sẽ ập đến với mức độ gấp bội hơn. Cô ôm đầu hét lên: "Đừng la nữa! Là lỗi của con, là con đã đề xuất ly hôn, con đã làm bừa với người đàn ông khác ở bên ngoài…. mọi người hài lòng chưa?"

Chị diễm lệ như bị bấm nút đứng hình vậy, ngẩng người mất mấy giây.

"Thật sao? Là thật sao?"

Tuần Tuần không trả lời, Tạ Bằng Ninh cũng không hồi đáp.

"Đồ hư hỏng, phí công mẹ nuôi con rồi. Con làm vậy coi được sao? Con làm sao nhìn mặt mẹ và lão già ở dưới kia hả? Những khổ cực con đã trải qua trước đây phải thế nào? Làm sao nhìn mặt người chú đang nằm trên giường bệnh hả….." Sau khi tiếp nhận sự thật, chị diễm lệ liền đánh liên tục lên người con gái mình. Tạ Bằng Ninh không nhìn được nữa, anh bước tới kéo Tuần Tuần ra rồi hét lên: "Đừng có la nữa, đây không phải là nơi để bà la lối!"

"Liên quan gì tới mày? Tao đang dạy con gái của tao, nếu không phải tại mày….."

Tuần Tuần nhanh nhảu đứng lên trước khi mẹ của mình "chèo" lên đến ngôi sao mặt trăng trên trời, cô chỉnh đốn lại áo quần bị chị diễm lệ lôi kéo loạn xạ, rồi nói với chị: "Mẹ, con đi trước đây, nếu như mẹ còn sỉ diện, thì cứ tiếp tục đi."

Cô như không nhìn thấy ai cả, đi một mạch đến cửa ra vào, Tạ Bằng Ninh có hơi lo lắng, liền kéo cô lại.

"Tuần Tuần…."

Tuần Tuần nhìn anh cười một cái, cô nói: "Anh yên tâm, em nói đi trước đây, thì chỉ là đi trước thôi, không phải đi tìm cái chết, em sợ chết. Bằng Ninh, đứng trước mặt mọi người, em chỉ muốn nói, bị anh bắt được là em đáng đời, nhưng anh có dám dùng lương tâm của mình mà nói rằng anh không có gì phải hổ thẹn trong hôn nhân của chúng ta?"

Tạ Bằng Ninh không lên tiếng.

"Bỏ đi, như vậy cũng tốt, đỡ phải đi thông báo từng người rồi." Tuần Tuần suy nghĩ gì đó, lại quay đầu lại cúi đầu chào hai người già họ Tạ, "Ba, mẹ, đây là lần cuối cùng gọi ba mẹ như thế. Con xin lỗi!"

Cô đi ra khỏi tòa chung cư, ánh mặt trời đã ló dạng, bầu trời xanh đến đầy tội lỗi. Cô giữ đúng phép tắc suốt 28 năm, lần đầu tiên làm bừa như thế, hơn nữa cô kinh ngạc khi phát hiện, thật ra cô không hề có cảm giác gây ra tội ác không thể tha thứ như đã dự tính. Bước ra lề đường đón xe, khi quay đầu lại thì nhìn thấy chị diễm lệ với gương mặt lem luốc như những diễn viên đóng Kinh kịch đang đi theo phía sau.

Tuần Tuần bước tới đỡ lấy chị. Đại khái là biến cố này đã vượt qua mức thường thức nhân sinh của chị diễm lệ, chị vẫn còn đang thút thít với nước mắt nước mũi, nhưng đã không còn nghĩ ra từ ngữ nào để mắng người nữa. Tuần Tuần nghĩ, rất tốt, rất yên tĩnh.

Cũng không biết là do đang trong giờ cao điểm đi làm hay là vì gương mặt của chị diễm lệ thật sự quá đáng sợ, liên tục mấy chuyến xe chạy ngang đều huýt một cái lướt qua hai mẹ con Tuần Tuần. Đợi gần mười phút, khi nước mắt của chị diễm lệ đã khô ráo, mới có một chiếc xe ngừng lại. Đó là một chiếc Volkswagen CC mới toanh, gần đây chiếc xe này đã xuất hiện trước mặt Tuần Tuần với mật độ vô cùng kín.

"Tuần Tuần, sao em lại ở đây?" Không mất bao lâu thì Trì Trừng đã xuống xe và vòng qua đi tới bên Tuần Tuần, đưa tay sờ lên mái tóc đã chưa hề chải chuốc lại từ hôm qua của cô, "Nhìn em như con mèo hoang bị bỏ ở ngoài đường."

Tuần Tuần nhìn lên trời, ngay cả một tiếng í cô cũng miễn rồi, Tuần Tuần bình tĩnh đánh bàn tay không mời tự đến của anh xuống.

Trì Trừng chuyển qua quan tâm chị diễm lệ.

"Vị này chắc là dì rồi đúng không, dì và Tuần Tuần trông rất giống nhau." Anh nhìn gương mặt lem luốc bởi son phấn của chị diễm lệ, rồi cố ý quay qua nhìn Tuần Tuần cười cười.

Nét mặt của Tuần Tuần không một chút cảm xúc, chứng tỏ cô không hề thưởng thức "câu chuyện cười" của anh.

"Lúc nhỏ nó giống dì hơn, lớn lên không giống nữa rồi." Chị diễm lệ đáp lại với cái giọng khàn khàn đặc trưng sau khi khóc, lại khịt khịt mũi.

Trì Trừng cười nói: "Lúc nhỏ giống mẹ con, lớn lên thì giống chị em. Tuần Tuần, lên xe!"

"Mẹ!" Tuần Tuần bó tay nhìn trời, trước khi cô kịp phản ứng lại, chị diễm lệ đã tự động tự giác ngồi vào xe bên cánh cửa do Trì Trừng mở cho rồi. Xem ra trong mắt của chị, Trì Trừng chính là bác tài từ trên trời rơi xuống, anh đến là để thỉnh cứu những người không đón được xe.

"Nghe lời anh, có chuyện gì lên xe hẳn nói. Anh đưa mẹ con em về nhà." Trì Trừng vừa nói vừa nhét Tuần Tuần vào xe.

Tuần Tuần lườm anh một cái: "Đừng nói với tôi anh xuất hiện ở đây là do hảo hợp."

"Anh cũng hy vọng là hảo hợp, như vậy mới chứng tỏ được chúng ta ăn ý. Tiếc rằng anh tới đây là để mang trả vài vật dụng mà Giai Thuyên để quên ở chỗ của anh, sau này cô ấy cũng không muốn gặp anh nữa, nhưng nói thế nào cũng phải qua lại với Tạ gia chứ. Em cũng vừa từ trong đó ra à?"

Tuần Tuần không muốn thảo luận vấn đề này với anh nữa. Thấy không còn cách nào có thể khiến cho chị diễm lệ bước ra khỏi xe, cô cũng không có tâm tư đâu giằng co nữa, hất tay Trì Trừng ra, cô nói: "Đừng đẩy nữa được không. Cám ơn!" Cô ngồi vào chỗ kế bên chị diễm lệ, sau đó báo cho anh địa chỉ.

"Em không về Tạ gia?" Trì Trừng chỉ tùy ý hỏi một câu.

Chị diễm lệ liền hứ một tiếng, "Cũng đã ly hôn rồi, còn về đó làm gì?"

"Mẹ mẹ ít nói một câu cũng vẫn sẽ sống lâu trăm tuổi!" Tuần Tuần cũng biết là chẳng có gì đáng giấu giếm cả, Trì Trừng muốn biết thì sớm muộn gì cũng sẽ biết, nhưng chị diễm lệ nói chuyện không có chừng mực, cái nào có thể nói cái nào không thể nói chị cũng mặc kệ.

Trì Trừng tay thì lái xe, vẫn đã quay đầu lại nhìn Tuần Tuần một cái rất sâu xa, nhưng rồi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Tạ ơn trời đất anh ấy không có nói câu "Là vì anh sao?"

Niềm hân hạnh này chỉ duy trì được một lúc, Trì Trừng đã lại quay qua nhìn cô, anh nói: "Em yên tâm!"

Hóa ra ngay cả câu hỏi anh cũng lược bớt rồi, anh chưa từng nghĩ rằng cô ly hôn không phải là bởi vì anh.

Lần này thì chị diễm lệ đoán ra được gì đó rồi, chị ngồi thẳng người lên.

"Ồ…. Ồ! Cậu chính là người đàn ông ở ngoài của nó!"

"Thưa dì, cháu là Trì Trừng."

"Chính là mày? Mày chính là tên gian phu làm cho con gái của tao ly hôn?"

Trì Trừng ho một cái: "Trì của hồ nước, trừng của trong veo."

"Con vì nó sao? Con đúng là hồ đồ mà!" Chị diễm lệ nói với Tuần Tuần.

Trì Trừng giành lời của Tuần Tuần trước khi cô mở miệng: "Không thể trách Tuần Tuần, đều là lỗi của con."

"Đương nhiên là lỗi của mày rồi!" Chị diễm lệ cũng không phải dễ lừa đâu, la lên một tiếng xong, chị tiếp tục hỏi: "Đây là xe của cậu?"

Nếu không phải do xe chạy quá nhanh, Tuần Tuần thật sự muốn mở cửa nhảy xuống xe ngay lập tức.

"Ừm…. có thể nói vậy."

"Phải thì phải, không phải thì không phải. Tôi xem cậu tuổi còn trẻ, không phải là những tên nhóc trắng trẻo chuyên đi lừa gạt phụ nữ chứ?" Kinh nghiệm sống của chị diễm lệ cuối cùng cũng đã phát huy được tác dụng trong lúc này rồi.

Trì Trừng phụt cười, "Thật ra xe này là mua bằng tiền của gia đình cháu, mặc dù do cháu đứng tên. Nhưng mà hiện giờ cháu đã bắt đầu tiếp tay việc làm ăn của gia đình ở bên này rồi, dì yên tâm, cháu nhất định sẽ cho Tuần Tuần một cuộc sống tốt, cũng sẽ hiếu kính dì… Còn nữa, thật ra cháu cũng không trắng lắm đâu, trái lại nước da của dì rất trắng đó, da của Tuần Tuần tốt như vậy chắc chắn là do di truyền từ dì."

"Già rồi, có trắng cách mấy thì có ích gì. Cậu có phải là người ở đây không?"

"Là vậy, mẹ của cháu là người bổn địa…."

Cuộc thẩm vấn quy mô bắt đầu rồi. Tuần Tuần chợt bật cười. Cô rất muốn biết, lẽ nào trên xe này chỉ có một mình

cô là người bình thường, và cảm thấy những gì đang diễn ra là rất mắc cười ư?

May thay nhà của giáo sư Tăng cách đây không quá xa, Tuần Tuần chỉ chỗ cho Trì Trừng dừng xe xong thì liền mở cửa ra ngoài, cuối cùng cũng thoát khỏi cái không gian phi bình thường đó.

Trì Trừng mở cửa cho chị diễm lệ, vẫn còn tiếp tục đề tài của họ.

"…. sau này dì có chuyện gì thì cứ việc nói với cháu, đều là người trong nhà cả không cần phải khách khí."

"Có vậy thôi thì cậu đã muốn dụ được con gái tôi? Không có dễ đâu. Hiện giờ ba kế của nó còn đang nằm trong bệnh viện không biết sống chết ra sao…"

Tuần Tuần đi một mạch tới cầu thang, còn chưa được bao xa thì Trì Trừng đã chạy lên, kéo lấy tay cô, anh thấp giọng nói: "Em vẫn còn trách anh?"

Sắc mặt của Tuần Tuần quái lạ, "Tôi không trách anh, cứ coi như anh là con ruồi đầu to, có trách chỉ trách tôi là trứng gà thúi bị nứt….. anh nhìn cái gì vậy?"

"Anh đang xem coi đường nứt của trứng gà này rộng cỡ nào, để nhắm coi con ruồi này chui vào được không." Trì Trừng cười nói.

Tuần Tuần không nói thêm gì nữa, lại tiếp tục quay đầu bỏ đi.

"Đừng giận mà, anh sợ em cái gì cũng giấu trong lòng sẽ ức đến bệnh thôi." Trì Trừng nắm lấy cổ tay của cô, cuối

cùng cũng không bỡn cợt nữa, "Nếu như anh nói xin lỗi, cũng không phải là vì em và Tạ Bằng Ninh phải ly hôn, mà là vì đã làm cho em đau lòng. Anh biết hiện giờ em rất khó chịu, như đã bị người ta rọc mất lớp da vậy."

"Đây không phải là điều anh muốn nhìn thấy sao? Ngoại trừ lớp da này tôi còn có gì đáng cho anh tính toán? Thôi thì anh nói thẳng đi, rốt cục là tôi đã đắc tội anh từ lúc nào? Xin anh tha lỗi cho tôi có được không? Tôi chơi không nổi, thật ra anh muốn cái gì?"

"Tin anh có ý đồ xấu dễ dàng hơn việc tin anh thích em sao?" Trì Trừng mặc kệ sự giằng co và không bình tĩnh của Tuần Tuần, anh ôm lấy cô, "Triệu Tuần Tuần, nếu anh cho em thời gian, cho em tiền, dùng hết mọi tâm tư với em, để bắt em đi toan tính một người chẳng liên can gì, xem em có chịu không! Không ngại gì nói thẳng với em, cho dù em có mối thù sâu đậm với một người, thời gian lâu rồi chưa chắc là em đã chịu tiếp tục quấn lấy người đó. Em không cần phải hỏi anh bắt đầu chú ý đến em từ lúc nào, em đã quen suy nghĩ mọi việc vừa phức tạp vừa bi quan rồi. Một người đàn ông và một người phụ nữ, có rất nhiều việc là có thể rất đơn giản, cũng không có lý do. Tại sao em không chịu nhắm mắt lại, và tin rằng có những thứ là định sẵn sẽ thuộc về em chứ?"

Tuần Tuần đẩy anh ra: "Anh nói anh làm tất cả những việc này chỉ là vì anh thích tôi? Vậy thì càng đáng sợ rồi, cách anh thích một người sẽ làm tôi gặp ác mộng!"

"Đối với người phi thường thì phải dùng cách phi thường, Tuần Tuần, em có cách khác tốt hơn sao? Hay là em chỉ anh một con đường đi, anh có thể làm theo cách thức của em. Những gì Tạ Bằng Ninh có thể cho em anh đều có thể, hơn nữa còn nhiều hơn hắn."

"Đó không phải là cùng một vấn đề."

Sở dĩ Tuần Tuần yên ổn trong hôn nhân với Tạ Bằng Ninh, một lý do chiếm bộ phận lớn không phải là vì cô muốn "nhiều hơn", mà là vì cái "ít" vừa khéo đó, không thiên vị bên nào, không ai nợ ai, yên ổn lâu dài, không ai phụ lòng ai. Tuy rằng đến cuối cùng đã không như mong đợi, nhưng điều này không có nghĩa là cô phải làm trái ngược với trước đây. Sự bất an mà Trì Trừng mang lại cho cô chính là xuất phát từ cái "nhiều" của anh, quá nhiều những tâm tư, quá nhiều những bí mật, những tình cảm quá mạnh mẽ, nhân tố bất an quá lớn… Cũng giống như có một người chỉ muốn xin một chén nước, bạn lại cho người đó cả một con suối lớn, ập đến bất chợt không một chút chuẩn bị, kết quả làm vỡ vụn cái chén đáng thương trong tay, đây, không phải là cuộc sống mà cô muốn có.

Chương 14

Người bạn đời

Thủ tục ly hôn của Triệu Tuần Tuần và Tạ Bằng Ninh được xử lý rất yên ổn, cũng giống như khi họ kết hôn vậy. Đêm trước ngày ký giấy, họ đã có một cuộc trò chuyện rất dài qua điện thoại. Tạ Bằng Ninh hỏi người vợ đã sống bên mình ba năm qua một lần cuối cùng, có phải đã thật sự suy nghĩ kỹ? Bởi trong mắt anh, dẫu cho việc xấu đã bị bày ra giữa hai nhà rồi đi nữa, cuộc sống vẫn là thuộc về mình, cuộc hôn nhân này không nhất thiết phải chấm dứt. Anh thừa nhận "cả hai đều có lỗi", nhưng chỉ cần cô đồng ý, họ vẫn còn có thể quay lại.

Trong lúc Tuần Tuần im lặng, Tạ Bằng Ninh thẳng thắn nói, nếu như ly hôn, có lẽ anh sẽ bỏ hết tất cả đi tìm Thiệu Giai Thuyên, cũng có lẽ sẽ không đi, nhưng cho dù chuyện của anh và Thiệu Giai Thuyên đi vào quá khứ, thì anh muốn tìm một người phụ nữ khác thích hợp cũng không phải là chuyện khó. Trái lại là Tuần Tuần, qua sang năm thì cô 29 tuổi rồi, đã ly hôn, không giỏi giao tiếp. Cho dù có thể tái giá, cũng chưa chắc đã tìm được người như ý, nếu như cô không chịu thua với vận mệnh, thì rất có thể sẽ sống một cách vô ích giữa những lời ngon ngọt, dối lừa của đàn ông cho đến lúc già đi chết đi, cũng chưa chắc đã có được vận may như chị diễm lệ năm xưa.

Những lời của Tạ Bằng Ninh tuy không hay, nhưng không thể phủ nhận đó đều là sự thật, tuyệt đối không phải chỉ nói để châm biếm hay níu kéo Tuần Tuần. Không yêu cũng có cái tốt của nó, khi bỏ ngoài những tâm tư yêu hận, lời nói thật lòng trái lại càng dễ dàng nói ra hơn. Nói thế nào cũng

từng là vợ chồng, cho dù là một đối tác đi nữa, đã cùng đi một quãng đường, lại không phải có thù oán gì, sự luyến tiếc ít nhiều cũng có đôi chút.

Thật lòng mà nói, có một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tuần Tuần cơ hồ đã muốn hối hận rồi. Tạ Bằng Ninh không phải một người bạn đời tốt, nhưng người đàn ông tiếp theo lại có thể tốt đến đâu? Rất nhiều lúc, cuộc sống chính là thế, cái sai này tiếp nối cái sai khác. Thế nhưng đến cuối cùng, cô cũng chỉ cắn răng nói "Mong như anh nói." Tính cô vốn đã cẩn trọng, bắt cô suốt ngày phải thấp thỏm lo lắng khi có điểm yếu nằm trong tay người khác, làm gì còn là cuộc sống yên bình mà cô mong muốn nữa, ngày tháng an lành bình dị mãi mãi cũng không thể có nữa.

Cũng vì Tuần Tuần có lỗi, Tạ Bằng Ninh đã chiếm hết ưu thế trong vụ án ly hôn này, nhưng anh cũng đã không quá tuyệt tình. Tạ Bằng Ninh nhượng cho Tuần Tuần căn hộ mà họ đã cùng đầu tư, ngoài nó ra thì tài sản gia đình từ nay không còn liên quan gì đến cô nữa, phí cấp dưỡng sau khi ly hôn cũng không có. Tuần Tuần mặc kệ tiếng la lối của chị diễm lệ, cô cảm thấy như vậy rất công bằng, thậm chí đã vượt mức dự tính của cô. Cô vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý không có được gì cả, nhưng nếu như được, cô cũng không có lý do gì từ chối, đối với cô, cuộc sống hiện thực tính thế nào cũng là quan trọng hơn một chút nũng nịu đó. Đạt được cùng thức trong việc phân rạch tài sản, cả hai cũng không muốn phải nảy sinh tranh chấp về luật pháp, thế là thủ tục ly hôn đã thực xử lý trong yên bình, hài hòa tại Cục Chính Phủ Nhân Dân.

Bước ra khỏi đại sảnh Cục Dân Chính, Tạ Bằng Ninh hỏi có cần tiễn cô một đoạn không, Tuần Tuần từ chối, nơi mà hai người muốn đến là hai hướng trái ngược nhau. Cô nói tạm biệt với anh, anh im lặng, nhưng không lập tức quay

lưng rời khỏi. Có lẽ trong hai người họ, có người đã có ý định dùng một cái ôm để chấm dứt tất cả với đối phương, nhưng còn chưa đưa ý nghĩ vào hành động thực tiễn, trong lòng đã có tiếng nói: thôi bỏ đi, không cần thiết nữa. Buổi chiếu của đầu thu, ánh nắng cũng uể oải, bóng của họ bị kéo rất dài trên nền đất đá có thể soi gương, chúng hướng về cùng một phía, nhưng không có điểm giao nhau, gió mang những chiếc lá úa lướt rè trên mặt đất cuốn ngang qua họ, Tuần Tuần đột nhiên cảm thấy, cảnh tượng này đã khái quát hết 3 năm của họ một cách sống động.

Sau khi ly hôn, Tuần Tuần ở tạm nhà mẹ, căn hộ thuộc quyền sở hữu của cô bấy lâu nay đều dùng cho việc thuê mướn, phải đến mùa xuân năm sau hợp đồng mới hết hạn. Còn chưa đến một tuần, chị diễm lệ đã cằn nhằn ai oán với món hàng bị trả về - Triệu Tuần Tuần, lúc thì trách cô không biết giữ thân giữ mình, lúc lại trách cô ly hôn dễ dàng như vậy đúng lời cho Tạ Bằng Ninh, và nhiều nhất là trách cô khiến chị bị mất mặt trước mặt bạn bè, đặc biệt là người bên Tăng gia, con mèo được Tuần Tuần ôm về càng trở thành cái gai trong mắt của chị, nhìn kiểu nào cũng không hợp nhãn. Tuy nhiên, hiện tượng cái thiết bị đắt đỏ của bệnh viện xuất hiện trong phòng bệnh của giáo sư Tăng với mật độ dày đặc một cách thần bí đã mang lại nụ cười hài lòng trên môi chị diễm lệ. Song khi đứng trước mặt Tuần Tuần, chị vẫn cứ ám chỉ, không phải nói gái lớn trai nhỏ khó lâu dài, thì là nói người mà Tuần Tuần chọn chẳng bằng người mà chị chọn, tất cả vẫn còn phải chờ khảo sát. Tuần Tuần biết nếu mình cãi lại thì ắt sẽ khiến đối phương càng thêm phấn khởi, nên buông xuôi nhắm mắt làm lơ xem như không nghe thấy.

Nhưng nhưng, những điều này cũng đều không đáng nói. Bởi vì ngay khi Tuần Tuần dọn về nhà mẹ không bao lâu, một việc lớn khác đã giá lâm, ngay cả chuyện ly hôn của

Tuần Tuần cũng tạm bị gác qua một bên. Đó chính là, sau gần một quá trình trị liệu với thuốc đặc hiệu, giáo sư Tăng đã đột nhiên tỉnh lại trong một buổi sớm tinh mơ. Lần đầu tiên tiếp xúc lại ánh sáng từ sau khi phát bệnh, phải mất một lúc lâu sau, ông mới nhìn thấy được vợ mình trong vòng người đứng quanh giường.

Giáo sư Tăng bị bệnh không đến hai tháng, nhưng chị diễm lệ đã già đi đâu những hai năm. Ông mở miệng mấy lần, bác sĩ và Tăng Dục tưởng ông có gì quan trọng muốn nói, đợi rất lâu, nghe cũng rất lâu, khó khăn lắm mới nghe ra được, thì ra ông nói: "Tóc của bà bạc trắng rồi."

Giáo sư và chị diễm lệ quen nhau là bắt đầu từ tình cảm nam nữ, bất kể chị yêu ông, hay là yêu tiền và địa vị của ông, thì ở một mức độ nào đó, những điều trước mắt cho thấy hai người này là một. Vợ chồng thời niên thiếu đến già biết trân trọng, những ngày đôi mắt ông nhắm chặt, chỉ cần còn một chút ý thức, tin chắc cũng có thể cảm nhận được tấm lòng của chị diễm lệ. Về phía chị diễm lệ, chị đã kích động đến khóc không ra tiếng nữa, quay đi quay lại trong phòng bệnh như một con ruồi không đầu, mới run rẩy cầm chén canh gà nóng hổi của hôm đó đến bên giáo sư muốn đút cho ông, nhưng bị y tá sống chết ngăn lại, lý do vì hiện trạng của bệnh nhân vẫn chưa thể tiêu hóa những thức ăn này. Dẫu biết là như thế, chị vẫn cứ không chịu đặt xuống, chỉ đứng đó, rơi lệ, dường như muốn biến tất cả lo âu sợ hãi của những ngày qua thành nước mắt, tuôn hết ra ngoài.

Mắt của Tuần Tuần cũng lóng lánh nước, cô thì thầm an ủi mẹ mình. Giáo sư không thể động đậy, ánh mắt không hề dời khỏi chị diễm lệ, khóe miệng như có ý cười. Cảnh tượng đó, cho dù là ở trong mắt của Tăng Dục, cũng không khỏi động lòng, cô bước ra phòng bệnh, khép cửa lại, nhường không gian cho người trong đó, một mình gọi điện

cho chị hai, chia sẻ niềm vui bố đã tỉnh.

Tiếc rằng niềm vui này không duy trì được bao lâu, kinh hỷ qua đi chính là ác mộng. Khoảng một giờ chiều, tâm điện đồ của giáo sư Tăng xuất hiện hiện tượng lạ, không bao lâu đã lại rơi vào trạng thái hôn mê, và lần này, không còn tỉnh lại nữa. Chị diễm lệ vẫn chưa ra khỏi niềm hạnh phúc thì đã nghe được hai chữ "Xin lỗi" mà vị bác sĩ chính đã khó khăn nói ra. Chị không chịu tin, hết nhìn bác sĩ, lại kéo tay con gái của mình, không ngừng lặp đi lặp lại: "Rõ ràng ông ấy đã tỉnh, rõ ràng đã tỉnh mà, mọi người đều nhìn thấy mà, đều nhìn thấy cả mà….."

Bác sĩ muốn dùng nguyên lý trong y học để giải thích với chị, ngay từ đầu bệnh viện đã nói với gia quyến sử dụng thuốc đặc hiệu là sẽ có nguy hiểm đột biến; Tuần Tuần nhất thời cũng không tìm được lời nào để nói, chỉ biết ôm chặt người mẹ như bị trúng tà của mình. Song, dẫu cho chị diễm lệ có không muốn chấp nhận sự thật đến thế nào đi nữa, chị vẫn có thể cảm nhận được, cơ thể dưới bàn tay đẩy đưa của mình đã dần dần lạnh cứng, không còn sinh cơ. Ông không còn có thể ôm lấy eo của chị cùng khiêu vũ tại quảng trường dưới màn đêm nữa, cũng không thể nhổ tóc bạc của chị khi chị ngồi trước bàn trang điểm nữa, càng không thể khen mỗi một nếp nhăn mới của chị nữa.

Cho đến tận khuya, khi Tăng Dục nén đau thương cùng nhân viên trong bệnh viện đưa di thể của ba mình vào phòng "Thái Bình", chị diễm lệ mới như tỉnh mộng, câu nói thốt lên đầu tiên chính là "Là lỗi của mẹ!" Chị ngã trong lòng con gái, vẫn là gương mặt bị lem luốc bởi nước mắt. "Tại sao mẹ phải ép ông ấy tỉnh lại chứ, nếu sớm biết như vậy mẹ chẳng thà ông ấy cứ nằm mãi như thế trên giường bệnh, mẹ chăm sóc ông ấy đến ngày mẹ chết cũng được, như vậy mỗi ngày khi tỉnh dậy mẹ cũng còn có một mục

tiêu. Còn bây giờ, không còn gì nữa rồi, hết rồi!"

Tang lễ của giáo sư Tăng được cử hành rất long trọng. Ông đứng trên bục giảng hơn nửa đời người, đức cao vọng trọng, học sinh rải khắp thế giới. Tại buổi tưởng niệm, cấp lãnh đạo trong học viện đều có mặt, học sinh nghe tin đến tiễn làm chật kín nhà tang lễ. Con trai con gái của ông cũng từ nước ngoài trở về, chị Diễm Lệ phớt lờ, Tuần Tuần đành ra mặt thay mẹ thương lượng mọi chuyện với họ một cách ngại ngùng.

Tuần Tuần chưa hề có cơ hội gặp qua anh chị kế này từ khi chính thức dọn đến Tăng gia, chỉ thỉnh thoảng nghe được tin về họ từ Tăng Dục, nghe nói cả hai đều là chuyên gia có tiếng trong lĩnh vực của mình, và hiện giờ, đứng trước mặt cô, họ chỉ là hai vị trung niên khóe mắt đỏ hoe, thần tình phức tạp.

Cô khẽ gọi một tiếng "Anh hai, chị hai"

Họ gật đầu, nét mặt không có cảm xúc, cũng không mấy trò chuyện với cô, có suy nghĩ gì thì kéo Tăng Dục qua một bên thương lượng riêng, Tuần Tuần còn đâu dám đến gần họ, nên khi chị Diễm Lệ hỏi cô họ có dự tính gì, cô cũng chỉ thành thật bảo rằng mình không biết.

Lại một tốp người bước tới trước linh vị của giáo sư Tăng, cúi đầu tưởng nhớ và thăm hỏi, chị Diễm Lệ lại khóc, nhưng Tuần Tuần đã không còn gấp gáp tới bên an ủi nữa. Đây đã là lần thứ N chị thương tâm đứt ruột rồi, tiếng khóc của chị rất bi ai, chứa đầy sức cảm nhiễm, nhưng cũng chính điều này chứng tỏ chị đã hồi thần lại sau nỗi đau ban đầu, nên mới có tâm tư và sức lực biểu hiện nỗi đau cực độ này ra ngoài. Tuần Tuần rất rõ, khi chị rãnh ra, nhất định sẽ không chần chừ mà dò thính xem đã nhận được bao

nhiêu tiền, con cái của vợ trước tính thế nào với chị.

Không phải là Tuần Tuần nghi ngờ cảm xúc mất chồng của mẹ mình, mất đi giáo sư Tăng, chị Diễm Lệ đau khổ, tuyệt vọng, nhưng những giọt nước mắt chân thật nhất chị đã rơi hết vào ngày bàn tay giáo sư Tăng bất lực tụt xuống rồi, chỉ có nước mắt của hôm đó mới là rơi vì bản thân thôi, khi con người thật sự thương tâm đến cực điểm, trái lại sẽ có hơi chậm chạp, nhiều hơn lượng nước mắt đó, chỉ là để cho khách viếng xem.

Tốp người đó có lãnh đạo trường, chị Diễm Lệ khóc quá nhập tâm rồi, bàn tay tựa trên bàn linh vị mềm nhũn, toàn thân sắp không chống cự nổi, các vị lãnh đạo lại đa phần là người khác giới chạc tuổi chị, đỡ cũng không phải, không đỡ cũng không phải. Tuần Tuần vừa định tiến đến thì phát hiện chị Diễm Lệ đã tìm được điểm tựa mới. Một thanh niên áo đen đã đỡ lấy chị, và chị cũng không hề khách khí mà đặt hết trọng lượng vào người đó rồi buông tiếng khóc than, cảnh tượng đó là tự nhiên đến thế, không ai hoài nghi, những người không biết đều tưởng đó là gia quyến của người đã khuất.

Tuần Tuần dùng hết sức nhéo vào đùi mình một cái, đau đấy. Xét riêng chị Diễm Lệ và thanh niên áo đen kia, cô cũng đều quen biết, nhưng khi hợp lại, cô hoàn toàn không biết đó mang ý nghĩa gì. Cô biết hiện giờ nét mặt của mình nhất định là rất đần độn, nhưng vẫn không cách nào khép miệng lại.

Gặp lại anh chị hai, Tăng Dục rất kích động, ba anh em kéo qua một góc trò chuyện với nhau, lúc thì mỉm cười, lúc thì lau nước mắt. Nhưng nói một lúc, không biết tại sao lại phản diện và cãi nhau, anh chị hai nghiêm mặt, Tăng Dục cũng không nhân nhượng, kết quả là giải tán trong căng

thẳng, Tăng Dục nhăn mặt trở về đứng kế Tuần Tuần.

Khi cô ấy muốn nói, bạn không muốn nghe thì cũng phải nghe, do đó Tuần Tuần cũng không phí công hỏi.

Quả nhiên, nhìn dòng người tới rồi đi trước di ảnh của ba, cô chợt hỏi: "Cô nói xem, con người sống là vì cái gì?"

Câu hỏi này khá vĩ mô và trống rỗng, nhưng Tuần Tuần nhìn về hướng bàn linh vị một lúc, vẫn đã quay lại trả lời Tăng Dục. Cô nói: "Tôi cảm thấy là để đi chết."

Tăng Dục mặc kệ cô, tự mình nói tiếp: "Anh chị của tôi vẫn chưa hiểu, người cũng không còn ở đây, để tâm những vật ngoài thân làm gì nữa chứ! Tôi không thích cách xử sự của mẹ cô, cũng luôn nghi ngờ mắt thẩm mĩ của ba tôi, nhưng tôi đã chính mắt trông thấy gương mặt của ông ấy lúc đó, là nét mặt mãn nguyện. Mặc kệ nó là đúng hay sai, sống không có hối tiếc là được. Nếu như tôi có thể tìm một người bạn đời, tôi cũng mãn nguyện."

Thật ra Tuần Tuần rất hoài nghi thế nào mới là người bạn đời. Cô thường cảm thấy con người là không có quê hương, cái được gọi là quê hương, chẳng qua là trạm cuối cùng trong chuyến phiêu bạt dài dẳng của tổ tiên mà thôi; cũng đạo lý đó, không có ai là định sẵn sẽ ở đến già với một người khác, người bạn ở bên mình suốt đời nói trắng ra chính là người tình cuối cùng mình gặp được trước khi chết, nếu như còn sống, thì tất cả cũng vẫn chưa hết.

Cô nói với Tăng Dục: "Nếu như bây giờ cô chết, chẳng phải Liên Tuyền sẽ trở thành người bạn đời của cô sao?"

"Bậy! Tôi biết ngay cô là con quạ mà. Tôi và anh ta làm sao có thể suốt đời? Anh ấy là một người không thích bị trói

buộc, thích ở bên tôi chẳng phải cũng là vì tôi không yêu cầu anh ấy cho một lời hứa suốt đời? Hôm qua anh ấy còn hỏi tôi, có cần anh ấy xin phép để đến dự tang lễ không, tôi nói không cần thiết, làm như là con rể vậy, cả hai cũng sẽ ngại…. Ủa, xem kìa đó là ai?" Tăng Dục đang nói thì chợt chuyển mấu chốt.

Tuần Tuần cảm động đến muốn khóc, cuối cùng cũng không phải chỉ có mình cô phát hiện điều kỳ lạ rồi.

"Họ đều đến cả rồi, tôi qua đó chào hỏi một tiếng." Tăng Dục nói xong thì đi đến một góc khác của lễ đường, ở đó có cựu học sinh của giáo sư Tăng, không ít còn là bạn học của Tăng Dục, trong số đó có tình nhân cũ của cô, và tình nhân cũ của tình nhân cũ của cô. Dời mắt về nơi mình quan tâm, chị Diễm Lệ đã ngồi xuống bên bàn linh vị khóc nức nở, và vị tựa như gia quyến của người chết không biết đã đi đâu rồi.

Có người đứng sau lưng vỗ nhẹ lên vai cô, Tuần Tuần đoán được là ai, quay lại với nét mặt rất không thoải mái, ngờ đâu lại là Tạ Bằng Ninh. Đôi mày liễu chõng đứng lên của cô khiến anh có hơi ngạc nhiên, anh nói: "Anh không được hoan nghênh đến vậy sao?"

Tuần Tuần nói ngượng ngạo: "Không phải, cám ơn anh có thể đến."

"Là điều nên làm, tuy chúng ta không còn là vợ chồng, nhưng dẫu sao người qua đời cũng từng là ba vợ của anh. Ông ấy là một người rất tốt, anh rất tiếc, em cũng bớt đau buồn nha. Phía mẹ em, anh không qua đó nữa, anh sợ lại làm bà ấy kích động."

Tuần Tuần gật đầu lia lịa, trước khi cô và Tạ Bằng Ninh làm

thủ tục ly hôn, nếu không phải liều mạng ngăn chặn thì chị Diễm Lệ đã suýt chạy đến đơn vị làm việc của con rể quậy phá rồi. Lần này gặp lại, hai con người cực kỳ quen thuộc và cực kỳ xa lạ này, thật không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Vẫn là Tạ Bằng Ninh lão luyện hơn, im lặng giây lát thì anh đã hỏi: "Gần đây em thế nào, xảy ra chuyện lớn như vậy, anh thấy sắc mặt của em cũng không tốt lắm. Có việc gì anh có thể giúp thì em cứ nói."

"Không có gì, cám ơn anh."

"Em… và hắn đến với nhau rồi?" Tạ Bằng Ninh muốn hỏi, nhưng lại có hơi khó mở lời.

"Không có!" Tuần Tuần trả lời theo tiềm thức, cô chột dạ mà nhìn xung quanh, hy vọng Tạ Bằng Ninh không phát hiện ra người đó. "Em và anh ta không thể nào đâu."

Tạ Bằng Ninh có hơi không hiểu, "Vậy tức là… em ly hôn chỉ đơn thuần là muốn rời khỏi anh?"

"Không phải đâu, Bằng Ninh. Em cảm thấy ngay từ đầu thì chúng ta đã là sai. Em là một người nếu có thể qua thì cho qua, còn anh không phải, trong lòng anh có người đáng để quan tâm. Nếu đã chia tay rồi, ai đúng ai sai em cũng không muốn nhắc lại nữa, hy vọng anh có thể sống cuộc sống mà mình thích."

"Anh dự định đi nơi khác học tập một thời gian, đi Thượng Hải." Nói xong câu này, Tạ Bằng Ninh trở nên nhẹ nhõm hơn.

Đương nhiên là Tuần Tuần đã hiểu, cô cúi đầu cười cười. "Như vậy cũng tốt."

"Tuần Tuần, anh hy vọng em cũng sống tốt, em là một người t…."

"Cô ấy đương nhiên là tốt." Câu nói của Tạ Bằng Ninh bị người khác ngắt đoạn, vành áo vest màu đen chất liệu thượng đẳng xuất hiện trong tầm mắt của Tuần Tuần, cô thầm than lên một tiếng, luôn luôn xuất hiện kịp thời vào lúc người khác không muốn nhìn thấy nhất, hơn nữa lần nào cũng nắm bắt chuẩn xác thời cơ.

Trì Trừng đứng bên cạnh Tuần Tuần, hai tay đặt phía sau, cười tươi mà nói với Tạ Bằng Ninh: "Cám ơn anh quan tâm, nhưng đã ly hôn rồi, có tốt hay không cũng không liên quan đến anh nữa."

Tạ Bằng Ninh hiển nhiên là rất bất ngờ với sự xuất hiện của Trì Trừng, anh không tranh biện, chỉ nhẹ nhàng nói với Tuần Tuần: "Anh còn có chút việc, xin phép về trước."

Lúc này, có vài vị lãnh đạo hay đồng nghiệp mới thăm hỏi chị Diễm Lệ xong đi ngang qua họ, tiện thể chào hỏi vài câu.

"Cháu là Tuần Tuần phải không, lấy chồng rồi thì ít gặp cháu nữa. Khi còn sống, chú cháu cũng thường khen cháu hiểu chuyện, ông ấy ra đi an lành, mọi người cũng đừng quá đau lòng nữa."

Tuần Tuần chỉ biết đối phương rất quen, có lẽ cũng ở trong ký túc xá giáo viên, cô lễ phép chào lại tỏ ý cảm ơn. Người đó lấy ra một phong bì, đưa vào tay của người đang đứng gần mình nhất - Trì Trừng.

"Đây là một chút tâm ý của đồng nghiệp, làm phiền cháu

đưa cho mẹ vợ của mình, bảo bà ấy bảo trọng, đừng khóc nhiều quá không tốt cho sức khỏe."

Tuần Tuần chỉ nghe tim mình "leng keng" một tiếng, cô cảm thấy mình giống như một cây thu lôi, sừng sững hiên ngang, sinh ra trên đời chính là để hấp thu điện lôi của Lôi Ông Lôi Mẫu. Còn đang chóng mặt không biết phải nói gì thì đối phương đã vỗ vỗ vai Trì Trừng, gật đầu với Tuần Tuần rồi rời khỏi.

Tạ Bằng Ninh đã thay lên nụ cười lạnh mang ý "Thì ra là vậy".

"Anh còn sợ em sống không tốt, xem ra là thừa rồi."

Tuần Tuần mặt mũi bỏ bừng, đẩy Trì Trừng một cái.

"Anh đã nói gì với người ta vậy?"

Trì Trừng lui lại một bước, vừa tức hơi vừa tức cười. "Anh nói gì đâu? Đồ khốn mới nói thêm một câu! Tự ông ta tưởng như vậy thì liên quan gì đến anh? Em đừng có cái gì cũng oán trách anh chứ."

"Không trách anh thì trách ai, ai bảo anh tới đây? Tránh xa ra một chút." Tuần Tuần nóng quá rồi cũng không xem xét lời nói nữa. Ngờ đâu một người nhìn quen dáng vẻ hiền hòa nhã nhặn của cô như Tạ Bằng Ninh, giờ đây trông thấy cô oán trách tức giận trước Trì Trừng, chẳng khác nào một đôi tình nhân đang giận lẫy. Anh cảm thấy có hơi hụt hững, nghĩ lại mình thì càng cảm thấy thất bại, cũng không muốn nói thêm gì nữa, quay sang Tuần Tuần chào tạm biệt: "Anh đi trước đây, tự em hãy lo liệu."

Nhưng Trì Trừng lại cứ nói thêm: "Yên tâm, nhất định sẽ tốt

hơn khi ở bên anh."

"Chuyện của tôi và cô ấy không đến lượt anh bình luận!" Mặc cho Tạ Bằng Ninh có ăn học cao cách mấy cũng không thể không nổi giận, "Anh biết cái gì chứ? Có tư cách gì mà chỉ chỉ điểm điểm?"

Trì Trừng vẫn giữ tư thế hai tay phía sau, anh nhìn Tuần Tuần và cười nói, "Tiền phu của em ngày thường chính là một người như vậy sao? Chả trách em đòi ly hôn."

"Tuần Tuần, anh khuyên em một lần nữa, hãy lau sạch mắt, đây là một tên lừa gạt tình cảm, Giai Thuyên trúng bẫy của hắn còn không đủ, bây giờ lại đến quấy nhiễu em. Trên đời không có thuốc hối hận đâu." Những lời này, Tạ Bằng Ninh cũng là nói với Tuần Tuần.

Tuần Tuần không hiểu, nói năng không hợp thì sao không giao phong chính diện đi mà cứ kéo cô ra để gõ.

"Tôi không biết hai người đang nói cái gì."

Trì Trừng nói: "Em thích giả hồ đồ thì cứ tiếp tục, nhưng mà nói đi cũng nói lại, bất kể anh có phải là kẻ bịp bợm hay không, chí ít anh cũng có tình cảm, không như những người… Phải, tình cảm là không thể xem như cơm để ăn, nhưng làm vợ một người không có một chút tình cảm, thì có cơm cũng nuốt không trôi, ly hôn càng sớm càng tốt. Tuần Tuần, em nói coi phải vậy không?"

Tạ Bằng Ninh nghe xong thì sắc mặt thay đổi, không nói lời nào liền quay đầu bỏ đi.

Khi anh đi xa, Tuần Tuần mới quay qua nhìn người còn lại và nói một cách lạnh lùng: "Bây giờ thì anh cũng có thể đi

rồi, dù gì anh tới đây cũng chỉ để quậy phá thôi, mục đích đã đạt được rồi, còn đứng đây làm gì nữa?"

"Em quá xem trọng anh rồi, anh không có năng lực lớn như vậy, hôm nay đến đây chỉ là muốn gặp em thôi." Trì Trừng đứng tại chỗ xoay nửa vòng trước mặt cô, rồi kéo kéo quần áo trên người, nói với vẻ tự cảm thấy rất ổn: "Em thấy tạo hình này của anh thế nào, anh đọc thấy tin báo nên cố tình chạy đi mua đó, nghiêm trang chứ?"

Nhìn qua phía cữu, Tuần Tuần nói bằng giọng không thoải mái: "Đúng long trọng đấy, đổi lại là anh nằm trong đó cũng không ai thắc mắc."

Trì Trừng chẳng để tâm lời của cô, anh cười nói: "Em không phải nói thật đâu, anh đã nhìn thấy sự tán thưởng từ trong mắt của em."

Tuần Tuần muốn nôn ọe. "Đóng như thật vậy, người ta không biết còn tưởng anh mới là người nhà của người chết, còn tôi chỉ là đến dự tang lễ."

"Vậy thì em phải tự kiểm điểm rồi, mẹ em nói em sống với ba kế cũng mười mấy năm, nghe nói ông ấy cũng rất tốt với em, nhưng sao lại không cảm thấy em có một chút xíu đau lòng?"

Đích thật, trong suốt tang lễ, Tuần Tuần không rơi một giọt lệ nào. Nhưng không có nghĩa là cô không thương tâm. Cô cảm kích giáo sư Tăng đã mang lại cho mẹ con cô những năm tháng không phải lo âu mưa gió bão bùng, ông ra đi, tim của cô như trống rỗng vậy. Có lẽ vì đã sớm dự tính sẵn kết quả cuối cùng này, công việc nhỏ nhặt trong tang lễ lại nhiều, con người của cô không có gì giỏi, được cái không dễ khóc, do đó lúc này lại càng khóc không ra, bây giờ nghĩ

lại, cha ruột của cô qua đời cô cũng như thế. So về việc khóc đến tiếng và tình đều xuất sắc, có viên ngọc sáng "chị Diễm Lệ" đi trước, cô cũng không tiện "Đông Thi mô phỏng". (Lúc xưa khi lồng ngực của Tây Thi nhói đau, cô dùng tay chặn ngực và nhíu đôi mày lại, người ngoài nhìn vào lại thấy đẹp. Sau đó cũng có người bắt chước như thế để đẹp, vì vậy về sau người ta gọi những người xấu trong truyện là Đông Thi, và những người bắt chước người khác một cách máy móc là "Đông Thi mô phỏng")

Tuần Tuần kênh Trì Trừng một cái, không thèm đoái hoài đến anh nữa, nhưng rồi cô phát hiện, cô đi đến đâu, anh theo tới đó, hiện trường đâu đâu cũng là người quen, hành động này chẳng khác nào đang dẫn anh đi ra mắt một vòng, không còn cách nào cô đành tìm một góc ít ai chú ý và dừng lại.

"Đừng đi theo tôi nữa, tôi không muốn để người khác hiểu lầm." Đối với người mềm cứng đều không chịu, ngoài bất lực ra, vẫn chỉ là bất lực.

Trì Trừng nói: "Ai ai cũng hiểu lầm hết rồi, chỉ có mình em không nghĩ thế, vậy khả năng lớn nhất chính là điều người khác trông thấy mới là sự thật, và em mới là người đã hiểu lầm. Em không có ghét anh, em chỉ là sợ bản thân mình thôi."

Tuần Tuần đúng là không ghét Trì Trừng, đại đa số phụ nữ đều rất khó nói chữ ghét với một gương mặt đẹp suốt ngày nói đùa với mình, cho dù có nói ra thì cũng không phải là thật lòng. Dẫu cho anh là tội phạm khiến cho hôn nhân của cô đi đến đường cùng, nhưng hôn nhân của cô là thế nào? Nó giống như một lâu đài được xây bằng gỗ, chỉ cần phía dưới có một khúc gỗ hơi nghiêng, thì sập vỡ là chuyện dễ dàng. Anh là đôi tay đã đẩy cô một cái, tuy mục đích khó

hiểu, nhưng bản thân cô cũng đã không kiên cố như núi đá. Nếu phải nói hận, thì chi bằng nói cô sợ Trì Trừng, hoặc là như anh đã nói, cô sợ anh sẽ dẫn dắt ra một Triệu Tuần Tuần mà cô hoàn toàn xa lạ. Nhưng, điều này suy cho cùng vẫn cách rất xa tình yêu.

"Ấu trĩ! Không ghét không có nghĩa là tôi thích đi chung với anh."

"Anh ấu trĩ? Hehe! Tuổi tác và IQ chưa bao giờ tương đối." Trì Trừng lại như nghĩ ra gì đó, anh cười nói: "Chồng trước của em mới là một tên ấu trĩ. Hai người ly hôn rồi mà hắn còn gọi cho anh….. em biết không?"

"Anh ấy đã nói gì?" Tuần Tuần đích thực không biết chuyện này, nhưng nhìn mặt của Trì Trừng lại không như đang nói dối. Anh đã muốn nói như vậy rồi, thì cô thuận theo ý anh thôi.

"Hắn sợ anh gạt em xong mang em đến Yavadvipa bán lấy tiền, trong mắt của hắn, em là một phụ nữ nội trợ mới bước vào đời, sợ này sợ kia, không có năng lực sinh tồn, dễ bị gạt, bị ăn đến da cũng không còn."

"Chẳng lẽ tôi không phải sao?"

"Haha!" Trì Trừng cười một cách khoa trương, "Lúc đó anh đã nói với Tạ Bằng Ninh, thật đáng thương cho hai người đã bên nhau mấy năm, hắn chẳng hiểu em một chút nào cả."

"Nói như vậy, anh hiểu tôi?" Tuần Tuần nổi hứng, cô muốn xem coi Trì Trừng tài giỏi đến mức nào, bản thân cô còn không hiểu mình.

Trì Trừng xoa xoa cằm, "Anh cảm thấy em đó, vừa bi quan lại vừa thực tế. Em tin rằng cái gì cũng là giả, rồi lại gạt mình thuyết phục mình hãy xem nó như là thật. Ví dụ nhé, ở bên em cũng giống như hai con người bị lạc đường giữa sa mạc, đi đến sắp cạn kiệt sức lực, thức ăn không còn, đột nhiên nhìn thấy phía trước có ống khói nhà bếp, có thành lầu…. bạn đồng hành hân hoan vì được cứu và cao hứng vồ vập đến đó, lúc này em lại đưa ra một lý do sắt thép, rằng đi qua đó cũng chỉ là một con đường chết, bởi vì đó là hải thị thần lâu. Bạn đồng hành của em nghe xong, tuyệt vọng, nói không chừng sẽ vứt bỏ nửa bình nước còn lại rồi đâm đầu tự tử. Và em sẽ nhặt bình nước đó lên, tiếp tục đi về phía hải thị thần lâu, giả thì giả, với nửa bình nước này, chí ít cũng còn có thể chống đỡ thêm một lúc."

Tuần Tuần nghe xong, hai mắt mơ hồ, cũng bắt chước anh xoa xoa cằm. Cô cảm thấy tư thế này không tệ, nhìn vào thấy đặc biệt thâm sâu, hơn nữa lại như đang suy ngẫm, dẫu cho trong đầu toàn là keo với hồ. "Tôi có một câu hỏi, ai là người bạn đồng hành đó của tôi?"

Trì Trừng nhún vai, "Ai mà biết, tóm lại là một thằng xui xẻo rồi!"

Trì Trừng im lặng một lúc, rồi đột nhiên nhận một cuộc gọi, sau đó nói có việc phải về trước. Tuần Tuần được tiễn Ôn Thần đi rồi, vừa thở phào nhẹ nhõm thì Tăng Dục bước tới, vẻ mặt đầy nghi hoặc, cô chỉ về phía Trì Trừng: "Ai vậy?"

Tuần Tuần ậm ừ né tránh câu hỏi.

"Sao cứ cảm thấy quen quen vậy nhỉ?" Tăng Dục như đang suy nghĩ.

Trái tim Tuần Tuần nhỏm dậy, "Cô gặp qua hắn?" Cô kích

động lạ thường, niềm kích động này lại lẫn tạp nỗi sợ khi đứng trước bức màn chân tướng sắp được vén lên, nếu như Tăng Dục quen biết Trì Trừng, vậy thì có thể khẳng định, trước đây cô và anh nhất định có từng giao thiệp.

Tăng Dục vắt óc suy nghĩ, cuối cùng đưa cho Tuần Tuần một đáp án khiến cô muốn tự tử. Tăng Dục nói: "Không rõ nữa, đại khái là giống nam chính của bộ phim coi hồi đầu năm."

Nhìn vẻ mặt bó tay của Tuần Tuần, Tăng Dục cười nói: "Cũng đẹp trai đấy. Hai người nấp vào đây thì thầm to nhỏ, đừng tưởng tôi không thấy nha. Nói mau, đó là ai?"

Mặt Tuần Tuần đỏ lên, lập tức bị Tăng Dục bắt đuôi, ngón tay của cô chỉ chỉ lên Tuần Tuần, "Đó…. à, tôi biết rồi, anh ta chính là người đó đó!" Vừa hưng phấn, cô còn cầm tay Tuần Tuần lên trêu chọc, bắt chước Tuần Tuần viết viết vẽ vẽ cái tên đó lên như Tuần Tuần đã làm với cô lần trước.

"Tôi không đoán sai chứ?"

Tuần Tuần vội đưa ngón tay lên miệng ra hiệu "suỵt", dẫu rằng cô cũng không biết mình muốn giấu ai.

Tăng Dục than thở. "Có gan dám làm, nhát gan nhịn đói. Nếu sớm biết như vậy thì tôi đã không từ chối ý tốt của Liên Tuyền rồi. Gian phu còn đến, pháo hữu sao lại không thể đến?"

Chương 15

Khi anh đi xa, Tuần Tuần mới quay qua nhìn người còn lại và nói một cách lạnh lùng: "Bây giờ thì anh cũng có thể đi rồi, dù gì anh tới đây cũng chỉ để quậy phá thôi, mục đích đã đạt được rồi, còn đứng đây làm gì nữa?"

"Em quá xem trọng anh rồi, anh không có năng lực lớn như vậy, hôm nay đến đây chỉ là muốn gặp em thôi." Trì Trừng đứng tại chỗ xoay nửa vòng trước mặt cô, rồi kéo kéo quần áo trên người, nói với vẻ tự cảm thấy rất ổn: "Em thấy tạo hình này của anh thế nào, anh đọc thấy tin báo nên cố tình chạy đi mua đó, nghiêm trang chứ?"

Nhìn qua phía cữu, Tuần Tuần nói bằng giọng không thoải mái: "Đúng long trọng đấy, đổi lại là anh nằm trong đó cũng không ai thắc mắc."

Trì Trừng chẳng để tâm lời của cô, anh cười nói: "Em không phải nói thật đâu, anh đã nhìn thấy sự tán thưởng từ trong mắt của em."

Tuần Tuần muốn nôn ọe. "Đóng như thật vậy, người ta không biết còn tưởng anh mới là người nhà của người chết, còn tôi chỉ là đến dự tang lễ."

"Vậy thì em phải tự kiểm điểm rồi, mẹ em nói em sống với ba kế cũng mười mấy năm, nghe nói ông ấy cũng rất tốt với em, nhưng sao lại không cảm thấy em có một chút xíu đau lòng?"

Đích thật, trong suốt tang lễ, Tuần Tuần không rơi một giọt lệ nào. Nhưng không có nghĩa là cô không thương tâm. Cô cảm kích giáo sư Tăng đã mang lại cho mẹ con cô những

năm tháng không phải lo âu mưa gió bão bùng, ông ra đi, tim của cô như trống rỗng vậy. Có lẽ vì đã sớm dự tính sẵn kết quả cuối cùng này, công việc nhỏ nhặt trong tang lễ lại nhiều, con người của cô không có gì giỏi, được cái không dễ khóc, do đó lúc này lại càng khóc không ra, bây giờ nghĩ lại, cha ruột của cô qua đời cô cũng như thế. So về việc khóc đến tiếng và tình đều xuất sắc, có viên ngọc sáng "chị Diễm Lệ" đi trước, cô cũng không tiện "Đông Thi mô phỏng". (Lúc xưa khi lồng ngực của Tây Thi nhói đau, cô dùng tay chặn ngực và nhíu đôi mày lại, người ngoài nhìn vào lại thấy đẹp. Sau đó cũng có người bắt chước như thế để đẹp, vì vậy về sau người ta gọi những người xấu trong truyện là Đông Thi, và những người bắt chước người khác một cách máy móc là "Đông Thi mô phỏng")

Tuần Tuần kênh Trì Trừng một cái, không thèm đoái hoài đến anh nữa, nhưng rồi cô phát hiện, cô đi đến đâu, anh theo tới đó, hiện trường đâu đâu cũng là người quen, hành động này chẳng khác nào đang dẫn anh đi ra mắt một vòng, không còn cách nào cô đành tìm một góc ít ai chú ý và dừng lại.

"Đừng đi theo tôi nữa, tôi không muốn để người khác hiểu lầm." Đối với người mềm cứng đều không chịu, ngoài bất lực ra, vẫn chỉ là bất lực.

Trì Trừng nói: "Ai ai cũng hiểu lầm hết rồi, chỉ có mình em không nghĩ thế, vậy khả năng lớn nhất chính là điều người khác trông thấy mới là sự thật, và em mới là người đã hiểu lầm. Em không có ghét anh, em chỉ là sợ bản thân mình thôi."

Tuần Tuần đúng là không ghét Trì Trừng, đại đa số phụ nữ đều rất khó nói chữ ghét với một gương mặt đẹp suốt ngày nói đùa với mình, cho dù có nói ra thì cũng không phải là

thật lòng. Dẫu cho anh là tội phạm khiến cho hôn nhân của cô đi đến đường cùng, nhưng hôn nhân của cô là thế nào? Nó giống như một lâu đài được xây bằng gỗ, chỉ cần phía dưới có một khúc gỗ hơi nghiêng, thì sập vỡ là chuyện dễ dàng. Anh là đôi tay đã đẩy cô một cái, tuy mục đích khó hiểu, nhưng bản thân cô cũng đã không kiên cố như núi đá. Nếu phải nói hận, thì chi bằng nói cô sợ Trì Trừng, hoặc là như anh đã nói, cô sợ anh sẽ dẫn dắt ra một Triệu Tuần Tuần mà cô hoàn toàn xa lạ. Nhưng, điều này suy cho cùng vẫn cách rất xa tình yêu.

"Ấu trĩ! Không ghét không có nghĩa là tôi thích đi chung với anh."

"Anh ấu trĩ? Hehe! Tuổi tác và IQ chưa bao giờ tương đối." Trì Trừng lại như nghĩ ra gì đó, anh cười nói: "Chồng trước của em mới là một tên ấu trĩ. Hai người ly hôn rồi mà hắn còn gọi cho anh….. em biết không?"

"Anh ấy đã nói gì?" Tuần Tuần đích thực không biết chuyện này, nhưng nhìn mặt của Trì Trừng lại không như đang nói dối. Anh đã muốn nói như vậy rồi, thì cô thuận theo ý anh thôi.

"Hắn sợ anh gạt em xong mang em đến Yavadvipa bán lấy tiền, trong mắt của hắn, em là một phụ nữ nội trợ mới bước vào đời, sợ này sợ kia, không có năng lực sinh tồn, dễ bị gạt, bị ăn đến da cũng không còn."

"Chẳng lẽ tôi không phải sao?"

"Haha!" Trì Trừng cười một cách khoa trương, "Lúc đó anh đã nói với Tạ Bằng Ninh, thật đáng thương cho hai người đã bên nhau mấy năm, hắn chẳng hiểu em một chút nào cả."

"Nói như vậy, anh hiểu tôi?" Tuần Tuần nổi hứng, cô muốn xem coi Trì Trừng tài giỏi đến mức nào, bản thân cô còn không hiểu mình.

Trì Trừng xoa xoa cằm, "Anh cảm thấy em đó, vừa bi quan lại vừa thực tế. Em tin rằng cái gì cũng là giả, rồi lại gạt mình thuyết phục mình hãy xem nó như là thật. Ví dụ nhé, ở bên em cũng giống như hai con người bị lạc đường giữa sa mạc, đi đến sắp cạn kiệt sức lực, thức ăn không còn, đột nhiên nhìn thấy phía trước có ống khói nhà bếp, có thành lầu…. bạn đồng hành hân hoan vì được cứu và cao hứng vồ vập đến đó, lúc này em lại đưa ra một lý do sắt thép, rằng đi qua đó cũng chỉ là một con đường chết, bởi vì đó là hải thị thần lâu. Bạn đồng hành của em nghe xong, tuyệt vọng, nói không chừng sẽ vứt bỏ nửa bình nước còn lại rồi đâm đầu tự tử. Và em sẽ nhặt bình nước đó lên, tiếp tục đi về phía hải thị thần lâu, giả thì giả, với nửa bình nước này, chí ít cũng còn có thể chống đỡ thêm một lúc."

Tuần Tuần nghe xong, hai mắt mơ hồ, cũng bắt chước anh xoa xoa cằm. Cô cảm thấy tư thế này không tệ, nhìn vào thấy đặc biệt thâm sâu, hơn nữa lại như đang suy ngẫm, dẫu cho trong đầu toàn là keo với hồ. "Tôi có một câu hỏi, ai là người bạn đồng hành đó của tôi?"

Trì Trừng nhún vai, "Ai mà biết, tóm lại là một thằng xui xẻo rồi!"

Trì Trừng im lặng một lúc, rồi đột nhiên nhận một cuộc gọi, sau đó nói có việc phải về trước. Tuần Tuần được tiễn Ôn Thần đi rồi, vừa thở phào nhẹ nhõm thì Tăng Dục bước tới, vẻ mặt đầy nghi hoặc, cô chỉ về phía Trì Trừng: "Ai vậy?"

Tuần Tuần ậm ừ né tránh câu hỏi.

"Sao cứ cảm thấy quen quen vậy nhỉ?" Tăng Dục như đang suy nghĩ.

Trái tim Tuần Tuần nhỏm dậy, "Cô gặp qua hắn?" Cô kích động lạ thường, niềm kích động này lại lẫn tạp nỗi sợ khi đứng trước bức màn chân tướng sắp được vén lên, nếu như Tăng Dục quen biết Trì Trừng, vậy thì có thể khẳng định, trước đây cô và anh nhất định có từng giao thiệp.

Tăng Dục vắt óc suy nghĩ, cuối cùng đưa cho Tuần Tuần một đáp án khiến cô muốn tự tử. Tăng Dục nói: "Không rõ nữa, đại khái là giống nam chính của bộ phim coi hồi đầu năm."

Nhìn vẻ mặt bó tay của Tuần Tuần, Tăng Dục cười nói: "Cũng đẹp trai đấy. Hai người nấp vào đây thì thầm to nhỏ, đừng tưởng tôi không thấy nha. Nói mau, đó là ai?"

Mặt Tuần Tuần đỏ lên, lập tức bị Tăng Dục bắt đuôi, ngón tay của cô chỉ chỉ lên Tuần Tuần, "Đó…. à, tôi biết rồi, anh ta chính là người đó đó!" Vừa hưng phấn, cô còn cầm tay Tuần Tuần lên trêu chọc, bắt chước Tuần Tuần viết viết vẽ vẽ cái tên đó lên như Tuần Tuần đã làm với cô lần trước.

"Tôi không đoán sai chứ?"

Tuần Tuần vội đưa ngón tay lên miệng ra hiệu "suỵt", dẫu rằng cô cũng không biết mình muốn giấu ai.

Tăng Dục than thở. "Có gan dám làm, nhát gan nhịn đói. Nếu sớm biết như vậy thì tôi đã không từ chối ý tốt của Liên Tuyền rồi. Gian phu còn đến, pháo hữu sao lại không thể đến?"

Sau khi tốt nghiệp, Tuần Tuần từng làm việc 3 năm, lại cũng từng 3 năm nội trợ, giờ đây trở lại chức trường, mới biết công việc còn khó kiếm hơn so với lúc mới ra trường. Cùng một học lực và bối cảnh, đơn vị cần người sẽ thích chọn những sinh viên mới tốt nghiệp hơn, cũng giống như sửa đổi một tờ giấy trắng vẫn dễ dàng hơn chỉnh sửa một tờ giấy nháp. Kỹ năng chuyên ngành của cô dù cho vẫn chưa quên hết thì cũng đã chậm chạp không ít, huống chi là ở tuổi 29, đây là khoảng đời kết hôn sinh con, rất nhiều công ty đều cho rằng phụ nữ ở độ tuổi này không còn dành bao nhiêu nhiệt tình cho công viêc nữa, lo lắng tuyển họ không bao lâu thì phải cho nghỉ phép kết hôn, nghỉ sinh đẻ và vô vàng những việc nhỏ khác.

Tuần Tuần khá xinh đẹp, nhưng lại không đẹp đến mức khiến cho đơn vị tuyển dụng mất đi khả năng phán quyết, huống chi đã qua rồi độ tuổi đẹp nhất; học lực cũng khá tốt, nhưng cũng không phải thuộc hàng ưu tú. Những công ty nhắm trúng ngoại hình của cô thì sẽ hoàn toàn phớt lờ mặt chuyên nghiệp, họ chẳng qua muốn cô làm một bình hoa cổ đặt trong văn phòng; những đơn vị chú trọng chuyên ngành lại cảm thấy có thể tìm một người tốt hơn. Kết quả là Tuần Tuần cảm thấy mình đã biến thành xương lườn gà. (xương lườn gà: cách nói của TQ. Dùng để chỉ vật/việc không đóng góp được gì to lớn nhưng lại không nỡ vứt bỏ nó đi.)

Còn đang băn khoăn thì một đồng nghiệp cũ mang đến cho cô một tia hy vọng. Chiến hữu năm xưa của Tuần Tuần giờ đây đã là tổng giám bộ phận tài vụ của một công ty lớn, đối phương cho biết công ty đang có kế hoạch gia tăng một kế toán viên hạch toán giá thành, anh biết rõ năng lực làm việc và mức độ cẩn thận của Tuần Tuần, nhưng vị trí thì chỉ có một, cấp trên lại có ý với một nghiên cứu sinh vừa ra trường khác. Được đồng nghiệp cũ ra mặt nói giúp, công ty

đồng ý cho cả hai người vào thử việc hai tháng, sau đó sẽ quyết định ai ở ai đi.

Tuần Tuần rất trân trọng cơ hội hiếm có này, công ty đó lại có uy tín rất cao, phúc lợi đãi ngộ cũng tốt, nếu như có thể thuận lợi trở thành nhân viên chính thức thì có thể nói là may mắn lớn trong khoảng thời gian này rồi. Một ngày trước khi đến làm việc, Tăng Dục còn khước từ "cuộc hẹn mỗi tuần" với Liên Tuyền, cùng Tuần Tuần sắm sửa đồng phục công sở. Dưới "yêu cầu nghiêm, tiêu chuẩn cao" của Tăng Dục, hai bộ đồ như cắt đi da thịt của Tuần Tuần, càng khiến cô cảm nhận được sâu sắc vật giá đang leo thang với tốc độ thần kỳ, số tiền tích lũy đáng thương kia, e là không thể chống cự như trong lý tưởng rồi.

Mặc lại trang phục công sở, trở lại cuộc sống làm việc trong văn phòng với đôi giày cao gót, còn ngỡ như đã cách một kiếp người, Tuần Tuần chính thức bước vào hai tháng thử việc của mình. Đối thủ cạnh tranh của cô là một nữ thạc sĩ 25 tuổi, còn mang phong cách thanh cao và một chút khí khái văn nghệ của một phần tử trí thức mới toanh, tuy nhiên cũng dễ hòa đồng, mở miệng ra là "chị Tuần Tuần". Tuần Tuần run rẩy và thận trọng mà làm tốt bổn phận của mình, không đi trễ về sớm, đối xử tốt với mỗi một đồng nghiệp, công việc cấp trên giao cho, dẫu cho có phải thức đêm cô cũng phải hoàn thành trước thời hạn, không cho phép mình làm sai bất kỳ một điểm nhỏ nhặt nào, mỗi buổi đều ra cửa sớm về nhà muộn, bận rộn suốt ngày, trích dùng câu nói của chị Diễm Lệ: người không biết còn tưởng là cô đang nghiên cứu hỏa tiễn cho quốc gia.

Đã một tháng hơn, thời gian thử việc đã đi đến giai đoạn cuối, vị đồng nghiệp cũ vẫn luôn chiếu cố Tuần Tuần đã mời cô ra ngoài sau giờ làm. Họ ngồi trong một nhà hàng xoay ở tầng cao nhất của một tòa cao ốc, trong tiếng đàn

du dương, vị đồng nghiệp không ngớt lời khen ngợi biểu hiện của Tuần Tuần trong khoảng thời gian này, Tuần Tuần cũng không ngừng cám ơn. Nói được một lúc, không hiểu sao đề tài lại chuyển qua cuộc sống, hôn nhân, gia đình. Vị đồng nghiệp cũ thành đạt này tâm sự về việc ngày càng không hiểu vợ mình, rồi đột nhiên cảm thán: "3 năm trước, anh thật sự không ngờ rằng em sẽ không nói một lời nào thì đã từ chức kết hôn, sau đó anh hay suy nghĩ, nếu như lúc đó anh can đảm một chút, có phải là chúng ta sẽ có cơ hội."

Anh dùng ngữ khí nói đùa nói hết những lời này, Tuần Tuần nghe xong cũng mỉm cười, nhưng hai tay đã từ từ buông dụng cụ ăn xuống.

Đồng nghiệp thấy cô im lặng, đưa tay chạm vào tay cô, quan tâm nói: "Tuần Tuần, nghe nói em ly hôn rồi…"

Tuần Tuần rút tay lại, đối phương cũng không phải là một người đường đột, nhanh chóng thay đổi đề tài, bữa ăn chung quy cũng gọi là chủ và khách đều hưởng thụ.

Nhưng sau đêm đó, Tuần Tuần đã lại bắt đầu lưu ý công việc mới. Tăng Dục bảo cô quá nhạy cảm, đồng nghiệp với nhau có một chút mập mờ, lại trong phạm vi có thể khống chế thì không đến mức bi quan như vậy.

Một tuần sau, thời hạn thử việc kết thúc, đồng nghiệp lại mời cô đến trò chuyện, nhưng lần này địa điểm đã đổi thành phòng làm việc của tổng giám. Tuần Tuần ngồi ở phía bên kia của bàn làm việc to dài, nghe lời than tiếc của đối phương, rằng với trình độ nghiệp vụ của cô, nếu như năm xưa không từ chức, hôm nay nhất định đã là một nhân sĩ kinh nghiệm, giờ đây đã mất đi vài năm uổng phí, lại lỡ mất thời cơ thi lấy bằng, thật sự là có hơi tiếc….

Tuần Tuần hiểu ý, cô trở về bàn làm việc tạm thời của mình thu dọn đồ đạc. Trước khi đi, vị nữ thạc sĩ có hơi buồn bã, cô muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng, chỉ gọi một tiếng "Chị Tuần Tuần….". Tuần Tuần không nói gì, cười với cô, thua chính là thua.

Cũng xem như hảo hợp, trên chuyến xe buýt về nhà, Tuần Tuần đã bất ngờ nhận được điện thoại tuyển dụng của một công ty. Đây là một trong những đường đi mới mà cô đã tự tìm cho mình sau bữa ăn ở nhà hàng xoay, đối phương báo với cô rằng, đã xem lý lịch của cô và cảm thấy cô thích hợp với vị trí tài vụ trong công ty, bảo cô ngày mai đến công ty phỏng vấn.

Tuần Tuần cố gắng nhớ lại tất cả những thông tin chi tiết về công ty đó, đích thật là mấy hôm trước cô đã gửi hồ sơ trên mạng tìm việc, nhưng đó chỉ là một trong những đơn vị khi cô thả lưới tìm kim đáy bể. Nếu như không nhớ lầm, thì đó là một chi nhánh con của một xí nghiệp lớn trong nước, mới được thành lập ở thành phố này, đang trong trạng thái trống rỗng và xây dựng, vậy xem ra, cơ hội của cô cũng sẽ lớn một chút. Vốn dĩ chỉ mang tâm thái may mắn, không ngờ lại nhận được hồi âm, Tuần Tuần bất giác vừa buồn vừa vui, cảm thán với vở kịch của cuộc đời.

Về đến nhà, vừa mở cửa ra thì Tuần Tuần đã nghe thấy tiếng cười lâu ngày của chị Diễm Lệ, kèm theo đó còn có hương vị thơm phức của thức ăn. Tuần Tuần đã rất lâu rồi không nhận được đãi ngộ như thế, từ khi đi làm, cô không có thời gian lo toan việc nhà, chị Diễm Lệ càng không có tâm tư nấu nướng, mỗi ngày Tuần Tuần đều ăn ở bên ngoài rồi mới về nhà, thông thường còn phải mua thêm một phần cho mẹ.

"Đấy, về rồi kìa. Ta đã nói là không sai mà." Chị Diễm Lệ giọng oang oảng.

Tuần Tuần đi đến ngưỡng vào phòng lớn thì dừng chân, bởi vì, cô nhìn thấy một vị khách không mời. Hơn một tháng nay, Trì Trừng đã gọi cho cô rất nhiều lần, ban đầu cô còn đáp lại vài câu, sau đó công việc ngày càng nhiều, cô bèn đưa luôn số của anh vào danh sách đen, từ đó mới lại được thanh tịnh. Giờ đây, anh đang ngồi trên ghế sopha của nhà chị Diễm Lệ, tay đang cầm cái ly của Tuần Tuần, tự nhiên như chủ nhân của ngôi nhà.

Chị Diễm Lệ cười tươi vô cùng, trên bàn có một chiếc hộp trang sức rất tinh xảo, vừa trông thấy Tuần Tuần, chị liền mang nó đến trước mặt con gái như dâng hiến bảo vật.

"Nào, con xem giúp mẹ xem mặc đồ gì sẽ hợp với đôi bông tai này?"

Tuần Tuần không kìm được lòng nhìn bông tai đó thêm một lúc, chủ yếu là vì màu vàng trên đó quá chói lòa. Nếu bắt cô phải tin đây là mắt thẩm mĩ của Trì Trừng, thì cô chẳng thà tin rằng anh là một cao thủ rất hiểu ý người khác.

Chị Diễm Lệ cầm bông tai đưa lên tai mình, Tuần Tuần thật sự lo lắng trái tai của chị không chịu đựng nổi sức nặng này.

"Đẹp không?"

"Cũng đẹp đó, nhưng bây giờ đang là cuối năm, mẹ không sợ đeo thứ nổi bật như vậy ra đường sẽ gặp phải bọn cướp sao?"

Chị Diễm Lệ hậm hực bỏ bông tai về hộp, quay qua nói với

Trì Trừng: "Ta mới nhắc nhở cậu như thế nào nhỉ, đứa con này, trong đầu nó chẳng có chuyện gì tốt lành, cậu nói coi có bực không chứ?"

Trì Trừng chỉ cười không đáp.

Tuần Tuần rất không khách khí mà nói với Trì Trừng: "Đã bảo anh đừng làm phiền tôi nữa mà, chạy tới nhà tôi làm gì?"

Trì Trừng và chị Diễm Lệ nhìn nhau với ánh mắt không biết phải làm sao, như là đang nói: "dì xem đó, cô ấy chính là như thế."

"Là mẹ mời cậu ta đấy." chị Diễm Lệ nhìn con mình nói: "Mẹ vẫn luôn muốn tìm cơ hội cám ơn Trì Trừng, chú con bệnh và ra đi, cậu ta đã bỏ rất nhiều tâm sức. Phép tắc của con đi đâu hết cả rồi? Lúc nhỏ mẹ dạy con tiếp đãi khách như vậy đó sao? Thật là, còn không hiểu chuyện bằng một đứa nhỏ hơn mình 3 tuổi."

Sắc mặt của Tuần Tuần lúc đỏ lúc trắng, nhất là nụ cười đó của Trì Trừng, như là đang trêu chọc cô lại biểu sai tình vậy.

"Tuần Tuần, đừng trách anh nhiều chuyện, lần này là em không đúng rồi, có phải là em đã quên hôm nay là đại thọ lần thứ 51 của dì rồi không? Bận cách mấy cũng không được quên người trong nhà đâu."

Tuần Tuần tự cười chêu ngươi, người khác không rõ, nhưng cô rất rõ. Ông bà ngoại có rất nhiều con cái, khi mới sinh ra, chị Diễm Lệ không được quan tâm nhiều, đến nỗi không ai nhớ rõ ràng cụ thể chị đã đến với thế giới này vào ngày nào, chỉ biết đại khái là vào mùa đông. Ngày tháng

năm sinh trên chứng minh thư cũng chỉ là khai bừa, do đó, khi giáo sư Tăng còn sống, chị Diễm Lệ đã mừng sinh nhật của mình theo ngày tháng trên giấy chứng minh, và mừng một sinh nhật khác theo ký ức của chị. Về vấn đề ký ức của chị là ngày nào, thì tùy vào sở thích của chị thôi, chị nói ngày nào thì là ngày đó.

Chị Diễm Lệ bất ngờ ra mặt hòa giải, "Bỏ đi, con với cái đều là nợ cả, không nhớ cũng chẳng sao. Đợi con lâu lắm rồi, mau qua đây ăn cơm."

Đầu Tuần Tuần đau đến muốn nổ tung, cô nói hàm hồ: "Xin lỗi, con không biết hôm nay là ngày quan trọng đến thế, con ăn ở ngoài rồi, hai người ăn ngon!"

"Ăn rồi thì cũng có thể ăn nữa mà. Tuần Tuần, em ngại gì chứ?" Trì Trừng đứng lên đi tới bên cô.

Cô thật sự rất muốn cho anh một trận, tự nhiên xuất hiện tại nơi cô đang sống, lại còn bảo cô đừng khách khí đừng ngại!

"Thôi khỏi." Cô đi về phòng mình. Chị Diễm Lệ lườm thấy túi đồ trong tay cô, tò mò hỏi: "Ồ, không phải là con bị đuổi việc rồi chứ?"

Tuần Tuần uể oải đáp: "An tâm, con chỉ thay chỗ làm thôi."

Cô đóng cửa phòng lại, thấp thoáng còn nghe thấy chị Diễm Lệ than khổ với Trì Trừng: "Chú nó không ở đây nữa, trong nhà cũng không còn nguồn cung cấp, công việc làm gì mà dễ tìm đến vậy chứ, vậy mà nó còn bắt bẻ…" Cô đá văng dép ra, đồ cũng không thay thì đã ngã ra úp mặt xuống giường, kéo chăn che hết cả đầu, chỉ hy vọng có thể ngăn cách mình với thế giới bên ngoài.

Một lúc sau, khi vừa mới cảm thấy yên tĩnh lại được một chút thì Tuần Tuần cũng đồng thời cảm nhận được nệm giường hơi lún xuống, còn chưa kịp phản ứng lại thì tấm chăn trên đầu đã bị ai đó kéo ra. Cô mở mắt, nhìn thấy Trì Trừng đang ngồi bên giường của cô với dáng vẻ rất thong thả.

Tuần Tuần không nhịn được nữa, cầm gối lên đánh thẳng vào Trì Trừng, đây là chiếc giường cô đã ngủ từ thời thiếu niên, chưa có người đàn ông nào ngồi lên nó, giáo sư Tăng không có, ngay cả Tạ Bằng Ninh cũng không có, anh là gì chứ, sao lại có thể tự nhiên đi vào phòng người khác như thế, xâm nhập khoảng không riêng tư nhất của cô.

"Thế nào? Không cho người khác tát vào mặt, chẳng lẽ đánh vô đầu cũng không được sao? Vậy sao không mua cái tủ bảo hiểm khóa mình vô đó đi?" Tuần Tuần tức đến không diễn tả nổi. "Cút ra ngoài hát bài sinh nhật đi!"

Trì Trừng nói: "Mặt tiềm ẩn của em thiệt là bạo lực…." Anh lại một lần nữa tránh khỏi cái đập của một cái gối khác, vừa cười nói: "Triệu Tuần Tuần, em nhất định phải đại chiến trên giường 300 hiệp với anh sao?"

Người vô sỉ không biết sợ, người đã tiện thì vô địch! Tuần Tuần không còn cách nào khác nữa, cô dùng sức đạp chăn ra, hai tay che mặt rồi hét lớn một tiếng. Cuối cùng thì cô cũng hiểu vì sao lại có nhiều phụ nữ thích la lối đến thế, đó hoàn toàn là vì bị ép đến không còn cách nào nữa, vả lại, hành động này sảng khoái hơn việc làm thục nữ đoan trang nhiều.

Trì Trừng không tiếp tục ép cô vào ngõ cụt nữa, anh đứng lên trả chỗ lại cho cô. "Được rồi, không giỡn nữa, anh chỉ lo

lắng em thôi. Em ốm đi nhiều lắm, sắc mặt cũng sắp giống mấy bà thím rồi, hà tất phải cực khổ mình như vậy chứ? Em không hoan nghênh anh thì anh có ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chỉ là có việc này muốn nhờ cậy em."

Anh kéo hai tay đang che mặt của Tuần Tuần ra, trước mắt cô đung đưa một chiếc chìa khóa mới toanh.

"Công ty mới bước đầu đi vào quỹ đạo, anh đã dọn ra khách sạn rồi, vừa tìm được chỗ định cư lại. Ở đây không có ai đáng cho anh tin cậy, bản thân lại hay làm mất đồ, chìa khóa này anh để ở chỗ của em, lỡ như ngày nào đó bị nhốt ngoài cửa cũng còn cái dự phòng."

"Đừng có mơ." Tuần Tuần ngay lập tức từ chối.

"Em ghét anh đến vậy sao, một chút cũng không nể mặt sao?" Trì Trừng bất lực nói: "Nếu anh có người nào khác để nhờ cậy thì cũng không thiết phải làm phiền em."

"Tin anh mới lạ đó, cậu của anh đâu?"

"Đã nói hắn là đồ khốn!"

"Chẳng phải ngoài phòng lớn còn có một người bạn vọng niên gặp nhau lần đầu cũng như đã như quen biết lâu năm sao?"

Trì Trừng ngoan cố mở tay cô ra nhét chìa khóa vào đó. "Nếu như em cho rằng anh là một người tùy tiện giao chìa khóa cho người khác thì quá xem thường anh rồi. Anh đã nói chỉ tin em, chỉ tin em thôi."

Tuần Tuần vứt ngay chìa khóa xuống đất. Sắc mặt Trì Trừng biến đổi, cô đã cơ hồ tưởng anh sắp nổi nóng rồi,

ngờ đâu anh đứng yên lặng chốc lát, rồi cúi người xuống nhặt chìa khóa lên, đặt trở lại đầu giường.

"Anh đích thật rất thích em, nhưng không có thèm khát như em tưởng. Nếu như hai ta đổi vai, em xem anh là người mình tin tưởng nhất trong thành phố này, anh sẽ rất trân trọng lòng tin này, không hề liên quan đến tình dục. Nhưng anh nghĩ, trong lòng em chưa hẳn đã có một người như thế." Anh đưa ngón tay quay quay chiếc chìa khóa, "Em kháng cự nó đến vậy, không phải là sợ mình sẽ có một ngày nào đó không kiềm chế được, chủ động dùng chiếc chìa khóa này đến mở cửa nhà anh đấy chứ?"

Nhìn Tuần Tuần lại sắp phản mục, Trì Trừng vội vàng ngừng lại không nói tiếp, để lại chìa khóa rồi quay lưng rời khỏi, đi tới cửa phòng anh lại cười nói. "Câu cuối cùng, thật lòng đấy! Nếu như ngày nào đó em thay đổi ý định, chìa khóa trong tay em. Em có thể dùng nó mở cánh cửa đó bất cứ lúc nào, chỉ cần anh vẫn còn trong thành phố này, bất cứ lúc nào cũng được."

Trì Trừng không dùng cơm thì đã cáo từ ra về, chị Diễm Lệ tiễn anh ra khỏi cửa thì vào phòng con gái, đứng dựa bên cửa phòng, vừa ăn bánh kem do Trì Trừng mang đến vừa nói: "Canh đúng lúc là đủ rồi, làm quá coi chừng dọa người ta chạy mất, tới chừng đó mà khóc cho đã."

Tuần Tuần cười ngượng, "Con có gì mà phải khóc chứ. Hai tháng trước mẹ còn nói nụ cười của anh ta đào hoa, lại nhỏ hơn con, đàn ông như vậy không đáng tin."

"Thời điểm khác nhau có cách nhìn khác nhau."

"Nhưng bất kể là lúc nào con cũng chưa từng nghĩ sẽ ở bên anh ta!"

"Không muốn ở bên người ta thì sao lại bị tên họ Tạ kia bắt ngay hiện trường? Những chuyện đó, nghĩ đi nghĩ lại là có ma thôi! Cũng như lúc trước khi tao còn trẻ, lấy ai không lấy lại đi lấy thằng cha nghèo nàn của mày, chịu khổ cả nửa đời người. Tỉnh lại đi Tuần Tuần! Mẹ là người từng trải, mẹ không muốn con đi lại con đường của mẹ. Điều kiện của nó tốt, lại có lòng với con, ngay cả người làm mẹ này cũng không hiểu sao nó lại có thể thích con. Thừa lúc nhiệt tình của nó còn chưa giảm, mau mau nắm bắt đi. Con cũng không còn là thiếu nữ mười tám đôi mươi nữa, đã ly hôn, cũng may là không có con cái, may mắn hơn mẹ năm xưa gấp trăm lần rồi. Chú con không ở đây nữa, mẹ con chúng ta không còn bóng cây, nửa đời sau ngoài con ra mẹ còn có thể trông cậy vào ai? Trì Trừng đó cũng rất hiểu chuyện…"

Tuần Tuần thầm nghĩ: anh ta có hiểu chuyện hay không rất khó nói, nhưng tiền của anh ta đích thật rất hiểu chuyện.

Chương 16

Dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu

Sau thất bại trong cuộc cạnh tranh giữa hai chọn hai, Tuần Tuần đã lại vùng đứng lên, chuẩn bị mọi thứ đến nơi phỏng vấn mới.

Công ty đó ngự tại một tòa cao ốc có tiếng trong thành phố, rất dễ tìm, cô đến nơi rồi mới biết người đến phỏng vấn không chỉ có mình cô, trong lòng không khỏi thấp thỏm. Hôm nay là cuối tuần, công ty không có ai, ngoài nhân viên bộ phận nhân sự ra thì chỉ còn người đến dự tuyển, đợi mãi mới đến lượt Tuần Tuần. Cô đi vào một phòng hội nghị nhỏ, người phụ trách trong đó là một người đàn ông trung niên trắng trẻo, gọng kiếng mạ vàng, trông rất trí thức, chỉ tiếc trán có hơi hói.

Khi Tuần Tuần đi vào thì đối phương đang lật xem lý lịch, trông thấy cô, ra hiệu cho cô ngồi xuống, sau đó thì không ngừng chuyển dời ánh mắt từ mặt của cô đến hình trong lý lịch. Tuần Tuần bị ông nhìn đến có hơi bất an, không biết là ngoại hình của mình có vấn đề, hay là lại gặp phải một người đàn ông dung tục. Song một lúc sau, người đàn ông này đã hỏi cô vài câu hỏi thông lệ đơn giản, sau đó hỏi về ba năm trống rỗng trong chức trường của cô. Tuần Tuần chỉ đành thành thật khai báo, đối phương nghe xong, bảo cô về nhà chờ thông báo.

Tuần Tuần có hơi thất vọng, theo tình hình, lời nói như vậy đa phần là lời từ chối uyển chuyển. Cô đã nghĩ ra rất nhiều

nguyên nhân thất bại, nguyên nhân chiếm khả năng lớn nhất chính là người thật của cô khác xa sự mong đợi của đối phương. Cô đã lâu rồi không chụp hình thẻ, hình trong hồ sơ là hình của mấy năm trước, đại khái là trông cô tiều tụy hơn nhiều, nên khiến cho đối phương cảm thấy khác quá xa chăng, lại thêm vào ba năm nội trợ, thất bại cũng là lẽ thường tình thôi. Ngay khi cô đang ủ rũ chuẩn bị bước vào chiến dịch tìm công việc khác thì lại bất ngờ nhận được điện thoại từ công ty, rằng cô đã thông qua phỏng vấn, nếu không có vấn đề gì, ngày mai đã có thể đi làm.

Tuy có hơi khó hiểu, nhưng đối với một người đang trong tuyệt vọng như Tuần Tuần mà nói, đây là một tin tốt lành. Cô không thể lỡ mất cơ hội lần này nữa. Để trịnh trọng hơn, hôm sau, trước khi ra cửa Tuần Tuần còn búi cao mái tóc ngang vai của mình, nhìn có cảm giác chuyên nghiệp hơn một ít, cũng để phù hợp với hình tượng kế toán có kinh nghiệm mà đối phương cần. Cô đã đến sớm những ba mươi phút, bước vào đại sảnh, đâu đâu cũng là viên chức công sở, vận may của cô không tệ, vừa kịp lúc cửa thang máy sắp khép lại. Vừa lấn được vào trong, mắt cô chợt tối sầm lại, lập tức giang tay chặn cửa và mở nó ra lại, nhanh chóng rút lui ra ngoài, lắc lắc đầu, cầu trời khẩn phật hy vọng những gì trông thấy chỉ là ảo ảnh.

Không ổn, quá là không ổn rồi, đây là buổi sáng của một ngày đi làm bình thường, là ngày đầu tiên cô đến đơn vị mới báo cáo, sao lại có thể để cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó chứ!

Lại một người nữa lấn ra ngoài theo cô trước khi cửa thang máy đóng lại.

"Thật ra anh muốn sao đây?" Tuần Tuần chợt thấy bi ai và phẫn nộ vô cớ, đã gặp qua những tên âm hồn bất tán rồi,

nhưng cô vẫn rất khó tin lại có người lấn ép cao độ đến thế.

Trì Trừng giơ túi công văn của mình lên, trả lời rất dứt khoát: "Giống em, đi làm!"

Tuần Tuần nhớ ra mảng kinh doanh của công ty mới nơi mình làm việc, cũng trách cô khờ, chẳng phải trên đó đã viết rõ ràng là Khoa học kỹ thuật Nghiêu Khai, chủ yếu kinh doanh sinh vật khoa học, chế tạo dược. Anh cũng đã từng nói rất rõ ràng với cô, gia đình anh làm nghề chế tạo dược, anh ở lại đây cũng chỉ là vì mở rộng và phát triển nghiệp vụ nơi này. Thế gian này có hàng ngàn gia đình làm nghề dược, nhưng cô không thể quên một điều, phàm là những gì có liên quan đến anh, thì đều không thể tin đó là hảo hợp hay may mắn.

Nhìn vẻ mặt của Trì Trừng, không hề kinh ngạc bởi sự xuất hiện của cô, khỏi nói cũng biết, lại là một vở kịch do anh tự biên tự diễn rồi, chỉ chờ cô khù khờ tự mình tới đây thôi.

"Anh cũng phí công sức thật." Tuần Tuần không biết là mình có nên cảm thấy hân hạnh vì được xem trọng đến thế hay không, có một người trên thế gian này phí tận tâm tư suy tính cô như thế, cũng có thể xem là một niềm "vinh dự" hiếm có rồi.

"Tạm thôi, không phí bao nhiêu công sức." Trì Trừng đứng đối diện với cô, anh nói: "Hai ta gặp nhau cũng là chuyện sớm muộn, anh biết là em sẽ nói mọi việc đều do anh sắp xếp mà thôi."

"Chẳng lẽ không phải sao?"

"Mình cũng quen như vậy rồi, anh cũng không vòng vo với em làm gì, nói thật, đáp án là năm mươi năm mươi. Hồ sơ

là do tự em nộp vào, kết quả cuối cùng là do anh quyết định. Công ty hiện đang thiếu một vị trí tài vụ, việc tuyển người không phải do anh phụ trách, chẳng ai ngồi ôm cây đợi thỏ chờ em tới đây. Bây giờ tìm việc cũng không dễ dàng, thông báo tuyển dụng vừa đưa ra thì đã không dưới ba mươi phần hồ sơ nộp đến, em cũng nằm trong số đó. Khi phía nhân sự đưa cho anh xem qua danh sách ứng viên thích hợp, anh mới phát hiện trong đó có em, thế là quyết định luôn. Nếu như em nói anh chọn một người quen trong số những người có điều kiện tương tự nhau là một quyết định sai, vậy anh cũng không có gì để nói nữa. Giải thích chỉ đến đây, có chấp nhận hay không tùy em, hiện giờ em hoàn toàn có cơ hội hối hận."

Anh chỉ ra phía cửa lớn, "Không ngại gì nói với em, luận tư tâm anh đích thật hy vọng mỗi ngày đi làm đều nhìn thấy em, nhưng chuyện này không thể miễn cưỡng, anh đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý em nhìn thấy anh thì sẽ phủi tay bỏ đi không làm rồi."

Tuần Tuần nhất thời chưa thể hồi thần lại, cũng không biết là có nên tin anh hay không. Cô nôn nóng tìm việc, gửi lý lịch như tiên nữ rải hoa vậy, phàm là những xí nghiệp tuyển dụng liên quan đến tài vụ lại có điều kiện khả quan thì cô đều nộp vào, Nghiêu Khai là một trong số đó. Đích thật là tự cô đã gửi đơn xin việc, cuối cùng đụng vào nòng súng của anh, nói là hảo hợp thì cô không cam tâm, nhưng nói là âm mưu thì lại không đủ chứng cứ. Những lời Trì Trừng nói lại lẽ thuộc đương nhiên đến thế, khiến cho sự nghi ngờ của cô trái lại biến thành nhỏ mọn.

Thôi vậy, không có phong độ thì không có phong độ. Tuần Tuần chỉ biết là cô không thể gặp mặt anh từ sáng đến chiều như thế, huống chi còn là cấp dưới của anh, quả là khó tưởng tượng được. Cô chẳng nói gì cả, quay lưng đi

về phía cửa lớn mà Trì Trừng đang chỉ.

Trì Trừng đi theo vài bước, lạnh lùng nói: "Em xem thường người ta rồi, anh chưa bao giờ cưỡng ép ai đến với anh. Anh thích em, đó là quyền tự do của anh, em không có hứng thú thì từ chối thôi, chẳng lẽ anh lại ngoan cố lấn ép? Em ra ngoài làm việc cũng chỉ là vì miếng cơm, chẳng lẽ sắc mặt của người khác lại sẽ dễ nhìn hơn của anh sao? Hôm nay anh xin nói rõ, nếu như không phải em, Triệu Tuần Tuần, tự mình chấp nhận, một ngón tay anh cũng không chạm vào em. Những gì cần nói đều đã nói hết rồi, còn đi nữa anh sẽ không ngăn lại đâu."

Trì Trừng quả nhiên không đi theo nữa, Tuần Tuần nén hơi đi một mạch ra cổng, gió lạnh thổi qua, cũng chẳng biết là đã tỉnh táo hơn hay càng mơ hồ hơn. Cô một lòng đến đây để làm việc, phúc lợi của Nghiêu Khai rất tốt, địa điểm và thời gian làm việc cũng rất hợp ý của cô, tuy rằng bỏ qua công việc này chưa hẳn là sẽ không tìm được một công việc khác, nhưng phải chờ bao lâu, đến lúc đó lại sẽ gặp phải chuyện gì?

Tuần Tuần không muốn dùng đến "Quỹ mất hết tất cả", số tiền đưa cho chị Diễm Lệ lại đã dùng hết trước khi giáo sư Tăng qua đời, căn hộ đó không thể nào bán đi, cổ phiếu bảo hiểm đổi thành hiện kim trong lúc này sẽ phải chịu lỗ nặng, tuy rằng trong tay chị Diễm Lệ còn một số tiền trợ cấp, nhưng đó là sinh mạng của chị, mẹ con với nhau, dẫu cho chị không đến mức đuổi cổ Tuần Tuần ra khỏi nhà, nhưng nếu còn không có tiền cho chị, thật không biết sẽ lại bị chị nói như thế nào đây.

Tuần Tuần muốn đứng thẳng lên lấy lại khí phách, nhưng lấy lại khí phách xong thì lấy cái gì để giải quyết vấn đề trước mắt? Trì Trưng không phải là người dễ thân quen,

nhưng tâm tư của anh có khó đoán cách mấy thì cũng không đến mức hạ lưu. Tưởng tượng có một người vì theo đuổi mình mà lên trời xuống biển kiên trì bất khuất, đó là giấc mộng của thời thiếu nữ, Tuần Tuần tuy không xác định rõ rốt cục cô là gì đối với anh, nhưng cũng như anh nói vậy, chỉ cần lập trường của cô kiên định, anh cũng không có cách nào lấn ép. Nói không chừng thời gian qua đi, tâm tư đó sẽ dần nhạt, cô cũng có thể tranh thủ thời cơ tìm kiếm một công việc mới thích hợp hơn.

Lưỡng lự trước cổng một vòng, cuối cùng cô vẫn quyết định trở về Nghiêu Khai. Lúc này đã trễ hơn mười phút so với giờ làm, vì mối quan hệ với Trì Trừng, Tuần Tuần cũng không suy nghĩ quá nhiều, hoặc giả lúc này cô đã xem văn phòng của chàng công tử nhà giàu này là một công ty chơi, qua được ngày nào hay ngày đó.

Ngờ đâu khi bước vào nơi công tác, lại trông thấy đến gần hai mươi người ngồi bên trong, ngoài viên chức đang ngồi ở những chiếc bàn làm việc được sắp xếp ngăn nắp ra, thì những người khác đều đang nóng lòng đứng chờ đợi trước một phòng làm việc nhỏ. Dưới ánh mắt của mọi người, tế bào trên da đầu Tuần Tuần tê dại, cô đi tới gần và choáng váng khi nhìn thấy tấm bảng treo trước cửa căn phòng náo nhiệt đó ghi: Bộ phận tài vụ.

Vị trung niên phỏng vấn Tuần Tuần hôm đó cũng đã ra khỏi phòng làm việc của mình, bước đến nói với Tuần Tuần: "Tôi còn tưởng là cô không đến, bị kẹt xe sao? Nào, vào đây, công việc hôm nay khá nhiều, lát sau hãy đi tham quan môi trường làm việc, tôi đưa cô đến vị trí làm đã."

Trông ông cũng rất dễ gần, Tuần Tuần không biết một người quản lý phòng nhân sự như ông có biết về mối quan hệ của mình và Trì Trừng hay không, và sẽ biết đến mức

độ nào. Cô ngoan ngoãn đi theo ông vào bộ phận tài vụ, bên trong có một nam một nữ, nam độ năm mươi mấy tuổi, nhỏ người nhưng làm việc rất nhanh nhảu, người phụ nữ độ khoảng ba lăm ba sáu, hơi béo, đeo kính gọng đen.

"Giới thiệu với mọi người, đây là kế toán mới của chúng ta Triệu Tuần Tuần, hai người tự giới thiệu làm quen trước đi." Vị quản lý trung niên đó nói với hai người còn lại.

"Giờ này làm gì còn rãnh làm chuyện đó!" Người phụ nữ đeo kính gọng đen nói với giọng không thoải mái, "Cô chính là Triệu Tuần Tuần sao, ngày đầu tiên đi làm đã đến trễ rồi, tôi còn tưởng người đến báo cáo chi thu hôm nay nhiều, chúng tôi sẽ có thêm một người giúp đỡ."

Mặt Tuần Tuần ửng đỏ, không ngừng khom người xin lỗi, cũng không cần biết là mình có giúp được gì hay không, vội vàng đứng ra phía sau người phụ nữ đeo kính gọng đen trông như là người quản lý bộ phận tài vụ đó, e sợ lại bị trách mắng.

Trì Trừng không biết đã xuất hiện ở bên ngoài từ khi nào, anh đứng ngay trước cửa phòng của họ, hàn thuyên với những người đang cầm phiếu báo, không nhìn Tuần Tuần lấy một cái. Lúc này, người đàn ông trung niên phụ trách phòng nhân sự đi tới, cười nói với anh: "Tổng giám đốc Trì, đây là kế toán mới của chúng ta."

Rõ ràng là do anh quyết định, vậy mà còn diễn màn kịch này. Nhìn nét mặt của người đàn ông trung niên kia, Tuần Tuần biết chắc là ông đang cố tình, chỉ đành cúi người chào "tổng giám đốc Trì".

Trì Trừng lịch sự gật đầu chào nhân viên mới. Tuần Tuần cúi nhìn xấp đơn phiếu mà cấp trên mới giao vào tay mình,

tránh khỏi ánh mắt của Trì Trừng, ngờ đâu nhất thời không lưu thần, một tờ phiếu chưa được dán kỹ đã rơi khỏi tay cô, cô vội vàng cúi xuống nhặt lên, nhưng lại đụng phải máy tính đặt bên tay của cấp trên.

Cấp trên nữ kêu lên một tiếng, Tuần Tuần tay chân rối loạn nhặt nó lên, nhưng có một người đã nhanh hơn cô một bước, đó là một đồng nghiệp đứng gần họ nhất, đang chuẩn bị chờ báo cáo chi thu.

Anh đưa lại đơn phiếu và máy tính cho Tuần Tuần, mỉm cười nhìn cô. Tuần Tuần cảm ơn liên tục, mặt đỏ đến tận cổ. Ngày thường cô không phải là một người lơ là như vậy, quả nhiên, một khi trong lòng có ma, mọi việc sẽ càng tệ hơn.

"Bộ phận nhân sự của mấy người làm việc càng ngày càng không ra gì, biết rõ hiện nay đang là lúc cần người, lần sau cho dù có nhìn mặt điểm người thì cũng làm ơn tìm một người có quan niệm thời gian một chút đi." Cấp trên của Tuần Tuần không hề che giấu sự bất mãn của mình.

Tuần Tuần càng ngượng hơn, cảm thấy đâu đâu cũng là địa lôi, sao mình lại tự nhiên đạp trúng một cái.

Trì Trừng mỉm cười nói nhỏ vài câu bên tai người quản lý phòng nhân sự rồi rời khỏi. Người đàn ông đó giơ tay lên giải hòa, ông đứng trước mặt mọi người nói: "Triệu Tuần Tuần hôm nay đi trễ, tuy là ngày đầu đến làm, nhưng vẫn phải chịu phạt theo quy tắc của công ty, phạt 50 đồng…. tiền mặt!"

Tuần Tuần đành chịu phạt, lấy bóp tiền ra. Kiểu nào cô cũng không ngờ rằng công việc mới lại mở màn với một việc xấu hổ như thế.

Đến giờ ăn trưa, vẫn chưa quen thuộc thao tác làm việc nơi này, Tuần Tuần - người được xem là nhân viên rãnh rỗi nhất đã bị đồng nghiệp cử đi mua thức ăn nhanh. Cô gõ cửa phòng của Trì Trừng, lễ phép hỏi anh muốn dùng gì.

Trì Trừng ngồi trước bàn vi tính, không hề ngẩng đầu lên, "Cơm bít tết ốp la, bít tết lấy chiên không lấy rán, trứng phải chín đủ."

"Được, tôi nhớ rồi." Cô quay lưng chuẩn bị trở ra, ngờ đâu anh lại bật cười gọi cô lại. "Này, anh công tư phân minh như thế em có hài lòng không? Bị phạt đến 50 đồng lận đó, có cần anh cho em mượn trước tiền ăn trưa không?"

Xung quanh không có người, Tuần Tuần dùng ánh mắt "anh thật là rãnh" lườm Trì Trừng.

"Ồ, anh quên mất, nhất định là em sẽ có tiền cấp cứu dự phòng." Anh ngã lưng ra ghế, xoay xoay cây bút trên tay, bình phẩm: "Tóc của em hôm nay trông xấu quá, giống sói bà bà."

Tuần Tuần nói: "Không có việc gì khác tôi xin ra ngoài đây."

"Đợi đã."

"Sói bà bà" nhẫn nại, dừng chân đứng đối lưng với anh ngay cửa ra vào.

"Những việc đặt cơm nhỏ nhặt này lần sau hỏi trợ lý của anh là được, không được tùy tiện chạy vào phòng làm việc này đâu, em biết mà, tổng giám đốc Trì rất là bận."

Nếu không phải do nghĩ đến tiền lương chưa tới tay, Tuần

Tuần thật sự muốn dùng cây viết đang cầm trên tay mình chích vào mặt của tên đó, anh đương nhiên là bận rồi, bận chơi "Thực vật đại chiến cương thi". Nhưng đứng dưới mái người ta, không thể không cúi đầu, dẫu cho cái mái nhà cô đang đứng không chỉ dột mưa, mà còn rò dầu.

Chương 17

Thuyền nặng bờ nghiêng muôn buồm lướt

Sau đó Tuần Tuần mới biết, ngày cô bắt đầu tới nhận việc ở Nghiêu Khai đúng vào hôm giám đốc ở các tỉnh về báo cáo thu chi trong quý, cũng là ngày mà phòng Tài vụ bận nhất. Nói một cách nghiêm túc, phòng làm việc năm tỉnh phía nam của Nghiêu Khai không phải được thiết lập sau khi Trì Trinh đến thành phố G, chỉ có điều, trước đây mỗi người phụ trách một tỉnh, ở một nơi và ai làm việc đấy, sau đó Tổng bộ thí nghiệm thực hiện chế độ hành chính mới, chia thị trường trong nước thành năm khu vực lớn để thống nhất quản lý kinh doanh, là con của một trong những người lãnh đạo cao nhất công ti, Trì Trinh được cử làm người phụ trách của khu vực năm tỉnh phía nam, sau đó sắp xếp lại toàn bộ nhân sự ở các bộ phận, thành lập nên văn phòng mới.

Trong con mắt của đại đa số người trong công ti, khu vực năm tỉnh phía nam là một miếng thịt béo bở, lượng tiêu thụ hàng năm luôn chiếm tỉ lệ lớn trong tổng mức tiêu thụ của công ti, Trì Trinh nói riêng với Tuần Tuần rằng, thực ra anh ta bị " đày ra biên cương". Nghiêu Khai là một công ti sản xuất thuốc chính của công ti nổi tiếng trong nước, nhu cầu về mấy loại thuốc chính của công ti ở các tỉnh này ngày càng một tăng mạnh và luôn luôn ổn định, duy nhất chỉ có một đối thủ là nhà sản xuất Cửu An Đường, ở địa phương này, vì một số sản phẩm của hai công ti có cùng một dược tính. Cửu An Đường khởi đầu chậm hơn Nghiêu Khai, nền tảng cũng không vững chắc bằng, nhưng họ có lợi thế là ở

ngay địa bàn, xu thế phát triển mấy năm gần đây rất tốt, cạnh tranh ngang ngửa với mấy doanh nghiệp nước ngoài, gần đây có tin đồn là có sự thay đổi nhân sự trong nội bộ, nhưng sau đó được làm sáng tỏ bằng việc được gia đình họ Phó mua lại, thực lực tài chính nhà họ Phó rất hùng hậu, sau khi được thay thầy đổi chủ, Cửu An Đường khiến Nghiêu Khai không thể coi thường, vì thế cuộc cạnh tranh thị phần trên thương trường giữa hai gia tộc là không thể tránh khỏi và hứa hẹn rất quyết liệt. Nói theo cách của Trì Trinh, nếu trong cuộc cạnh tranh ấy mà Nghiêu Khai thất bại ngay trên địa bàn do Trì Trinh phụ trách, thì nhất định lãnh đạo công ti sẽ nhận định rằng anh không có năng lực. Nếu Nghiêu Khai thắng, thì sẽ nhân đó mở rộng ảnh hưởng ở thị trường cũ, nhưng tóm lại dù thế nào cũng đều là không tốt với anh ta.

Lúc đó Tuần Tuần đã hỏi, nếu đã biết rõ như vậy thì vì sao lại còn tới đây? Với địa vị và sự tinh khôn của mình thi anh ta làm gì chẳng có sự lựa chọn khác.

Trì Trinh đáp tưng tửng:

- Nếu không đến thì làm sao gặp được cô?

Những lời anh ta nói nửa thật nửa đùa, tất nhiên là Tuần Tuần biết nó không đáng tin. Mẹ Trì Trinh là người địa phương này, vì thế nơi đây là một nửa quê hương của anh ta, lý do ấy còn đáng tin hơn nhiều lý do khác là vì cô. Nhưng cho dù anh ta đến đây vì lý do gì, là cố ý hay tình cờ, thì Tuần Tuần đều không kìm được suy nghĩ, nếu anh ta không xuất hiện ở đây, thì liệu bây giờ mình có còn là một phụ nữ nội trợ ở nhà giặt là quần áo cho chồng không? Cuộc sống ấy cứ lặp đi lặp lại như thế và điều phiền muộn nhất là ngày trời mưa không phơi được ga giường, dù nó rất bình lặng trôi qua như vậy, thì bây giờ khi hồi tưởng lại

không hẳn là không thấy luyến tiếc.

Sau gần một tháng đi làm ở Nghiêu Khai, Tuần Tuần đã xóa bỏ dần sự lạ lẫm và hoang mang lúc đầu, nhanh chóng hòa nhập vào guồng máy chung. Cô giống như một giọt nước, không hình dạng, không màu sắc, lặng lẽ thấm vào, tan ra và bốc hơi, khiến người ta quên mất lý do cô đến đây và xuất hiện khi nào, mà chỉ nghĩ rằng cô vốn dĩ đã ở nơi đây. Các đồng nghiệp dần dần quen với một nhân viên kế toán mới nhã nhặn ôn tồn, không nhiều lời nhưng làm việc rất cẩn thận. Khi ai đó cần cô sẽ có mặt đúng lúc, còn lúc thường cô luôn giấu kín mình. Ngay cả đến người phụ trách phòng tài vụ Trần Châu tính tình bộc trực, lời lẽ sâu sắc như dao khi biết chuyện cô đã ly hôn và tự ra ngoài kiếm sống, cũng đã thay đổi cái nhìn với cô bằng vẻ nhẹ nhàng hơn hẳn. Nói ra cũng thật buồn cười, cuối cùng chỉ có Trì Trinh bề trong thì luôn bám riết lấy cô, còn bề ngoài lại tỏ ra lạnh lung, thế mà lại còn nói rằng làm như vậy để cho cô thấy tự nhiên hơn.

Thực ra, phòng Tài vụ cũng chỉ có ba người, ngoài chủ nhiệm Trần Châu, Tuần Tuần, còn có một nhân viên thủ quỹ là anh Vương. Nhìn bề ngoài thì Trần Châu già hơn tuổi, năm nay cô ba mươi mốt tuổi, hơn Tuần Tuần ba tuổi nhưng vẫn là phụ nữ độc than, tuy không phải là người dễ sống cùng nhưng cũng không phải là người xấu bụng. giống như tất cả những cô gái có chút thành tích trong sự nghiệp và chưa có nơi gửi gắm, Trần Châu luôn tỏ ý coi thường, phê phán quan điểm chọn bạn đời của thanh niên bây giờ.

Tuy vậy, so với Tăng Dục thì Trần Châu khác hẳn. Tăng Dục cũng là phụ nữ còn độc than, nhưng đời sống của cô rất phong phú, bên cô lúc nào cũng có người theo đuổi, vấn đề chính của cô là mâu thuẫn về khoảng cách giữa những

yêu cầu quá cao và hiện thực. Trần Châu thì không như vậy, trong công việc lúc nào cô cũng rất quyết liệt, nhưng khi phải đối diện với thế giới bên ngoài cô vẫn giữ vẻ thận trọng, gò bó của người làm nghề tài vụ, thêm vào đó hình thức bề ngoài rất bình thường, tiêu chuẩn chọn bạn đời không hề hạ thấp, vì vậy mà đến tận bây giờ cô vẫn cứ một mình. Câu nói của cô là: để những người đàn ông tồi biến đi….và nhân tiện mang tôi đi theo.

Trần Châu ghét những cô gái trẻ trung và xinh đẹp hơn mình, cùng với sự tăng lên của tuổi tác thì phạm vi của ghen ghét trong cô cũng mở rộng dần, cuối cùng trở thành việc cô ghét hầu hết những người cũng giới xung quanh. Mặt khác, do cuộc sống của cô bó hẹp, nên đối tượng chịu sự ghen ghét đó chỉ dồn vào mấy đồng nghiệp nữ trong công ty. Cô gái phục vụ ở quầy quá hời hợt, cô gái ở bộ phận hậu cần là một bông hoa ngốc nghếch, một vài giám đốc bộ phận tiêu thụ cũng bị gọi là " các em thuốc nước", vì thành tích trong kinh doanh, sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì. Trong bụng nghĩ gì thì cô thể hiện ngay bằng hành động, vì thế mà thường làm mất lòng mọi người. Tuy vậy, vị trí của cô rất đặc biệt, vì cô được coi là Thần tài của văn phòng, lại là người được Tổng bộ trực tiếp cử tới "phò tá" cho Trì Trinh. Nói theo cách của cô, ngay cả đến Trì Trinh khi riêng tư cũng phải gọi cô bằng "chị Châu". Do đó, phần lớn mọi người chẳng làm gì được cô.

Là người tự nhiên mọc ra, nên có một thời gian trong con mắt Trần Châu,Tuần Tuần là kẻ thù số một, lại là cấp dưới nữa, vì vậy thời gian đầu mới vào làm, không ít phen Tuần Tuần phải nhẫn nhịn chịu đựng. Về mặt này, có thể nói Tuần Tuần thuộc loại cao thủ, lớn lên bên cạnh mẹ, đã bao phen cô phải gánh chịu nghịch cảnh và điều đó đã rèn luyện cho cô bản lĩnh mỉm cười trước tất cả. Người giống như cô chỉ sợ gặp phải người có suy nghĩ còn sâu sắc hơn,

bền bỉ hơn, những thứ khác thì chẳng đáng gì. Thái độ cung kính hơn một chút, lời nói mềm mại hơn một chút, làm việc chủ động hơn một chút, xử lý mối quan hệ mềm mỏng hơn một chút….sự cung kính và thiện ý tốt nhất là dừng lại ở mức phù hợp, chắc chắn sẽ có tác dụng, nhất là với đối tượng có vẻ ngoài dữ dằn nhưng trong bụng không có gì như Trần Châu

Rất nhanh sau đó,Trần Châu nhận ra rằng Triệu Tuần Tuần hoàn toàn không đáng ghét như cô nghĩ, mặc dù cô ta xinh đẹp, nhưng rất nền nếp, khiêm nhường, không hề khiến cho người khác cảm thấy vẻ uy hiếp, đồng thời thể hiện vai trò của mình rất đúng mực, hòa đồng với tập thể. Cuối cùng thì Tuần Tuần trở thành một trong số ít những người mà Trần Châu có thể nói chuyện được. Tuần Tuần thở phào vì điều đó, chỉ có điều trong những lúc Trần Châu lớn tiếng mắng người, cô ấy coi cô là bạn cùng cảnh ngộ, và nói rằng " những người phụ nữ rất dễ bị tổn thương như chúng ta" với cô, cô không khỏi cảm thấy một áp lực khó diễn tả.

Khác với đồng nghiệp nữ trong công ti, thậm chí là cả với những khách hàng, Trần Châu rất không thích kiểu đàn ông như Trì Trinh. Cô đã làm việc nhiều năm cùng cha Trì Trinh, trong lòng không khỏi có ý nghĩa mình là bề trên của anh ta, và cho rằng Trì Trinh chỉ là "đứa trẻ chưa sạch lông tơ". Đồng thời cô cũng cảm thấy buồn thay cho những người làm bạn gái của Trì Trinh, vì những chàng trai đẹp mã giống như một con công, vẻ ngoài sặc sỡ là để cho mọi người ngắm, còn cái đuôi xấu xa trọc lốc thì chỉ có một người phụ nữ phải chịu đựng.

Tất cả mọi chữ kí ID của Trần Châu đều cùng một câu "Trầm châu chắc bạn thiên phàm quá!". Cô chưa bao giờ giải thích ngụ ý của câu này, nhưng sau khi Tuần Tuần làm

ở công ty một thời gian, đã nhanh chóng tìm hiểu được "bí mật lớn nhất" của Trần Châu. "Trầm Châu" tất nhiên ám chỉ bản than Trần Châu rồi, còn "phàm" thì là tên của người vốn dĩ là giám đốc khu vực, cấp phó của Trì Trinh hiện nay và cũng là người đã nhặt hộ đồ cho Tuần Tuần hôm đầu tiên khi cô bước chân vào công ty- Tôn Nhất Phàm. Vì thế, Tuần Tuần rất hiểu vì sao nhìn thấy cảnh tượng ấy, Trần Châu đã nhảy dựng lên chỉ trích những cô như khói thuốc nổ, đó là bản năng của phụ nữ.

Điều càng kỳ lạ và thú vị hơn nữa là Tôn Nhất Phàm dù lớn hơn Trần Châu hai tuổi nhưng cả hai chưa kết hôn, anh ta chính là chủ cũ của Nghiêu Khai , cũng có nghĩa là người thân bên ngoại mẹ kế Trì Trinh, còn là em trực hệ của ông chủ cũ của công ty. Lúc đầu thị trường Miền Nam chính là do Tôn Nhất Phàm dẫn đầu khai phá. Sau đó mẹ kế của Trì Trinh tìm được đức lang quân như ý, đã tình nguyện trở về cuộc sống gia đình, lấy việc phò tá chồng, nuôi dạy con là điều quan tâm lớn nhất trong cuộc sống, do đó mọi quyền lực lớn của công ty lặng lẽ được chuyển đổi dần, Tôn Nhất Phàm bỗng dưng trở thành cấp phó của Trì Trinh ở chính địa bàn của mình. Mặc dù nói làm thuê cho ai thì cũng vậy, nhưng trong lòng những người từng là lãnh đạo cũ của công ty thì việc cha Trì Trinh giành được quyền điều hành rất đáng phỉ nhổ.

Trần Châu thầm yêu Tôn Nhất Phàm, thậm chí có thể vì anh ta mà sẵn sàng rời xa thành phố quen thuộc. Nhưng trong lòng Tôn Nhất Phàm thì Trần Châu là một quân cờ mà phe phái mới của công ty cử đến để giành lấy quyền tài chính, anh ta đối với Trần Châu lịch sự và khách sáo, có thể nói là kính nhi viễn chi.

Về danh nghĩa Trì Trinh nắm toàn bộ, còn Tôn Nhất Phàm là giám đốc kinh doanh và phụ trách công việc kinh doanh

tiêu thụ cụ thể, vì thế hàng ngày không tránh khỏi có sự qua lại với phòng Tài vụ. Tuy trong lòng Trần Châu rất yêu nhưng khó lòng nói ra lời, mỗi khi Tôn Nhất Phàm yêu cầu cô thanh toán công tác phí hoặc cho tạm ứng thì thế nào cô cũng kêu ca, phàn nàn, song không có lần nào không duyệt cho vượt mức cần thiết. Đối với Tuần Tuần, Tôn Nhất Phàm đối xử tương đối tốt, thậm chí có khi Trần Châu còn trách móc hoặc chỉ trích Tuần Tuần, anh ta còn lên tiếng bảo vệ cô, song hiểu được tâm tư và tình cảm của Trần Châu nên Tuần Tuần luôn thận trọng hết mức và giữ khoảng cách nhất định với Tôn Nhất Phàm.

Lại một buổi chiều thứ sáu, Tuần Tuần chúi đầu vào làm báo cáo cuối tháng. Gần đến lúc hết giờ làm, bỗng nghe có tiếng gõ cửa vào cánh cửa đang mở toang, Tuần Tuần ngẩng đầu lên khỏi đống sổ sách cao ngất thì thấy Tôn Nhất Phàm mỉm cười đứng bên khung cửa sổ.

Anh ta nói với cô, sắp đến cuối năm, lúc bình thường hay làm phiền phòng Tài vụ, nhân lúc giám đốc mấy tỉnh đều có mặt ở đây, họ bảo nhau cùng mời đồng nghiệp phòng tài vụ đi ăn một bữa, để nói chuyện và bày tỏ mấy lời cảm ơn. Theo lẽ, thì đó cũng là một cách thức để tăng cường tình hữu nghị giữa các bộ phận của công ty, Tuần Tuần không có lý do gì để từ chối. Nhưng phòng của cô chỉ có ba người, anh Vương thủ quỹ thì tuần nào vào giờ này cũng phải tới ngân hàng gửi tiền, hoặc chuyển khoản, tiện đường về luôn đón vợ và con trai. Trần Châu hôm nay cũng ra Cục thuế vụ báo thuế, chưa thể về ngay được. Trên danh nghĩa họ mời phòng Tài vụ, nhưng thực tế người đi được chỉ có một mình Tuần Tuần.

Tuần Tuần vẫn chưa trả lời, nhìn qua cánh cửa đã thấy mấy khuôn mặt mỉm cười của các giám đốc kinh doanh đứng ngoài chờ tin. Trước những tình huống như vậy, trực

giác phụ nữ bao giờ cũng nhạy cảm, huống chi Tuần Tuần cũng là một người cả nghĩ và hay lo lắng hơn người. Tôn Nhất Phàm chưa tỏ rõ thái độ, nhưng Tuần Tuần có thể thông qua những câu thăm hỏi mỗi lần anh ta tới làm việc của cô, hoặc bàn tay đưa đồ cho cô, đã cảm thấy có điều khác thường. Anh ta có thiện cảm với cô, đó là điều phiền muộn và một điều phải hết sức tránh đối với một người luôn chú ý giữ mình như Tuần Tuần.

- Sao thế, không nể mặt an hem một chút a?

Tôn Nhất Phàm mỉm cười hỏi.

Tuần Tuần đang định làm ra vẻ rất bận, để rồi lấy lý do không thể đi được từ chối, thì Tôn Nhất Phàm đã nói trước:

- Việc báo cáo không đến nỗi gấp gáp thế đâu. Công việc là công việc, nghỉ ngơi là nghỉ ngơi, đi đi, mọi người đang chờ kìa.

- À vâng. Người đông mới vui, để tôi gọi điện cho chị Châu báo chị ấy tới chỗ nhà hàng, chắc công việc của chị ấy cũng sắp xong rồi.

Tuần Tuần nhấc điện thoại lên. Tôn Nhất Phàm khẽ cầm lấy điện thoại đặt về chỗ cũ, nói bình thản:

- Tôi đã gọi điện cho Trần Châu rồi, cô ấy bảo chúng ta cứ ăn đi, nếu đến được cô ấy nhất định sẽ đến.

Anh ta nói như vậy, nên Tuần Tuần không tiện gọi điện kiểm tra lại, đến lúc đó chị ta không đến thì đó sẽ là "vì công việc không cho phép" còn như anh ta gọi điện thật không thì chỉ có trời mới biết. Không lẽ sau khi việc xong rồi, Tuần Tuần có thể nhắc lại chuyện đó trước mặt Trần

Châu.

Đúng lúc Tuần Tuần đang không biết xử lý thế nào thì cánh cửa bên phòng Trì Trinh cũng mở ra, một tay anh ta cầm áo khoác, bước từ trong ra, đi về phía mấy người rồi chào và nói với Tôn Nhất Phàm:

- Nhất Phàm, hết giờ làm rồi a? Có muốn đi chơi bóng với tôi không?

- Hôm nay có chút việc mất rồi, để lần sau nhé Tổng giám đốc Trì.

Tôn Nhất Phàm nói.

Tuần Tuần tưởng rằng Trì Trinh còn có chiêu sau nữa, không ngờ anh ta chỉ mỉm cười, vẫy tay về phía mấy người rồi bước ra khỏi văn phòng, đầu không ngoảnh lại.

- Tôi chờ cô thu dọn đồ đạc.

Ánh mắt của Tôn Nhất Phàm lại nhìn về phía Tuần Tuần.

Tuần Tuần đang định mở miệng, thì một loạt tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên giải cứu cho cô, cô mở điện thoại ra xem, thì ra điện thoại của mẹ cô.

Bà hẹn con gái tan sở cùng đi ăn cơm và mua đồ, đây là lần đầu tiên kể từ khi giáo sư Tăng mất bà làm như vậy. Tìm lại sở thích, ra khỏi nhà, không biết đó có phải là dấu hiệu cho thấy tâm trạng của mẹ đã khá hơn chưa? Bất giác Tuần Tuần cũng cảm thấy vui vi, mua sắm đồ có thể xoa dịu vết thương trong lòng mẹ cô, ngoài ra, cú điện thoại này cũng giải cứu cho cô khỏi hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

- Xin lỗi giám đốc Tôn, mẹ tôi gọi điện có việc. Hơn nữa hôm nay cũng không đủ người, cảm ơn lòng tốt của các vị. Đợi lần sau chị Châu và anh Vương có mặt đầy đủ chúng ta cùng đi cũng chưa muôn.

Chương 18

Người ở lại mới thực sự là người yêu cô

Sau hơn một tháng đi làm, lần đầu tiên Tuần Tuần nhận được lương. Vì là đang trong thời gian thử việc nên việc trừ tiền thuế thu nhập số còn lại chẳng được như mong muốn. Nhưng vì đã ba năm cô chưa được sử dụng số tiền chính đáng thuộc về mình như vậy, do vậy dù chỉ một xu cô cũng rất coi trọng.

Cô mang tiền lương về nhà, đưa cho mẹ một nửa. Mẹ cô đang ngồi xem phim truyền hình, nhận được tiền từ tay cô, nét mặt cũng dịu hẳn đi, chậm rãi đếm xong rồi mới cất vào trong túi, sau cùng mới nói bằng giọng không vui:

- Con đi làm cả tháng trời mới kiếm được có ngần ấy thôi à? Nếu sớm biết như vậy sao lại còn làm như vậy. Con cũng biết đấy, bây giờ giá cả cái gì cũng đắt, đồng tiền chẳng còn mấy giá trị, nhìn thì không phải ít, nhưng đi tiêu mới thấy nó chẳng là gì, nếu phải trả tiền thuê nhà, trừ tiền ăn nữa thì không biết có đủ không…

Tuần Tuần nghe xong, suy nghĩ một lát, để lại một ít cần thiết cho sinh hoạt, chỗ còn lại đưa hết cho mẹ cô:

- Đủ hay không con cũng chỉ có ngần này.

Mẹ cô đáp:

- Thật ra mẹ cũng không có ý đòi tiền của con, dù con không đưa lấy một xu thì mẹ vẫn nuôi con lớn khôn. Đưa cho mẹ cũng để mẹ giữ hộ con mà thôi.

Tuần Tuần coi như nghe một câu nói đùa.

Tiền thuê nhà đã nộp hết nửa năm, từ đầu chí cuối đâu có qua tay mẹ, trừ khoản tiền trong những trường hợp không thể không dùng đến thì trong tay cô chẳng còn lại xu nào. Hôm nay, sau giờ làm việc, các đồng nghiệp có tiền lương liền rủ nhau đi hát, chỉ có Tuần Tuần là không tham gia. Vì chuyện này mà Trì Trinh đã chộp lấy cơ hội, châm chọc cô nói:

- Họa hoằn mới có một lần vui vẻ, thế mà cũng không moi được đồng nào trong khoản dành dưỡng lão, phòng thân của cô. Tuần Tuần cứ giả bộ như không nghe thấy.

Vừa tắm xong thì Tăng Dục gọi điện đến, hẹn cô ra ngoài ngồi một lát. Sở thích của hai người vốn rất khác , nếu không có chuyện gì cũng rất khó ngồi lâu cùng nhau được. Tuần Tuần hỏi, ngoài Tăng Dục ra còn có ai nữa không. Lúc đầu Tăng Dục nói có Liên Tuyền, nhưng có vẻ như đến chính cô cũng không cảm thấy những lời nói ấy có sức thuyết phục, nên sau đó nói thẳng ra là còn có một đồng nghiệp khác của Liên Tuyền ở đây.

Tuần Tuần đáp:

- Em cứ tưởng đó chỉ là căn bệnh của những phụ nữ đã lấy chồng như bọn em mới mắc phải, không ngờ chị cũng như vậy.

Tăng Dục cười đáp:

- Bây giờ cô cũng không còn là "người đã lấy chồng" gì nữa. Chẳng có ai định đứng ra lo chuyện hôn nhân cho cô đâu, nhưng dù sao đang độc thân thì cũng nên quen biết

thêm người khác, đừng nghĩ đến chuyện thành hay không thành, mà hãy nghĩ có thể sẽ là một cơ hội thêm một sự lựa chọn mà thôi.

Ly hôn với Tạ Bằng Ninh đã gần bốn tháng. Kể từ giờ phút hạ quyết tâm, Tuần Tuần không bao giờ nghĩ rằng giữa cô và Tạ Bằng Ninh có chuyện gương vỡ lại lành. Cũng như tình hình hiện tại, dù cô có muốn thì Tạ Bằng Ninh cũng chẳng như cô. Tuy chưa bao giờ nghĩ sẽ nhanh chóng tìm một gia đình mới vội như vậy, nhưng tự đáy lòng, cô biết rằng cuộc sống còn dài, sống cô đơn một mình đến già là điều không thể và cũng không phải là điều cô muốn, vì thế tái giá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nghe thấy có tiếng động ngoài cửa phòng, cô quay đầu lại, mẹ cô mặc một bộ váy rất đẹp lướt qua, bà đã mặc lại bộ đồ đi nhảy và hình như đang chuẩn bị ra khỏi cửa. Ngay cả đến những người già cũng biết rằng, cuộc sống cần phải bắt đầu lại, vậy thì vì sao cô phải ủ rũ sớm như vậy?

Tăng Dục nói, chị ấy đã hết lời khen ngợi cô trước mặt bạn của Liên Tuyền, vì thế bảo cô phải trang điểm cẩn thận một chút kẻo đến khi gặp mặt thấy không được như vậy Tăng Dục lại bẽ mặt với người ta. Tuần Tuần vội tới nơi hẹn với Tăng Dục. Khi cô vào thì mọi người đã có mặt đầy đủ, ngoài Liên Tuyền, người mà cô đã biết mặt, còn có một người đàn ông khác được Tăng Dục giới thiệu rất long trọng.

Người đồng nghiệp có vẻ lớn tuổi hơn Liên Tuyền, tuy không thật điển trai, nhưng nhìn cũng có vẻ nghiêm túc, điềm đạm, có sức cuốn hút của một người đàn ông đã thành đạt.

Anh ta đứng dậy kéo ghế cho Tuần Tuần, sau khi cô ngồi

xuống, Liên Tuyền giới thiệu đó là ông chủ cũ của anh ta, còn bây giờ thì là bạn cùng làm ăn, tên anh ta là Trương Vu Thành.

Trương Vu Thành là người thích nói, tư duy nhanh nhạy, hầu như chuyện gì anh ta cũng biết, nên nói một thôi một hồi. Có thể thấy ấn tượng của anh ta về Tiêu Tinh cũng tương đối tốt.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Liên Tuyền nhận thấy mình và Tăng Dục có lẽ nên rút lui vì vậy khẽ đập tay bạn gái nói:

- Chúng ta đi trước đi. Anh có chuyện này muốn nói riêng với em.

Tăng Dục vẫn còn đang mải tranh luận với Trương Vu Thành về việc trưng thu thuế bất động sản, nghe thấy Liên Tuyền nói thế mới như sực tỉnh, vội nói:

- Vâng, vâng

Tăng Dục cười tít mắt đứng lên cùng Liên Tuyền rời khỏi chỗ đó, trước khi đi còn nháy mắt với Tuần Tuần.

Nhìn theo hai người đó, Trương Vu Thành nói với Tuần Tuần:

- Tôi là người lạc hậu, vì thế thường không hiểu lắm về những chuyện này…. Theo tôi, họ hoàn toàn hợp nhau, chỉ là không hiểu vì sao lại cứ cố vạch ra ranh giới giữa hai người. Thực ra, giữa nam và nữ dù cả hai đều có sức hấp dẫn đối với nhau, nhưng không đi đến hôn nhân là chuyện bình thường, còn chuyện yêu nhau thực lòng và kết hôn là chuyện rất bình thường. tôi muốn thấy hai người đó mở rộng lòng và nói rõ với nhau một lần, như vậy chuyện sau

đó mới dễ hơn nhiều.

Tuần Tuần nói:

- Nhưng thường mở rộng lòng lại là chuyện khó khăn nhất.

- Điều cô nói cũng rất đúng.

Lúc ấy chưa đến tám giờ, còn tương đối sớm. Trương Vu Thành đề nghị thưởng thức trà ở quán bạn anh ta, Tuần Tuần không từ chối.

Vừa lên xe của Trương Vu Thành thì cô nhận được điện thoại, Trì Trinh vẫn không chịu từ bỏ, một mực khuyên cô tới dự buổi gặp mặt giữa các đồng nghiệp, anh ta nói đã nộp tiền của cô rồi, bảo cô mau tới.

Cô tắt điện thoại xong, Trương Vu Thành cười hỏi:

- Tôi không chiếm dụng quá nhiều thời gian của cô đấy chứ?

- Không đâu. Chỉ là đồng nghiệp thôi mà.

- Phải, sau giờ làm việc, thỉnh thoảng xả hơi một chút cũng là chuyện tốt, trước đây lúc nào tôi cũng trong trạng thái căng thẳng, lúc nào cũng nghĩ đợi công việc đi vào quỹ đạo sẽ hưởng thụ cũng chưa muộn. Ai ngờ, sự nghiệp thì có thể nói là thuận lợi, nhưng vợ tôi vì thấy tôi quá dồn tâm trí vào công việc, chán nản đã làm đơn ly hôn. Tôi cảm thấy cô là một người vợ rất tốt.

- Tôi….

Tuần Tuần không biết nên đáp lời như thế nào, nói rằng vì

chồng có người khác nên chia tay, hay là vì mình cô hành vi không đoan chính. Dường như cả hai điều đó đều đúng, nhưng lại cũng không đúng. Đúng lúc cô đang đắn đo, chuông điện thoại lại vang lên.

Trì Trinh nói:

- Triệu Tuần Tuần, gặp mặt đồng nghiệp cũng là một hoạt động tập thể của công ty, cô có biết điều đó không? Cô mà như thế….

Lần này Tuần Tuần không nhiều lời với anh ta nữa mà tắt ngay điện thoại, dù cô đã hình dung ra vẻ mặt tức giận của anh ta.

- Thực ra cũng không có quá nhiều nguyên nhân, sau một thời gian ở cùng nhau cảm thấy tình cảm không hợp, vì thế chúng tôi đã đi đến quyết định chia tay nhau.

Tuần Tuần nói với Trương Vu Thành.

- Vậy cô đã nghĩ tới việc tìm một người bạn đời khác như thế nào chưa?

- Đó nên là một người mang lại cho tôi cảm giác an toàn, không phải nơm nớp lo rằng ngày mai sẽ ra sao, thế là được.

Nói xong, cô bỗng thẩn người ra, thực ra Tạ Bằng Ninh cũng phải đã từng như vậy sao?

- Tôi hiểu, nghe nói nhà cô còn có mẹ, bố dượng thì vừa mới qua đời, đúng không.

- Đúng vậy, tôi …xin lỗi.

Tiếng chuông điện thoại một lần nữa lại vang lên quấy rầy cô, vì có người bên cạnh không tiện thể hiện sự bực mình, cô cố nén nói với người ở đầu dây bên kia:

- Thực sự lúc này tôi đang bận.

- Trần Châu say quá rồi, suýt chút nữa thì cô ấy nôn cả vào tôi đây này. Cô mau tới đây đi, nếu không thì ai đưa cô ấy về nhà bây giờ?

- Không lẽ bây giờ ở đó không còn ai nữa?

Trì Trinh đáp vẻ nôn nóng:

- Phụ nữ thì cô ấy chẳng ưa ai, còn nam giới thì lại sợ chuyện này chuyện nọ, cô không biết cô ấy uống rượu xong đáng sợ thế nào đâu. Tôi đã nói với cô ấy rằng cô sẽ tới, cô ấy mới yên tâm vào nhà vệ sinh để nôn. Nếu cô không tới, ngày mai tới văn phòng cô liệu đấy mà làm việc.

- Xem ra tối nay cô bận thực sự?

Trương Vu Thành cười nói.

Tuần Tuần tức giận nhìn chiếc điện thoại rồi đáp:

- Thực sự xin lỗi anh, một đồng nghiệp của tôi uống nhiều rượu quá, tôi phải tới đưa cô ấy về. Để ngày mai chúng ta đến uống trà của bạn anh nhé.

Trương Vu Thành thấy vậy cũng không nói gì, một mực không để cô xuống giữa đường mà hỏi địa điểm rồi quay đầu cho xe chạy tới nơi đó.

Khi tới nhà hàng đó, vừa đẩy cửa cánh xe, còn chưa kịp cảm ơn Trương Vu Thành thì Tuần Tuần đã nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu của người ấy đang đứng chờ ở cửa.

Trì Trinh bước đến gần, cúi xuống nhìn người trong xe:

- Chà, hèn gì nói rằng đang bận. Xe cũng đẹp đấy!

Nói rồi Trì Trinh chào Trương Vu Thành lúc đó đang ngồi ở ghế lái, nhìn Tuần Tuần bước xuống xe, miệng cứ tặc lưỡi:

- Nhìn cô kìa, cũng không uổng công bỏ ra chăm chút. Rõ ràng có thể là cô bé quàng khăn đỏ, thế mà vì sao lại cứ dùng cái bộ mặt của bà ngoại sói ra với tôi?

Tuần Tuần nói với Trương Vu Thành:

- Cám ơn anh. Tạm biệt. Lái xe cẩn thận nhé!

Trương Vu Thành cũng làm động tác tạm biệt nhưng xe vẫn chưa nổ máy, thì ra cánh tay của Trì Trinh không hiểu vô tình hay hữu ý vẫn cứ đặt ở cánh cửa chỗ ghế phụ.

- Đừng có nhỏ nhen như vậy, đến cả lời giới thiệu mà cũng không chịu nói à?

Trì Trinh nhìn Trương Vu Thành , quan sát sự biến đổi của anh ta, cười nói:

- Tiểu Triệu rất được hoan nghênh ở công ty chúng tối, lát nữa nếu giám đốc Tôn biết được, chắc chắn sẽ rất buồn.

Tuần Tuần chỉ mong sao Trương Vu Thành lấy lại phong độ, lái xe đi thẳng, tiện thể cho con người không biết tốt xấu này ngã theo một cái.

- Tiểu Triệu, cô nói xem, có đúng như vậy không?

Dù lúc này, Tuần Tuần vẫn cảm thấy nghẹn cổ vì hai tiếng "Tiểu Triệu". Cô nhìn Trì Trinh bằng vẻ mặt lạnh lùng, nhắc nhở:

- Những người bình thường chúng ta chỉ thêm từ "tiểu" trước tên người khác khi người ấy ít tuổi hơn mình. Nếu anh sinh sớm hơn mấy năm thì hãy gọi tôi như thế mới thích hợp.

Trì Trinh nói lớn không hề thấy ngượng:

- Đối với tôi, thì "tiểu" hay "đại" chẳng liên quan gì đến tuổi tác, còn nếu xét về chức vụ, cô là cấp dưới của tôi, tôi gọi cô là Tiểu Triệu thì cũng chẳng có gì là quá đáng.

- Tôi được, tổng giám đốc Trì, bây giờ anh có gì sai bảo?

- Cô đùng có tỏ vẻ không phục như vậy, chính cô là người nói muốn giữ mối quan hệ cấp trên và cấp dưới với tôi một cách bình thường đấy chứ.

Nói rồi, Trì Trinh lại cúi xuống nói với người trong xe một lần nữa:

- Anh đừng để ý, giữa tôi và cô ấy thực sự không còn gì nữa đâu. Bây giờ cấp phó của tôi là anh Tôn mới là người có tình cảm với cô ấy.

Tuần Tuần đanh mặt lại, cô thực sự không hiểu sao anh ta lại có thể dùng miệng lưỡi của mình làm cho sự việc rối tinh lên như vậy.

Trương Vu Thành nhướn mày lên vẻ khó hiểu:

- Ôi chà.

Trì Trinh quay đầu lại phía Tuần Tuần, mặt tỏ vẻ áy náy:

- Có phải tôi nói sai không? Không lẽ cô chưa nói cho anh ấy biết cô đã ly hôn như thế nào?

Tiêu Tinh hất mạnh bàn tay của Trì Trinh khỏi cánh cửa xe.

- Thực lòng rất xin lỗi anh. Tôi rất vui vì được làm quen với anh. Tạm biệt…. Tôi nghĩ có lẽ chúng ta chẳng cần phải gặp nhau nữa đâu.

Tuần Tuần nói với Trương Vu Thành.

Trương Vu Thành mỉm cười vẻ không hiểu, sau đó lắc đầu rồi từ từ lái xe đi. Anh ta là người từng trải, nhiều sự việc không cần nói ra cũng có thể hiểu được. Lúc này không nói gì và bỏ đi có lẽ là điều tốt nhất cho người phụ nữ mới gặp lần đầu nhưng để lại cho anh ấn tượng tốt như vậy.

- Cô đừng tỏ vẻ như vậy nữa đi, cứ như thể là tôi vừa phá một cuộc nhân duyên rất tốt không bằng. chẳng qua cũng chỉ là gặp mặt, không lẽ như vậy mà cô cho rằng người ta sẽ cưới cô sao?

Trần Châu đang ở đâu?

Tuần Tuần vẫn giữ vẻ mặt đanh lại, cố kiềm chế mình và hỏi thẳng vào việc chính.

- Tôi bảo Tôn Nhất Phàm đích thân đưa cô ta về rồi.

Trì Trinh đáp với vẻ nhẹ nhõm:

- Nếu đã gọi một tiếng chị Châu, thì cũng phải tạo cho chị ta một cơ hội để hoàn thành việc tốt, đúng không? …. Sao, tôi không cẩn thận nên cũng phá đám cô rồi phải không?

Tuần Tuần không nói gì, hơi thở gấp gáp. Cô biết, nếu bây giờ mà nổi giận thì đúng như mong muốn của anh ta, dù có chết cô cũng không để anh ta thỏa mãn.

Cô chậm rãi nói với Trì Trinh:

- Anh tưởng anh làm như vậy là hay lắm à? Tôi nhắc lại lần nữa với anh, anh càng làm như vậy thì tôi lại càng không thể ở bên anh. Bây giờ tôi rất ghét anh, anh nghe cho rõ nhé, không phải là hận mà là ghét! Giống như một con sâu, dù có dẫm chết anh tôi cũng còn sợ bẩn giày của mình.

Trì Trinh tiến tới túm lấy tay của Tuần Tuần thì bị cô gạt mạnh ra, vẻ căm ghét trên nét mặt của cô khiến anh không thể chịu đựng được, anh đưa tay chỉ về phía người vừa rời đi, lớn tiếng nói:

- Cô đi đi, đi đi! Cô tưởng rằng những người dễ hợp dễ tan với cô là có phong độ lắm hả? Đó chỉ là giả dối! Tôi nói cho cô biết, sẽ có một ngày cô sẽ rõ, những kẻ ngốc chấp nhận lãng phí thời gian để ở lại bên cô, chấp nhận việc bày tỏ tình cảm bằng những trận cãi nhau với cô mới là người thực sự yêu cô!

Về đến nhà rồi mà Tuần Tuần vẫn cảm thấy tức giận. Mẹ cô bước ra, ngạc nhiên nhìn con gái:

- Mẹ tưởng con đi hẹn hò rồi, sao trông con giống ông bố đã chết của con thế?

Đôi khuyên tai của mẹ cô giờ thay bằng một đôi mới sáng hơn.

Tuần Tuần ném chiếc túi xuống ghế:

- Con xin mẹ tôn trọng chuyện riêng tư của con một chút, không thể vì một đôi khuyên tai, mấy câu nịnh nọt để rồi bán con vội như thế, được không?

- Mẹ không hiểu là con đang nói gì?

Mẹ cô không thừa nhận, nhưng vẻ mặt đã chứng tỏ điều đó:

- Đừng nói là mẹ chưa từng làm thế, mà cứ cho là mẹ đã làm đi thì tất cả cũng chỉ vì mong điều tốt cho con, không lẽ mẹ lại hại con?

- Mẹ đẩy con về phía Trì Trinh có gì khác hại con.

- Cậu ta muốn hại con à? Người ta có thời gian làm việc gì mà chẳng được, việc gì mà phải hại con. Con có hàng đống tiền à, hay là đẹp như tiên sa?

Trong lúc tranh cãi, mẹ của Tuần Tuần thỉnh thoảng lại gạt những sợi tóc dài ở cổ, và Tuần Tuần đã nhìn thấy, trên cổ tay trắng nõn nà của bà giờ đã thêm một chiếc vòng tay bạc nặng trịch và sáng lấp lánh.

Chờ một lát, không thấy con gái nói gì thêm, mẹ Tuần Tuần ngồi xuống bên cạnh cô, khoe ngay món đồ mới của mình:

- Con nhìn thấy chưa? Mẹ đoán con cũng không biết phân biệt đâu, đây là chiếc vòng được làm từ đời nhà Thanh đấy,

có hàng ngàn năm tuổi rồi, là đồ cổ đấy!

Tuần Tuần nhìn chiếc vòng rồi lại nhìn mẹ:

- Ai nói với mẹ như thế?

- Chu Thụy Sinh, là ông cậu họ của Trì Trinh ấy. Con người ông ta cũng rất thú vị, vừa giàu có lại vừa hào phóng, chiếc vòng này còn đắt hơn cả Chu Đại Phúc, Tạ Thụy Lân và Chu Thụy Sinh gộp lại,

- Hôm nay mẹ đi nhảy với ông ta à?

- Ừ, ông ta nhảy cũng rất đẹp….

Mẹ Tuần Tuần cảm thấy sự nghi ngờ trong câu chất vấn của con gái, nói với vẻ không vui:

- Con nói vậy là có ý gì thế? Không lẽ mẹ già rồi thì ngay cả chuyện kết bạn cũng không được? Góa phụ thì không được đi nhảy với những người bạn bình thường à?

- Con không nói vậy!

Tuần Tuần quyết định không tranh cãi nữa mà muốn tìm một nơi thật yên tĩnh để suy nghĩ. Cô bước vào phòng mình, đóng cửa và ở lại trong đó:

- Con chỉ muốn nói một điều, kể từ khi sáng lập đến nay, triều nhà Thanh cũng chưa đầy năm trăm năm. Con không nói bạn mới của mẹ lừa gạt mẹ, còn chiếc vòng mấy ngàn năm thì chắc là ông ta đã phải vượt thời gian chuẩn bị cho mẹ. À, phải rồi, mấy ngàn năm trước người ta cũng không gọi cái đó là vòng đâu, mà gọi là cái kiềng.

Tuần Tuần tắm qua quýt lại lần nữa, cô nhắm mắt để mặc cho nước tràn trên mặt nhưng không hiểu sao trước mắt cô vẫn hiện lên khuôn mặt đáng ghét của Trì Trinh. Anh ta đã tốn tâm sức, lãng phí thời gian, lãng phí tiền bạc là để khiến cho cuộc sống của cô luôn bất ổn như thế này sao?

Khi tiếng chuông điện thoại kêu lên một lần nữa, Tiêu Tinh chỉ mong sao ném nó trở lại với triều Thanh cách đây mấy ngàn năm. May sao khi cô đưa mắt liếc qua, thì ra đây là điện thoại của Tăng Dục.lẽ ra giờ này chị ấy đang đắm chìm trong giấc mộng êm dịu rồi chứ, sao lại nhớ ra điện cho mình thế này?

Tuần Tuần đoán, chắc là Tăng Dục muốn hỏi " tiến triển" của cô và Trương Vu Thành như thế nào đây. Tuần Tuần thầm kêu lên trong lòng, rồi mở máy thì lại nghe thấy một tiếng thở dài to hơn.

- Ngay đến cả anh ấy cũng sắp rời khỏi rồi, không lẽ tôi là ngôi sao xấu?

- Ai sắp đi? Liên Tuyền ư?

Thì ra Liên Tuyền đưa Tăng Dục đi trước không chỉ vì tạo điều kiện cho đôi nam nữ mới gặp lần đầu, mà anh thực sự có chuyện muốn nói với Tăng Dục, đó làn chuyện anh sắp được điều tới một văn phòng làm việc ở tỉnh khác, điều đó cũng có nghĩa là "mối quan hệ hợp tác" giữa Tăng Dục và Liên Tuyền không thể không đi đến hồi kết.

- Chắc là kiếp trước tôi có thù hận với ông tơ bà nguyệt.

Tăng Dục nói với giọng ủ rũ.

- Chị cũng đâu có ý định lấy anh ấy, đừng có trách oan ông

tơ bà nguyệt.

Tuần Tuần nói:

- Nếu không muốn anh ấy đi thì giữ anh ấy ở lại. Chị là người phụ nữ của công việc và thời đại mới cơ mà, một chút chuyện ấy mà cũng không có đủ can đảm à?

- Vấn đề là tôi lấy tư cách gì giữ anh ấy lại? Tôi không phải là người yêu anh ấy, không lẽ lại nói: anh đừng đi, em không muốn đúng một cái phải đổi sang nơi khác?

- Chị tự vác đá đập vào chân rồi. Ai bảo lúc đầu cứ một mực đòi chỉ nói đến chuyện quan hệ, không nói tới chuyện khác. Thế thái độ của anh ấy như thế nào?

- Anh ấy hỏi tôi có muốn đi cùng với anh ấy không…

Tuần Tuần ngây người ra. Nếu nói về tình cảm tiêng tư, cô không muốn để Tăng Dục rời khỏi đây, nếu chị ấy đi rồi thì cô sẽ chẳng còn ai làm bạn tâm sự nữa. Nhưng dù vậy cô vẫn khuyên:

- Nếu không muốn rời xa thì hãy theo anh ấy đi. Bố đã không còn nữa, thực ra nơi này cũng chẳng còn gì đáng lưu luyến với chị.

Tăng Dục than thở:

- Nói ra không sợ cô cười, lúc ấy tôi cũng nghĩ rằng theo anh ấy đi. Nhưng ý nghĩ ấy chỉ diễn ra trong mấy giây thôi thì anh ấy đã bảo tôi, đấy là anh ấy nói đùa, anh ấy còn nói, tôi không cần thiết vì anh ấy mà vứt bỏ cuộc sống và công việc đang có. May mà lúc đó tôi kịp thời nói rằng, quan hệ giữa hai chúng ta chưa đến mức ấy, chứ nếu không thì

không biết giấu mặt vào đâu được. Lúc này tôi như đang treo lơ lửng ở trên không, cũng định buông mình xuống nhưng còn phải xem người ta có chịu đón không đã.

- Chị hãy nhắm mắt rồi buông mình xuống đi, hoặc là để anh ấy đón, hoặc là chịu chết, như thế nhất định sẽ dễ chịu hơn tình trạng bây giờ.

- Cô nói mới nhẹ nhàng làm sao. Đổi lại là cô, cô có dám làm như thế không?

- Em là phụ nữ đã ly hôn kém may mắn, tất nhiên là không dám.

- Thực ra tôi cũng chỉ mới nghĩ vậy thôi, chứ nếu anh ấy mang tôi đi thật thì tôi cũng không biết liệu mình có cất bước nổi hay không. Dù sao thì bây giờ cũng chưa ai nói là chấm hết, chẳng qua chỉ cần một tấm vé máy bay là giải quyết được ngay thôi. Muốn cảm giác càng tuyệt hơn thì cũng nên cách xa nhau. Suýt nữa thì quên, sau đó giữa cô và đồng nghiệp của anh ấy như thế nào?

- Hỏng rồi!

Tuần Tuần đáp một cách vắn tắt.

Tuần Tuần bật cười:

- Em thu lại lời nói ban nãy. Em không phải là ngôi sao cô đơn, cho dù có đơn độc trong vũ trụ thì bên cạnh em còn có một tinh cầu cũng kém may mắn hơn em. Hơn nữa, tiềm lực của tinh cầu ấy còn kém may mắn hơn em…

Chương 19

Ai cũng có bí mật

Ngày hôm sau, khi ngủ dậy, Tuần Tuần nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề có nên tiếp tục đi làm ở Nghiêu Khai nữa hay không. Kết luận cuối cùng là, tại sao lại không? Người sai không phải là cô, nếu muốn thể hiện sự kiên quyết của mình thì ngay từ đàu đã không nên tới đó, mà đã đến rồi thì cần phải chuẩn bị tốt để đối phó với mọi rủi ro. Bây giờ, một tháng thử việc đã qua, cứ cho là Trì Trinh tức giận với cô và buộc cô nghỉ việc thì cũng sẽ phải bồi thường xứng đáng theo quy định.

Lãng phí mất một khoảng thời gian bởi câu hỏi "đi hay không đi", Tuần Tuần vội đến nơi làm việc. Lúc ấy cũng là giờ cao điểm mọi người cùng đến nhiệm sở nên thang máy đông nghịt, vì thế đến khi cô xuất hiện ở cửa của công ty thì chiếc kim đồng hồ trên quầy chỉ đúng tám giờ hai mươi chín phút năm nhăm giây. Tuần Tuần thở phào một cái đưa tay lên máy chấm công. Đúng lúc đó thì một giọng nói vang lên bên tai cô:

- Cẩn thận…

Là tín đồ của phương châm sống "sống trong lo phiền, chết trong vui vẻ", Tuần Tuần bất giác nhìn xuống chân. Cô vẫn đứng yên ổn trên mặt đất, dưới chân sàn nhà màu trắng đục bóng loáng, thì chẳng có gì nữa. Tuy nhiên, trong lúc cô mải cúi đầu xuống ngẩng đầu lên, thời gian vẫn không dừng lại, đúng lúc cô quay trở lại với máy chấm công thì đã là tám giờ ba mươi phút ba giây.

- …Đến muộn rồi!

Kẻ làm cho cô quá thời gian chấm công tiếp tục nói nốt phần còn lại của câu trước, chỉ có điều ngữ điệu của nửa câu ấy có đầy vẻ nuối tiếc.

- Vừa rồi tôi đã nhắc cô cẩn thận kẻo đến muộn. Nhưng đáng tiếc cô vẫn đến muộn.

Trì Trinh bê một tách caffe đứng gần đó, mặt không biểu lộ gì.

- Triệu Tuần Tuần, đây là lần thứ hai cô đi muộn trong tháng, tôi hi vọng cô sẽ nâng cao khái niệm về thời gian. Không lẽ mức phạt của công ty còn quá nhẹ, không đủ cho cô ghi nhớ?

Tuần Tuần đứng im một lúc, rồi móc túi tìm một tờ năm mươi tệ.

Chu Thụy Sinh và các đồng nghiệp khác cũng đều ngó ra xem ai là người không may mắn thì chỉ thấy có một mình Tuần Tuần. Ông ta ngây người ra một lúc, rồi bước đến dàn hòa.

- Tôi thấy lần này xí xóa, vì một chân cô ấy đã đặt vào cửa của công ty rồi.

Vẻ mặt Trì Trinh đầy vẻ chế giễu:

- Thì ra ông quản lý nhân sự của công ty như thế hả? Thảo nào mà từ trên xuống dưới chẳng có ai ra gì. Vô tổ chức vô kỷ luật! Chỉ cần đặt một chân vào cửa công ty là được rồi à? Còn một chân khác không phải là chân của cô ta? Chuyện đùa à. Nếu sau này mà còn để tôi nhìn thấy tình

trạng kỉ luật lỏng lẻo như thế này nữa thì người đầu tiên chịu phạt sẽ là ông đấy!

Chu Thụy Sinh chỉ còn biết gật đầu chấp nhận.

Lúc đó Tuần Tuần đã tìm được tờ năm mươi tệ, cúi đầu đưa cho người đang lên cơn giận dữ:

- Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không như thế nữa.

Trì Trinh không đưa tay nhận, Chu Thụy Sinh không hiểu giữa hai người này có chuyện gì nên cũng không dám manh động. Bàn tay của Tuần Tuần thì vẫn cầm tờ tiền đưa về phía trước, cuối cùng Tôn Nhất Phàm đành đưa tay cầm lấy, cười nói:

- Được rồi, dù sao thì số tiền này cũng sẽ được sung vào quỹ chung để liên hoan. Tuần Tuần, đã hai lần cô phải móc hầu bao rồi đấy, lần sau có hoạt động gì thì đừng có tìm lý do để từ chối nhé!

Khi tới phòng tài vụ, một chuyện khiến cô ngạc nhiên đã xảy ra, Trần Châu cũng không đến đúng giờ. Nhìn thấy anh Vương đi tìm Trì Trinh để xin chữ ký, Tôn Nhất Phàm khẽ an ủi Tuần Tuần:

- Không liên quan gì đến cô đâu, có những người bình thường chẳng có việc gì để làm nên đành nhân những cơ hội như thế này để thể hiện cái oai của mình mà thôi. Cô đừng để bụng làm gì.

Tuần Tuần hơi ngạc nhiên trước những lời nói đó của Tôn Nhất Phàm, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt đáp:

- Không sao, đều là do tôi cả. Nếu tôi tới sớm hơn một chút

thì đã chẳng có chuyện gì rồi.

Nói xong, Tuần Tuần phát hiện ra Tôn Nhất Phàm cứ mỉm cười nhìn cô, khiến cô không biết làm gì đành cúi đầu xuống tránh ánh nhìn đó.

- Cô đúng là một phụ nữ rất hiểu phải làm thế nào.

Anh ta nói.

Đúng lúc đó thì có tiếng cãi nhau từ ngoài cửa vọng vào. Thì ra, bị Trì Trinh quở trách, Chu Thụy Sinh quyết định làm thật tốt công việc của mình, cứ đứng ở gần cửa xem còn ai đến muộn nữa không để răn đe người khác. Kết quả là gặp đúng Trần Châu đang vội vã bước vào.

Trần Châu cậy là người cũ nên không chịu nộp phạt ngay tại chỗ, thế là lời qua tiếng lại với Chu Thụy Sinh.

Tôn Nhất Phàm nghe thấy tiếng ồn bước ra thì nhìn thấy, Trần Châu mặt đỏ bừng bừng, đột nhiên chấm dứt những lời khó nghe với Chu Thụy Sinh và lôi ngay tờ một trăm ra để lên mặt bàn:

- Anh nhìn cho rõ nhé, tôi nộp cho cả lần sau nữa đấy.

- Đúng là không còn phép tắc gì nữa. Tổng Giám Đốc Trì Trinh nói rất đúng, các người đúng là coi thường kỷ luật, làm việc lơ là, phải chấn chỉnh ngay mới được!

Khuôn mặt trắng trẻo của Chu Thụy Sinh cũng đỏ bừng lên.

- Nếu có giỏi thì anh gọi Trì Trinh ra thu tiền này đi, chuyện của tôi không đến lần anh lo!

Cơn tức giận của Trần Châu lại nổi lên.

- Đừng có tưởng các người là do Tổng bộ cử xuống hoặc là người cũ mà không ai dám làm gì đâu nhé!

- Anh…

Trần Châu định nói lại thì bỗng nhìn thấy Trì Trinh đang đứng ở cửa phòng nhìn ra.

- Nếu muốn cãi nhau thì cút ra ngoài mà cãi, nếu không muốn làm ở đây nữa thì đi hết cả đi!

Anh ta nói và vẻ mặt rất lạnh lùng.

Sau câu nói đó của Trì Trinh thì văn phòng mới trở lại yên ắng.

Suốt cả buổi sáng, Tuần Tuần phát hiện ra Trần Châu có vẻ rất không bình thường, cô đưa bản báo cáo chỉ tiêu cho Trần Châu, Trần Châu đóng dấu xong đưa lại cho cô, nhưng con dấu trên đó bị đóng lệch và rất không rõ ràng.

Nhân lúc không có ai, Tuần Tuần hỏi với giọng lo lắng:

- Chị Châu, hôm nay chị không sao chứ?

Cô tưởng rằng Trần Châu cảm thấy tự ái vì bị Trì Trinh mắng sáng nay. Không ngờ Trần Châu nhìn vào máy tính, thẫn thờ một lát rồi thốt lên:

- Không sao. Tôi vừa mới đăng ký gia nhập ở trang kết bạn trên mạng. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ đi gặp mặt.

Chuyện này….có vẻ không liên quan nhiều đến chuyện đi

muộn sáng nay. Tuần Tuần chợt nhớ, tối hôm qua Trì Trinh nói rằng, Tôn Nhất Phàm đã đưa Trần Châu về, cô nghi ngờ tối qua giữa hai người thực sự đã xảy ra chuyện gì đó, khiến cho con người tình cảm xâu sắc như Trần Châu quyết định lên mạng tìm bạn. Xem ra tổn thương mà cô ấy chịu không hề nhỏ chút nào.

- Tôi có thể hỏi vì sao được không?

Tuần Tuần cẩn trọng dò hỏi.

Trần Châu di chuyển chiếc ghế xoay của mình đến bên cạnh bạn của Tuần Tuần, rồi phủ phục xuống bàn và đấm lên mặt bàn vẻ đau đớn.

- Tuần Tuần, cô có biết không, tôi không thể nào sống tiếp được nữa. Tôi nói cho cô biết một bí mật nhé, thực ra trước nay tôi luôn…..luôn có tình cảm với Tôn Nhất Phàm!

Trước "bí mật" lớn mà hầu hết người trong công ty đều biết, Tuần Tuần không thể giả bộ quá ngạc nhiên được, nên chỉ đáp lại bằng một tiếng:

- Ồ.

- Nhưng giữa anh ấy và tôi đã hết rồi!

- Hai người… đã bắt đầu rồi à?

- Suỵt….

Trần Châu hạ giọng, đắn đo một chút rồi mới quyết định nói ra:

- Tôi chỉ nói với một mình cô thôi, cô phải giữ bí mật này

cho tôi tới lúc chết đấy!

Tuần Tuần thấy trong lòng đầy áp lực, nhưng cũng chì dám "Ồ" một lần nữa.

- Tối hôm qua tối uống mấy ly rượu, anh ấy bỗng đề nghị đưa tôi về nhà. Cô không biết đâu, người tôi lúc đó cuống hết cả lên… nhưng lúc đó tôi buồn nôn kinh khủng. Sau khi về đến nhà, tôi chỉ nhớ rằng anh ấy đặt tôi lên giường, tôi nằm một lúc thì rất buồn đi tiểu nên dậy đi vào nhà vệ sinh, nhưng đúng lúc tôi chuẩn bị xả van nước thì phát hiện ra anh ấy đứng ngay trước mặt tôi.

- Anh ấy cũng ở trong nhà vệ sinha f?

Tuần Tuần há miệng.

- Không phải, nếu thế thì đã tốt. Trần Châu tỏ ra rất đau khổ. Tôi vừa nhìn thấy anh ta, lập tức gần như tỉnh rượu, lúc đó tôi mới biết, vị trí tôi đứng không phải nhà vệ sinh, mà là trước salong trong phòng khác, chiếc thảm bên cạnh ướt một mảng lớn….

Tuần Tuần lại thấy hoài nghi bản thân mình, chẳng hẳn cô phải là người rất chậm mồm, vì vậy mỗi khi người bên cạnh gặp phải chuyện đau buồn, thì cô cứ thót ruột lại mà không làm sao tìm được lời lẽ thích hợp để an ủi, thế nên cô chỉ còn biết im lặng.

Sau lần ấy, Trần Châu bắt đầu đi hẹn với những người bạn trai quen qua mạng. Tuần Tuần cũng không biết chị ta có gặp người thích hợp hay không, bởi vì sắp tết rồi, còn có bao nhiêu việc bận rộn đang chờ.

Theo yêu cầu của Trì Trinh, văn phòng thực hiện một đợt

chấn chỉnh tác phong làm việc. Nếu trong một tháng mà vi phạm quy định của công ty hai lần thì sẽ bị hạ một bậc lương, nếu còn vi phạm lần nữa thì cuốn gói rời khỏi \. Trong một thời gian, những chuyện bàn tán, nói chuyện trong giờ làm việc…gần như biến mất, chuyện dùng xe công, thanh toán tiền công tác phí cũng trở nên nghiêm túc hẳn. Tuần Tuần là người từng có tiền sự vì thế càng thận trọng hơn, dù là trong công việc hay trong sinh hoạt hàng ngày ở công ty, vì thế Trì Trinh không túm được tóc cô thêm một lần nào nữa. Chỉ khổ cho Tôn Nhất Phàm, người không quen với việc kiểm tra chế độ chuyên cần của các nhân viên marketing, thì bây giờ không những phải đến công ty báo cáo đúng giờ, mà mỗi lần thanh toán tiền công tác phí hay tạm ứng một khoản nào đó cũng không dễ dàng như trước nữa.

Tuy nhiên, Tôn Nhất Phàm không có vẻ gì là khổ sở trước chính sách mới của sếp trẻ. Ngược lại, anh càng có nhiều cơ hội để tâm và chú ý đến Tuần Tuần, số lần hai người chạm mặt nhau không biết do vô tình hay có sự sắp đặt nào đó mà nhiều hơn hẳn. Trên đường đi làm về, Tuần Tuần rất hay gặp anh ta "về cùng đường", còn khi ở công ty nếu chào nhau khi gặp mặt mà cô vô tình ngẩng đầu lên thì thế nào cô cũng gặp ánh mắt anh ta nhìn mình. Do chính sách mới nên sự đụng chạm giữa bộ phận tiêu thụ và bộ phận tài vụ cũng tăng lên, anh ta thường giúp cô hóa giải một cách phù hợp. Trước những việc làm đó Tuần Tuần thấy rất khó xử, nếu có thể tránh được thì tránh, nếu thực sự không tránh được thì đành phải giả bộ hồ đồ.

Tuần Tuần rất hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình ở công ty. Mặc dù sau lần cãi nhau hôm ấy, Trì Trinh tỏ thái độ không thèm đếm xỉa gì đến Tuần Tuần nữa, nhưng anh ta nhìn thoáng qua thì tưởng là một người giải quyết sự việc theo trạng thái tinh thần, nhưng thực tế lại là người rất khó

lường. Tuần Tuần không muốn khơi ra bất cứ chuyện gì. So với tình cảm không thể xác định được đối với Tôn Nhất Phàm, cô càng coi trọng bát cơm mình hơn, huống chi còn có cả sự đố kỵ của Trần Châu nữa.

Mẹ của Tuần Tuần thấy hơi lạ trước sự vắng bóng đột ngột của Trì Trinh bên cạnh con gái. Bà đã hỏi Tuần Tuần mấy lần nhưng không có câu trả lời nào làm bà vừa lòng, vì vậy cũng đành buông xuôi. Lúc này, bà không có nhiều thời gian mà nghĩ tới chuyện đại sự của con gái, việc trở lại sàn nhảy đã mang lại cho bà niềm vui và sức sống mới, dường như bà đã dần thoát ra khỏi bóng đen của chuyện mất chồng, ngày nào bà cũng trang điểm, ăn mặc thật đẹp rồi đến chỗ hẹn với "bạn nhảy".

Tuần Tuần đoán, bạn nhảy mới của mẹ có lẽ là Chu Thụy Sinh. Trong thời gian này, cô cũng đã nhiều lần bắt gặp Chu Thụy Sinh vừa đánh nhịp chân, vừa ngân nga hát ở chỗ uống nước. Mẹ cô cũng thường buột miệng khen kỹ năng nhảy của Chu Thụy Sinh trước mặt con gái.

Thực ra, Tuần Tuần thấy hơi lo ngại trước sự thật là khoảng cách giữa mẹ cô và Chu Thụy Sinh mỗi ngày một gần. Không phải cô phản đối việc mẹ mình đi tìm niềm vui mới, Chu Thụy Sinh cũng tỏ ra là một người rất tốt và rất quan tâm đến cô, nhưng cô không thích sự quá khéo léo và từng trải của ông ta. Trong mắt ông ta có cái gì rất "nổi" và điều đó khiến cô cảm thấy không yên tâm.

Nhưng dù cho cảm giác của Tuần Tuần như thế nào thì sự việc không phải cứ cô nói là xong, chỉ cần cô tỏ ý lo lắng về mối quan hệ của mẹ mình và Chu Thụy Sinh là mẹ cô lập tức nổi cơn lôi đình, thêm vào đó quan hệ của cô và Trì Trinh xấu đi, nếu muốn biết thêm thông tin gì về Chu Thụy Sinh thì cũng chỉ là ảo tưởng. Cô chỉ còn biết nhìn mẹ hớn

hở ra khỏi cửa như một đứa trẻ, rồi mang theo nụ cười mãn nguyện trở về dưới ánh trăng.

Trước thời gian nghỉ tết một tuần, công ti tổ chức hội nghị cuối năm, nhưng cũng chỉ là mời mọi người ăn một bữa cơm và tổ chức một vài hoạt động khen thưởng. Tuy vậy, mọi người cũng vừa trải qua một phen bận rộn, tinh thần đang căng thẳng được gặp cơ hội thoải mái nên mặc dù buổi sáng hôm ấy theo lịch vẫn phải làm việc nhưng trong công ty cũng vắng đi một số người. Tuần Tuần vừa bước chân vào phòng làm việc thì nhận được điện thoại của Tôn Nhất Phàm, nói rằng có một số vấn đề về số tiền bán hàng sau tết cần trực tiếp hỏi cô, bảo cô tới phòng làm việc của anh ta một lúc.

Khi Tuần Tuần gõ cửa bước vào phòng của Tôn Nhất Phàm thì anh ta đang bận, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, anh ta vội mời cô vào và đóng cửa lại. Tuần Tuần không hiểu anh ta định làm gì nên tỏ ý lo ngại. Tôn Nhất Phàm lấy từ ngăn kéo ra một hộp sữa và một miếng bánh gato.

- Hôm nay em lại không ăn sáng đúng không?

Anh ta ra hiệu bảo Tuần Tuần mang chỗ đồ ăn đó đi.

Mấy hôm trước, khi cùng ăn cơm với các đồng nghiệp, trong lúc mọi người nói chuyện rất vui vẻ thì Tuần Tuần không nói gì mà chỉ chú ý vào việc ăn, Tôn Nhất Phàm hỏi cô sao cô có vẻ đói dữ thế, Tuần Tuần tiện mồm trả lời vì không ăn sáng. Không ngờ anh ta nhớ chuyện đó, đi làm ngày hôm sau lập tức mang trứng gà và sữa cho cô. Vì ngại trước mặt mọi người, hơn nữa quy định của công ty là cấm ăn uống trong giờ làm việc, nếu vi phạm sẽ bị phạt, vì vậy cô đã từ chối khéo. Lần này anh ta lại nghĩ ra cách khác, đó là gọi cô tới phòng làm việc của mình.

- Cô không phải ngại với tôi, mau ăn đi rồi về làm việc. Yên tâm, ở trong phòng của tôi không sao đâu. Trì Trinh cũng không mấy khi đặt chân vào đây.

- Nhưng sáng nay tôi đã ăn rồi.

- Vậy thfi coi như giúp tôi đi, đừng khiến tôi cảm thấy mình bị từ chối đến cùng như vậy. Ăn một vài miếng thôi cũng được.

Tôn Nhất Phàm dịu dàng nói.

Biểu hiện ấy của anh ta khiến Tuần Tuần không còn biết nói gì nữa, cô đành cầm lấy chiếc bánh và hộp sữa, ngồi xuống sa lông đối diện với bàn làm việc rồi ăn với tốc độ nhanh nhất có thể. Tôn Nhất Phàm nhìn thấy cô cầm ống hút cắm vào hộp sữa, mặt nở một nụ cười, rồi tiếp tục cúi đầu chuẩn bị tư liệu cho hội nghị tổng kết cuối năm.

Lúc đó, nếu nói Tuần Tuần không cảm thấy một chút rung động nào thì là nói dối. Lý do trong lòng để cô từ chối Tôn Nhất Phàm, một là vì Trì Trinh, hai là vì Trần Châu. Suy cho cùng thì đó là vì cô cần giữ một nơi làm việc. Nhưng gạt bỏ những lý do đó thì cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều về cảm giác của cô đối với Tôn Nhất Phàm như thế nào, cô chỉ biết rằng mình không gạt bỏ anh ta. Giữa thế giới đông đúc này, chỉ cần trong phạm vi cảm thấy an toàn, cô rất ít khi gạt bỏ một ai đó, trừ một số ít người mà bản năng mách bảo cô đó là người nguy hiểm.

Phòng làm việc của Tôn Nhất Phàm chỉ cách phòng làm việc của Trì Trinh một bức tường, tấm kính ngăn cách trong suốt đã được che thêm bằng một tấm rèm lật. Tuần Tuần ngồi bên cạnh đó, bỗng nhiên cô đưa tay lật một lá rèm ngó

nhìn sang người đang ngồi phía bên kia.

Trong lòng Tuần Tuần luôn có một câu hỏi, con người thực sự của Trì Trinh là như thế nào? Khinh mạn, phóng khoáng, không biết sợ trời đất gì, hơi láu cá, thâm nho, gay gắt, chân thành…rốt cuộc thì nét tính cách nào là của anh ta? Còn lúc này cô chỉ nhìn thấy bàn tay của Trì Trinh đang liên tiếp lật giở đống tài liệu.

- Tôi đã nói rồi, cô cứ yên tâm đi. Tấm rèm này lúc thường luôn hạ xuống, tôi nghĩ anh ta chưa hẳn lúc nào cũng muốn nhìn thấy tôi đâu.

Tuần Tuần giật thót người, cô không để ý chuyện Tôn Nhất Phàm đã rời bàn làm việc tới đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

- Sao lại nói như vậy?

Cô hỏi Tôn Nhất Phàm.

- Đổi lại cô thì chắc cô cũng chẳng muốn thấy người thất thế của lớp tiền bối trước mặt mình, đúng không? Vì nó nhắc cô rằng, vị trí mà cô đang ngồi được hưởng từ thành quả của người khác.

- Anh nghĩ như thế à?

- Đúng thế, tôi thật sự rất coi thường cái vẻ công tử của anh ta. Ngoài việc là người may mắn ra thì anh ta có cái gì nào? Nhưng tôi cũng phải thừa nhận, Nghiêu Khai trước đây đã không còn là Nghiêu Khai của những năm trước nữa. Trước hết, chưa nói tới Trì Trinh, tổng bộ phải cử một chủ quản bộ phận tài vụ xuống đây có nghĩa là họ đã không còn tin tưởng ở chúng tôi, Tuần Tuần, cô vào muộn, những chuyện này không liên quan gì tới cô, nhưng nếu có một

ngày tôi rời khỏi đây, liệu cô có đi cùng tôi không?

- Anh muốn ra đi à?

- Đó là chuyện chẳng sớm thì muộn, tôi chỉ muốn biết cô có đi cùng tôi không?

Ý của Tôn Nhất Phàm đã quá rõ, chỉ muốn một câu trả lời ở cô. Anh ra ngồi bên cạnh Tuần Tuần, nét mặt cương nghị, ánh mắt dịu dàng. ở một góc độ nào đó, Tôn Nhất Phàm có những điểm rất giống Tạ Bằng Ninh là mẫu đàn ông mà từ trong tiềm thức cô muốn gửi gắm, tin tưởng. Mặc dù cuộc hôn nhân của cô và Tạ Bằng Ninh đã thất bại, nhưng cho đến giờ phút này cô vẫn không nghĩ anh là người xấu, mà ngược lại, anh ta là một người chồng rất tốt. Có quá nhiều nhân tố khiến cô và anh ấy không thể tiếp tục sống cùng nhau, nhưng không vì thế mà phủ nhận rằng mẫu người như anh ấy là phù hợp nhất đối với cô. Hôm nhân nhiều khi được quyết định bởi sự phù hợp hay không phù hợp, chứ không phải là yêu xâu sắc tới mức độ nào, vì thế Trương Ái Linh mới nói: Điều kiện phù hợp, sẽ nên vợ nên chồng.

Nếu cô gật đầu và nắm tay Tôn Nhất Phàm thì sẽ như thế nao nhỉ? Rời xa Nghiêu Khai, rời xa Trì Trinh, rời xa cuộc sống cứ nơm nớp lo âu…. Cuộc đời con người nhiều khi chỉ là sự chọn lựa trong một giây phút.

Tuần Tuần khẽ đáp:

- Tôi chẳng thể đi được đâu nữa, tôi còn phải chăm sóc mẹ tôi.

- Anh có thể cùng em chăm sóc mẹ em.

- Cảm ơn anh, nhưng anh không nên vì tôi mà làm những việc đó.

- Thế nếu anh muốn vậy thì sao?

Tuần Tuần cúi đầu, khẽ cười, nhưng không nói gì nữa.

Tôn Nhất Phàm dường như đã hiểu ra có lẽ mình đã tỏ ra quá nôn nóng. Anh ta đứng dậy, nói với vẻ rộng lượng:

- Em không cần trả lời anh ngay đâu. Tuần Tuần này, anh mong em hãy dành thời gian để suy nghĩ cho thật kỹ.

Trần Châu đang bận túi bụi bên máy tính, nhìn thấy Tuần Tuần về, chau mày nói:

- Về rồi à? Chuẩn bị chút đi, sắp họp đến nơi rồi.

Nói rồi chị ta nhét bản báo cáo tháng cho Tuần Tuần, tiếp đó chỉ thị:

- Cô đem cái này lên nộp cho Trì Trinh.

- Tôi đi ư?

Tuần Tuần thấy hơi ngạc nhiên, thông thường thì công việc này do Trần Châu đích thân làm, tiện thể trao đổi với trực tiếp anh ta về tình hình tiền vốn và tiêu thụ hàng ngày, sao bây giờ lại để cô làm việc này?

Trần Châu nói:

- Bảo cô đi thì cô cứ đi đi.

Giọng nói của Trần Châu có gì đó không được tự nhiên.

Tuần Tuần chợt hiểu ra, Trần Châu vẫn để bụng chuyện hôm đi muộn và bị Trì Trinh trách mắng không chút nể nang. Sau hôm ấy, Trần Châu cũng đã nhiều lần nói với cô về nỗi bất mãn trong lòng. Trần Châu nói, mình là người được đích thân cha của Trì Trinh cử xuống, lại là người gắn bó nhiều năm với công ty, vuốt mặt thì phải nể mũi chứ, thế mà anh ta lại trách cô ngay trước mặt các nhân viên mới. Nếu không có cô quản lý tốt các công việc của Phòng tài vụ giúp anh ta, thì không hiểu cái văn phòng này sẽ loạn như thế nào. Vì lý do đó mà mặc dù không tỏ ra sự bất mãn ấy, nhưng Trần Châu cũng không vui vẻ gì với Trì Trinh.

Tuần Tuần đành phải đi tới gõ cửa phòng Trì Trinh. Sau khi cô bước vào, Trì Trinh nhìn cô một cái, cầm lấy bản báo cáo rồi chăm chú đọc, không thèm nhìn cô thêm một lần nào nữa. Vì nghĩ có thể Trì Trinh sẽ có chỉ thị cần truyền đạt đến Trần Châu, nên Tuần Tuần không dám dời đi ngay lập tức. Nhưng Trì Trinh đọc bản báo cáo đó rất kỹ, sắc mặt mỗi lúc một tối sầm lại. Tuần Tuần cảm thấy không nên ở lại chỗ đó lâu hơn nữa nên lắp bắp nói:

- Nếu…nếu không có việc gì thì tôi về phòng làm việc đây. Trưởng phòng Trần Châu đang có việc nhờ tôi giải quyết.

Nghe vậy Trì Trinh mới rời ánh mắt sang và nhìn chăm chú lên khuôn mặt cô. Kể từ sau hôm cãi vã, hai người chưa có thêm cuộc nói chuyện riêng nào nữa, Tuần Tuần vẫn không thể quyên sự quá đáng của Trì Trinh hôm ấy và không hề có ý hòa giải, nhưng ánh mắt của Trì Trinh hôm ấy khiến cô rất khó chịu, nó như muốn lột trần cô ra.

- Trưởng phòng Trần Châu của cô không nhắc cô soi gương à?

Trì Trinh nói không đầu không cuối.

Thấy cô ngơ ngác,Trì Trinh đứng dậy, kéo cô tới trước gương bên phải chiếc bàn làm việc, Tuần Tuần hốt hoảng nhìn vào tròng gương, thấy khuôn mặt mình và Trì Trinh đứng ở phía sau.

Trì Trinh vòng tay từ phía sau chạm vào mặt cô, Tuần Tuần hốt hoảng né đầu tránh, nhưng bàn tay của Trì Trinh đã rời khỏi mặt cô.

- Cái gì đây?

Trì Trinh đưa đầu ngón tay ra cho Tuần Tuần xem, chăm chú nhìn một lúc rồi cô mới nhận ra đó là mẩu vụn của bánh gato.

Tuần Tuần xấu hổ không biết trốn vào đâu. " Ăn vụng quên không chùi mép" câu nói đó dường như rất đúng với cô lúc này. Cô luôn luôn đề phòng, ấy vậy mà vẫn không thoát nổi con mắt của người luôn dõi theo cô.

Trì Trinh ngồi trở lại vị trí, khẽ phủi vụn bánh trên tay, thản nhiên nói:

- Nơi làm việc mà không khác gì nhà bếp của cô. Tôi khuyên cô nên chú ý đến lời nói và việc làm của mình, giữ mình cho tốt. Nếu không sẽ có lúc gây ra họa, không phải chỉ là khoản nộp năm mươi tệ hoặc hạ một bậc lương đâu. Một nơi bé bằng bàn tay như thế này không thể giấu được nhiều bí mật như trong tưởng tượng của cô đâu.

Tuần Tuần đỏ mặt bước ra khỏi phòng làm việc của Trì Trinh, may mà sắp đến lúc họp, mọi người đều vội chuẩn bị để tới phòng họp, không ai để ý đến vẻ khác thường của cô.

Đây là cuộc họp tập thể cuối cùng trong năm, thay cho việc ngồi yên nghe người khác nói trước đây, hôm nay Trì Trinh chủ trì cuộc họp. Nội dung cuộc họp, ngoài trình bày sự cảm ơn đối với những cố gắng của mọi người từ khi thành lập trường đến nay thì là phương án tiêu thụ, cách thức phân phối hàng sau tết và phương án mới về chế độ quản lý.

Trong quá trình ấy, Trì Trinh không đưa ra vấn đề theo kiểu áp đặt như Tuần Tuần nghĩ, mà ngược lại, anh ta trình bày các vấn đề đó như nói về một ý tưởng bước đầu của mình, cho dù anh ta có thể lập tức đưa ra những chính sách tương ứng. Và điều khiến cho Tuần Tuần thấy bất ngờ là, dù còn trẻ đang hừng hực khí thế, nhưng phương án mà anh ta đưa ra lại rất bảo thủ và chi tiết, không coi trong vào việc mở rộng mà chú ý vào sự cân bằng.

Đúng như vậy, sau khi Trì Trinh vừa dứt lời, trong hội trường vang lên tiếng trao đổi thì thầm, rồi không ít cốt cán của bộ phận Marketing đưa ra câu hỏi chất vấn, cho rằng thủ tục về tài chính quá khắt khe và biện pháp kinh doanh quá cẩn trọng của Trì Trinh sẽ trói buộc cách làm việc vốn có của họ, không những vậy sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả, mà còn làm mất đi tính tích cực của mọi người.

Trì Trinh không phản bác lại ngay, anh ta lặng lẽ đón nhận mọi sự phản đối kèm theo giọng nói gay gắt của mọi người, nhất là những người cũ thuộc nhóm của Tôn Nhất Phàm lại càng tỏ ra bất bình.

Từ đầu chí cuối, Tôn Nhất Phàm không nói câu nào nhưng cũng không hề ngăn cản những người kia lại, vẫn giữ nguyên thái độ ôn hòa, khiêm tốn. Sự thực, đúng như những lời anh ta đã nói với Tuần Tuần, anh ta coi thường

Trì Trinh.

Cuối cùng thì Chu Thụy Sinh đứng lên xoa dịu những người kia, ông ta nói, nếu đã nói là phương án thì vẫn còn có thể bàn bạc, trao đổi, mọi chuyện chờ sau Tết sẽ bàn tiếp, hôm nay là ngày cuối năm của công ty, không nên vì những chuyện này mà gây không khí bất hòa.

Sau cuộc họp, mọi người lần lượt ra khỏi phòng hội nghị, Tôn Nhất Phàm đi ở phía sau, anh ta gọi Tuần Tuần đứng lại.

- Tuần Tuần, cô lại đây điền giúp tôi vào hóa đơn xuất hàng với.

Trợ thủ của Tôn Nhất Phàm đưa mấy cái hóa đơn vào tay Tuần Tuần.

Theo quy định của tài vụ Nghiêu Khai, khi các nhân viên tiêu thụ gửi hàng tới các hang đại lý, phải qua sự kiểm tra của phòng Tài vụ và chữ ký của người phụ trách marketing, nhất là đối với các cuộc giao dịch không bằng tiền mặt, đối với các đại lý cung cấp hàng trước thanh toán sau thì cần làm chặt chẽ hơn.

Tôn Nhất Phàm là người phụ trách chính của bộ phận Marketing, Trì Trinh cũng không quan tâm đến những việc này, thông thường mọi việc quản lý và phân phối hàng hóa đều do anh ta trực tiếp phụ trách. Những hóa đơn chuyển hàng kiểu này Tuần Tuần cũng đã từng xử lý không ít lần. Cô xem kỹ một luotj những hóa đơn đó rồi nói lại với vẻ do dự:

- Giám đốc Tôn này, tôi nhớ rằng đại lý này đã ba tháng nay không quyết toán với công ty ta, số tiền mà bên ấy

chưa thanh toán đã vượt quá quy định của công ty, như vậy thì không thể tiếp tục chuyển hàng cho bên ấy được nữa.

Tôn Nhất Phàm chau mày:

- Sao còn gọi anh là giám đốc, Tuần Tuần, em vẫn cứ coi anh là người ngoài vậy sao?

- Thôi được, Giám đốc…à, Nhất Phàm.

Tuần Tuần vẫn còn cảm thấy ngượng khi gọi tên anh ta trực tiếp như vậy.

Nghe Tuần Tuần gọi như vậy xong, Tôn Nhất Phàm mới nở nụ cười thay đổi nét mặt đáp:

- Không sao đâu, đây là một khách hàng cũ của chúng ta, từ xưa đến nay luôn hợp tác rất tốt, sự tin cậy ấy chỉ là việc tối thiểu thôi mà, em cứ ký trước đi, tiền hàng của họ sẽ nhanh chóng được thanh toán thôi.

- Chuyện này… e rằng không được.

Tuần Tuần cảm thấy rất khó khăn:

- Chuyện này vượt quá quyền hạn của tôi, hay là để đi hỏi ý kiến chị Châu đã.

- Chút chuyện nhỏ này không cần làm phiền đến cô ấy đâu, anh không muốn nợ tình cảm với cô ấy.

Lời nói của Tôn Nhất Phàm đầy ẩn ý.

Anh ta không muốn nợ tình cảm của Trần Châu nhưng lại

không sợ nợ tình cảm với Tuần Tuần. Tuần Tuần đỏ mặt, nhưng vẫn không dám manh động.

- Nói như vậy thì chỉ còn cách xin ý kiến của Tổng giám đốc Trì thôi.

- Anh ta ư? Tôn Nhất Phàm nói khẽ chỉ để hai người nghe thấy:

- Anh ta ngoài việc đưa ra mấy thứ quy định phương án thì biết cái gì? Không sao đâu, trước đây đều giải quyết như thế cả, xảy ra chuyện gì thì đã có anh.

Tuần Tuần cắn môi, trong lòng vô cùng bối rối, nhưng sự cẩn thận bẩm sinh nhắc nhở cô phải luôn cẩn trọng trước khi làm bất cứ chuyện gì, dù là chuyện nhỏ nhất. Cuối cùng cô vẫn đưa trả lại hóa đơn đó cho Tôn Nhất Phàm và nói bằng giọng áy náy:

- Chuyện này thực sự là tôi không thể quyết định được, xin lỗi.

Tôn Nhất Phàm không hề tỏ ra giận dỗi, chỉ cười và lắc đầu:

- Xem ra em không những là người rất hiểu biết mà còn thẩn trọng hơn anh tưởng rất nhiều. Anh rất tò mò, chuyện gì đã khiến em thận trọng như vậy.

Tuần Tuần không trả lời, đúng lúc đó thì tiếng của Chu Thụy Sinh bỗng nhiên vang lên từ một đầu khác:

- Tôi đang bảo, không hiểu sao đèn trong phòng họp vẫn còn sáng, thì ra hai người ở trong này nói chuyện riêng.

Ông ta đúng ở cửa ngó vào, vẻ mặt tươi cười.

Tôn Nhất Phàm đáp:

- Chủ nhiệm Chu lại đùa rồi, với tôi thì không có gì, nhưng da mặt phụ nữ thì lại mỏng, không chịu nổi câu nói đùa của ông đâu. Chỉ là tôi nhờ cô ấy xem giúp mấy hóa đơn thôi. Có việc gì sao?

Ánh mắt của Chu Thụy Sinh khiến Tuần Tuần cảm thấy rất khó chịu.

- À, không có việc gì đâu. Tổng giám đốc Trì bảo tôi mời giám đốc Tôn tới phòng làm việc một lúc.

Tôn Nhất Phàm nghe vậy, vội tới phòng của Trì Trinh. Nhưng Chu Thụy Sinh luôn tỏ vẻ như một con chó trước mặt Trì Trinh, Trì Trinh lại gọi Tôn Nhất Phàm vào đúng lúc này, điều ấy khiến cho Tuần Tuần cảm thấy rất bất an.

Tôn Nhất Phàm ở lại trong phòng làm việc của Trì Trinh rất lâu, gần hết giờ làm việc, nhiều người còn nghe thấy tiếng đồ vật nặng rơi xuống sàn nhà, tiếp đó, Tôn Nhất Phàm đẩy mạnh cánh cửa và bước ra khỏi đó với sắc mặt rất không bình thường, trong lúc không bình tĩnh va ngay vào Chu Thụy Sinh lúc đó đang tò mò vào xem. Chu Thụy Sinh kêu lên một tiếng, cốc trà trên tay bắn tung tóe, Tôn Nhất Phàm chau mày bước qua.

Buổi chiều, anh Vương phải qua ngân hàng gửi tiền, vì số tiền tương đối lớn nên Trần Châu bảo Tuần Tuần đi cùng, khi Tuần Tuần về tới nơi đã 4 giờ chiều, Trần Châu đang ở phòng của Chu Thụy Sinh bàn về cấp phát phúc lợi cuối năm. Tuần Tuần đặt giấy biên nhận cần phải nộp cho Trần Châu lên trên bàn và lấy giấy đè lên, bỗng vô tình nhìn thấy

tờ hóa đơn quen thuộc cũng ở đó, hơn nữa ở cột kiểm tra đã có thêm chữ ký của Trần Châu.

Thời gian làm việc của Trần Châu ở công ty này lâu hơn hẳn Tuần Tuần, cũng rất có kinh nghiệm trong công việc, mặc dù những chuyện nhỏ nhặt hàng ngày liên quan tới Tôn Nhất Phàm chị ta mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng hễ là việc lớn lại rất có chính kiến, chị ta biết rõ việc gì nên làm, việc gì không nên làm. Xem ra mình đã quá cẩn thận. Nghĩ đến Tôn Nhất Phàm,. Tuần Tuần không khỏi cảm thấy mình làm như vậy là không phải với anh ta, nhưng chỉ một chút chuyện nhỏ thì cứ suy đi tính lại mãi mà cũng không giúp được.

Chương 20

Khi tảng đá biến thành đá vụn

Buổi tối là bữa cơm tất niên, từ lãnh đạo đến nhân viên của cả văn phòng hầu như đều có mặt. Mâm chính gồm các lãnh đạo và cán bộ chủ chốt, bàn thứ 2 và bạn thứ ba là giám đốc các tỉnh và nhân viên marketing, Tuần Tuần tự giác ngồi vào cùng nhân viên phục vụ. Chu Thụy Sinh ngồi bên cạnh Trì Trinh, chào xong, nhìn thấy bàn chính còn chỗ, cứ vẫy tay ra hiệu bảo cô tới đó ngồi.

Chẳng đời nào Tuần Tuần lại chịu như vậy, nên cô chỉ mỉm cười từ chối. Nhưng Chu Thụy Sinh thì quyết không thôi mà đến tận nơi để giục cô. Bàn của bộ phận phục vụ vốn đông người, Tuần Tuần sợ mình cứ từ chối mãi cũng không hay, đành theo Chu Thụy Sinh đổi vị trí, nhưng lại đúng vào chỗ đối diện với Trì Trinh và Tôn Nhất Phàm.

Giữa bữa tiệc, Trì Trinh chủ độc chúc rượu Tôn Nhất Phàm, với ý muốn giảng hòa, Tôn Nhất Phàm cũng vui vẻ đón nhận. Hai người lại cười nói với nhau như thường. Điều khiến Tuần Tuần thấy bất ngờ là bữa tiệc đã qua rất nhẹ nhàng, không có chuyện gì ngoài dự đoán, cũng không có chuyện lời qua tiếng lại, mà đúng như ý nghĩa vốn có của bữa cơm tất niên, vui vẻ hòa thuận.

Sau khi đã qua ba tuần rượu, Chu Thụy Sinh nhắc Trì Trinh nên chủ động chúc rượu các nhân viên, Trì Trinh liền mời Tôn Nhất Phàm cùng cầm ly đi chúc rượu ở các bàn một lượt. Buổi tối hôm nay xem ra hai người ấy cũng hào hứng uống rượu, không những chúc mỗi người một chén, mà khi nhân viên chúc lại cũng uống hết.

Không phải lần đầu tiên Tuần Tuần chứng kiến cảnh Trì Trinh uống rượu, nhưng anh ta có say thật hay không thì cô cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng lần này, sau khi chúc hết một lượt nhân viên của các bàn khác thì bước chân của anh ta cũng không còn vững nữa, lời nói cũng ít giữ gìn hơn. Tôn Nhất Phàm cũng uống không ít, tuy nhiên sắc mặt không hề đỏ mà ngược lại cứ tái đi.

Sau khi đi hết một vòng ba bàn, hai người quay lại chúc những người cùng mâm, Tuần Tuần ngồi ở cuối bàn vì thế đương nhiên là người được chúc sau cùng. Trì Trinh chúc Trần Châu xong, khi đến lượt Tuần Tuần, Tuần Tuần đứng lên cầm ly rượu cung kính chờ, nhưng Trì Trinh giả bộ như không nhìn thấy cô mà quay sang nói cười với mấy cô gái ở bộ phận phục vụ.

- Này này, đừng có trốn nhé, vẫn còn một người nữa đấy!

Trần Châu có vẻ bất bình thay cho Tuần Tuần.

Trì Trinh xua tay đáp:

- Không uống nữa, uống nhiều mất hay.

Một nhân viên phục vụ hỏi:

- Tổng giám đốc Trì, Tết này anh có việc về Thượng Hải không?

Trì Trinh đáp:

- Tôi thì không quan trọng, những nơi có thể đến thì rất nhiều, đi đâu mà chẳng được.

Tuần Tuần đang ngồi ngây ra thì Tôn Nhất Phàm bèn tiến đến bên.

- Tiểu Triệu, tôi chúc cô một chén.

Với tuổi đời và kinh nghiệm của Tôn Nhất Phàm thì việc anh ta gọi cô là " Tiểu Triệu" cũng không có gì quá đáng nhưng không hiểu sao nghe các gọi ấy Tuần Tuần thấy trong lòng có cảm giác rất lạ.

Tuần Tuần vội cầm ly lên, chạm với Tôn Nhất Phàm. Chu Thụy Sinh cũng bước tới góp vui mà nói chen vào:

- Chỉ có uống cạn thôi thì không hay, dù sao thì cũng phải nói một vài câu gì chứ.

Tuần Tuần nói ngượng ngùng:

- Vậy thì tôi chúc giám đốc Tôn năm mới vạn sự như ý.

Tôn Nhất Phàm mỉm cười:

- Tôi cũng chúc cô sớm tìm thấy hạnh phúc của mình.

Nói xong anh ta uống cạn ly rượu, sắc mặt vốn nhợt nhạt giờ đây lại càng xám thêm. Tuần Tuần hơi ngây người, không hiểu trong lời nói anh ta có ý gì, chỉ mấy tiếng đồng hồ trước đây anh ta còn ân cần hỏi cô rằng có đồng ý đi cùng anh ta hay không, thế mà bây giờ lại chúc cô tìm được hạnh phúc của mình?

Tuần Tuần bất giác đưa mắt nhìn về phía Trì Trinh, bắt gặp anh ta và vẻ mặt nửa cười nửa không của anh ta, dường như anh ta đang lấy làm thích thú vì được thưởng thức một màn kịch vui.

Đúng lúc ấy, Tôn Nhất Phàm nuốt nốt ngụm rượu trong miệng, dường như tửu lượng đã đến giới hạn nên anh ta đưa tay ra bịt miệng có vẻ như muốn nôn. Tuần Tuần hốt hoảng, vội đến đỡ anh ta, nhưng khi bàn tây cô vừa chạm vào thì anh ta bất giác co người và có ý né tránh.

Rất nhanh sau đó, một tay Tôn Nhất Phàm làm động tác xin lỗi, rồi vội đi nhanh vào nhà vệ sinh. Trần Châu giật mình, định đi theo vào nhưng rồi lại thấy không tiện đành ngồi nguyên tại chỗ như ngồi trên đống lửa, húp thêm mấy thìa canh rồi mới lấy lý do đi nhà vệ sinh để rời bàn tiệc.

- Giám đốc Tôn có vẻ không say vì rượu mà say vì người.

Chu Thụy Sinh cười khà khà.

Trì Trinh nói vẻ ẩn ý:

- Tửu lượng của giám đốc Tôn tôi biết rất rõ, nhưng có lẽ vì hôm nay quá vui ấy mà.

Lúc đó, bữa tiệc cũng đến lúc tàn, một số người đã ra về, không ít người tiếp tục tìm chương trình tiếp theo, có người tới mời Trì Trinh nhưng anh ta cười nói, mình đã uống quá nhiều rồi.

Tuần Tuần là người về sau cùng, cô giữ tiền, vì thế phải là người cùng người phụ trách bộ phận chức vụ đi thanh toán, sau khi đối chiếu xong hóa đơn mới hoàn thành nhiệm vụ. Trước lúc rời đi cô vào rửa tay, lúc ra khỏi nhìn thấy Trần Châu đang dìu Tôn Nhất Phàm xiêu vẹo lên xe taxi.

Thực ra Tuần Tuần không có tình cảm sâu xắc gì với Tôn

Nhất Phàm, thậm chí cô rất rõ ràng mình không thể nhận lời cùng đi với anh ta. Nhưng chỉ trong thời gian nửa ngày mà một người đàn ông hứa sẽ để cô suy nghĩ, đột nhiên lại thay đổi thái độ, vạch rõ ranh giới với cô như vậy, điều ấy khiến cô không khỏi hụt hẫng, thậm chí là phẫn nộ. Sự phẫn nộ ấy không phải vì sự thay đổi của người đàn ông ấy, mà là bởi lý do khiến anh tat hay đổi. Cô chỉ là người phụ nữ rất đỗi bình thường, vốn dĩ có một cuộc sống cũng rất đỗi bình thường, nhưng lại có người đến phá tan sự yên tĩnh của cô, từ Tạ Bằng Ninh đến Trương Vu Thành rồi hôm nay đến Tôn Nhất Phàm. Dù là một người thường bằng lòng, yên phận với cuộc sống thì cô không thể chấp nhận được chuyện có người định làm xáo trộn và can thiệp vào cuộc sống của mình như vậy.

Trên bãi đỗ xe ở cửa trước có một chiếc CC phổ thông đang nổ máy nhưng trên xe không có người, Tuần Tuần chậm rãi đi qua chiếc xe thì nhìn thấy có một người đang đứng điện thoại bên bồn hoa cạnh chiếc xe. Trì Trinh lúc này và Trì Trinh nói cười vui vẻ như không trong bữa tiệc dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Anh ta cầm điện thoại nói với vẻ giận dữ, đi đi lại lại, hình như anh ta đang tranh cãi với ai đó và cuộc tranh cãi ấy mỗi lúc một gay gắt, sau cùng thì anh ta tắt điện thoại, ném nó vào trong xe rồi đứng dựa vào xe với vẻ ủ rũ.

Một lát sau, anh ta đưa tay ra mở cửa xe, lúc đó mới nhìn thấy Tuần Tuần ở phía cuối xe, bị bất ngờ nên anh ta có vẻ lúng túng:

- Cô ở đây làm gì thế?

Giọng của anh ta cũng khác hẳn lúc trước.

Tuần Tuần lạnh nhạt đáp:

- Tôi muốn nói với anh rằng, không tắt máy, không khóa cửa xe mà đứng gọi điện thoại như vậy là một điều rất không sáng suốt, nếu chẳng may có kẻ cướp thì chắc chắn anh sẽ mất mấy cái mạng rồi,

Trì Trinh cảm thấy rất buồn cười, nghiêng đầu khẽ lẩm bẩm chửi mấy tiếng mà không ai có thể hiểu nổi là gì, sau đó cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Anh ta bước tới bên Tuần Tuần, đưa tay ôm lấy cô với vẻ không tự tin cho lắm, rồi cúi người vùi mặt vào cổ cô, nói như trong mơ:

- Tôi không muốn nổi giận với cô.

- Vì sao?

- Vì tôi không muốn cô lại giận tôi nữa. Coi như hôm đó chúng ta chưa nói gì, được không?

Tuần Tuần khẽ đáp:

- Tôi có thể coi như hôm ấy anh không nói gì, thế còn hôm nay thì sao? Ngày mai nữa thì sẽ như thế nào?

- Cô nói sao?

Dường như Trì Trinh uống quá nhiều nên không được tỉnh táo cho lắm.

Nhưng giọng nói của Tuần Tuần rất rõ ràng:

- Tôi hỏi anh, anh đã nói gì với Tôn Nhất Phàm?

Trì Trinh bỗng ngây người ra, nhưng rồi anh ra đứng thẳng dậy và nhìn Tuần Tuần:

- Như thế là có ý gì?

- Trong lòng anh rất rõ đấy!

- Tôi bảo anh ta tới phòng làm việc, nói với anh ta về phương án nâng cao thành tích sang năm lên, như thế đã khiến cô tức giận à? Cô dựa vào đâu mà nghĩ rằng tôi đã nói những lời bất lợi cho cô trước mặt anh ta?

- Đó chẳng phải phong cách của anh từ trước đến giờ sao? Anh chỉ nghĩ đến bản thân mình, trong con mắt của anh thì những người khác chỉ là đồ chơi, tùy theo tâm trang anh, mặc cho anh sắp đặt.

Tuần Tuần không nén được nữa, giọng cũng trở nên gay gắt.

- Ô, cô bị đàn ông bỏ rơi rồi trút hết tội lỗi lên đầu tôi chứ gì? Tôi dễ bị bắt nạt đến mức này sao?

Trì Trinh nói xong đẩy mạnh cô ra, một chân đá lên bánh xe để trút cơn giận.

Anh ta mà trở thành người bị bắt nạt! Tuần Tuần vừa cảm thấy bực vừa cảm thấy thật buồn cười:

- Anh có gan làm mà lại không có gan nhân? Tôi cùng với ai, bị ai vứt bỏ đều là việc của tôi, không cần anh phải lo. Anh bỉ ổi như vậy chỉ khiến cho người ta coi thường anh mà thôi.

Trì Trinh nghe những câu ấy thì nổi cơn thịnh nộ, không nói gì lôi cô về phía trước. Tuần Tuần bị kéo đi suýt nữa thì ngã. Trì Trinh đột ngột quay đầu lại đẩy cô vào trong xe.

- Anh làm cái gì đấy?

Tuần Tuần gắng sức chống vào cửa xe mới không bị Trì Trinh đẩy hẳn vào trong.

- chẳng phải cô nói tôi phá đám cô là gì? Bây giờ tôi và cô cùng tới chỗ Tôn Nhất Phàm, cùng đối chất với anh ta, nói cho thật rõ ràng. Nếu thực sự tôi làm như vậy, tôi lập tức sẽ chết không toàn thây.

- Anh buông tay ra, dù có làm thì anh cũng sẽ không thừa nhận trước mặt người khác đâu.

- Trong mắt cô thì ai cũng là người tốt, còn tôi làm việc gì cũng sai! Tôi đê tiện đến thế sao? Cô tưởng rằng cô là người ai gặp cũng yêu quý ư, Triệu Tuần Tuần? Nói thật để cô biết, nếu không phải vì tôi mù mắt thì cô chỉ là một bà già ly hôn chẳng có gì đứng đắn.

Tuần Tuần tức giận đến run người, nhân lúc Trì Trinh long tay, vùng ra, lùi về sau hai bước:

- Dù tôi có già, có tàn tạ thì cũng là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh?

Sau khi trút hết cơn tức giận, Trì Trinh hối hận vì đã quá lời, liền bước theo định kéo tay cô thì bị Tuần Tuần đưa tay chỉ thẳng vào mặt, quát:

- Cút.

Trì Trinh thu tay lại, gật đầu:

- Các người, một người, rồi hai người đều mong tôi biến

càng xa càng tốt đúng không? Được, để tôi cho các người được toại nguyện.

Dưới ánh đèn của chiếc xe, Tuần Tuần thấy đôi mắt của Trì Trinh dường như đỏ lên. Cô cũng không hiểu vì sao mình lại mất hết lý trí để rồi cãi nhau với anh ta, trong cuộc đời hai mươi tám năm của mình, cô rất ít khi đỏ mặt tía tai với người khác.

Đúng lúc ấy thì có chiếc taxi trả khách ở gần đó, Tuần Tuần quay đầu chạy nhanh đến ngồi vào trong xe, đóng cửa lại, trên tấm kính xe phản chiếu khuôn mặt trông như của một người xa lạ.

Khi về tới khu nhà, đặt chân vào gầm cầu thang tầng một, Tuần Tuần móc chiếc chìa khóa ra, đang định cắm chìa khóa vào, bỗng nghe tiếng bước chân tiến lại gần. Từ xưa tới nay Tuần Tuần luôn đề phòng nhưng kẻ lạ mặt bám đuôi, theo vào phía trong vì thế cô hơi dừng chân, quay đầu lại nhìn.

Không ngờ người ấy lại đứng gần cô đến vậy, trống ngực cô đập thình thịch, mồm cũng suýt nữa phát ra tiếng kêu.

- Tuần Tuần, cuối cùng em cũng đã về. Tôi đợi em lâu rồi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, tiếp đó là nhìn khuôn mặt quen thuộc, bất giác Tuần Tuần đưa tay lên ngực, lúc ấy mới hết cơn hoảng loạn.

- Giám đốc Tôn, sao anh lại ở đây?

- Anh đã từng đưa em về, em quên rồi à? Lúc ấy em xuống xe ở công, còn anh thì không muốn lập tức dời đi, nên cứ đi theo sau em, nhìn em đi lên gác.

Sắc mặt của Tôn Nhất Phàm vẫn rất không tốt, nhưng ánh mắt rất tinh nhanh, có lẽ cơn chuếnh choáng cũng đã giảm đi một nửa.

Tuần Tuần nép vào một bên, hỏi với vẻ ngờ vực:

- Chẳng phải anh về cùng với chị Châu sao?

- Trần Châu nói muốn đưa anh về, nhưng thực ra sau đó anh không sao, nên khi về gần tới nhà, anh đã bảo cô ấy về nhà.

- Chị Châu rất lo cho anh, anh nên về nghỉ ngơi đi.

- Nhưng bỗng nhiên anh rất muốn gặp em.

- Muộn quá rồi, có chuyện gì sáng mai tới công ty hãy nói.

- Anh không đợi được đến ngày mai, Tuần Tuần, anh….anh cảm thấy rất có lỗi…

- Sao anh lại nói như vậy? Tuần Tuần giả bộ không hiểu, cố tránh ánh mắt của Tôn Nhất Phàm.

Tôn Nhất Phàm không trả lời trực tiếp, mà nói:

- Nhà anh xảy ra việc gấp vì thế tâm trạng rất tồi, dường như mọi kế hoạch đều bị phá vỡ hết.

- Thế sao?

- Tuần Tuần, em có giận anh không? Anh thích em, anh tin điều này không khó nhận ra. Anh rất muốn em có thể rời khỏi Nghiêu Khai cùng với anh, để anh có thể chăm sóc

cho em, mang lại cho em một cuộc sống tốt. Nhưng bây giờ, thằng khốn Trì Trinh lại nói với anh rằng phương án nâng cao thành tích cuối năm không được Tổng Công ty thông qua, vì vậy trong một thời gian không thể cấp phát được, ít nhất sau Tết, phân phối của tất cả các thị trường đều có sự điều chỉnh, hắn dùng cái lý do rách nát rèn luyện nhân viên mới để chia nguồn vốn ưu thế trong tay bọn anh ra. Anh đã cống hiến cho công ty bao nhiêu năm như vậy, không lẽ chỉ để đổi lấy điều này.

Tuần Tuần thực sự sửng sốt:

- Anh ta gọi anh tới phòng làm việc cũng là vì chuyện này?

- Đúng thế, ý đồ sâu xa của hắn cũng chỉ là muốn dồn anh tới bước đường cùng.

- Anh có nói rõ với anh ta về tình hình gia đình mình không?

- Anh sẽ không bao giờ cầu xin hắn, hắn cũng sẽ không giơ cao đánh khẽ. Vì thế, Tuần Tuần hay cho anh thêm chút thời gian để anh giải quyết mọi việc ổn thỏa…

Trong chốc lát Tuần Tuần không hiểu những lời anh ta nói, những lời này và ý đồ tỏ rõ sự xa cách với cô trong bữa tiệc tối hôm nay có liên quan gì đến nhau? Mai cho tới khi cô chợt nhớ đến Trần Châu thì mới bừng tỉnh:

- Anh cũng nói với Trần Châu như vậy chứ? Anh cho chị ấy bao nhiêu thời gian?

Tôn Nhất Phàm trầm ngâm, một hồi lâu sau mới đáp:

- Trần Châu có thể mang lại cho anh một vài sự giúp đỡ.

- Nhiều hơn sự giúp đỡ mà tôi có thể mang lại đúng không?

Tuần Tuần mỉm cười.

- Không, Tuần Tuần, anh không có ý trách em, em là người vô can vì thế anh không muốn lôi em vào việc này.

Tôn Nhất Phàm vội vàng giải thích.

- Thế còn Trần Châu thì sao? Anh vui vẻ và yên tâm đón nhận sự giúp đỡ của chị ấy chứ? Chị ấy thực sự thích anh đấy!

- Vấn đề anh không thích cô ấy. Thật đấy, Tuần Tuần, người mà anh thích là em. Ai mà thích cô ta cho được, cái con người mà có nhảy xuống nước, nước cũng vội đẩy lên.

Tuần Tuần cảm thấy ớn lạnh:

- Thế trước mặt chị ấy, anh nói như thế nào về tôi?

- Sao lại có thể như thế được. Em đừng hiểu lầm. Anh đối với em là thật lòng, nếu không thì anh chẳng nói những nỗi khổ trong lòng ra với em.

Không có gì khiến người ta cảm thấy đáng châm biếm bằng hai từ "thật lòng" lúc này, Tuần Tuần cảm thấy muốn cười thành tiếng.

- Ý anh nói là, anh định lấy tôi?

- chỉ cần tình cảm giữa hai chúng ta cùng như nhau thì đó chỉ là chuyện không sớm thì muộn.

Tôn Nhất Phàm nói như thế.

- Muộn là đến khi nào?

Xem ra đây là một đáp án rất khó có ngay câu trả lời, Tôn Nhất Phàm xoa hai tay vào nhau:

- Tuần Tuần, em là người từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, anh nghĩ, em hiểu rõ sự việc này hơn bất cứ ai. Hôn nhân chẳng qua chỉ là một tờ giấy, cái chính và quan trọng hơn hết là cả hai chúng ta đều cảm thấy vui vẻ khi ở bên nhau.

Đây mới là những lời thực sự mà anh ta muốn nói. Cuối cùng Tuần Tuần đã hiểu lý do vì sao anh ra xuất hiện ở đây vào giờ này. Anh ta tính toán để nhận được những lợi ích từ sự giúp đỡ của Trần Châu, rồi khi tỉnh rượu vào lúc đêm khuya lại thaays không nỡ vứt bỏ người phụ nữ khác có thể mang lại niềm vui cho anh ta.

Những gã đàn ông tham lam và ích kỉ, thậm chí bọn họ không đáng gọi là "cầm thú", vì rằng cầm thú là động vật máu nóng, còn khi bọn họ bỏ mất cái cơ bản nhất chỉ đáng coi như một cái cây, không tình cảm, chỉ biết để rễ lan hút chất dinh dưỡng, rồi kiêu ngạo khoe những bông hoa mà tự cho là đầy sức quyến rũ.

Lúc đó Tuần Tuần bỗng nhiên cảm thấy, cứ cho rằng Trì Trinh là một con cáo xảo quyệt, một con chim công xấu xí thì cũng ở trên một vị trí cao hơn hẳn.

Những cơn gió lạnh mùa đông mang theo những hạt mưa lất phất khiến Tuần Tuần bất giác run lên, Tôn Nhất Phàm lập tức cởi chiếc áo khoác, định choàng lên người cho cô. Lúc đó nhìn anh ta vừa có vẻ và đáng tin cậy.

Nhưng, những người đàn ông vững vàng như hòn đá tảng dường như chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của cô, còn hầu hết bọn họ chỉ như những hòn đá rất dễ vỡ vụn.

Tuần Tuần đưa tay ra, khẽ gạt anh ta sang một bên.

Chương 21

Bước chân vào nhà anh ta

Tuần Tuần lấy chìa khoá mở cửa nhà, lúc này dù là ánh mắt soi mói của mẹ cũng khiến cô cảm thấy lòng ấm áp lên nhiều. Nhưng khi cô bật đèn lên, đón cô chỉ có tiếng kêu thảm thiết của con mèo và hai bóng đen, một cái bóng chui xuống dưới chân cô, còn một cái bóng thì xé gió bay vụt đến. Tuần Tuần vội né người, suýt chút nữa bị nó va vào lưng.

Định thần lại cô mới biết, "hung khí" suýt nữa thì tiếp xúc một cách "thân mật" với mặt cô là một chiếc dép lê thêu hoa, màu đỏ chói mắt của chiếc dép cho thấy nó thuộc về nữ chủ nhân ngôi nhà này. Còn cái đống xôm xốp như lông dưới chân chính là con mèo cô mang về từ nhà Tạ Bằng Ninh.

Tuần Tuần theo đà ngồi xuống ôm con mèo lên, nó vội co người lại run rẩy trong vòng tay quen thuộc. Không chờ cô lên tiếng hỏi, mẹ cô đã xuất hiện rất đúng lúc ở cửa phòng ngủ của cô, chân chỉ đi một bên dép, cất giọng nói sắc như dao: "Về đúng lúc lắm. Nhanh chóng đem cái con mèo chết tiệt này đi, kẻo không lại làm bẩn dép của mẹ".

"Lại sao vậy ạ?" Tuần Tuần hỏi, kể từ ngày cô mang con mèo về nhà cho đến nay, mẹ cô luôn cảm thấy nó làm ngứa mắt bà, hơi một tí là lại đòi ném nó đi. Nhưng thái độ ghét bỏ ấy chỉ dừng lại ở lời nói chứ chưa thể hiện ra bằng hành động quyết liệt như thế này.

"Nếu hôm nay mà còn giữ con mèo ấy ở lại nhà, nhất định

tao sẽ đem nấu nhừ nó."

"Mẹ, cũng chỉ là một con mèo thôi mà, việc gì mà phải nổi giận vì nó?" Nghe thấy mẹ nói như vậy, biết rõ đó chỉ là những lời tức giận, nhưng trong lòng cô không khỏi cảm thấy bất ổn. Nhưng nơi đây dù gì thì cũng là nhà của mẹ, cô đã ly hôn vì lý do kia khiến mẹ cô mất mặt, phải cum cúp quay về nương nhờ nhà mẹ đã đủ lắm rồi, thế mà còn mang theo một con mèo. Trong lòng cô biết rõ, mẹ cô chịu để cho cô và con mèo một chốn nương thân đã là quá tốt rồi, cô đâu còn dám thẳng lưng mà nói lại, bây giờ chỉ mong qua được ngày nào hay ngày ấy, cố sao cho đến khi hết hạn với bên thuê nhà, để cô có thể chuyển về đó thì mọi chuyện sẽ ổn.

Tuần Tuần đoán, chắc là tại con mèo lại gây chuyện gì rồi đây. Cô ôm con mèo đứng dậy, nói với mẹ: "Có phải là nó lại làm hỏng thứ gì không ạ? Mẹ, mẹ bớt giận đi, nếu vậy con sẽ đền mẹ gấp đôi".

Mẹ cô cười gằn bằng giọng mũi, "Mày đền cho mẹ à? Tuần Tuần ơi là Tuần Tuần, con dựa vào núi vàng núi bạc gì thế? Mẹ đã nói rồi, đến bản thân mày còn khó giữ nổi, thế mà còn nuôi cái của nợ ấy làm gì? Bẩn thỉu, hôi hám không nói, con biết rõ mẹ rất không thích lũ chó mèo rồi. Con là con gái mẹ, sống ở đây thì thôi cũng được, nhưng còn con mèo ấy, mẹ đã chịu lâu quá rồi, hôm nay dù thế nào cũng không thể để nó lại trong nhà này được!".

Tuần Tuần cảm thấy rất khó xử, định cố gắng thuyết phục mẹ, "Nó được người nuôi quen rồi…".

Nói chưa được nửa câu, đột nhiên cô dừng lại không sao nói tiếp được nữa, bởi vì tất cả những lời định nói đó đã bị giọng của một người đàn ông cắt ngang.

"Anh đã xối nước mấy lần rồi, em xem lại cho anh đi. Không biết vết thương này có cần phải tiêm vắc xin phòng dại không?"

Dưới ánh mắt và vẻ mặt hết sức sửng sốt của Tuần Tuần, Chu Thuỵ Sinh cởi trần, vừa đi từ phòng tắm ra vừa ngoái đầu lại nhìn phía sau lưng mình. Ông ta chỉ chú ý đến việc nói với mẹ Tuần Tuần, nên khi bất chợt nhìn thấy Tuần Tuần cũng giật thót người, rồi vội vàng rút ngay chiếc khăn tắm đang vắt trên vai xuống che người. Nhưng vì đó chỉ là một chiếc khăn mặt bình thường nên làm sao che kín hết được cả thân thể chỉ với độc một chiếc quần lót của ông ta, do đó che được phần ngực thì lại để hở cả một khoảng bụng to trắng hếu.

"Ồ, Tuần Tuần… Tuần Tuần về rồi đấy à… Tôi, tôi đi thay quần áo đã…", thân hình to béo của Chu Thuỵ Sinh nhanh chóng chui qua khẽ hở giữa mẹ Tuần Tuần với cánh cửa, khuất khỏi tầm mắt của Tuần Tuần, chạy vào phòng ngủ.

"Ông ta… ông ta ở đây làm cái gì thế?" Câu hỏi của Tuần Tuần có vẻ hơi thừa vì đáp án đã quá rõ ràng, nhưng vì lúc đó cô không sao tìm được lời nào thích hợp hơn để nói.

Sắc mặt của mẹ Tuần Tuần thoáng đỏ lên vẻ thiếu tự nhiên, lúc này Tuần Tuần mới có dịp quan sát kỹ, trên người mẹ cô cũng chỉ khoác hờ một bộ đồ ngủ bằng lụa bồng bềnh, ánh mắt buồn bực vì không được như mong muốn giờ đã thay bằng vẻ rất đa tình.

Tuần Tuần không phải là một đứa trẻ, cô rất hiểu trước khi cô về thì trong căn nhà này đã xảy ra chuyện gì, bây giờ nghĩ lại, vẻ tức giận vừa rồi của mẹ cô, ngoài việc con mèo gây ra tội lỗi, có lẽ phần lớn là do sự việc đã không tiến

triển như ý muốn của bà.

Tất nhiên là Tuần Tuần không hy vọng mẹ mình sẽ thủ tiết vì ai, dù đó là với người cha đã qua đời của cô hay với Giáo sư Tăng vừa qua đời tro cốt chưa kịp nguội lạnh. Cô hiểu và thậm chí là ủng hộ việc mẹ đi tìm cho mình một nửa khác của cuộc đời, nhưng người đó không thể là Chu Thuỵ Sinh. Một ông cậu họ "khốn kiếp" như trong lời của Trì Trinh, một đồng nghiệp ở công ty của cô, một người đàn ông trung niên giảo hoạt và thạo đời, đó nhất định không phải là nửa kia của mẹ cô.

"Ông ấy thì sao? Dù sao sớm muộn gì thì con cũng biết." Mẹ cô cố tỏ vẻ hiên ngang thẳng thắn, "Mẹ đã ngần này tuổi rồi, cũng chẳng cần gì phải giấu giếm cả. Không lẽ chỉ con mới được quyền lằng nhằng không rõ ràng với đàn ông, còn mẹ thì phải chịu cảnh là bà goá sống cả đời?".

"Con không có ý đấy, nhưng hai người, hai người…" Tuần Tuần thực sự không biết nói như thế nào nữa, mặc dù cô đã thấy nghi ngờ về mối quan hệ giữa mẹ và Chu Thuỵ Sinh, nhưng không thể nào tưởng tượng nổi lại nhìn thấy hình ảnh ông ta cởi trần trong ngôi nhà này nhanh chóng đến như thế.

"Chuyện này không cần con phải lo." Dường như mẹ cô chợt nhớ ra quyền lên tiếng tuyệt đối trong ngôi nhà này của mình. Nhìn thấy con mèo vẫn trong lòng con gái, bà liền chuyển chủ đề câu chuyện rất nhanh, "Con về phòng của mình đi, nhưng trước hết hãy đuổi con mèo đó ra khỏi nơi này đi đã!".

Đến lúc này rồi mà bà cũng vẫn không chịu bỏ qua, xem ra tội lỗi mà con mèo gây ra là không nhỏ. Tuần Tuần chợt nhớ đến vết xước rỉ máu trên lưng của Chu Thuỵ Sinh,

chắc là phải trong một hoàn cảnh rất đặc biệt thì con mèo mới cào lên lưng ông ta như thế chứ! Con mèo này vốn dĩ rất nhát, nó già rồi nên cũng không còn hay nghịch ngợm nữa, lúc thường nó chỉ trốn xuống gầm giường của Tuần Tuần và ngủ gà ngủ gật, nếu thấy người lạ thì lại càng không dám quậy phá, trừ phi có thứ gì đó động đậy khác thường mới làm thức dậy bản năng săn mồi của nó.

Chiếc bát đựng đồ ăn cho con mèo đang đặt đối diện với cửa phòng ngủ chính, không lẽ nó thức dậy và đi ra uống nước, bất ngờ nhìn thấy hai người bên trong căn phòng không được đóng cửa… Chỉ riêng những điều liên tưởng ấy cũng đủ khiến cho Tuần Tuần thấy rời rụng.

"Con còn ôm con mèo đứng đó làm gì? Những điều mẹ nói con không nghe rõ à?" Mẹ Tuần Tuần quyết không nhượng bộ.

Tuần Tuần ra lệnh cho mình cô gắng thật bình tĩnh để nói với mẹ, "Muộn thế này rồi, bên ngoài trời lại rất lạnh, thả nó ra ngoài nó làm sao mà sống được? Cứ cho là thả nó đi thì cũng để đến sáng mai con sẽ tìm nơi thả nó".

"Mẹ không cần biết nó sống hay chết! Người khác ly hôn bị con cái quấn chân còn được, thế mà con thì con cái không có lại chủ động rước con mèo ấy từ chỗ thằng họ Tạ kia về! Con sợ không có những phiền phức ấy thì chưa đủ đen đủi hay sao?" Mẹ Tuần Tuần càng nói càng khó nghe. Lúc đó Chu Thuỵ Sinh đã mặc xong quần áo và đứng đằng sau lưng bà, khẽ trách với giọng rất thân thiết: "Có gì cứ từ từ nói, việc gì mà phải giận dữ với con?". Sau đó ông ta quay về phía Tuần Tuần mỉm cười, vẻ hơi thiếu tự nhiên, hai tay cứ xoa vào nhau, "Chuyện này… Tuần Tuần này, hôm nay tôi hơi quá chén, quả thực là… Ha, ha, quả thực là rất lấy làm xấu hổ, nhưng tôi và mẹ cô…".

"Nếu ông định nói ra những lời thương hại tôi thì đừng nói nữa", Tuần Tuần cắt ngang lời ông ta.

Chu Thuỵ Sinh giữ gìn cũng rất tốt, tuy gần năm mươi tuổi rồi mà mặt chưa hề có nếp nhăn nào, ngày thường luôn ăn mặc chải chuốt, lúc nào cũng thắt cà vạt, đeo kính, nhưng lúc này nhìn đôi mắt không tập trung của ông ta thì hình ảnh khoảng bụng trắng hếu dường như lại hiện lên trước mắt cô. Tuần Tuần bất giác càng ôm con mèo chặt hơn, cô biết, nó cũng giống như cô, đều cảm thấy rất buồn nôn.

Chu Thuỵ Sinh cười khan không có vẻ gì là ngượng ngùng, đôi tay bắt chéo vẫn còn giữ nguyên chiếc khăn mặt, đó chính là chiếc khăn mà ông ta vắt trên vai khi từ trong nhà tắm bước ra. Tuần Tuần rời ánh mắt đi, nghĩ đến bầu trời xanh, nghĩ đến làn mây trắng và nghĩ tới biển cả… Nhưng cô không thể nào bỏ qua được, bởi đó chính là chiếc khăn mặt của cô!

Cô muốn nổi đoá lên, nhưng không thể nào cất thành tiếng, dường như có một người tí hon luôn nhắc bên tai cô rằng, đây là nhà của mẹ cô, bọn họ muốn làm gì thì làm. Căn nhà này thiết kế theo kiểu cũ, chỉ có một nhà vệ sinh, thậm chí cô còn không thể tưởng tượng ra được những ngày tháng sau này cùng ra vào dưới một mái nhà với Chu Thuỵ Sinh, hôm nay ông ta tiện tay vớ lấy chiếc khăn mặt, lần sau thì sao, phải chăng là chiếc bàn chải đánh răng?

"Vết thương trên lưng anh phải xử lý cho cẩn thận, ngày mai em đưa anh đi tiêm. Để em xử lý xong con mèo này đã." Một lần nữa mẹ Tuần Tuần lại chĩa mũi nhọn về cô, "Ngày thường con mèo này rất đáng ghét, thế mà dám cắn người. Nếu không phải vì con thì mẹ đã xử lý nó từ rất lâu rồi. Con đừng có nhìn mẹ bằng ánh mắt đó, bây giờ hãy

ném ngay nó đi!".

Tuần Tuần không phải là người giỏi tranh luận, cô cố nén đến mức mặt đỏ bừng, toàn thân run lên, cũng giống như con mèo trong lòng cô. Một hồi lâu sau cô mới thốt lên được mấy tiếng: "Được, được! Nó sẽ cút, nếu biết thế này sớm hơn thì con cũng đã cút đi cho sớm!".

"Mày nói những lời đó với mẹ à? Nếu thực sự có bãn lĩnh như vậy thì sao lúc đầu còn về đây làm gì?", mẹ Tuần Tuần nói bằng giọng coi thường.

Tuần Tuần không nói thêm câu nào nữa, lập tức đi vào phòng ngủ, cho con mèo vào trong chiếc túi rồi thu dọn đồ đạc của mình. Ngày thường cô luôn sắp xếp đồ đạc rất gọn gàng, những thứ quan trọng để vào một nơi, nên chỉ một loáng đã xong, cô khoác túi hành lý lên, tay xách túi đựng con mèo đi về phía cửa lớn.

Chu Thuỵ Sinh thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng, vội chạy đến ngăn cô lại. Nhưng, với một người ít khi giận dữ như Tuần Tuần, một khi đã lên cơn thịnh nộ thì làm sao ông ta có thể ngăn cản được? Mẹ Tuần Tuần ngoài vẻ mặt ngạc nhiên, còn có vẻ hối hận. Có lẽ bà chỉ nói vậy cho hả giận, vì dù gì thì cũng là núm ruột của bà, bà cũng chưa bao giờ có ý nghĩ đuổi con ra khỏi nhà. Nhưng là người sĩ diện, bà không thể lập tức nói ra lời giữ con lại, nên chỉ còn biết nói với vẻ vừa chế giễu vừa khuyên nhủ, "Này, nói đi là đi à, tìm được chỗ rồi chứ gì, lưng đứng thẳng lên rồi à? Mẹ nói cho mà biết, bước ra khỏi cái cửa này là chuyện dễ, nhưng cẩn thận kẻo bị đàn ông nó lừa cho, rồi có khóc mà quay trở lại cũng không còn chỗ đâu!".

Tuần Tuần mở cửa, quay đầu lại nói với mẹ: "Mẹ, câu sau cùng ấy cũng là điều con muốn nói với mẹ".

Trong cơn tức giận, Tuần Tuần rời khỏi toà chung cư nơi mẹ cô ở. Lúc đầu cô bước đi dồn dập, nhưng rồi từ từ chậm lại. Trước khi ra khỏi cổng trường, cô gọi điện cho Tăng Dục, hỏi xem liệu Tăng Dục có thể cho cô ở nhờ mấy hôm không.

Ở đầu dây của Tăng Dục rất ồn, thì ra hôm nay cô ấy xuống công trường, bên thi công mời ăn cơm, cô ấy định ngày mai sẽ trở về thành phố từ sáng sớm. Mặc dù Tuần Tuần không nói là gặp phải chuyện gì, nhưng Tăng Dục rất rõ, với tính cách không muốn làm phiền đến ai thì trong trường hợp bất đắc dĩ lắm cô mới phải nhờ đến người khác. Vì thế Tăng Dục bảo cô chờ để mình lái xe về ngay trong đêm.

Công trường cách thành phố khoảng nửa tiếng đồng hồ lái xe, lúc này đã rất khuya, có lẽ Tăng Dục đã uống chút rượu, vì vậy Tuần Tuần bảo Tăng Dục thôi đừng về ngay trong đêm nữa. Nếu chỉ để tìm một chỗ qua đêm không thôi thì cũng không có gì khó khăn, để Tăng Dục phải vất vả vượt qua chặng đường đêm như vậy thì chẳng thà cô tìm một nhà nghỉ nào đó. Nhưng cái khó là trời sáng rồi thì sẽ thế nào, cô không thể cứ ở mãi nhà nghỉ cho đến khi lấy lại nhà được.

Tăng Dục hỏi qua tình hình của Tuần Tuần, sau đó rất thoải mái nói, bây giờ Liên Tuyền cũng đi công tác nên cô thường chỉ ở có một mình, Tuần Tuần muốn ở chỗ cô bao lâu thì ở, nhưng khi Tuần Tuần nói đến chuyện con mèo thì Tăng Dục tỏ ý khó xử. Tăng Dục mắc bệnh viêm mũi vì vậy rất nhạy cảm đối với tất cả các loại sinh vật rụng lông. Do dự một lát, Tăng Dục khuyên khéo Tuần Tuần rằng, con mèo ấy vốn là của Tạ Bằng Ninh, chi bằng đưa nó về với chủ của nó, nếu cô thực sự không muốn rời xa nó thì có

thể tìm một nơi nhận gửi nuôi động vật để họ chăm sóc giúp một thời gian, chờ đến khi cô ổn định xong, đón nó về cũng chưa muộn. Con mèo trong túi cứ ngọ nguậy, mùi lạ và những tiếng động từ bên ngoài khiến nó thấy bất an. Mèo là loài động vật rất lưu luyến với nơi cũ, rất gắn bó với nơi mà nó đã quen thuộc. Có lúc Tuần Tuần cảm giác con mèo này giống như bản thân mình, rõ ràng là nơi cũ không còn chỗ để dung thân, nhưng khi bước chân ra khỏi đó lại vô cùng bàng hoàng.

Tuần Tuần cảm ơn Tăng Dục, bảo cô không phải lo lắng cho mình, có gì chờ khi Tăng Dục về sẽ nói, đến lúc ấy có thể vấn đề đã được giải quyết. Tắt điện thoại rồi mà biện pháp mới vẫn chưa hề thấy đâu, nhưng Tuần Tuần biết, cô sẽ không bỏ rơi con mèo.

Không phải vì cô coi con mèo ấy là rất quan trọng, mà vì cô đã nuôi nó ba năm, lúc đầu chưa có tình cảm sâu sắc, chỉ là vì thói quen ưa hoạt động chân tay của cô. Bản tính của cô rất ít khi từ chối những người, công việc và các con vật xung quanh, nhưng cũng không tỏ ra quá thân thiết và thông thường luôn giữ một khoảng cách an toàn hợp lý. Đổi sang hoàn cảnh khác, đổi sang một tâm trạng khác, với một trạng thái thật bình thường, cô cũng cho rằng những lời khuyên của Tăng Dục rất lý trí, nhưng trong một đêm như đêm nay, bỗng nhiên cô thấy trong lòng dậy lên mối hoài nghi, lý trí thì có tác dụng gì? Cô cũng đã lý trí gần ba năm nay rồi, trong hoàn cảnh mà bốn bề điên đảo thì người tự cho rằng mình tỉnh táo nhất lại chính là kẻ đáng cười nhất.

Tuần Tuần bước ra khỏi cổng trường, trên đường người qua lại thưa thớt, tiếng bánh xa lăn trên mặt đường càng rõ hơn. Bàn tay xách chiếc túi có đựng con mèo của cô lạnh đến mức có cảm giác tê đau. Mấy chiếc xe taxi đếm thấy

cô trong cảnh tay xách nách mang như vậy đều chạy chậm lại thăm dò. Lúc này cô không hề cảm thấy tiếc tiền để đi taxi, mà là không biết lên xe rồi thì sẽ đi về đâu. Đường càng đi càng yên tĩnh, một chiếc xa máy chạy sát bên người làm cô hoảng hồn, bất giác vội nắm chắc lấy chiếc túi hành lý. Không thể cứ đi vô định như thế trên đường trong đêm khuya được, bởi những thứ mang trên người lúc này là tất cả tài sản của cô.

Chiếc túi quan trọng nhất được đeo ở vị trí sát người cô nhất, Tuần Tuần đưa tay sờ, thấy nó vẫn còn nguyên vẹn lúc ấy mới thấy yên tâm. Trong chiếc túi đó có tất cả các loại giấy tờ để cô có thể dựa vào đó tiếp tục tồn tại, có "quỹ không còn chút gì", còn có cả chiếc chìa khoá chưa bao giờ dùng đến và cả chiếc thẻ móc liền cùng với chiếc chìa khoá ấy.

Có một người từng nói, chỉ cần cô muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể dùng chiếc chìa khoá này mở cửa nhà người đó.

Tuần Tuần không nhớ đã cho chiếc chìa khoá đó vào chiếc túi nhỏ từ bao giờ, cô không khi nào nghĩ rằng sẽ có lúc mình dùng đến chiếc chìa khoá đó, không lẽ có một con người khác trong cô lại không nghĩ như vậy?

Tuần Tuần dừng bước lại, từ từ lấy chiếc chìa khoá ra, trên thẻ ghi rất rõ địa chỉ và cả số phòng. Điều khiến cô cảm thấy vô cùng sửng sốt không phải là chuyện cô đã cất chiếc chìa khoá đó thật sự cho đến ngày hôm nay, mà là cô phát hiện ra có một mầm mống từ trước đến nay cô chưa đối diện thực sự với nó, đang lặng lẽ nảy mầm, ý nghĩ điên rồ ấy cứ ngọ nguậy, cứ kêu gọi.

Anh ta nói là anh ta yêu cô.

Anh ta nói, người ở lại thực lòng mới là người yêu cô thực sự.

Phía sau lưng anh ta có cả một câu đố như lớp sương mù dày đặc, anh ta khó nắm bắt, có lúc làm cô tức đến phát điên, anh ta không hề mang đến cho cô chút cảm giác an toàn nào… Nhưng anh ta lại cũng chính là người luôn dành cho cô một khoảng trống mỗi khi cô ở bên bờ vực thẳm, còn người thường làm cho lòng cô nguội lạnh và thất vọng lại chính là những người mà cô cho rằng đáng tin cậy.

Một nhà nghỉ thuận tiện đang ở cách chỗ cô không xa, trong đó có những chiếc giường với những chiếc ga sạch sẽ, một không gian yên tĩnh cùng với nước nóng phục vụ hai tư trên hai tư, chỉ cần Tuần Tuần bước lên mấy chục bước là có thể tạm thời trút bỏ gánh nặng và ngủ một giấc thật ngon, chờ ngày mai Tăng Dục trở về, đem gửi con mèo đi là cuộc sống của cô lại trở về quỹ đạo bình thường.

Nhưng địa điểm mà chiếc chìa khoá này chỉ dẫn lại ở hướng ngược lại, trong đó có những gì, cô hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được. Tuần Tuần nắm chặt lấy chiếc chìa khoá, đi đi lại lại một vòng không biết phải làm gì. Đèn đường, đèn xe, đèn quảng cáo và đèn màu ở góc phố,… tất cả như hoà với nhau thành một dải, khiến lúc cô quay người đã phải hoa mắt, nhưng lại rất hỗn độn, trông giống như một ảo ảnh. Có một khoảnh khắc, cô hoàn toàn không thể xác định được đó là ảo ảnh hay hiện thực.

Tình cảm của Trì Trinh có thể tin cậy được không? Tình yêu mà anh ta nói ra mồm là thật hay là giả, và có thể kéo dài được bao lâu? Nhưng trên thế gian này có mấy người thực sự bằng lòng bỏ ra nhiều thời gian và công sức như vậy để diễn cùng với bạn, đưa bạn nhập cuộc? Nếu có thì

đằng sau của việc bỏ ra rất nhiều tâm sức ấy, chắc hẳn phải có thứ mà anh ta rất quan tâm, còn cô thì lại rất đỗi bình thường, chẳng có gì đặc biệt.

Sự kháng cự trước đây của Tuần Tuần, phần nhiều là do sự sợ hãi, cô quá mong mỏi bảo toàn bản thân, lúc nào cũng sống trong sự cẩn thận quá mức, lúc nào cũng lo lắng cho cuộc sống mai sau. Nhưng ngày mai sẽ như thế nào, chẳng có ai có thể dự tính hết được. Dù là rất chú ý đến mỗi bước đi của mình, nhưng từ trước đến nay cô vẫn chẳng hề đi vững vàng hơn người khác, điều rủi ro vẫn cứ đến, vấp ngã vẫn cứ vấp ngã. Mà thực ra, cái gọi là tương lai cũng chỉ là do nhiều ngày hôm nay tạo nên, vì một tương lai không thể nắm bắt mà bỏ lỡ ngày hôm nay có thể chạm tay vào, như thế phải chăng là quá ngu ngốc?

Ranh giới giữa hiện thực và ảo tưởng từ xưa tới nay dường như không có liên quan gì đến những người bình thường. Diễn kịch thì có gì quan trọng? Chỉ cần từ đầu đến chí cuối luôn dốc tâm vào thì dù có lừa dối cũng được, chỉ cần người bị lừa dối ấy mãi mãi tin như vậy. Kiếp người mà cô từng tin chẳng qua cũng chỉ là một ảo ảnh, vậy thì cái ảo ảnh thực sự diễn ra trước mắt cô có gì đáng sợ đâu?

Lại một chiếc xe nữa từ từ dừng lại, lần này thì cô đã lên xe và ra hiệu cho lái xe quay đầu lại một cách rất dứt khoát.

Chiếc xe đưa Tuần Tuần đến địa chỉ mà cô yêu cầu, vì có trong tay chiếc thẻ qua cửa, cô thuận lợi đi trong tiểu khu. Một nhân viên bảo vệ tuần tra đêm đã đưa Tuần Tuần đến tận chân cầu thang của toà nhà có căn hộ của Trì Trinh khi cô hỏi đường.

Trước khi tra chìa khoá vào ổ, cái đầu đang nóng lên của Tuần Tuần ngoài địa chỉ nơi đến, hầu như trống rỗng. Cùng

với tiếng động của ổ khoá, dường như cô mới hơi sực tỉnh khỏi trạng thái ngây ngô.

Cánh cửa này mà mở ra, chờ đợi cô không chỉ là một căn phòng lạ lẫm, thậm chí còn có thể là sự quay trở lại một cuộc sống khác, còn cô lại không muốn gọi điện thoại tới để xem xem cái người mà cô sẽ đến với anh ta có nhà không.

Trì Trinh nói cô có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng tiền đề là anh ta còn ở thành phố này. Cô dựa vào đâu để khẳng định rằng anh ta sẽ không rời xa? Mấy tiếng đồng hồ trước đây hai người còn cãi nhau như thể có mối thù truyền kiếp, nhìn điệu bộ thì thấy anh ta giận dữ thật sự, còn công việc của công ty hiện tại đang rối bung lên và anh ta thì đã nói trong bữa tiệc trước tất cả mọi người rằng, anh ta muốn đi đâu mà chẳng được?

Không chờ cô có cơ hội rút lui, chiếc chìa khoá của số phận đã mở toang cánh cửa, Tuần Tuần cảm thấy da đầu mình dường như tê dại đi, cô hít một hơi thật sâu rồi bước chân vào.

Nếu Trì Trinh chưa về, cô sẽ quay đầu bỏ đi như chưa từng đến.

Nếu trước mặt cô lại có một người con gái khác, cô sẽ trả lại chiếc chìa khoá cho anh ta và cô sẽ không cần đến nửa tháng lương còn lại… phần thưởng cuối năm thì có thể nhờ Trần Châu lĩnh hộ, tiền đề là cô sẽ phải nói ra mấy lời. Càng những lúc thế này thì tư duy được đánh thức của cô lại càng trở nên linh hoạt, nhưng tất cả đều là những dự tính chẳng ra gì, vì đó đều là những phương án chuẩn bị cho việc rút lui.

Chương 22

Chỉ có cảnh này là chưa bao giờ xảy ra

Đèn của phòng khách được bật sáng, Tuần Tuần đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng một ai. Căn nhà có hai phòng được trang trí theo kiểu cổ, mọi đồ dùng cho sinh hoạt đều đầy đủ, nhưng dấu ấn của cá nhân thì lại không có nhiều, ngoài chiếc áo khoác mà Trì Trinh mặc ban ngày ra không còn thấy đồ dùng cá nhân nào nữa. Rõ ràng đây là căn phòng được bài trí để cho những người có tiền thuê, thế nhưng người thuê nhà hiện thời tỏ ra không dành quá nhiều tâm sức vào căn phòng ngủ.

Tuần Tuần đừng ngượng ngùng ở phòng khách, gọi Trì Trinh mấy lần, rồi chờ đợi một lúc nhưng không nghe thấy có bất cứ tiếng trả lời nào. Cô cân nhắc một hồi rồi bước lại gần phòng ngủ, nhưng cũng chẳng thấy bóng người nào trong đó. Tất cả cánh cửa trong nhà đều mở, mọi ngọn đèn trong nhà đều được bật sáng.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là "hay là xảy ra chuyện gì rồi hoặc bị trộm lọt vào nhà", điều này khiến cô thấy thót tim lại. Khi cô quay trở lại phòng khách, không cẩn thận đụng vào một chiếc thùng giấy để bên cạnh bộ sa lông, khi đặt nó trở lại vị trí cũ, cô mới phát hiện ra đó là cả một thùng mỳ ăn liền với đủ chủng loại, mùi vị.

Không hiểu Trì Trinh chuẩn bị nhiều mỳ ăn liền như thế để làm gì? Thùng mỳ này đủ để anh ta ăn cho đến sau Tết. Nghĩ đến Tết, dường như Tuần Tuần chợt phát hiện ra đầu mối của sự việc. Con người trước mặt mọi người to mồm nói rằng có rất nhiều nơi để đến, chỉ cần anh ta muốn thì

trong thời gian nghỉ Tết có thể bay đến bất cứ nơi nào trên thế giới để hưởng thụ cuộc sống, không lẽ lại chuẩn bị để rồi qua Tết một mình bằng một thùng mỳ ăn liền?

Tiện thể cô kiểm tra một lượt, phòng tắm ở cuối vọng lại tiếng đối thoại của hai người đàn ông. Tuần Tuần giật thót mình định bỏ đi, nhưng thấy không yên tâm. Cô lại khẽ gọi Trì Trinh mấy lần nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

Cánh cửa phòng tắm khép hờ, cô biết người đang nói chuyện đó là ai. Lấy hết can đảm cô mở hẳn cửa phòng tắm ra rồi đưa mắt nhìn hết một lượt, không hề có mấy tên ăn trộm như trong tưởng tượng của cô, chỉ có một người đang nằm phủ phục trong bồn tắm, đó chính là Trì Trinh, anh ta đang quay mặt về phía chiếc ti vi hai mươi hai inch treo trên tường, trên màn hình đang phát bản tin xã hội của địa phương.

Tuần Tuần không biết có thể thở phào một cái hay không, vì vẫn không thấy Trì Trinh có động tĩnh gì. Trong bữa tiệc tối nay anh ta đã uống không ít, vì thế cô nghĩ, có thể anh ta đã say tới mức bất tỉnh nhân sự. Lo có chuyện chẳng lành xảy ra, Tuần Tuần chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, vội đến bên xem tình hình. Quả nhiên, Trì Trinh hai mắt nhắm nghiền, tuy nhiên hơi thở vẫn đều đặn.

"Này, tỉnh lại đi." Tuần Tuần lay đôi vai trần dưới nước của Trì Trinh nhưng vẫn không được, vì vậy cô ra sức vỗ vào mặt anh ta.

Người nằm trong bồn tắm cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra, nhìn lên màn hình ti vi, nhìn chỗ mình đang nằm, rồi lại nhìn sang người đang đứng bên cạnh, nhưng vẫn chưa rõ tình hình trước mặt.

"Rốt cuộc thì anh đã lấy lại hồn phách chưa? Nước lạnh hết cả rồi. Anh không sao đấy chứ?" Điệu bộ của Trì Trinh khiến cho Tuần Tuần không khỏi cảm thấy lo ngại.

"Tôi có chuyện gì? Triệu Tuần Tuần?"

Mặc dù vẻ bình tĩnh và đờ đẫn của Trì Trinh khiến Tuần Tuần rất khó hiểu, nhưng ít ra anh ta cũng nhận ra cô, tuy vẫn còn mơ hồ như cũ.

"Cô làm gì ở đây thế?"

Đây là một câu hỏi rất khó trả lời. Tuần Tuần căng thẳng tới mức cứng lưỡi. Nhưng rồi cô nghĩ, dù sao thì cũng đã đến đây rồi, chi bằng cứ đi thẳng vào vấn đề.

"Anh từng nói, anh… anh yêu tôi, đúng không? Vậy bây giờ tôi hỏi anh, câu nói ấy bây giờ còn giá trị như cũ không? Anh có bằng lòng chấp nhận tôi không… và cả con mèo của tôi nữa?"

Ánh mắt của Trì Trinh dừng lại hồi lâu trên khuôn mặt Tuần Tuần, không còn vẻ thiếu tập trung nữa, còn sắc mặt rất khó xác định có phải là tối đi hay không. Trong lúc đó, tim của Tuần Tuần đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chưa bao giờ cô thấy căng thẳng như vậy. Đang mải nghĩ về phản ứng của Trì Trinh thì anh ta giơ tay lên, những giọt nước rơi đầy trên mặt cô.

Tuần Tuần vội tránh nhưng không kịp, vừa bực vừa ngượng đưa tay vuốt mặt, hình như còn có mấy giọt bắn cả vào trong miệng.

"Thần kinh à, anh làm gì thế?"

Trì Trinh vẫn không thèm để ý đến cô, thì thầm như nói một mình: "… Tôi biết rồi".

"Anh biết cái gì? Đừng có ngâm nước mãi như vậy!" Thấy ánh mắt của Trì Trinh dần trở lại vẻ bình thường, Tuần Tuần cảm thấy trong lòng bối rối. Việc xuất hiện của cô ở nơi này là một bất ngờ điên rồ, gặp Trì Trinh lại càng thấy không có gì đáng tin. Chỉ nói về chuyện tôi hôm nay thôi, cô đã liều mình như vậy, thì vì sao anh ta lại không hề tỏ ra sửng sốt trước sự xuất hiện của cô tại phòng khách như một người bình thường, dang rộng đôi tay ôm lấy cô, hoặc đuổi cô đi?

"Anh vẫn còn chưa trả lời tôi!" Tuần Tuần xấu hổ tới mức gần trở thành giận dữ.

"Hãy nói lại vấn đề của cô một lần nữa đi." Biểu hiện của Trì Trinh rất kỳ quặc.

Có những lời chỉ có thể nói một lần, nếu nhắc lại sẽ thấy nó rất sượng sùng. Tuần Tuần ngượng ngập nói: "Tôi hỏi anh, có bằng lòng đón nhận con mèo của tôi không?".

Trì Trinh chậm rãi đưa tay sờ cằm, "Chuyện này… còn phải xem tình hình đã!".

Động tác quen thuộc và cái kiểu mặc cả của Trì Trinh lại bắt đầu, xem ra Trì Trinh mà Tuần Tuần quen thuộc đã trở về nguyên dạng, điều đó càng khiến Tuần Tuần thấy mất tự nhiên hơn.

"Nghĩa là gì?"

Trì Trinh đưa mắt liếc nhìn cô một cái, rồi chỉ về hướng chiếc tủ trong phòng tắm, đáp: "Ý muốn nói trước hết cô

hãy lấy cho tôi chiếc khăn tắm".

Chuyện này thì có quan hệ gì với con mèo? Đầu của Tuần Tuần bắt đầu nóng lên, cô hỏi: "Vì sao?"

Trì Trinh im lặng trong giây lát, rồi nói từng tiếng với vẻ kiên nhẫn: "Vì, cứ cho rằng có là tôi đi nữa, thì lúc này cũng thấy xấu hổ!".

Nghe xong câu nói đó của Trì Trinh, Tuần Tuần bất giác đưa mắt nhìn vào trong bồn tắm.

"Này! Sao lại có chuyện như thế, tôi đã nói rồi mà cô còn cố tình cúi xuống nhìn à!" Trì Trinh tỏ vẻ không thể chịu nổi.

Thì ra, dù là tắm xà phòng, nhưng sau một hồi Trì Trinh ngủ gật, đến lúc này phần lớn bọt xà phòng đã tan ra, vì thế mọi thứ dưới nước đều nhìn rõ mồn một. Dù là người chẳng biết kiêng dè gì thì lúc này cũng khó tránh khỏi khó xử, Trì Trinh bất giác đổi tư thế.

"Ối!" Lúc này dường như Tuần Tuần mới hiểu hết ý của Trì Trinh, cô hoảng hốt đứng dậy, lùi về sau mấy bước. Cô không thể tin được người vừa rồi ngồi bên bồn tắm PR cho bản thân với người đàn ông không một miếng vải che thân đang tắm lại chính là mình, chắc chắn là cô bị ma ám mất rồi.

Tuần Tuần đỏ lựng mặt, đi lấy chiếc khăn tắm cho Trì Trinh, vừa luống cuống, lắp bắp giải thích, "Chuyện này… là như thế này, anh không đóng cửa, tôi sợ có kẻ cắp lọt vào…"

"Tôi sợ cô ăn trộm thì có!", Trì Trinh giằng lấy chiếc khăn mà Tuần Tuần mặt quay đi tay đưa tới, nói: "Triệu Tuần Tuần này, lúc thường tôi không phát hiện ra cô mãnh liệt

như thế đấy. Đưa chiếc khăn đền gần thì cô bị chết hay sao, nhìn chán rồi còn giả vờ?".

"Thực ra tôi không nhìn thấy gì cả", Tuần Tuần cuống lên vội đáp.

Trì Trinh nghe những lời nói dối đó, có vẻ không vui, "Cô lừa ai thế? Như thế mà còn không nhìn thấy, trừ khi cô bị mù. Đừng có được rồi lại còn giả bộ!".

Tuần Tuần đành phải thành thật, "Tôi… tôi chỉ nhìn thấy một chút thôi…".

"Một chút thôi cái gì? Cô nói thế có nghĩa là sao?"

Giọng của Trì Trinh cao hẳn lên. Tuần Tuần bị anh ta làm rối tinh cả đầu óc, không biết rốt cuộc thì anh ta muốn mình nói là đã nhìn thấy hay không nhìn thấy. Không biết phải làm thế nào, cô tức muốn phát khóc.

"Tôi đã nhìn thấy rồi, nhưng không rõ… Ý của tôi là tôi không muốn nhìn anh… Thôi được rồi, tôi xin lỗi, thế đã được chưa?"

Đúng lúc ý nghĩ mang con mèo đi khỏi đây nhen lên trong đầu cô, thì cuối cùng Trì Trinh cũng chấm dứt chủ đề khiến cả hai khó xử.

"Phải rồi, lúc nãy cô nói tôi cho con mèo của cô ở lại có nghĩa là sao?"

"Nhà tôi có chút việc không tiện, anh có thể chăm sóc con mèo này giúp tôi một thời gian không? Sẽ không lâu lắm đâu, nhiều nhất cũng chỉ một tháng thôi." Bị anh ta nói cho như vậy, Tuần Tuần làm gì còn dám nhắc đến mình nữa,

chút ý nghĩ vừa le lói đã lại chui vào vỏ ốc. Lúc trước có lẽ cô đã bị lú lẫn nên mới nghĩ rằng ở cùng Trì Trinh cũng rất tốt, nào ngờ với một người khó chiều như Trì Trinh nếu ở bên anh ta một thời gian không bị tơi tả mới là lạ.

Trì Trinh đáp chẳng ra nhiệt tình cũng chẳng ra hờ hững: "Mèo ư? Từ trước tới nay tôi chưa nuôi động vật bao giờ".

"Ồ, không sao đâu, tôi chỉ tiện hỏi thế thôi", Tuần Tuần vội tiếp lời, từ bé tới giờ điều mà cô rất không xa lạ đó là sự từ chối của người khác.

Dường như Trì Trinh cười lên một tiếng ở phía sau lưng cô, "Cô còn cố giả bộ cứng cỏi trước mặt tôi à? Nửa đêm chạy tới nhà tôi, rồi đến bên bồn tắm chỉ để tiện mồm hỏi xem tôi có trông giúp con mèo được không thôi à? Cứ cho rằng là muốn như thế đi nữa thì cô cũng phải tỏ ra có thành ý chứ".

"Rốt cuộc là anh muốn gì, cứ nói ra thật rõ ràng xem." Tuần Tuần bất lực quay lại nhìn Trì Trinh một cái.

Cái người vừa mới đây thôi cứ vặn xem có bị nhìn thấy hết hay không, thế mà bây giờ ngồi đàng hoàng bên bồn tắm, dùng khăn tắm lau đầu, Tuần Tuần vội quay đầu đi. Không hiểu sao ngày hôm nay cô toàn gặp những người như vậy.

"Cô giao nhiệm vụ cho tôi, không lẽ lại không lựa chọn rõ chính sách?"

"Tôi nói rõ lại một lần nữa. Tôi không thích ăn khoai tây, nhưng nếu nó xuất hiện cùng với món thịt kho… thì có thể chấp nhận."

Vòng vo một hồi thì anh ta cũng lộ rõ bản chất, chẳng qua là muốn Tuần Tuần thể hiện rõ thái độ một lần nữa!

Tuần Tuần cho mình mười giây sau cùng để cân nhắc.

"Tôi là món thịt kho?"

Tuần Tuần nghe thấy tiếng bước chân trần đi trên nền gạch, câu trả lời của Trì Trinh lập tức vang bên tai cô mang theo tiếng cười và hơi thở ấm áp.

"Sai, cô là khoai tây."

Ngay sau đó, Trì Trinh choàng tay từ phía sau ôm lấy eo lưng của Tuần Tuần, cả người anh ta áp sát vào cô, bàn tay ôm mỗi lúc một chặt. Tuần Tuần có thể ngửi thấy mùi sữa tắm phảng phất xung quanh Trì Trinh và cả hơi ấm ẩm ướt từ da thịt vừa tắm xong.

Tuần Tuần ngượng ngùng khẽ xoay người định né tránh, "Làm gì thế, nếu anh nói rằng muốn thương lượng thì phải nói chuyện cho tử tế chứ."

"Chẳng phải là tôi đang chọn điều quan trọng nhất để thương lượng với cô là gì? Tuần Tuần, cô không hề ngốc chút nào, trước khi sử dụng chiếc chìa khoá đó cô đã biết nó có ý nghĩa gì. Cô cũng đã biết tôi không thể nào từ chối được, dù cô mang mèo hay mang chó đến. Vậy thì tại sao chúng ta không thể 'cởi mở' hơn?"

"... Anh mặc quần áo vào đi, giữa mùa đông mà cởi mở quá sẽ bị cảm lạnh đấy." Tuần Tuần không dám cử động bừa bãi, cô khuyên Trì Trinh với vẻ mặt đỏ bừng.

Trì Trinh đâu có chịu nghe theo, "Như thế sao được, nếu không cởi mở nói xong chuyện chính, thì làm sao thể hiện được thành ý đối với nhau? Tôi quên không nói, về khoai

tây và thịt kho, thì mọi tinh hoa đều ở khoai tây, thông thường tôi chọn nó để ăn trước".

Tuần Tuần bị Trì Trinh dồn vào góc giữa tủ phòng tắm và bức tường, đôi tay chống về phía trước chạm vào mặt lớp gạch men lạnh toát, còn phía sau lưng là hơi ấm hoàn toàn ngược lại. Nhà cách mạng vĩ đại Engels đã nói rất chính xác, đàn bà yêu đàn ông là thuộc tính xã hội, còn đàn ông yêu đàn bà là thuộc tính tự nhiên. Bất cứ lúc nào cũng đừng mang ý định thuyết phục thuộc tính tự nhiên bằng thuộc tính xã hội.

Trì Trinh luôn ăn nói không chút kiêng dè trước mặt Tuần Tuần. Tuần Tuần không phải là thiếu nữ không biết gì, cô tự tìm đến cửa, tất nhiên là cô hiểu rõ hậu quả của việc đó. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, khi đã quay lưng lại với vấn đề trinh tiết thì giữa đàn ông và đàn bà có rất nhiều việc không cần nói ra cũng rõ, tuy nhiên việc kháng cự lúc này không phải là tỏ ra nũng nịu, mà vì trong lòng cô quá rõ rằng, rất nhiều việc của tương lai đều quyết định bằng sự mở đầu.

Nếu giờ phút này cô cứ thuận theo Trì Trinh, thì quan hệ giữa hai người rất có thể vì thế từ đây được xác định thành như cầu nam thích nữ muốn. Mặc dù hôn nhân cũng chỉ là nhu cầu nam thích nữ muốn ổn định và ở mức độ sâu hơn, nhưng giờ đây cô đã hai mươi chín tuổi, từng thất bại một lần trong hôn nhân nên không thể đùa bỡn cùng Trì Trinh được. Điều mà cô cần không phải là một mối quan hệ hời hợt và xác thịt, mà là một mối quan hệ ổn định và lâu dài. Người đàn ông đang ôm chặt cô lúc này kém cô ba tuổi, trẻ trung, đẹp trai, có giá hơn những người bình thường... Trong con mắt của nhiều người, đó là một cái bánh nướng từ trên trời rơi xuống, và với một người từ trước đến nay chỉ luôn muốn bước những bước chắc chắn một khi đã quyết định không trốn nữa, thì càng không thể để cho chiếc

bánh nướng ấy làm cho choáng váng, và ngoài vết dầu mỡ dính đầy tay ra chẳng còn được thứ gì. Khi cô chìa tay ra là đã không còn đường rút lui nữa, mà phải nắm chắc được nó trong bàn tay của mình!

Trì Trinh liên tiếp thì thầm gọi tên của Tuần Tuần, động tác không hề hàm hồ chút nào, chạm thẳng vào những chỗ nhạy cảm nhất. Tuần Tuần dùng hết sức nắm chặt lấy bàn tay của Trì Trinh.

"Đừng, đừng như thế vội!", giọng của Tuần Tuần rất nhẹ nhàng nhưng rất kiên quyết.

Trì Trinh hé mở đôi mắt bị ham muốn làm cho mờ đi, hỏi với giọng nôn nóng và không hiểu: "Vì sao lại không được?".

"Nếu anh thực sự yêu tôi, thì phải biết như thế là quá nhanh…"

"Giữa chúng ta không hề nhanh chút nào, ngay từ lúc bị Tạ Bằng Ninh bắt gặp ở khách sạn, lẽ ra cô nên theo tôi. Tôi đã từng nói tôi hợp với cô hơn so với anh ta, à, không so với bất kỳ ai. Loanh quanh rồi cô lại trở về với tôi, vậy thì cần gì phải lãng phí thời gian?"

Nhân lúc tay của Trì Trinh hơi lỏng ra, cô quay người lại đối diện thẳng với anh ta, "Anh nói rằng anh hợp với tôi hơn Tạ Bằng Ninh, vậy thì bằng thời gian anh hãy chứng minh cho tôi thấy đi".

"Tôi có thể chứng minh ngay lúc này!"

"Không lẽ anh mạnh hơn anh ấy chỉ ở điểm đó? Trì Trinh, anh có biết điều tôi muốn có nhất là gì không, với tôi nếu

không có sự yên lòng thì sẽ chẳng thể nào có vui sướng."

Trì Trinh trầm ngâm trong mấy giây, rồi nói với vẻ giận dữ: "Tôi không thích nhất điều này ở cô, vừa sợ chết lại vừa dùng dằng!".

Tuần Tuần khẽ hỏi: "Anh thực sự không vừa lòng với tôi?".

"Tới mức ghê cả răng." Trì Trinh cắn mạnh một cái vào cổ Tuần Tuần.

Tuần Tuần cố nén đau, mỉm cười. Mặc dù Trì Trinh vẫn chưa thoải mái nhưng xem ra không còn kiên quyết như trước nữa mà chỉ áp môi vào vết răng để lại trên cổ Tuần Tuần, nói bằng giọng mơ hồ: "Triệu Tuần Tuần, dùng trái tim đổi lấy trái tim, cô sẽ làm cho tôi yên lòng bằng cái gì đây?".

Tuần Tuần vươn tay ra, lần đầu tiên đáp lại cái ôm của Trì Trinh, áp mặt vào nơi gần vị trí trái tim Trì Trinh nhất, nói: "Tôi không có gì cả, nhưng tôi ở đây".

Sau cái hắt hơi thứ ba của Trì Trinh, Tuần Tuần phải nói mãi cuối cùng cũng làm cho Trì Trinh rời khỏi cô, mặc một bộ đồ ngủ lên người. Con mèo được thả ra khỏi cái túi, không biết đã trốn vào góc nào. Hai người ngồi xuống ghế, nói một cách chính xác là chỉ có Tuần Tuần ngồi, còn Trì Trinh vẫn cứ kề sát vào người cô, tìm cơ hội thực hiện mong muốn của mình.

"Cái con vật xấu xí ấy tên là gì?"

"Ý anh muốn nói đến con mèo? Tôi thường gọi nó là con mèo già."

"Không đúng, nhất định cô đặt cho nó một cái tên kỳ quặc vì thế từ trước đến nay không dùng đến. Tên nó là gì? Noah24?"

"Tôi đã định gọi nó là Judas25."

"Có nghĩa là con Judas thân yêu này đã cào cấu gã khốn Chu Thuỵ Sinh trên giường mẹ cô?"

Nhìn thấy Tuần Tuần có vẻ buồn, Trì Trinh cười nói: "Cô rầu rĩ gì thế? Đó là chuyện tốt, tôi không biết phải cảm ơn con Judas hay là Chu Thuỵ Sinh đây? Nếu không phải cả hai mất công sức như vậy thì làm sao khiến cô tới bên tôi được?".

"Vì sao anh lại chửi cậu họ anh như vậy? Rốt cuộc thì trước đây ông ta đã làm gì để anh phải ghét đến thế?" trước đây Tuần Tuần thấy tò mò nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ hỏi Trì Trinh câu hỏi này, bây giờ quan hệ giữa cô và Chu Thuỵ Sinh như vậy, cô làm sao có thể làm ngơ được.

Trì Trinh đáp với vẻ không mấy chú tâm: "Cũng không có gì. Con người ông ta cũng không thể làm nổi những chuyện xấu xa, gian ác gì lớn, những chuyện ông ta làm thường là một vài chuyện nhỏ, bẩn thỉu. Nhưng đó cũng là chuyện trong quá khứ rồi".

"Thế sao?" Tuần Tuần thấy rất ngạc nhiên nhưng không thể chuyên tâm suy nghĩ về điều ấy được, cô còn phải chú ý đến bàn tay rất không ngoan ngoãn của Trì Trinh, "Đừng có quậy. Anh nói thật đi, có phải anh đã biết trước họ sẽ như vậy? Lẽ ra lúc đầu không nên để cho hai người ấy gặp nhau mới phải".

"Chuyện này mà cũng đổ lên đầu tôi sao?" Trì Trinh lên

tiếng kêu oan, "Tôi biết cô không thích ông ấy cùng với mẹ cô, nhưng chuyện này tôi và cô có thể ngăn cấm được không? Chu Thuỵ Sinh đã ly hôn từ lâu rồi, mẹ cô giờ cũng chỉ có một mình, đàn ông chưa vợ, phụ nữ chưa chồng, tuy tuổi có hơi lớn một chút, nhưng cũng hợp tình hợp lẽ. Làm sao cô có thể biết được rằng nếu mẹ cô không gặp Chu Thuỵ Sinh thì sau này sẽ có thể trông cậy vào những người đàn ông khác? Hãy mở lòng mình ra, nếu chuyện đã không thể thay đổi được thì cứ mặc nó đi, họ cũng đâu phải là trẻ con. Không muốn nhìn thấy bọn họ thì đừng về nhà nữa, mắt không nhìn thấy thì lòng không phải nghĩ. Mà sao cô không dành thời gian ấy mà nghĩ đến tôi nhiều hơn nhỉ?".

"Ý anh là gì vậy? Chẳng phải anh đã nói rằng biến càng xa càng tốt, cả thế giới này muốn đi đâu thì đi là gì? Chuẩn bị nhiều mỳ ăn liền như vậy để mang đi Las Vegas, Paris, London hay New York để thay đổi khẩu vị đây?"

Trì Trinh có vẻ xấu hổ nhưng giọng nói vẫn cố tỏ ra cứng cỏi, "Tôi thích ăn mỳ ăn liền thì sao?".

Tuần Tuần cười, "Sợ trong thời gian nghỉ Tết không tìm được chỗ ăn, mà bản thân lại chỉ biết nấu mỳ ăn liền thôi chứ gì? Lại có chuyện gì với cha anh đấy?".

"Tôi đâu có cãi nhau với họ. Cha tôi cũng không dễ dàng gì." Trì Trinh đáp với giọng châm biếm, "Một bên là thằng con thiếu cố gắng của vợ trước, một bên là người vợ mới xinh đẹp, lại còn thêm cả tiền đồ sự nghiệp nữa, nếu là tôi thì cũng biết nên chọn thế nào. Huống chi ông ấy cũng không nói là không cho tôi về, chỉ có điều hễ không để tâm là ông ấy lại cho tôi một món tiền, để tôi ăn chơi nhân khi còn trẻ, nhân dịp nghỉ Tết đi đâu đó cho vui vẻ, bao gái cũng được, tới sòng bạc thử vận may cũng không sao, chỉ cần không về quấy quả sự sum họp gia đình người ta là

được. Thực ra tôi cũng đâu có thích góp mặt vào đó, ông ấy đã quan tâm và hiểu tôi như vậy thì sao tôi lại không làm theo ý ông ấy?".

"Vậy thì sao lại không đi chơi theo sự cho phép ngầm của cha anh?"

"Chơi cái gì mới được? Một lần, hai lần còn được, nhiều lần như thế chẳng còn hứng, bay đi bay lại, nơi nào cũng gần như vậy cả. Khuôn mặt này và khuôn mặt kia có gì khác nhau? Cô thực sự nghĩ tôi là kẻ chơi bời bỏ đi à? Hơn nữa, nếu tôi đi rồi, chẳng phải cô đến thì chỉ thấy nhà trống không sao? Như thế thì tôi cảm thấy có lỗi lắm."

"Anh chắc chắn rằng sẽ có ngày tôi dùng đến chiếc chìa khoá đó đến thế sao?"

"Tôi nghĩ, rồi cô sẽ nghĩ ra thôi, nếu sớm muộn gì cũng phải tìm một người đàn ông, thì tại sao lại không tìm một người hiểu mình?"

Một lần nữa Tuần Tuần lại gỡ bàn tay Trì Trinh ra khỏi người mình, "Tôi thì có gì tốt đâu? Chẳng phải chỉ là một phụ nữ già đã ly hôn và chẳng có gì sao?".

Trì Trinh cười, đáp: "Phụ nữ đúng là thù dai. Cứ cho rằng tôi không nói sai, nhưng khẩu vị tôi lạ đời, cứ thích như thế, người khác làm gì được tôi nào?".

Tuần Tuần không để ý đến những lời nói ấy, cô chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Lúc tôi vừa gọi anh tỉnh dậy, điệu bộ anh kỳ lắm, lại còn té nước lên tôi nữa chứ!".

"Tôi đang ở dưới nước, không lẽ lại té mình? Lúc ấy tôi đang nghĩ, chà, ngủ gật một lúc mà cũng mơ."

"Xem ra giấc mơ ấy anh cũng đã quen lắm rồi. Té nước lên người tôi là có thể chứng tỏ không phải giấc mơ hả?" Tuần Tuần vừa tức lại vừa buồn cười.

Sự ham muốn lại trỗi dậy trong lòng, Trì Trinh cười gian giảo, "Tất nhiên. Nhìn thấy điệu bộ cô rất thảm hại, tôi đã nghĩ, không đúng rồi, nếu là trong giấc mơ thì phải ngọt ngào hơn nhiều. Nếu là chủ đề trong bồn tắm thì cô cũng phải ở trong bồn tắm rồi".

"Tôi thèm vào! Đúng là dơ", Tuần Tuần quay mặt đi, mặt nóng bừng lên.

"Cô đừng có vội, có chỗ còn dơ hơn kìa, một chỗ khác ở trên ghế sa lông. Cô trong tư thế này… còn tôi ở đây." Vừa nói Trì Trinh vừa làm động tác, đầu óc còn đang mải suy nghĩ chuyện ấy nên hay không nên đề phòng, bất ngờ bị Tuần Tuần đẩy mạnh xuống khỏi ghế.

Trì Trinh cười chống người lên khỏi sàn nhà, "Thì ra cô cũng đã mơ như vậy, nếu không sao còn nhớ rõ động tác đến thế? Tiếp sau đó lẽ ra cô cũng lăn xuống theo chứ".

Tuần Tuần nghiến răng, nhấc chân lên, đạp khẽ vào ngực Trì Trinh một cái.

"Động tác này trong mơ cô cũng có à?"

Trì Trinh tóm lấy cổ chân cô và lại ngã xuống sàn nhà. Tuần Tuần nhìn một hồi lâu không thấy Trì Trinh động đậy, thấy hơi ngạc nhiên, cúi người nhìn thì thấy Trì Trinh nằm thẳng nhắm mắt, chỉ có lồng ngực phập phồng lên xuống còn không thấy động cựa gì.

Tuần Tuần đã định mặc kệ anh ta, nhưng một lúc sau, nhìn thấy điệu bộ của Trì Trinh dường như đã ngủ rất say.

"Trời sáng rồi, tỉnh lại đi." Tuần Tuần mỉm cười gọi.

Trì Trinh mở mắt, nhìn cô chăm chăm như vừa tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

"Chỉ có cảnh này là trong mơ không thấy." Nói rồi Trì Trinh lại nhắm mắt lại, "Cô vẫn còn ở lại đây. Tuần Tuần, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy vui như vậy."

Chương 23

Khi tấm mạng che mặt biến thành tấm khăn lau

Buổi tối, Tuần Tuần ở phòng dành cho khách trong nhà Trì Trinh. Lúc đầu Trì Trinh cứ một mực rằng từ trước đến nay chưa có ai ngủ ở ngoài phòng khách nên rất bụi bẩn, rồi lại theo Tuần Tuần, đang bận rộn với việc dọn dẹp cho sạch sẽ bằng vẻ quyết không dừng tay, đi vòng quanh phòng khách, chỉ đành đứng nhìn Tuần Tuần với ánh mắt trách móc từ đầu chí cuối. Rồi sau đó lại nói rằng, trong nhà chỉ có một bộ chăn đệm, không thể san ra được, mặc dù Tuần Tuần nửa đêm lạnh không chịu nổi bò dậy tìm trong tủ quần áo ra một chiếc đệm giường, rồi đóng cửa lại trước mặt Trì Trinh.

Nhưng Trì Trinh vẫn không chịu từ bỏ, anh ta tìm mọi cách, hết chọc tức rồi đến rủ rê mãi không thôi.

"Nếu đã quyết định cùng với tôi rồi, cần gì phải như người ngoài thế?"

"Cô sang bên đây đi, tôi chỉ ôm và nói chuyện thôi có được không?"

"Sao cô cứ cố chấp thế nhỉ? Cô giữ tấm thân mình như vậy để cho ai xem đây? Những người hiểu rõ nội tình việc ly hôn của cô có ai không biết chúng ta có chuyện với nhau, giữ cái danh hão ấy chi bằng cứ mở lòng ra thực sự với nhau đi."

"Triệu Tuần Tuần, cô định giằng co với tôi thì cô tính sai rồi, tôi như miếng thịt mỡ to bày trước mặt cô như thế này mà cô không biết trân trọng, cẩn thận kẻo bỏ lỡ mất cơ hội đấy."

Lúc đầu Tuần Tuần cảm thấy rất buồn cười, sau đó thì thấy bất lực. Đó chính là điểm mạnh của tuổi trẻ, có thể bám chặt lấy người khác bất chấp tất cả, chỉ cần một chút rung động thôi là không chịu buông tay. Giống như những chàng trai cố chấp ở dưới cầu thang của phòng nữ sinh viên trong ký túc năm nào, cứ một hai rằng, anh sẽ đợi em, để xem xem em có tới không, không tới cũng phải tới…

Nói theo đúng lương tâm, đối với một cô gái bình thường có lề có lối, thì không thể nói là không có tác động. Tuần Tuần dựa vào đầu giường nghĩ, nếu cô trẻ hơn mấy tuổi nữa, nếu cô không phải là người quá cẩn thận, chưa biết chừng cô đã không nén được và mở cửa ra nhào vào lòng Trì Trinh. Nhưng hiện thực trong lòng cô rất rõ, giữa đàn ông và đàn bà có lúc giống như chơi cờ, nếu không bình tĩnh thì sẽ luôn bị thua.

Sau cùng, hình như Trì Trinh cũng đã mệt và hết cách, nên nói một câu bằng giọng rầu rầu: "Triệu Tuần Tuần, cô thực sự quyết tâm không mở cửa ư?".

Tuần Tuần ôm đầu cười đau khổ đáp: "Anh mà còn cứ như vậy là tôi không thể nào tiếp tục ở đây nữa".

Cô vừa nói xong thì nghe thấy tiếng khoá cửa động đậy. Tuần Tuần giật mình, chưa kịp định thần lại thì Trì Trinh đã đẩy cửa đứng ở phía sau.

"Anh làm gì thế…" Tuần Tuần bất giác co người về phía sau.

Tay Trì Trinh cầm chăn, ném lên chiếc giường nhỏ ở phòng cho khách, đệm giường đang bên dưới Tuần Tuần bị rung mạnh.

"Cô ghê gớm thật đấy. Chăn cho cô này, kẻo không lại nói, ngay từ đầu tôi đã xử tệ với cô", Trì Trinh nói giọng nặng trịch.

Tuần Tuần hơi ngạc nhiên: "Sao bỗng dưng lại nhân từ như vậy, làm tôi khó thích nghi lắm".

Trì Trinh tưng tửng châm biếm, "Đừng có vội mừng, nhớ là đừng có đến nửa đêm nghĩ lại và thay đổi, lúc đó dù cô có kêu khóc, tôi cũng không mở cửa cho đâu!".

Tuần Tuần chúc Trì Trinh ngủ ngon, nhưng Trì Trinh không đáp lại, mặt sa sầm quay trở về phòng của mình.

Tuần Tuần vừa nằm xuống thì nghe có tiếng cào cửa và cả tiếng kêu trầm đục của con mèo. Thì ra con mèo từ nãy tới giờ sợ hãi co mình trong một xó nào đó, bây giờ thấy phòng khách đã tắt đèn bèn trở dậy, tìm đến bên chủ nhân.

Tuần Tuần khẽ khàng xuống giường, hé cửa một chút để con mèo vào. Lúc ấy, ở phòng bên cạnh cũng có tiếng động, cánh cửa phòng ngủ cùng hẽ mở, Trì Trinh thò đầu ra nhìn, thấy vậy hừ một tiếng rồi đóng mạnh cửa lại.

Con mèo ngửi ngửi mấy cái, đi một vòng quanh phòng rồi mới co mình nằm xuống cạnh Tuần Tuần. Nó là sự tồn tại thân thuộc duy nhất mà Tuần Tuần cảm thấy ở đây. Tuần Tuần mở mắt, định nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày, cô cứ nghĩ rằng quá nhiều chuyện phiền phức và đau đầu như vậy sẽ khiến cho mình khó có thể ngủ được,

không ngờ chưa kịp nghĩ cho rõ ràng thì đã chìm ngay vào giấc ngủ trong tiếng ngáy của con mèo.

Tuần Tuần càng không ngờ rằng, ngày hôm sau cô chỉ tỉnh dậy khi có tiếng đập cửa của Trì Trinh. Ngày thường cô không có thói quen ngủ muộn nên vội vàng xuống khỏi giường trong tiếng giục giã của Trì Trinh, khi cô cuống quýt mở cửa ra, nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ phòng khách thì thấy trời còn rất sớm, Trì Trinh ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế, đồng hồ mới chỉ sáu giờ sáng.

"Tôi lại cứ tưởng muộn giờ đi làm rồi." Tuần Tuần nghi ngờ nhìn Trì Trinh, "Ngày thường anh cũng dậy sớm như thế này sao?".

Trì Trinh giả bộ không nghe thấy, nói: "Về tình, về lý, lẽ ra hôm nay cô phải dậy sớm chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn cho tôi, để chúc mừng sự bắt đầu mới của chúng ta, đúng không?".

Tuần Tuần lơ đãng đi qua người Trì Trinh vào nhà vệ sinh rửa ráy qua quýt.

Trì Trinh vẫn ngồi suy nghĩ ở ghế.

"Hôm nay không uống cà phê nữa, tốt nhất là nấu cháo, việc này chắc chắn là cô biết làm. Trứng rán cũng được, những phải chín đều, trong tủ lạnh hình như còn một ít hành đấy. Cô thích xuống gác mua đồ ăn sáng cũng được, ở đầu ngõ có một nhà đấy…"

Tuần Tuần lại đi tới bên sa lông như mộng du, rồi lấy hai gói mỳ ăn liền từ thùng giấy lên.

"Cô cho tôi ăn thứ này à?", Trì Trinh không thể tin được.

Tuần Tuần đáp: "Tối hôm qua anh nói thích ăn mỳ ăn liền còn gì? Mà tôi cũng không ghét món này".

Trì Trinh cứ đi đi lại lại, nhìn người đang nấu mỳ với ánh mắt trách móc giận dỗi, "Buổi tối thì ngủ cách phòng, buổi sáng thì lại cho tôi ăn mỳ ăn liền. Cô nói xem, tôi cần một người phụ nữ như thế để làm gì?".

Tuần Tuần không thèm để ý, vẫn cứ việc mình mình làm, một lát sau thì bê ra hai bát mỳ đặt lên bàn ăn.

"Anh có ăn hay không đây?"

Trì Trinh vẫn ngồi yên chỗ cũ, nét mặt không thay đổi và cũng chẳng nói lời nào.

"Tôi lại cứ tưởng tối hôm qua anh chỉ có uống rượu, không ăn gì, chắc là đói lắm… Vậy thì tôi không làm khách nữa." Nói rồi Tuần Tuần cúi xuống ăn mỳ, "Hồi còn nhỏ, mỗi lần mẹ tôi đi hẹn với đàn ông, tôi đều phải ở nhà nấu mỳ ăn. Không nghĩ rằng bao nhiêu năm qua mà vị của nó vẫn cứ như vậy".

Tuần Tuần ăn xong một miếng mỳ thì thấy có người ngồi xuống đối diện. Cô cười, vừa dỗ dành, vừa nhẹ nhàng nói: "Ăn đi, đây cũng chỉ là mỳ ăn liền bình thường thôi. Trước đây anh ăn một mình, bây giờ thì là hai người cùng ăn. Để chúc mừng, tôi đã cho vào đó một quả trứng chín đều rồi đấy".

Cuối cùng thì Trì Trinh cũng cầm đũa lên, ăn mấy miếng rồi hỏi: "Cô còn muốn tới công ty nữa không? Nếu muốn ở nhà thì cũng không sao".

Tuần Tuần trầm ngâm một lát, dùng đôi đũa khuấy trong bát mấy cái rồi nói: "Nếu anh cảm thấy tôi tiếp tục ở lại Nghiêu Khai gây khó khăn cho anh thì tôi có thể đi tìm một công việc khác".

"Không phải ý đó, chẳng qua tôi chỉ muốn để cô biết rằng, tôi hoàn toàn có thể mang lại cuộc sống giống như cuộc sống mà Tạ Bằng Ninh đã mang lại cho cô." Trì Trinh nói, "Nếu cô tiếp tục ở lại đương nhiên là rất tốt rồi. Cô cũng thấy rồi đấy, bây giờ lòng người trong công ty mỗi người một khác. Có cô, ít nhất tôi cũng cảm thấy còn có… một người đáng tin cậy ở đó".

Tuần Tuần nghĩ đến Tôn Nhất Phàm, Trần Châu, Chu Thuỵ Sinh… và cả những đồng nghiệp ngấm ngầm theo phe này phái kia hoặc đang nghe ngóng, không khỏi cảm thấy đau cả đầu.

"Tôi không biết có thể giúp được cho anh hay không." Thậm chí cô còn do dự không biết có nên nói cho Trì Trinh những biểu hiện bất thường và những lời bất mãn của Tôn Nhất Phàm hay không. Không nói thì có vẻ phụ lại Trì Trinh, nói ra thì lại thấy mình không phải là người tử tế cho lắm. Mặc dù cách thức thể hiện tình cảm của Tôn Nhất Phàm khiến cô thấy khinh thường, nhưng đó là chuyện cá nhân, cô không muốn mình góp phần vào trong cuộc đấu đá của đàn ông.

"Cô cứ làm những việc cô được giao, để tôi có thể nhìn thấy cô, như thế đã là giúp đỡ tôi rồi." Trì Trinh đã ăn xong, đẩy bát về phía Tuần Tuần, "Hôm nay cô rửa bát!".

Thu dọn xong, Tuần Tuần cùng đi với Trì Trinh đến công ty. Đến bến xe buýt gần toà nhà, cô bảo Trì Trinh cho cô xuống rồi đi bộ vào bên trong.

Tết đang đến rất gần, cả công ty đều ở trong trạng thái chuẩn bị đón Tết, hầu như ai cũng đếm thời gian chờ đến ngày nghỉ, phần lớn mọi người không còn tâm trạng nào để làm việc nữa, cho dù Chu Thuỵ Sinh cứ một hai rằng phải tiếp tục chấn chỉnh tác phong làm việc, thì cũng chẳng mấy người đáp lại lời ông ta. Trì Trinh cũng không hỏi han gì đến, vì vậy mọi người chỉ lo bàn tán xem nên ăn Tết như thế nào.

Chu Thuỵ Sinh nhìn thấy Tuần Tuần, ánh mắt không khỏi thiếu tự nhiên. Mấy lần ông ta định tìm cơ hội để nói chuyện với cô, không biết có phải định giải thích về chuyện của ông ta với mẹ cô hay không. Tuần Tuần cảm thấy buồn nôn trước vẻ lấy lòng và kiểu thân mật như bề trên với người dưới của ông ta, nhưng lại không tiện nói gì mà cố giữ khoảng cách bằng vẻ bình thản.

Tôn Nhất Phàm không thấy xuất hiện ở công ty, nghe nói anh ta đã đi thăm khách hàng. Tâm trạng của Trần Châu thì có vẻ rất vui, mấy lần Tuần Tuần ngẩng đầu lên khỏi máy tính thì đều bắt gặp cảnh Trần Châu mỉm cười, đó là vẻ đặc biệt của phụ nữ khi đang yêu. Trong lòng Tuần Tuần cảm thấy bất bình thay cho Trần Châu. Mặc dù cô chưa bao giờ trải qua cảm giác dốc gan dốc ruột vì người khác, nhưng chính vì không có nên mới cảm thấy nó là thứ xa xỉ, mà giả sử không chấp nhận thì cũng không nên làm cho nó vẩn đục và lãng phí nó. Nhưng cô không thể nói ra điều gì, vì không biết Tôn Nhất Phàm có nhắc đến cô trước mặt Trần Châu hay không và đã nói như thế nào. Hiện tại, hoàn cảnh của cô rất khó khăn, nếu không để tâm là lập tức đắc tội với Trần Châu và mang lại phiền phức cho mình.

Tuần Tuần đi làm việc của mình, trong sự bận rộn có những lúc cô bất chợt ngây người ra, mỗi khi thấy có đồng

nghiệp ra vào phòng làm việc của Trì Trinh, cánh cửa phòng mở ra, cô lại nhìn trộm Trì Trinh đang ở phía sau bàn làm việc. Từ lúc tới công ty, hai người chưa hề có sự tiếp xúc chính diện. Chả trách mọi người thường nói, tình yêu nơi công sở có điểm rất nhạy cảm: giữa hai người thân thiết mà cứ phải giả bộ nghiêm chỉnh dù cách nhau rất gần, chẳng khác gì trên người có vết muỗi cắn, nếu không may lại gãi vào nó.

Không hiểu vì sao vẻ mặt của Trì Trinh không được vui, có vẻ như tâm trí không mấy tập trung, không lẽ vì tối hôm qua không ngủ được? Đúng lúc Tuần Tuần đang suy nghĩ vớ vẩn thì đột nhiên bị tiếng hát ở đâu làm cho sực tỉnh.

"Chiếc lúm đồng tiền xinh xinh, đôi mi dài thăm thẳm, khiến lòng ai ngất ngây…"

Trong bụng Tuần Tuần nghĩ, không biết ai mà lại dùng tiếng chuông điện thoại toàn những lời ca rẻ tiền thế? Không lẽ Trần Châu đã rơi vào cái bẫy tình yêu đến mức mất cả tỉnh táo như vậy? Đang nghĩ thế thì thấy Trần Châu cũng quay đầu lại nhìn cô với vẻ hệt như vậy. Tuần Tuần chợt bối rối, đưa tay lên sờ túi áo, đúng là âm thanh ấy phát ra từ chiếc điện thoại của cô.

Tuần Tuần bật máy lên với vẻ xấu hổ muốn chết, đúng là cuộc gọi của Trì Trinh, chắc chắn là buổi sáng nhân lúc cô rửa ráy hoặc nấu mỳ anh ta đã động vào máy của cô. Khi máy được nối thông, quả nhiên Trì Trinh cười hì hì, hỏi cô có thích nhạc chuông mà anh ta đã cài cho cô không. Tuần Tuần cố nén giọng, đáp: "Đừng như thế mà, tôi không chịu được những lời nịnh đầm kiểu ấy đâu".

Trì Trinh đáp với vẻ tiu nghỉu: "Cô tưởng là tôi đang khen cô đấy à, tôi cũng có lúm đồng tiền, người mà hàng ngày

không ngủ được chính là cô đấy!".

Trước khi lớp da gà trên người kịp lăn đi, Tuần Tuần hỏi Trì Trinh xem có việc gì. Cách thức nói chuyện như vậy khiến cô cảm thấy giống như đi ăn trộm, mặc dù ngoài sự lo lắng của cô ra, hầu hết những người xung quanh không thể nào gắn cô vào với Trì Trinh.

Trì Trinh bảo cô, hết giờ làm ra quán cà phê đầu phố chờ anh một lúc, rồi hai người cùng đi ăn cơm, tiện thể mua thêm một chiếc chăn nữa.

"Tôi sắp chết đến nơi rồi, ngâm hàng tiếng đồng hồ trong nước lạnh, rồi lại phải cuộn trong đệm suốt một đêm. Cô không chịu ngủ cùng với tôi thì thôi, còn chăn thì nhất định phải mua", nói xong câu đó, Trì Trinh hắt hơi liền mấy cái.

Tuần Tuần đặt điện thoại xuống, ánh mắt của Trần Châu chứa đựng rất nhiều thứ, nhưng phần nhiều là tò mò và ác ý. Ngay cả anh Vương thủ quỹ cũng cười ha hả, hỏi cô xem có phải đã có bạn trai rồi không. Tuần Tuần chỉ cười, nói nhiều thì sai nhiều, tốt nhất là không nói gì.

Lúc ăn cơm Tuần Tuần phát hiện ra rằng, dường như Trì Trinh không có ý đùa để tranh thủ sự đồng tình, vì mới nói được mấy câu thì đã hắt hơi liên tiếp, rõ ràng là Trì Trinh bị cảm. Tuần Tuần không khỏi thấy áy náy, cũng chỉ vì anh ta đã "cởi mở" quá lâu nên mới bị như vậy. Trì Trinh không hề giữ ý, chốc chốc lại kêu đau đầu, lấy lý do phải có người dìu, bảo Tuần Tuần đỡ vai anh ta, tư thế ấy khiến Tuần Tuần cảm thấy mình giống như Lý Liên Anh26 đằng sau lưng Thái Hậu.

Để Trì Trinh có thể nghỉ ngơi sớm, Tuần Tuần cùng anh ta tới một siêu thị ngay gần đó. Đúng lúc cô đang dừng lại

xem bản thuyết minh về thành phần của chiếc chăn nhung với dáng vẻ một nữ chủ nhân gia đình sành sỏi ở khu bán đồ dùng cho phòng ngủ thì bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

Tuần Tuần nhìn theo phía phát ra tiếng gọi thì thấy Tạ Bằng Ninh đang đẩy một chiếc xe mua hàng đi tới phía họ. Trì Trinh đang lên mạng bằng điện thoại di động ở gần Tuần Tuần, nhìn thấy Tạ Bằng Ninh đi tới, lập tức như được tiêm thuốc trợ tim, tinh thần tỏ ra tốt hơn hẳn, tay khoác vai Tuần Tuần, quay sang chào Tạ Bằng Ninh với vẻ rất nhiệt tình.

"May quá, thế là lại gặp được người quen rồi."

Không thể nào đọc được dấu hiệu gì trên vẻ mặt của Tạ Bằng Ninh, nhưng Tuần Tuần cảm giác thấy ánh mắt của anh ta cứ hết nhìn Tuần Tuần rồi lại nhìn sang Trì Trinh và chiếc chăn.

"Đúng là rất trùng hợp. Tuần Tuần, đã lâu rồi không gặp em."

Trì Trinh ngược lại tỏ ra là người nhẹ nhõm thoải mái nhất trong ba người, anh ta cười, bỏ tay ra khỏi Tuần Tuần và hỏi: "Hay để tôi đi mua mấy cục pin, hai người cứ nói chuyện đi".

Tuần Tuần khẽ đáp: "Thôi, không cần đâu".

Chẳng cần Trì Trinh phải cố làm ra vẻ, bất cứ người bình thường nào bắt gặp cảnh hai người cùng bên nhau đi chọn đồ dùng cho phòng ngủ thì cũng có thể hiểu được mối quan hệ giữa hai người ấy. Tuần Tuần cảm thấy rất mất tự nhiên, nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì thấy chẳng thể giấu được.

Tạ Bằng Ninh từ Thượng Hải về, Tuần Tuần biết chuyện đó. Thực ra, kể từ sau khi ly hôn, cô và Tạ Bằng Ninh thỉnh thoảng cũng gọi điện cho nhau và tất nhiên bao giờ cũng là Tạ Bằng Ninh chủ động gọi trước. Tạ Bằng Ninh kể cho cô nghe về mọi chuyện sau chuyến đi Thượng Hải, kể cả chuyện đi tìm Thiệu Giai Thuyên như thế nào, hai người đã quyết tâm làm lại từ đầu ra sao, rồi cuối cùng lại kết thúc bằng sự tan vỡ như thế nào.

Tạ Bằng Ninh nói với Tuần Tuần, điều khiến anh rất khó chấp nhận hoàn toàn không phải là chuyện anh và Thiệu Giai Thuyên mãi vẫn không tu thành chính quả, mà là sau khi họ quyết tâm vượt qua tất cả mọi rào cản để đến với nhau mới phát hiện ra rằng, người ở bên cạnh mình và người trong hoài niệm hoàn toàn không phải là một. Họ đã quen với con đường đầy trở ngại, nhưng lại không quen với con đường bằng phẳng.

Tạ Bằng Ninh là một người đàn ông hướng nội và gia trưởng còn tính cách của Thiệu Giai Thuyên rất phóng khoáng, thích chơi và rất ích kỷ. Trước đó, do những trở ngại của gia đình khiến cho tình yêu của họ được bao phủ dưới tấm mạng mỏng manh, tình yêu chỉ có thể thể hiện qua ánh mắt dưới tấm mạng mỏng manh đó, còn khi đã ở bên nhau sớm tối thì tất nhiên phải lột bỏ hết những gì che đậy. Hai người đã cãi nhau về những chuyện vặt vãnh không đáng nói trong vô vàn vấn đề của cuộc sống, và sự lựa chọn thông thường không tránh khỏi sự khác biệt, ai cũng hy vọng người kia sẽ thoả hiệp vì tình yêu. Sự rạn nứt cuối cùng chỉ là vì sau khi đi làm về Thiệu Giai Thuyên đòi đi ăn món ăn Nhật Bản, còn Tạ Bằng Ninh thì nói mình không thích. Một bữa cơm tối thông thường, một lý do đáng buồn cười đã trở thành cọng rơm cuối cùng khiến con lạc đà quỵ ngã, khiến cho họ thực sự thất vọng về đối phương,

kết quả là người nào thích ăn canh thì ăn canh, người nào thích ăn mỳ kéo thì ăn mỳ kéo. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cả hai người đều mong rằng không có đoạn cuối cùng ấy, như thế ít ra còn có thể oán trách cho duyên phận và vẫn giữ được tình yêu không hy vọng kia. Sau khi kết thúc khoá học, Tạ Bằng Ninh từ bỏ ý định nhận chức ở Thượng Hải, một mình trở về chốn cũ.

Khi nghe Tạ Bằng Ninh kể những chuyện này, Tuần Tuần hoàn toàn không có vẻ gì là sốt sắng muốn nghe, ngược lại, cô sợ người khác trút bỏ những bí mật của họ cho mình. Người nói ra những điều đó sẽ thấy nhẹ nhàng, giống như đã nhổ một bãi đờm, còn người buộc phải nghe thì không thể không dành một chỗ trong bộ não để chứa thứ mà chưa hẳn đã khiến cho người ta thấy vui.

Tạ Bằng Ninh là người nhạy cảm, anh có thể cảm nhận thấy sự lãnh đạm của cô, nhưng người có thể tin cậy, có thể hiểu và không có phản ứng quyết liệt đối với việc này trừ cô ra không còn ai khác, anh không thể nói với bố mẹ mình.

Tạ Bằng Ninh đã từng hỏi cô, hai người chia tay coi như không hợp thì tan, nhưng không lẽ lại không thể làm bạn của nhau?

Tuần Tuần đã phải rất khó khăn để nói ra câu thực lòng rằng, cô không cần thứ tình bạn ấy lắm.

Tạm biệt cũng là bạn, đó là lời trong bài hát, trên thực tế, thế giới này có biết bao nhiêu người, làm bạn với ai mà chẳng được, việc gì lại cứ phải với một người đã từng má ấp môi kề sau đó quay mặt trở thành thù hận? Đã ly hôn rồi, nếu hai bên không có ý, vậy thì đường ai nấy đi, không nên tơ vương và cũng chẳng nên thù hận, như thế mới là

một kết thúc tốt nhất. Nếu có tình cờ gặp lại, nhiều nhất cũng chỉ hỏi một câu: "Anh/em có khoẻ không?", giống như lúc này đây.

Tuần Tuần lịch sự hỏi thăm Tạ Bằng Ninh, sau đó chờ câu trả lời cũng rất lịch sự của Tạ Bằng Ninh: "Rất tốt".

Nhưng một hồi lâu mà Tạ Bằng Ninh vẫn không nói gì, Tuần Tuần thấy rất khó xử, bèn nói tiếp luôn rằng: "Chắc là anh vẫn ổn. Em cũng vậy, mọi chuyện đều tốt".

Biểu hiện của Trì Trinh giống như nghe một câu chuyện cười nhạt nhẽo. Tuần Tuần kéo vạt áo của Trì Trinh nói: "Chọn xong rồi, chúng ta đi thôi".

Tuần Tuần hướng về phía Tạ Bằng Ninh, gật đầu nói: "Tạm biệt".

Trì Trinh một tay cầm chiếc chăn mới mua, tay kia kéo tay Tuần Tuần. Khi hai người đi ngang chỗ Tạ Bằng Ninh, Tạ Bằng Ninh bất chợt lên tiếng hỏi: "Tuần Tuần, có thật là em sống tốt không?".

Tuần Tuần quay lại nhìn Tạ Bằng Ninh một cái.

Trong chiếc xe mua hàng của Tạ Bằng Ninh toàn là đồ ăn. Siêu thị này cách cơ quan của Tạ Bằng Ninh không xa, chắc hẳn là sau khi tan ca anh đến đây mua đồ ăn cho cả mấy ngày. Trước đây khi họ còn sống với nhau, mọi chuyện này đều do một tay Tuần Tuần lo liệu, Tạ Bằng Ninh rất ít khi phải để tâm đến chuyện mắm muối, dưa cà, thậm chí anh chưa từng cùng cô đi siêu thị bao giờ và cũng chưa bao giờ tự mình mua về lấy một quả táo. Là vợ chồng trong ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, tuy không thể như giấc mộng không dấu vết, tuy nhiên sau khi chia tay nhau,

Tuần Tuần thường nhớ đến ban công phơi đồ của nhà họ Tạ, nhớ đến những chiếc ga giường giặt không bao giờ hết, nhớ những chiếc sơ mi của Tạ Bằng Ninh, cà vạt và cả giày, song lại rất ít khi nhớ đến khuôn mặt của nam chủ nhân. Hình ảnh Tạ Bằng Ninh với chiếc xe đẩy đồ khiến Tuần Tuần cảm thấy rất xa lạ.

Chuyện đã đến lúc này thì tốt hay không tốt có liên quan gì đến anh nữa đâu?

Trì Trinh cứ lật đi lật lại chiếc di động trong tay, câu hỏi của Tạ Bằng Ninh nghe qua thì là hỏi Tuần Tuần, nhưng thực chất thì lại là sự thăm dò và câu hỏi dành cho Trì Trinh.

Đợi Tuần Tuần một lúc, Trì Trinh quay đầu đi.

"Lề mề gì nữa thế, tôi đang đau đầu muốn chết đây, về nhà thôi!"

Tuần Tuần đành phải tiếp tục dìu "người bệnh", đi được mấy bước, thấy không nén được nữa mới nhắc nhở: "Này, anh chỉ bị cảm thôi, sao lại phải đi cà nhắc như thế?".

Chương 24

Canh bạc trong màn sương mù

Nửa đêm Trì Trinh cứ kêu lạnh, Tuần Tuần vào xem sự thể thế nào. Trì Trinh đắp một chiếc chăn dày, thêm cả một chiếc thảm len nữa. Tuần Tuần bảo Trì Trinh cặp nhiệt độ rồi ra phòng khách lấy thuốc cho anh ta. Vừa đổ nước ra cốc thì nghe tiếng Trì Trinh kêu lên rằng bị sốt rồi.

Tuần Tuần cầm chiếc cặp nhiệt độ lên xem, gần ba mươi tám độ, nên nói: "Chỉ là sốt nhẹ thôi, uống ít thuốc, ngủ một giấc là sẽ khỏe".

Trì Trinh trách cô rằng không quan tâm đến chuyện sống chết của mình, chốc chốc lại bảo Tuần Tuần đi pha trà gừng, đi lấy túi nước đá, rồi còn nói, những lần bị cảm trước đây mẹ anh ta thường chăm sóc anh ta như thế. Tuần Tuần không muốn tranh cãi với Trì Trinh nên làm theo tất mọi yêu cầu. Trì Trinh được đằng chân lân đằng đầu, một mực bảo Tuần Tuần ở lại bên anh ta.

Tuần Tuần đâu có dễ dàng trúng kế như vậy, thấy Trì Trinh đã uống xong thuốc, cô định quay về phòng. Trì Trinh thất vọng, hỏi: "Tạ Bằng Ninh ốm cô cũng đối xử với anh ta như vậy sao?"

"Tạ Bằng Ninh đâu có khó chiều như anh?", Tuần Tuần đáp.

"Tôi bảo cô chiều tôi cái gì? Tôi chỉ bảo cô ngồi bên giường tôi một lúc thôi mà." Thấy Tuần Tuần không động tĩnh gì, Trì Trinh bèn tự động thò tay ra khỏi chăn, nắm lấy tay cô

kéo vào trong chăn đặt lên trên người mình.

"Anh làm gì thế?"

"Đừng có nghĩ xiên xẹo. Tôi chỉ muốn để tay cô lên bụng tôi thôi mà. Bụng được ủ một đêm thì dù có bị loại cảm nào cũng sẽ khỏi ngay thôi."

"Anh đừng có dỗ tôi như đồ ngốc thế."

Trì Trinh lớn tiếng biện hộ: "Đó là phương thuốc bí truyền của mẹ tôi".

Tuần Tuần không muốn mất thời gian tranh luận với Trì Trinh, rút tay ra đứng dậy nói: "Tôi làm sao tốt được như mẹ anh?".

Trì Trinh thấy Tuần Tuần có vẻ hết kiên nhẫn, bèn lấy lại vẻ nghiêm chỉnh, chớp mắt cười: "Đừng có cau có như vậy, tôi đùa cô, thế đã được chưa. Cô tốt hơn mẹ tôi rất nhiều. Sau khi cha mẹ tôi ly hôn, mẹ tôi suốt ngày cứ thẫn thờ, đờ đẫn, làm gì có tâm trí để chăm sóc tôi?".

"Anh cũng bịa tài thật đấy, cả cái gọi là phương thuốc bí truyền cũng là do anh nghĩ ra chứ gì?"

Trì Trinh nửa đùa nửa thật: "Nói là bịa đặt thì khó nghe quá. Dù thế nào thì cũng là một mong muốn tốt đẹp. Trước đây tôi cũng từng bị cảm nặng một lần, nửa đêm trở mình chăn bị tuột xuống đất, cả người cứ mềm nhũn, không thể nào kéo chăn lên được, tôi muốn gọi mẹ nhưng chỉ nghe thấy tiếng bà khóc ở phòng bên cạnh, vừa khóc vừa chửi rủa cha tôi".

Tuần Tuần cười mắng: "Sao anh lại không gửi bài đến mục

Tri âm nhỉ? Câu chuyện phải được biên tập kỹ thì mới có người nghe. Anh không có tay hay sao? Sao không tự ủ lấy cho mình?".

Trì Trinh cứ liều nắm chặt lấy tay của Tuần Tuần, "Tay của tôi lạnh lắm, tay của cô ấm hơn. Đợi tôi một lúc, tôi sắp ngủ rồi đây. Nếu cô gọi tôi mà không thấy thưa thì không cần phải ở bên tôi nữa đâu".

Tuần Tuần không biết làm gì đành ngồi yên lặng một lát. Hơi thở của Trì Trinh cũng dần dần trở nên đều đều.

"Trì Trinh!"

"Tôi sắp ngủ rồi đây."

Mấy phút sau.

"Này."

"Hả?"

…

"Đồ ngốc."

"Chưa ngốc bằng cô."

Tuần Tuần dựa vào giữa chiếc tủ đầu giường và giường, nghe tiếng đồng hồ tích ta tích tắc như ru ngủ, mi mắt cô cũng dần trở nên nặng trĩu. Đến khi không thể chịu thêm được nữa, cô lại gọi thử Trì Trinh một lần, hết sức khéo léo rút bàn tay mình ra, nhưng vừa mới động khẽ thì Trì Trinh đã lập tức nắm chặt lấy.

"Anh không hề có ý muốn ngủ." Tuần Tuần đã thấy rõ mưu đồ của Trì Trinh.

"Tôi không muốn chết trong lúc ngủ." Trì Trinh xoay người ôm lấy cô, "Hơn nữa, cũng không ngủ được và vẫn thấy lạnh".

"Anh còn động được chân, tay thì chứng tỏ chưa chết được đâu."

"Chỉ cần cô chịu, thì dù có phải loé lên rồi vụt tắt thì tôi cũng sẽ cố gắng."

Tuần Tuần không nói được gì nữa. Cô phát hiện ra rằng, dù trong bất cứ tình huống nào Trì Trinh cũng có cách để quay trở lại chủ đề ấy.

Tuần Tuần thở dài: "Trong đầu anh ngoài chuyện ấy ra không còn chuyện gì khác nữa à?".

"Có thì có đấy, nhưng có sự phân chia mức độ cần kíp, nặng nhẹ. Tôi cảm thấy, cô ngồi bên, nói chuyện, rót nước cho tôi nhưng vẫn cứ như một người giả, trong lòng chẳng có gì, đưa tay lại thì có thể xuyên qua cơ thể."

Tuần Tuần cúi đầu cảnh cáo: "Tay của anh đều xuyên qua rồi, thế còn tay đặt lên ngực tôi là gì vậy?".

"Tuần Tuần, tôi đã cho cô rất nhiều thời gian, rốt cuộc là cô muốn chứng minh điều gì vậy?"

"Anh bắt đầu ra mồ hôi rồi đấy, đừng suy nghĩ linh tinh nữa, sẽ nhanh khỏi thôi", Tuần Tuần vừa nói, vừa khẽ giằng tay ra.

Trì Trinh buồn bực lấy gối trùm lên đầu, "Cô đi đi. Con người còn không được tự do bằng động vật, động vật còn biết tìm bạn để qua mùa đông".

Tuần Tuần dém chăn cho Trì Trinh xong, tắt đèn rồi bước ra bên ngoài.

Tìm một người bạn không khó, nhưng những động vật từng dựa vào nhau trải qua mùa đông, đến mùa xuân năm sau có còn nhận ra nhau nữa không?

Tục ngữ nói không sai, khi bị ốm thì như núi đổ, khi bệnh đi thì nhẹ tựa rút tơ. Lần cảm này của Trì Trinh không nhanh khỏi như đã nghĩ, tuy sốt đã lui, nhưng vẫn đau đầu ngạt mũi như cũ, tinh thần uể oải, người rã rời. Trong suy nghĩ của Tuần Tuần như thế chưa hẳn là không tốt, những con virus của cảm cúm tạm thời chiến thắng những con virus tinh thần khó lòng chữa khỏi, cô không phải chịu nỗi khổ bị quấy rầy và được yên ổn trong hai ngày.

Mặc dù Tuần Tuần cố tình tránh mặt nhưng khi ở công ty có lúc Tuần Tuần không tránh khỏi chạm trán với Tôn Nhất Phàm. Họ gặp nhau trong thang máy vào giờ đi làm, Tôn Nhất Phàm vẫn cười chào cô với vẻ mặt không có gì thay đổi, làm như chuyện xảy ra đêm ấy dưới chân cầu thang nhà mẹ đẻ Tuần Tuần chỉ là ảo giác của cô. Tuần Tuần cũng mỉm cười với anh ta, nhưng trong bụng thần kêu lên, nếu nói về độ lão luyện và trải đời thì cô còn phải học dài dài.

Buổi sáng hôm ấy khi đối chiếu sổ sách, Tuần Tuần lại phát hiện ra Trần Châu tiếp tục bật đèn xanh cho Tôn Nhất Phàm qua chiếc hoá đơn xuất hàng. Theo quy định, thông thường đến thời điểm này công ty ngừng xuất hàng và các đại lý cũng tạm thời ngừng đặt hàng. Nhưng đây là lĩnh vực

mà Tôn Nhất Phàm phụ trách, còn phòng Tài vụ là do Trần Châu chịu trách nhiệm, ngoài Trì Trinh thì những người khác cũng không tiện hỏi.

Tuần Tuần không rõ mục đích việc liên tiếp xuất hàng của Tôn Nhất Phàm là gì, nhưng điều có thể khẳng định là, mục đích đó không phải là vì mang lại thành tích cho công ty. Giá trị của lần xuất hàng này không nhỏ, đến cả Tuần Tuần cũng cảm thấy bất an, điều bất an ấy bắt đầu từ việc Trần Châu bị tình yêu làm cho lú lẫn. Khiến cho Tuần Tuần từ một con người luôn tuân theo nguyên tắc cẩn trọng, giữ mình, nhưng khi cân nhắc mấy lần, vẫn phải quyết định làm người nhiều lời một phen.

Nhân lúc anh Vương không có mặt trong phòng, Tuần Tuần khéo léo nói với sếp của mình rằng: "Chị Châu, em nhớ là Giám đốc Lý của Cát Thuận đã rất lâu rồi không quyết toán với chúng ta, trước Tết mà cung cấp cho ông ta nhiều hàng như vậy, hình như không hợp lẽ cho lắm."

Trần Châu ngẩng đầu lên nhìn Tuần Tuần một cái, rồi đáp: "Chuyện này tôi đã tính cả rồi".

Nghe vậy Tuần Tuần chỉ còn biết im lặng. Văn phòng cũng có một kho hàng nhất định, đại lý đó lại ở thành phố này, nếu không có chuyện gì xảy ra thì lô hàng này đến chiều sẽ được xuất đi. Tuần Tuần muốn thuyết phục mình rằng chuyện này không đến phiên mình lo, nếu mình lại cứ khơi ra chưa biết kết quả như thế nào, nhưng dù sao cũng sẽ kéo Trần Châu xuống nước, đó là điều cô không mong muốn nhìn thấy. Nỗi lo lắng và bi quan trời sinh cứ trăn trở trong lòng, khiến cô chẳng thể tập trung vào công việc.

Đúng vào lúc sắp hết giờ làm việc buổi chiều thì Trì Trinh gọi điện đến phòng Tài vụ, nói rằng không tìm thấy bản báo

cáo lần trước, Trần Châu sai Tuần Tuần mang một bản khác đến cho Trì Trinh.

Tuần Tuần bước vào phòng làm việc của Trì Trinh, đưa bản báo cao xong, khẽ nói: "Đừng có nói với tôi là anh không biết bản báo cáo lần trước mang về nhà để trên bàn đấy nhé".

Trì Trinh cúi đầu sắp xếp túi công văn, nghe thấy vậy ngẩng đầu lên cười đáp: "Tôi gọi cô tới chỉ là để nói với cô rằng, tối nay tôi không ăn cơm cùng cô được. Hết giờ làm cô tự về nhà."

"Ừ!", Tuần Tuần đáp một tiếng. Hôm nay Trì Trinh thắt chiếc cà vạt kẻ sọc màu nâu hồng do cô chọn, áo khoác cũng là chiếc áo mà cô mới lấy về từ hiệu giặt là tối qua, cô cũng đã nghĩ ra cả món ăn mà buổi tối về sẽ nấu, mới chỉ có mấy ngày nhưng cuộc sống giữa cô và Trì Trinh đã có rất nhiều những mối liên quan, ngẫm nghĩ kỹ về những điều đó Tuần Tuần không khỏi giật mình.

Nhìn thấy Tuần Tuần ngây người ra, Trì Trinh cảm thấy buồn cười, "Mới chỉ không cùng ăn với cô một bữa cơm tối đã khiến cô buồn tới mức như mất hết hồn rồi à?".

Vừa nói, Trì Trinh vừa ho. Mấy hôm nay, mũi đã bớt ngạt thì họng lại bắt đầu viêm nên thỉnh thoảng lại húng hắng ho. Nhìn thấy đầu mũi của Trì Trinh hơi đỏ, quầng mắt cũng xuất hiện một đường thâm, trong lòng cô biết trận cảm ấy đã giày vò Trì Trinh không ít. Với tình trạng này, Trì Trinh không tránh khỏi lơi lỏng trong công việc cho nên Tôn Nhất Phàm mới luôn coi thường anh.

Tuần Tuần tự nhiên thấy lo lắng, những lời trong bụng buột ra miệng, "Anh có biết chuyện Tôn Nhất Phàm vẫn cứ xuất

hàng cho một đại lý nợ tiền hàng quá mức quy định không?".

Tuần Tuần nghĩ, nếu xảy ra chuyện gì bên trên sẽ quy kết trách nhiệm, cho dù Trì Trinh là con của ông chủ cũng khó lòng tránh khỏi việc bị cha và mẹ kế trách mắng, rồi có thể họ sẽ điều Trì Trinh đi nơi khác hoặc đuổi anh quay về Mỹ, như vậy thì thành trì mà cô khó khăn lắm mới quyết tâm trú ngụ chẳng phải sẽ biến thành bong bóng sao?

Trì Trinh sắp xếp xong đồ đạc, cười tủm tỉm nói: "Đúng là nên chụp cho cô bức ảnh vào lúc này. Tôi rất thích vẻ lo lắng của cô dành cho tôi".

"Tôi không có tâm trạng nào để đùa với anh đâu. Tôn Nhất Phàm có nói với tôi rằng, anh ta định sẽ rời khỏi công ty, anh không cảm thấy những chuyện này có liên quan đến nhau sao?"

"Xem ra anh ta thực lòng thực dạ với cô đấy, chưa biết chừng trong đó có tình cảm thật cũng nên." Trì Trinh đứng dậy khoác áo lên người, "Còn tôi thì lại không thích cô cứ nhắc đến anh ta".

"Này, những điều tôi nói anh có nghe không đấy? Toàn nghĩ chuyện linh tinh."

Trì Trinh đi ra ngoài cửa, khi đi ngang qua Tuần Tuần, anh nắm nhanh bàn tay cô.

"Những lời cô nói làm sao tôi dám không nghe? Đợi sau hãy nói được không? Tôi đã hẹn với người ta rồi, phải đi ngay mới kịp. Cô chưa biết đấy thôi, ông Lý của Cát Thuận là người tính tình rất nôn nóng."

Nói xong Trì Trinh vội bỏ đi, để lại Tuần Tuần với bản báo cáo mới, cô nhìn vào nó như đang suy nghĩ điều gì.

Khi Tuần Tuần quay về phòng làm việc, Trần Châu nói điện thoại của cô từ nãy đến giờ đổ chuông liên hồi. Tuần Tuần nhìn vào nhật lý cuộc gọi, thì ra là điện của Tăng Dục. Cô đang định gọi lại cho Tăng Dục thì chuông điện thoại lại vang lên, không phải là của Tăng Dục, cũng không phải là của người cài chuông "lúm đồng tiền xinh xinh, đôi mi dài đen thẳm", mà là người cô nghĩ rằng sẽ không thể tiếp tục giữ mối quan hệ được nữa, Tạ Bằng Ninh.

Tuần Tuần hỏi Tạ Bằng Ninh xem có việc gì, Tạ Bằng Ninh hỏi lại: "Giữa chúng ta thực sự đến mức độ đó hay sao? Nếu không có việc gì thì em không còn muốn nghe thấy giọng của anh nữa à?".

Tuần Tuần đáp: "Nhưng em đoán là anh có việc. Bởi vì anh không phải là người vô duyên đến như vậy".

"Em đang khen anh à?" Tạ Bằng Ninh cười chua chát, im lặng một lát rồi hỏi: "Tuần Tuần, bây giờ em đang ở với Trì Trinh thật đấy sao?".

"Anh định nói gì?" Tuần Tuần bước ra khỏi phòng làm việc, đến một chỗ vắng để nghe.

"Anh đành phải nói một câu không nên nói thế này, anh cảm thấy con người Trì Trinh rất kỳ quặc. Em đừng vội hiểu lầm, anh không có ý định nói xấu cậu ta trước mặt em. Nói thật lòng, nhìn thấy hai người ở bên nhau trong lòng anh không khỏi cảm thấy mất mát. Có lẽ anh là một kẻ ích kỷ nhưng chuyện đã đến nước này, anh chỉ còn biết thật lòng hy vọng mọi điều tốt đẹp sẽ đến với em."

"Bằng Ninh, anh không cần phải nói những lời ấy đâu."

"Lúc anh và Giai Thuyên còn ở bên nhau, cô ấy cũng đã nói một số chuyện về Trì Trinh. Thì ra, thời gian từ khi hai người ấy quen nhau và trở thành người yêu rồi trở về lần đó chỉ có hơn một tháng, mà cũng không phải quen biết qua con đường chính đáng. Giai Thuyên ham chơi, cô ấy nói, hôm ấy tâm trạng rất tồi tệ nên đã cùng với bạn đến quán bar và uống khá nhiều rượu. Lúc ấy Trì Trinh ngồi ở bàn bên cạnh, cô bạn của Giai Thuyện nhìn thấy cậu ta, mời sang cùng uống mấy ly rượu, không ngờ Trì Trinh tỏ ra có cảm tình với Giai Thuyên và lập tức để lại cách thức liên lạc, rồi mấy hôm sau chủ động gọi điện đến mời Giai Thuyên đi ăn cơm. Điều kiện của cậu ta rất tốt nên Giai Thuyên cũng xiêu lòng. Lúc đầu Giai Thuyên chỉ nghĩ là cậu ta đùa chơi nên cô ấy đã nói đùa hay là kết hôn, Trì Trinh cũng không hề phản đối. Lúc đó, Giai Thuyên đã nghĩ rằng mình gặp may nên một lòng một dạ với anh ta. Lần trước trở về đây cũng chỉ vì Giai Thuyên nghe Trì Trinh nói muốn phát triển ở thành phố này nên cô ấy đã đi cùng. Không ngờ sau này cậu ta nói thay đổi là thay đổi, gây ra chuyện đó rồi, bây giờ lại kéo em vào cuộc."

Một hồi lâu sau Tuần Tuần mới nói: "Ý anh muốn nói rằng, Trì Trinh đồng thời phá tan hôn nhân và tình yêu của anh phải không? Giữa anh và Thiệu Giai Thuyên không hề có dù chỉ là một vấn đề nhỏ?".

Tạ Bằng Ninh đuối lý, một lúc sau mới tiếp tục nói: "Ý của anh không phải là như vậy. Cũng giống như trước đây anh đã nói, trong chuyện ly hôn ai cũng có lỗi, nhưng chắc chắn nếu không có Trì Trinh thì có lẽ chúng ta đã không như vậy. Chưa biết chừng con người cậu ta chỉ nghĩ đến chuyện thay đổi đàn bà để tìm lạc thú chứ không có ý thực lòng, anh lo rằng em sẽ bị lừa gạt và chịu thua thiệt".

Ý từ sâu xa trong lời của Tạ Bằng Ninh là, đến cả Thiệu Giai Thuyên mà Trì Trinh nói bỏ là bỏ ngay được, huống chi Tuần Tuần - một người không thuộc tuýp mà Trì Trinh thích, chẳng mấy chốc anh ta cũng sẽ chán cho mà xem. Tuần Tuần không sợ người khác nghĩ như vậy, bởi vì ngay chính cô cũng cảm thấy nghi ngờ, tuy nhiên nghe những lời này của Tạ Bằng Ninh, cô cảm thấy mấu chốt sâu xa của vấn đề không phải là ở đó.

"Vừa rồi anh nói, khi Thiệu Giai Thuyên gặp Trì Trinh là lúc tâm trạng cô ấy rất tồi tệ, vậy cô ấy có nói vì sao mà tâm trạng lại như vậy không?"

"Có, cô ấy có nói. Đó là vào ngày mừng thọ tám mươi của bà ngoại, cô ấy gọi điện về để hỏi thăm, anh lại là người nghe máy đầu tiên nên có nói chuyện với cô ấy mấy câu. Mẹ anh đứng bên nghe thấy, sau đó ít lâu bèn nhờ người chuyển đến cho cô ấy một túi đặc sản của quê, nói là để cô ấy nhớ lại, bên trong đó còn có rất nhiều ảnh của mọi người trong gia đình, có cả ảnh cưới của hai chúng ta nữa. Giai Thuyên là người thẳng tính, mặc dù cũng đã biết chuyện anh kết hôn, nhưng mẹ anh đến tận lúc ấy vẫn cứ đề phòng cô ấy nên cố ý để cho cô ấy nhìn thấy những tấm ảnh đó, vì thế cô ấy không khỏi cảm thấy buồn…"

"Ý của anh là, cái ngày cô ấy gặp Trì Trinh có khả năng cô ấy đã mang theo ảnh của em và anh?" Trong lòng Tuần Tuần nghe như có tiếng nổ.

"Đúng là có khả năng đó, sao vậy? Không lẽ…"

Tuần Tuần vội ngắt lời Tạ Bằng Ninh, "Anh đừng có đoán mò. Em không nói gì đâu".

"Cảm ơn những lời khuyên chân thành của anh", Tuần Tuần đáp, nhưng đầu óc của cô đang để tận đẩu tận đâu.

Kết thúc câu chuyện với Tạ Bằng Ninh, Tuần Tuần đang thần người ra thì lại nghe thấy tiếng một người cười nói phía sau lưng: "Tôi đang nghĩ không biết ai đứng đây, thì ra là Tuần Tuần. Hết giờ làm rồi mà vẫn chưa về, định làm thêm giờ hay sao thế?".

Nụ cười của Chu Thuỵ Sinh dường như được một loại keo vạn năng dính cố định trên nên không bao giờ biến mất. Thấy Tuần Tuần không đáp, xung quanh cũng không có ai, nụ cười của Chu Thuỵ Sinh càng tỏ vẻ hiểu biết và thông cảm.

"Chà, tôi lại nói những lời đó rồi, đều là chỗ gia đình cả, nói làm thêm giờ là khách sao mất rồi. Trì Trinh đã ra ngoài, hay là tối nay về nhà mẹ ăn một bữa cơm? Bà ấy cũng rất nhớ cô đấy."

Tuần Tuần vẫn không có ý định nói gì nên dù là người rất giỏi nhìn mặt đoán lòng, lại biết ăn nói như Chu Thuỵ Sinh cũng cảm thấy cụt hứng, đành tiu nghỉu nói: "Vậy, tôi không làm phiền cô nữa".

"Chờ chút", Tuần Tuần bỗng nhiên gọi ông ta đứng lại.

"Tôi biết cô không phải là đứa con lòng dạ sắt đá, mẹ cô…"

"Chu Thuỵ Sinh, tôi muốn hỏi ông một vài chuyện liên quan đến Trì Trinh."

"Chuyện đó thì…"

Tuần Tuần biết, là một người lắt léo trong lòng Chu Thuỵ

Sinh lúc này chắc hẳn đã đoán ra những điều cô muốn hỏi về Trì Trinh, thuần tuý đó là tất cả những gì mà một người con gái muốn biết về người yêu của mình theo bản năng.

"Thực ra cũng chẳng có chuyện gì lớn nhưng vì tôi nghĩ ông là người thân duy nhất của Trì Trinh ở đây, chuyện của anh ấy ông là người hiểu rõ nhất."

"Đâu có, đâu có, nhưng đúng là tôi tận mắt nhìn thấy nó lớn lên."

"Mẹ của Trì Trinh đã mất rồi, vậy vì sao anh ấy lại muốn quay lại đây?"

"Thượng Hải là địa bàn của mẹ kế nó nên nó không thể ở được lâu. Rồi đúng lúc đó công ty lại có nhu cầu mở một văn phòng chi nhánh ở đây. Vốn dĩ tôi cũng đã định nghỉ ngơi hưởng phúc, nhưng thấy nó một mình xoay xở nên mới tới đây để giúp nó."

"Vậy… chắc là ông biết bạn gái trước đây của anh ấy chứ?"

Chu Thuỵ Sinh cười ha hả, "Bạn gái ư? Ôi, nghe tôi nói này, Tuần Tuần, có người đàn ông nào hồi còn trẻ mà không có một vài cô gái bên cạnh đâu, nhưng như vậy đâu thể gọi là bạn gái được. Để tôi nói cho cô biết, có lẽ chỉ cô mới có thể làm cho nó ổn định. Khó khăn lắm mới được ở bên nhau, như thế tốt lắm, rất tốt!"

Tuần Tuần chau mày: "Sao? Thiệu Giai Thuyên đã nói tới chuyện kết hôn với anh ấy rồi cơ mà, như thế cũng không gọi là bạn gái sao?"

"Thuyên nào?", vẻ mặt của Chu Thuỵ Sinh ngơ ngác.

Nhìn điệu bộ của ông ta thì có thể thấy, ông ta chưa hề nghe thấy cái tên Thiệu Giai Thuyên. Mặc dù Chu Thuỵ Sinh không phải là người thật thà, nhưng vẻ nghi hoặc kia không phải là giả. Nếu ông ta thực sự che giấu cho Trì Trinh thì hoàn toàn có thể lớn tiếng nói rằng, với Thiệu Giai Thuyên thì Trì Trinh chỉ có ý định chơi bời mà thôi, chẳng cần phải giả bộ như không hề biết chút nào thế kia.

Trì Trinh cũng chưa bao giờ nhắc đến Thiệu Giai Thuyên trước mặt Chu Thuỵ Sinh, điều đó có nghĩa là "vị hôn thê" từ đầu chí cuối chỉ là lời nói dối?

"Trì Trinh có bao giờ nhắc đến tôi trước mặt ông không?"

Có lẽ Chu Thuỵ Sinh rất lấy làm buồn cười trước những câu hỏi lộn xộn của Tuần Tuần lúc đó, nên cười ha ha đáp: "Cô đã coi thường bản thân mình quá đấy. Thằng Trì Trinh tính tình chẳng ra sao, nhưng tình cảm với cô không thể là giả được. Điều này thì lão già này có thể nhìn thấy rất rõ, thế mà cô lại không hiểu nhỉ?".

Tuần Tuần tiếp tục truy hỏi: "Ông có thể nói cho tôi biết, lần đầu tiên anh ấy nhắc đến tôi với ông là khi nào không?".

Hỏi xong, Tuần Tuần thấy hối hận vì mình đã quá vội vàng khi đưa ra câu hỏi trực tiếp như vậy. Quả nhiên, Chu Thuỵ Sinh do dự một lúc, rồi lập tức lấy lại vẻ cảnh giác, những câu trả lời sau đó cẩn trọng hơn rất nhiều.

"Chuyện này… chán quá, trí nhớ của tôi càng già lại càng tồi tệ. Nó đối với cô thế nào thì cô phải cảm thấy chứ, tôi nghĩ chuyện đó không đến lượt người ngoài như tôi nói linh tinh đâu. Thôi chết, tôi nhớ ra rồi, tôi có chút việc phải đi đây. Cô không định về nhà à?"

Tuần Tuần im lặng , nhìn theo bóng của Chu Thuỵ Sinh.

"Ông không được lừa gạt mẹ tôi đâu đấy!" Tuần Tuần đột nhiên nói với theo cái bóng của Chu Thuỵ Sinh, thấy ông ta đứng lại, cô bổ sung một câu với vẻ khó khăn, "Cả đời mẹ tôi đã rất vất vả… ông hãy đối xử tốt với bà ấy".

Chu Thuỵ Sinh hơi khom mình coi như đáp lại, "Điều đó thì đương nhiên rồi".

Sau khi Chu Thuỵ Sinh đi, chỉ còn lại một mình Tuần Tuần đứng nguyên chỗ cũ, đưa bàn tay ra rồi đứng sát bên cửa sổ nhìn xuống đường phố phía dưới từ độ cao của tầng thứ ba mươi ba. Cả thành phố và khoảng trời bên cạnh dường như nằm trọn trong lòng bàn tay. Tuần Tuần suy nghĩ vẩn vơ, càng nghĩ lại càng thấy rối rắm khó hiểu.

Rốt cuộc Trì Trinh là người như thế nào? Và vì sao lại đến đây? Tuần Tuần cảm thấy mình như đang ở trong một đám mây mù. Trong suy nghĩ của cô thì mây mù đáng sợ hơn là bóng tối, bóng tối còn có thể dùng ánh sáng để xuyên qua, còn với mây mù thì chỉ còn cách đợi nó tan biến đi hết. Rõ ràng con đường phía trước lúc ẩn lúc hiện nhưng bạn lại chẳng dám coi thường mà bước lên một bước, bởi vì phía trước không biết là phong cảnh tuyệt đẹp hay là vách đá chắn ngang.

Tuần Tuần không phải là người dễ dàng tin tưởng, cũng không dễ dàng đi đến quyết định. Nếu cô chịu đánh cược một phen thì có nghĩa cô phải nắm chắc được phần thắng. Đã từng có lúc sự tin tưởng vào thắng lợi ấy có được từ sự chân tình của Trì Trinh, tuy Trì Trinh không đáng tin nhưng dù sao thì anh ta cũng yêu cô, đó là kết luận rút ra khi cô căn nhắc, suy nghĩ mãi. Đúng lúc cô đang quyết tâm hạ

con bài trong tay, quyết định lựa chọn sự yên bình trong phần đời còn lại dựa vào chân tình ấy thì đám mây mù kia lại xuất hiện ngăn cản cô.

Không lẽ tất cả đều là giả tạo?

Việc người ấy chỉ vào mũi cô nói rằng: "Chỉ có người ở lại tranh cãi với cô, mới là người thực sự yêu cô thực lòng" cũng là giả ư?

Cãi nhau xong rồi, mắt đỏ hoe lên cũng là giả ư?

Niềm vui sướng rực cháy trong đôi mắt lờ đờ mới mở lúc nhìn thấy cô cũng là giả ư?

Cả bàn tay trong giấc ngủ cũng không chịu buông tay cô ra và sự quyến luyến, dựa dẫm như trẻ con ấy cũng là giả?

Vậy, cái gì mới là thật đây?

Nếu tất cả những điều đáng ghi nhớ, những điều khiến cho trái tim xao xuyến kia đều là ảo giác, thì có lẽ chỉ có sự ảm đạm hoang vắng mới là thật, và như vậy những con người sống trong sự thật ấy suốt đời mới đáng thương làm sao.

Đến khi Tuần Tuần định thần lại, gọi điện cho Tăng Dục thì người trong công ty đã về gần hết. Tăng Dục nói cũng không có việc gì, chỉ có điều sáng nay mẹ cô đã gọi điện cho Tăng Dục, vòng vo một hồi rồi bảo cô có rỗi thì về nhà ăn cơm.

"Cô biết đấy, từ xưa đến nay tôi chẳng có chuyện gì để nói với bà ấy, mà bà ấy cũng không vô cớ mời tôi về ăn cơm, không cần nghĩ cũng biết, nếu tôi về thì không thể không có cô. Dù có cãi nhau thì bà ấy vẫn còn nhớ rằng mình có một

đứa con gái, chỉ cố nói cứng thế thôi. Cô nói đi, có muốn về không, chỉ cần nói một câu thôi. Tôi cũng chẳng có nhu cầu góp vui đến thế đâu", Tăng Dục nói thẳng trong điện thoại.

Tuần Tuần gượng cười: "Chưa biết chừng mẹ em lại muốn ở cùng với chị cũng nên!".

"Thôi, tôi xin." Tăng Dục phì cười, "Cô đừng trách tôi là không kính trọng bà ấy, nói thật lòng, bây giờ tôi không có thời gian, tiểu cô nương này sau khi tan ca bận mất rồi".

"Liên Tuyền về rồi à?" Tuần Tuần nghe cách nói của Tăng Dục thì biết đó là ý gì nên mừng thay cho Tăng Dục.

Tăng Dục đáp: "Nhắc đến anh ta làm gì? Những trang thuộc về anh ta đã được lật đi rồi. Bây giờ tôi đã có bạn trai mới, để hôm khác giới thiệu với cô."

"Sao? Chị và Liên Tuyền chia tay rồi à? Vì sao thế? Tuần Tuần cảm thấy mình thật lạc hậu. Liên Tuyền là người có vẻ hợp nhất trong số những người đàn ông bên cạnh Tăng Dục trong những năm qua, Tuần Tuần đã rất ngưỡng mộ họ, cảm thấy cuối cùng Tăng Dục cũng đã tìm được vị hoàng tử đích thực của mình, mặc dù Tăng Dục không thừa nhận ra miệng.

Giọng của Tăng Dục đầy vẻ coi thường, "Chia tay chỉ dùng giữa những người yêu nhau, giữa tôi và anh ta chẳng có gì cả, tất cả chỉ như sương mai, tan biến ngay lập tức ấy mà".

"Chị không cần phải nói dối em đâu." Vì cùng lớn lên bên nhau nên Tuần Tuần rất hiểu Tăng Dục, cô lập tức cho Tăng Dục biết rằng cô đã nói dối, "Là anh ta đề nghị trước à?".

Lúc đầu Tăng Dục còn trách Tuần Tuần giống những người phụ nữ của gia đình, hay đoán mò và đa nghi, nhưng đến khi không thể giấu được nữa thì mới nói với Tuần Tuần vẻ buồn rầu: "Thực ra chẳng ai nói đến chuyện chia tay. Anh ấy đi lâu như vậy, trước đây tôi còn lấy lý do đi công tác 'tiện thể' ghé thăm anh ấy. Nhưng ai mà có thể cứ tiếp tục kéo dài mãi cái cảnh để ngủ một đêm với người đàn ông mình thích mà phải bay xa như vậy được? Sau này tôi không tới nữa, gọi điện đến mấy lần, lần nào anh ấy cũng bận, vì thế tôi cũng không gọi điện đến nữa kẻo không người ta lại nghĩ mình thèm khát lắm. Đàn ông thì kiếm đâu mà chả được?".

"Anh ấy cũng không gọi cho chị à?"

"Cũng không phải là không gọi lần nào, anh ta luôn nói rằng vì công việc bận quá. Tôi cũng không phải là bạn gái của anh ta, không lẽ lại cứ căn vặn, điều tra xem có đúng là bận không. Vì thế tôi chỉ có thể nói rằng 'vâng, anh cứ làm việc của mình đi'."

"Sao chị lại tự mình chuốc lấy khổ vào thân, tự mình trói chặt mình thế? Ai bảo lúc đầu chị cứ một mực vạch ranh giới rõ ràng, nói rằng 'chỉ làm bạn chơi' thôi. Rung động là rung động, sao chị không nói thẳng ra?"

"Tôi nói thẳng ra như thế nào? Không phải là cô không biết, tôi đã từng chịu không ít thiệt thòi vì sự chân thật, vì thế với Liên Tuyền, ngay từ đầu chúng tôi đã quyết định như thế rồi, cả hai chỉ là bạn của nhau về phương diện ấy thôi, đừng ai coi là chuyện thật và không ai phải chịu trách nhiệm gì cả. Bây giờ người ta làm đúng như vậy, tội lại đi nói rằng, tôi rung động, tôi thấy hối hận rồi, tôi muốn lấy anh, như thế chẳng phải sẽ bị người ta cười vào mũi cho ư?"

"Bị cười vào mũi quan trọng hay là hạnh phúc quan trọng?"

Tăng Dục cao giọng, nói không mấy thiện cảm: "Mới chỉ có ít ngày mà đã khác vậy. Cô có còn là Triệu Tuần Tuần sợ chết hơn bất cứ ai không thế? Cô quyết định bỏ đi tìm đến với thằng trẻ ranh, bây giờ lại cũng động viên tôi làm như thế à?".

Tuần Tuần cứng lưỡi, chống chế: "Thằng trẻ ranh nào? Ý của em muốn nói, chị cứ co lại một chỗ như thế cũng chưa chắc đã an toàn. Động đất, núi lở, bình hoa rơi vào đầu, nếu đã là cái số thì dù chị muốn tránh cũng không thoát được".

"Thôi đủ rồi, tôi không muốn bị cô doạ cho sợ đến mức phải đi mua bảo hiểm đâu. Tôi cũng không dành quá nhiều tình cảm cho anh ta như cô nghĩ. Rung động thì sao? Người đã trưởng thành có ai lại không có những lúc động lòng, xao xuyến đâu? Bây giờ thì tôi cũng đã có bạn trai mới rồi, tôi có cảm tình với anh ấy. Không nói nữa, tôi đi thay quần áo để chuẩn bị cho cuộc hẹn lãng mạn của mình đây."

Tuần Tuần lắc đầu. Cô không biết Tăng Dục có thực sự nhẹ nhõm như cô ấy đã nói hay không, chỉ mong là như vậy. Tình yêu như uống rượu, quá mạnh thì lo vượt ngưỡng, còn nhạt quá thì lại vô vị, và không biết được một trong hai người ai sẽ là người bỏ ly trước.

Tăng Dục giống như người say rồi sợ, còn Tuần Tuần thì là người quen uống nước trắng bỗng gặp phải rượu nồng độ cao, nửa từ chối nửa không, vì vậy đã uống một mạch đến nửa cốc, cho dù có chết vì say cũng được, chỉ sợ nhất là chuếnh choáng trong đám mây mù, không biết có nên vứt

nửa cốc còn lại hay không.

Chu Thuỵ Sinh và Tăng Dục đều cùng nhắc đến mẹ Tuần Tuần. Mẹ của Tuần Tuần chỉ có một đứa con gái duy nhất, cũng giống như vậy, Tuần Tuần chỉ có một người mẹ ấy. Từ sau buổi tối giận dữ bỏ nhà đi đến nay, không phải là Tuần Tuần không nghĩ gì đến chuyện của mẹ. Mặc dù hiện thời cô chưa hề chuẩn bị tâm lý trở về nhà để đối diện với mẹ cô và người bạn mới của bà - Chu Thuỵ Sinh, nhưng cô cũng rất hiểu rằng, giữa hai mẹ con không thể vì thế mà cắt đứt mọi mối ràng buộc. Cô cân nhắc một hồi lâu rồi quyết định chủ động gọi điện về nhà. Vừa nghe thấy tiếng cô, mẹ cô lập tức ca thán, nào là cô to gan, nào là bây giờ cô đủ lông đủ cánh rồi nên quên người đẻ ra mình. Tuần Tuần cố nhịn để cho bà trút hết cơn tức giận trong lòng, sau cùng bà dịu giọng nói: "Đừng có nói là mẹ không biết con đang ở chỗ của Trì Trinh. Mẹ nói cho con biết, cho dù con và cậu ta kết hôn rồi thì cũng chẳng thể nào mà rời khỏi người mẹ vợ này được. Đàn ông mẹ biết nhiều hơn con nhiều, con đừng hồ đồ để người ta lừa gạt mình, điều quan trọng nhất là phải nắm được người ấy, hãy để cho cậu ta cưới con xong thì mọi chuyện mới dễ nói được. Mẹ không muốn con đi lại con đường giống của mẹ".

Cho dù Tuần Tuần có nghe hay không thì đó cũng là những lời thể hiện sự quan tâm của mẹ cô đối với con gái. Tuần Tuần chuyển sang hỏi Chu Thuỵ Sinh đối với bà có tốt không. Mẹ cô trả lời với vẻ mãn nguyện, rồi luôn mồm khen Chu Thuỵ Sinh rất biết cách quan tâm, đầu óc linh hoạt, biết cách làm vui lòng người khác còn hơn cả Giáo sư Tăng.

Trong lòng Tuần Tuần nghĩ, đến cái tuổi như mẹ cô thì chẳng có gì quan trọng hơn là "vui lòng".

Hai mẹ con im lặng một lát rồi mẹ Tuần Tuần bỗng nhiên hỏi: "Bây giờ chắc trong tay con không thiếu tiền đâu nhỉ?".

Lúc đầu Tuần Tuần nghĩ rằng chắc là mẹ quan tâm xem cô có đẻ tiền tiêu hay không đây, nhưng chưa hết cảm động thì đã nghe thấy mẹ cô nói: "Mẹ biết trong tay con còn có một khoản tiền, có phải đó là số tiền Tạ Bằng Ninh cho con khi ly hôn không?"

Không cần hỏi thì cũng có thể đoán ra, mẹ cô đã lục soát đồ dùng riêng tư của cô trong lúc cô đi làm. Tuần Tuần cố nén sự bất bình, hỏi mẹ rốt cuộc là muốn nói gì.

Mẹ cô liền đáp với giọng coi thường: "Con tưởng rằng mẹ tham chút tiền của con à? Mẹ là ai, mẹ là mẹ đẻ ra con! Chẳng qua mẹ muốn nhắc con một câu, bây giờ chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới đem tiền gửi vào trong ngân hàng, đó là tiền chết, càng gửi càng mất giá, con có hiểu không? Còn trẻ mà đầu óc đã cổ hủ như vậy, không bằng bà già này".

Khoản tiền mà mẹ cô nói tới chính là "quỹ không còn chút gì" của Tuần Tuần, chưa đến cảnh cùng quẫn thì dù chỉ một xu cô cũng quyết không động đến.

Tuần Tuần liền trả lời dứt khoát: "Tiền lương con đã đưa cho mẹ rồi, khoản tiền đó mẹ không cần phải quan tâm".

"Mẹ chưa vội nghĩ đến chuyện tích cóp tiền để dưỡng già đâu, còn con thì cứ việc chuẩn bị trước đi. Tục ngữ có câu: lấy được chồng giàu có cơm ăn áo mặc. Cậu ta có tiền, từ nay về sau con cần gì mà chẳng có, cố giữ lại một chút tiền đó để làm gì?"

"Mẹ đừng có nói đến những chuyện đó nữa, tiền của anh ta

là của anh ta, con chưa đến mức ấy đâu. Mà mẹ cũng đâu phải là người có đầu óc quản lý tiền, học phí phải trả cho những lần trước đây chưa đủ hay sao? Mẹ hãy cố làm theo điều người xưa nói: biết thế nào là đủ."

Chương 25

Hoàng hôn trong lời kể của người ấy

Trở về chỗ ở của Trì Trinh, Tuần Tuần chỉ nấu một bát mỳ ăn qua quýt. Khi có Trì Trinh ở nhà thì cảm thấy rất ồn ào và chỉ mong sao có những giờ phút được yên tĩnh, lúc này Trì Trinh không có ở nhà, không khí xa lạ trong ngôi nhà bỗng trở nên rất rõ. Khả năng thích ứng của con mèo tương đối tốt, Tuần Tuần tìm một hồi lâu vẫn không thấy nó đâu, thì ra nó đang dựa vào chiếc gối ở đầu giường của Trì Trinh liếm lông. Mặc dù Trì Trinh vẫn tỏ ý ghét bỏ nó nhưng cũng không gây trở ngại cho việc nó dần dần coi nơi này là địa bàn của mình. Ở điểm này thì đúng là con mèo hơn Tuần Tuần, nó mãi mãi không bao giờ phải quá để ý và dựa dẫm vào người khác, chỉ cần có đủ thức ăn và nước uống thì dù không có ai nó cũng sống rất ung dung.

Rỗi rãi không có việc gì, ngồi không thì lại nghĩ ngợi lung tung, Tuần Tuần quyết định bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa. Cô kiên quyết từ chối việc thừa nhận mình có ý nghĩ tìm một chút manh mối từ trong ngôi nhà này, tuy vậy sau một hồi lâu bận rộn mà vẫn không phát hiện thấy bất cứ vật dụng cá nhân nào có thể giải đáp cho mối hoài nghi trong lòng, Tuần Tuần không khỏi cảm thấy thất vọng.

Tuần Tuần quét đám tơ nhện trong góc phòng nhưng mối hoài nghi trong lòng thì lại dần dần hình thành một tấm mạng lớn hơn.

Gần mười giờ rồi mà Trì Trinh vẫn chưa về. Tuần Tuần định đi ngủ thì bất ngờ nhận được điện thoại của Tăng Dục nói đang ở một KTV nào đó và bảo cô mang tiền đến để

giúp đỡ.

Tuần Tuần định hỏi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì chỉ nghe ở đầu dây bên kia giọng nói không tỉnh táo của Tăng Dục, cho thấy cô ấy đã uống rất nhiều rượu, và giục cô mau chóng tới đó.

Tăng Dục đã nói rằng hôm nay cô ấy sẽ tới "cuộc hẹn đầy lãng mạn" của mình cơ mà? Tuần Tuần không hiểu có chuyện gì, nhưng vì tình hình khẩn cấp, sợ xảy ra điều không hay với Tăng Dục nên không dám chần chừ mà vội vàng ra cửa ngay. May mà địa điểm Tăng Dục nói đến không ở một nơi hẻo lánh, Tuần Tuần chỉ nói với lái xe taxi, lập tức người ấy biết ngay phải tới nơi nào.

Khi tìm thấy Tăng Dục thì thấy cô đang dựa vào ghế mê man không biết gì, bên cạnh là người phục vụ đang đứng bất lực. Hỏi qua một vài câu, Tuần Tuần được biết, Tăng Dục cùng mấy người bạn đến hát, đến khi thanh toán thì chỉ còn lại mình cô trong trạng thái say mềm.

Tuần Tuần ngồi xuống lắc gọi Tăng Dục, Tăng Dục vừa mở mắt là lập tức đòi nôn, Tuần Tuần vội dìu Tăng Dục vào nhà vệ sinh. Sau một trận nôn thốc nôn tháo, Tăng Dục rửa mặt bằng nước lạnh, điệu bộ lúc đó mới có vẻ khá hơn một chút, ít nhất cũng nhận ra người dìu mình là ai, tuy nhiên bước chân vẫn loạng choạng, đầu óc trong trạng thái lơ mơ.

Khi trở lại ghế, Tăng Dục rũ người, trở lời những câu hỏi của Tuần Tuần bằng vẻ rất mệt nhọc. Thì ra, hết giờ làm việc cô và người bạn trai mới cùng nhau đi ăn cơm, ăn xong thì người kia đưa ra đề nghị rủ thêm hai người bạn nữa đến hát Karaoke thế là cả bọn kéo nhau đến đây. Uống chán, hát chán rồi thì mấy người bạn rủ nhau đi hết, chỉ còn

lại hai người. Khi Tăng Dục ra thanh toán tiền thì được báo là hệ thống máy hỏng không nhận được thẻ, trong khi tiền mặt trong túi cô không có đủ, may sao vẫn còn chút tỉnh táo nên khi người phục vụ giục và gợi ý rằng nên gọi điện cho người nhà hoặc bạn bè, Tăng Dục nhớ ra và vì thế Tuần Tuần mới được triệu đến đây.

"Chị không mang đủ tiền, thế còn bạn trai chị, anh ta cũng không có tiền sao?" Tuần Tuần không hiểu.

Tăng Dục đang uống một ngụm trà nóng mà Tuần Tuần bảo người phục vụ mang đến bèn phì cười, suýt nữa thì bị sặc.

"Tôi thấy còn thiếu mấy trăm tệ, đang định bảo anh ứng tạm trước, ai ngờ vừa nghe tôi nói không có đủ tiền, hắn vội nói là có chuyện gấp phải đi ngay, thế là bỏ chạy còn nhanh hơn cả thỏ, để mặc một mình tôi ở lại đây. Cô nghĩ xem có buồn cười không."

"Chẳng có gì buồn cười cả." Tuần Tuần nói thành thực, "Bạn trai của chị kiểu gì thế không biết? Trên đời này lại có loại người như anh ta sao. Con mắt chọn bạn trai của chị chẳng những không khá lên mà còn kém hẳn đi. Chẳng biết từ đâu bỗng dưng lại mọc ra cái người bạn trai kỳ quặc đến thế!"

"Không phải bỗng dưng mọc ra đâu, đó là huấn luyện viên thể hình của tôi đấy, rất đẹp trai, giọng nói cũng rất hay, lại còn biết cách làm cho tôi vui nữa. Lần tôi đi mua hàng vào dịp cuối năm, đúng khi thanh toán tiền thì phải xếp sau một hàng dài dằng dặc, anh ta đã xếp hàng cho tôi đúng một ngày một đêm, vì thế tôi đã nghĩ, được rồi, thế thì là anh ta vậy. Lúc thường tôi trả tiền cũng không sao, mấy chuyện ăn uống, dù là một mình thì cũng phải mất tiền cơ mà. Ai

ngờ chỉ mới có mấy trăm tệ mà anh ta đã lộ nguyên hình, đúng là đồ vô dụng, tôi thực sự có mắt như mù", Tăng Dục cứ vừa nói vừa cười mãi.

Tuần Tuần nói: "Em thấy chị như đang phát cuồng ấy", nói rồi cô lấy tiền ra thanh toán cho Tăng Dục.

Cánh tay nặng chịch của Tăng Dục đặt lên vai của Tuần Tuần, cô lớn tiếng nói: "Đàn ông để chẳng ra gì, cuối cùng chỉ có cô là tốt thôi. Tuần Tuần, tôi chính thức tuyên bố cô là chị em tốt của tôi!".

Tuần Tuần cười như mếu, "Xin chị tha cho, chị em tốt chỉ là người đến thanh toán tiền cho chị sau khi chị vui vẻ, sung sướng thôi à?".

Tăng Dục cười hì hì: "Triệu Tuần Tuần, con người ta không được quên gốc gác, chuyện này tôi cũng đã từng làm cho cô rồi mà".

"Chỉ được cái nói linh tinh!" Mặt của Tuần Tuần thoắt đỏ ửng lên, thoắt lại trắng bệch ra, cô cầm tay Tăng Dục hỏi: "Còn đi được không? Để em đưa chị về".

"Đừng có nói là đi, bảo tôi bay cũng chẳng có vấn đề gì. Vấn đề là vội gì cơ chứ, thời cơ thử thách của cô đã đến rồi. Cô không thể cứ như cái hồi lấy Tạ Bằng Ninh, chỉ biết ở nhà đợi anh ta. Cần phải học cách để cho đàn ông cũng phải nếm mùi chờ đợi cô như thế nào. Nghe lời tôi, hãy ngồi cùng tôi một lúc nữa." Nói rồi, Tăng Dục lấy điện thoại ra gọi trước mặt Tuần Tuần, đầu tiên hỏi người bạn trai mới rằng đã giải quyết xong "việc gấp" chưa, rồi sau đó nói bằng giọng rất dịu dàng rằng, hệ thống máy đã trở lại bình thường rồi, cô đã thanh toán và muốn đổi sang chỗ khác uống thêm mấy chén, muốn biết xem liệu anh ta có tới

được hay không.

Chắc chắn là đối phương trả lời rằng có thể đến được, thế nên Tăng Dục cười: "Việc gấp của anh đúng là đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh". Cười chán, Tăng Dục đổi giọng, lớn tiếng chế nhạo: "Chẳng qua cũng chỉ là mất trăm tệ, cứ cho là anh không có tiền thì xin anh phải cố tỏ ra hiểu biết một chút. Đừng tưởng rằng tôi không biết anh là loại người nào, chút tiền ấy coi như chị đây thí cho đấy! Bây giờ chị đây không còn chút hứng thú nào với chú em nữa đâu, liệu đường từ nay về sau biến cho thật xa!".

Chửi xong, Tăng Dục nói với Tuần Tuần: "Đúng là hả cơn giận. Lịch của tôi coi như lại xé thêm một tờ, chỉ tiếc là chưa kịp làm cho cô cái thẻ tập thể hình giảm giá".

Tuần Tuần đáp: "Chị còn nhớ đến chuyện đó à? Đã lâu rồi em không tới những chỗ đó nữa, sau khi lấy chồng em phát hiện ra rằng, làm việc nhà còn có tác dụng hơn là đi tập thể hình. Chị chơi với loại đàn ông ấy chẳng phải chuốc thêm cái bực vào mình sao?".

Tăng Dục lại dựa vào người Tuần Tuần, chế diễu đối phương xong, cô không khỏi cảm thấy đôi chút nuối tiếc, "Tôi đã nghĩ rằng, dù cho thế nào thì chúng tôi cũng cùng nhau qua được mùa đông này".

Bỗng nhiên nghe thấy câu nói ấy, Tuần Tuần chợt nhớ đến Trì Trinh, trong lòng cũng thấy xao xuyến, cô giở điện thoại ra xem. Quả nhiên đã có tới bốn cuộc gọi nhỡ, ngoài một cuộc của mẹ cô ra còn lại đều là của Trì Trinh, vì tiếng nhạc xung quanh rất ầm ĩ nên cô đã không nghe thấy.

Tuần Tuần liền gọi lại cho Trì Trinh, dường như chuông điện thoại vừa vang lên thì đã lập tức nghe thấy tiếng quát

lớn của Trì Trinh: "Thì ra cô vẫn còn sống à?".

Tuần Tuần khóc dở mếu dở nói rõ lý do cho Trì Trinh, lúc ấy Trì Trinh mới dịu giọng đi một chút, khi nghe nói Tuần Tuần đang ở cùng với Tăng Dục ở quán Karaoke, Trì Trinh liền nói sẽ đến đó đón cô ngay.

Tuần Tuần đang định nói không cần, nhưng chợt nghĩ đến Tăng Dục đang trong trạng thái dở tỉnh dở say, nên ngẫm nghĩ một lát, quyết định không sĩ diện nữa. Khi cô tắt điện thoại xong, quay sang thì thấy Tăng Dục đã lại mê man không biết gì. Vừa mới đây, lúc Tuần Tuần đang nghe điện thoại, thì cô còn mân mê chiếc di động của mình thế mà bây giờ lại gục xuống ghế, chiếc di động rơi khỏi bàn tay buông thõng mà cũng không hay biết gì.

Tuần Tuần nhặt chiếc điện thoại ấy lên, bất giác nhìn vào màn hình chiếc máy, nó đang ở trạng thái soạn tin nhắn, nhưng ở đó không có lấy một chữ nào. Có lẽ Tăng Dục đã bấm phím một lúc rồi lại xoá những nội dung vừa soạn xong, trên hàng tên người nhận thì đúng là Liên Tuyền.

Tuần Tuần hiểu Tăng Dục, cô ấy nói rằng không quan tâm nhưng thật ra rất quan tâm. Vì sợ mất nên co mình lại và không tiến lên, rồi lớn tiếng nói rằng mình không cần. Chỉ có điều không biết Liên Tuyền nghĩ gì. Rõ ràng người ngoài nhìn vào thì thấy ngay đó là một đôi có tình cảm với nhau, thế mà lại cứ tự lấy dây buộc mình rồi đoán nọ đoán kia. Những chuyện mà người trưởng thành hiểu được càng nhiều thì không gian để chứa dũng khí trong lòng càng nhỏ bé, không dễ dàng làm những chuyện sai lầm, nhưng cũng vì thế mà thường bỏ lỡ mất vận may của cái đúng.

Thời gian Trì Trinh đi đường không lâu, vừa nhìn thấy Tuần Tuần là lập tức phàn nàn: "Về đến nhà không thấy cô đâu,

gọi điện thoại thì không nghe máy, tôi cứ tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì rồi thế là đến ngay nhà mẹ cô rồi cũng thất vọng ra về, thì ra cô đang vui vẻ ở đây".

Anh ta vẫn cứ là Trì Trinh trong ấn tượng của Tuần Tuần, chẳng có gì khác cả, nhưng những lời của Tạ Bằng Ninh và Chu Thuỵ Sinh lại vang lên bên tai cô, khiến cho cô thấy hoài nghi sự phán đoán của chính mình.

"Việc gì cô phải nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy?" Trì Trinh nghi hoặc hỏi, "Không lẽ mới xa nhau chút xíu đã nhớ nhung tôi đến thế?". Tuần Tuần cười, không nói gì, ra hiệu cho Trì Trinh đến giúp cô đỡ Tăng Dục dậy.

Trì Trinh kéo Tăng Dục dậy khỏi chiếc ghế, Trì Trinh hơi mạnh tay, vì thế Tăng Dục loạng choạng, suýt nữa thì ngã vào chiếc bàn, may mà Tuần Tuần kịp đến đỡ.

"Anh cẩn thận một chút nào." Tuần Tuần trừng mắt với Trì Trinh, "Chị ấy uống say, anh cũng biết rồi cơ mà?".

Trì Trinh đáp bằng giọng hơi coi thường: "Con gái mà uống say như thế này có còn ra gì nữa không?".

"Sao anh nhiều lời thế?"

Trong lúc mơ màng, Tăng Dục vẫn nghe được nửa câu sau bèn lẩm bẩm: "Ai không ra gì? Ai không ra gì!".

Thế rồi Trì Trinh và Tuần Tuần mỗi người một bên dìu Tăng Dục ra xe của Trì Trinh, vừa mới mở cánh cửa sau của chiếc xe, một làn gió lạnh ập tới giúp Tăng Dục tỉnh táo hơn một chút, cô để một tay lên cửa xe, ngơ ngác nhìn xung quanh rồi hỏi: "Chúng ta đang ở đâu vậy?".

Tuần Tuần an ủi: "Chị lên xe đi để bọn em đưa chị về".

Ánh mắt của Tăng Dục chợt dừng lại trên khuôn mặt Trì Trinh, cô chớp mắt mấy cái rồi đổi góc độ nhìn kỹ anh ta từ đầu đến chân rồi đột nhiên đưa tay chỉ vào mặt Trì Trinh kêu lên: "À, tôi nhớ ra anh là ai rồi!".

Cả Tuần Tuần và Trì Trinh đều ngây người ra.

"Sao cơ?" Bàn tay đỡ cánh tay Tăng Dục của Tuần Tuần bỗng nắm chặt lại.

Tăng Dục chỉ vào Trì Trinh, gật đầu nói: "Anh là… đánh chết ông nội mày bây giờ!".

Tuần Tuần choáng váng tưởng xỉu đến nơi, Trì Trinh đẩy Tăng Dục ngồi vào ghế sau với vẻ không vui. Tăng Dục vừa đặt mông xuống ghế, lập tức lăn xoài ra, miệng cứ lẩm bẩm "đánh chết ông nội mày bây giờ", rồi sau đó thiếp đi.

"Chị ấy uống say quá, anh đừng để ý", Tuần Tuần đỏ mặt giải thích với Trì Trinh. Cô cũng không hiểu sao con người luôn tự nhận là tiêu biểu của thời đại mới như Tăng Dục lại bỗng nhiên chỉ vào người khác mà nói ra những câu thô lỗ như thế.

Trì Trinh cũng quay đầu bước lên xe và nghiến răng nói: "Nếu chị ta mà dám nôn ra xe của tôi, thì tôi sẽ trả lại cho chị ta câu nói đó ngay lập tức!".

Tuần Tuần cũng bước lên xe trong vẻ ngượng ngùng, vừa mới ngồi xuống thì đã nghe thấy chuông điện thoại của Trì Trinh. Trì Trinh nhìn tên người gọi đến bèn thay đổi sắc mặt, vừa đẩy cửa xe bước xuống vừa nói với Tuần Tuần: "Chờ tôi một lát, tôi nghe điện thoại".

Trì Trinh cầm chiếc điện thoại đi tới một chỗ cách xa chiếc xe tới hơn chục bước mới nhấn nút nghe, vẻ hết sức cẩn thận. Người mà anh ta muốn giấu chắc chắn không phải là Tăng Dục đang ngủ lăn lóc. Thực ra, ngay khi Trì Trinh cầm chiếc điện thoại lên trong tư thế hơi xoay lưng về phía cô, Tuần Tuần đã đoán ngay đó là cuộc điện thoại không muốn để cô nghe thấy.

Quả nhiên là Trì Trinh có chuyện giấu cô. Mặc dù đã dự đoán trước nhưng khi sự hoài nghi cứ được chứng thực dần dần, trong lòng cô không khỏi cảm thấy khó chịu. Nếu xu hướng của sự việc không thể thay đổi được thì việc bị bưng bít có lẽ còn dễ chịu hơn là được biết một cách rõ ràng.

Trì Trinh mải nghe điện thoại chưa kịp trở về xe thì có mấy chiếc xe lần lượt lái vào trong bãi đỗ. Một chiếc xe bảy chỗ định chạy vào đỗ cạnh chiếc xe của Trì Trinh nhưng không vào được vì bị xe của Trì Trinh chặn mất lối, lui trước lui sau một hồi cũng vẫn không được. Nhìn thấy trong xe của họ có người và đèn xe bật sáng nên người lái chiếc xe kia bước xuống đi tới bên, gõ vào cửa xe hỏi xem có chuyện gì.

Tuần Tuần là người hay ngại ngùng trước những việc như thế này, định cất tiếng gọi Trì Trinh nhưng không được vì Trì Trinh đứng rất xa, nếu bước xuống gọi thì lại sợ mang tiếng là nghe trộm, cô chỉ còn cách xin lỗi người kia rối rít. Đợi một lúc sau Trì Trinh mới quay lại và nhanh chóng lái xe đi.

Trên đường đưa Tăng Dục về, thấy Tuần Tuần cứ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe, Trì Trinh bèn hỏi, có phải bị người lái xe lúc nãy doạ dẫm gì không, Tuần Tuần lắc đầu nói, không

phải.

"Kỹ thuật quay đầu xe của lái xe ấy quá kém", Trì Trinh buột miệng nói.

Tuần Tuần đáp: "Cũng không thể trách người ta được. Lần sau nếu có cuộc điện thoại như vậy, để tôi xuống xe là được rồi".

"Nói thế là có ý gì?". Trì Trinh quay đầu lại nhìn Tuần Tuần một cái, "Cô có gì đó không bình thường, kể từ lúc tôi nhìn thấy cô tối hôm nay, tôi không hiểu cô đang nghĩ gì nữa".

"Kể từ ngày tôi gặp anh, tôi cũng đã không hiểu được anh đang nghĩ gì, chẳng phải vẫn cứ như thế sao?", Tuần Tuần mỉm cười đáp lại.

Trì Trinh nghi hoặc, "Là mấy ngày trong tháng của phụ nữ hay là có chuyện gì thế?".

"Tôi đang ở thời kỳ chuyển giai đoạn."

"Chẳng thèm nói chuyện với cô nữa."

Nói xong Trì Trinh làm bộ mặt lạnh như tiền chăm chú lái xe, sau đó cố tình mở nhạc thật to. Tuần Tuần cũng không nói thêm câu nào nữa mà nhắm mắt lại ngẫm nghĩ, mãi cho tới Trì Trinh phanh gấp, chiếc dây an toàn thít mạnh vào người.

"Đến rồi đấy, có phải cô nói chỗ này không?", Trì Trinh hỏi, vẻ mặt lạnh tanh.

Tuần Tuần gật đầu, "Đúng rồi, cảm ơn anh".

Trì Trinh có phần tức giận, định lên tiếng khích cô mấy câu nhưng lại sợ làm như vậy không những cô không thèm trả lời mà còn khiến cô càng khách sao hơn.

Trì Trinh là người rắn không được, mềm cũng không xong. Nếu nũng nịu với anh ta thì anh ta sẽ coi thường, còn nếu cứng rắn với anh ta thì anh ta cũng đáp lại bằng thái độ tương tự. Trì Trinh chỉ sợ nhất là gặp những lúc Tuần Tuần chẳng ra cứng rắn cũng chẳng ra mềm mại, nếu Trì Trinh lấn tới, cô sẽ lùi về sau, nếu Trì Trinh lùi bước thì cô cũng không đuổi theo mà cứ đứng yên nhìn anh, khiến cho mọi chiêu thức của Trì Trinh chẳng thể nào phát huy được tác dụng, chỉ còn biết tức đến nghiến răng.

"Rốt cuộc thì tôi đã làm gì để trêu tức cô?" Trì Trinh vặn mạnh nút chiếc cát xét, sự yên tĩnh đột ngột khiến người ta thấy sửng sốt.

"Nói cái gì thế?"

"Tôi biết rồi, đó là vì cú điện thoại ấy làm cho cô không vui chứ gì?". Trì Trinh chau mày, "Cô nghi ngờ gì mới được chứ, chẳng lẽ cô không có chút tin tưởng nào với tôi à?".

Tuần Tuần trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói: "Cơ sở để anh làm cho thấy tin tưởng ở đâu? Mọi chuyện của tôi anh đều rất rõ, nhưng còn với anh thì ngoài những câu anh nói rằng yêu tôi, tôi không hề biết gì về anh cả".

Trì Trinh đáp: "Như thế vẫn chưa đủ hay sao? Hay là để tôi viết một cuốn tự truyện cho cô nhé? Hay để tôi đổi vị trí cho cô, để cho cô dốc hết mọi bí mật ra, rồi để cho cô nói với tôi rằng cô yêu tôi?".

Nói rồi Trì Trinh ném chiếc điện thoại lên đùi Tuần Tuần,

"Chẳng qua là về cú điện thoại vừa rồi chứ gì? Cô xem cho chán đi!".

Tuần Tuần bật xem nhật ký cuộc gọi. Trong lòng cô có quá nhiều câu hỏi cần được giải đáp, đã đi rất xa trên con đường ấy rồi, cô cần phải biết đáp án về phía cuối con đường ấy.

Nằm ngoai dự đoán của cô, cú điện thoại cuối cùng là từ một số điện thoại rất đỗi quen thuộc, thời gian nói chuyện đúng vào lúc Trì Trinh dừng xe ở bãi đỗ xe.

Điều này khiến Tuần Tuần cảm thấy rất không thoải mái trong lòng.

"Mẹ tôi gọi cho anh có việc gì?"

Trì Trinh làm bộ mặt lạnh lùng không trả lời.

"Vì sao anh phải tránh tôi khi nhận điện thoại của bà ấy?" Tuần Tuần truy vấn với vẻ bất an nhưng sự né tránh của Trì Trinh và những hiểu biết về mẹ giúp cô tìm ra lời giải, "À… Bà ấy hỏi vay tiền anh có đúng không? Anh đã cho bà ấy vay rồi?".

Sự im lặng của Trì Trinh lúc này không còn nghi ngờ gì, đó chính là sự thừa nhận.

Bàn tay cầm chiếc điện thoại của Tuần Tuần lắc mạnh vào vai Trì Trinh.

"Tại sao anh đưa tiền cho bà ấy mà không nói với tôi một câu nào? Các người coi tôi là loại người gì đây?"

Lúc đó Trì Trinh mới đáp bằng giọng buồn rầu, "Coi như tôi

đã hiểu thế nào là người trong nhà và người ngoài nhà rồi. Tối hôm nay lúc tôi tới nhà mẹ cô để tìm cô, bà ấy nói với tôi là đang kẹt tiền và hỏi tôi có tiện cho bà ấy vay một ít không. Cô nghĩ xem, lần đầu tiên bà ấy mở miệng nói ra lời ấy, và món tiền cũng không quá lớn, liệu tôi có thể trả lời bằng một câu 'không' được không?".

"Bà ấy hỏi tiền chẳng phải để làm chuyện gì tốt đâu. Anh tưởng rằng anh làm như thế thì mình trở thành nhà từ thiện à? Đó chính là anh hại tôi đấy!"

"Mẹ cô còn nói rất rõ ràng rằng, nếu không phải là người trong nhà thì dù có cho tiền bà ấy cũng không lấy. Nói như vậy với ý gì cô còn không hiểu hay sao? Không lẽ cô bảo tôi nói rằng, tôi không phải là người trong nhà của bà? Làm như thế có khác gì tôi lại chuốc thêm phiền nhiễu cho mình?"

Tuần Tuần nói với vẻ tuyệt vọng: "Bà ấy đòi hỏi anh bao nhiêu?".

"Năm mươi nghìn, và còn dặn đi dặn lại tôi rằng không được nói cho cô biết". Trì Trinh đáp với vẻ thật thà, "Cú điện thoại vừa rồi bà ấy gọi đến là để hỏi xem tôi đã chuyển tiền vào tài khoản chưa".

"Tức chết đi được! Bà ấy bảo anh đừng nói là anh không nói?", Tuần Tuần ôm mặt kêu lên.

"Tôi không nói với cô không phải là vì làm theo lời bà ấy, mà là vì sợ nếu cô biết sẽ không vui, giống như lúc này này. Cho đáng đời cô, ai bảo cô cứ tự chuốc lấy phiền muộn cho mình!"

"Tôi…

"Nếu cô định nói rằng cô sẽ trả lại tiền cho tôi thì cô hãy cút xuống khỏi xe tôi ngay bây giờ đi!"

Bàn tay của Tuần Tuần vừa hơi động đậy, Trì Trinh lập tức vươn người ra bấm chặt nút tay nắm của cánh cửa xe bên cạnh Tuần Tuần, thực ra Tuần Tuần chỉ định trả lại điện thoại cho Trì Trinh.

Trì Trinh thấy thế, rụt tay lại với vẻ ngượng ngùng. Không hiểu lúc đó Tuần Tuần nghĩ gì mà cũng ngây người ra.

"Vì sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy? Trì Trinh, anh có thể nói với tôi, tình yêu mà anh nói là bắt đầu từ đâu và từ khi nào được không?"

"Tôi đã nói rõ rồi, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy cô. Sao? Cô không tin à?"

Câu trả lời này rõ ràng không làm cho Tuần Tuần hài lòng, "Lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi là khi nào?".

Trì Trinh cười với vẻ láu lỉnh: "Một lần mà muốn biết nhiều câu trả lời như vậy sẽ không hay chút nào, hay là thế này, mỗi ngày cô có thể hỏi tôi một câu hỏi, nhất định tôi sẽ trả lời cặn kẽ. Còn nếu không, cô muốn mò hết bí mật của tôi thì chỉ còn cách đưa tay ra ‘mò’ thôi".

"Mò cái đầu anh ấy!"

Trì Trinh thấy tuy vẻ mặt của Tuần Tuần vẫn chưa có gì là vui nhưng không còn vẻ xa lánh như lúc trước, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nhìn thấy Tuần Tuần cúi đầu, Trì Trinh bèn nhân ánh đèn, nhanh chóng nhổ một sợi tóc bạc trên đầu Tuần Tuần.

"Này…", Tuần Tuần nhìn Trì Trinh với vẻ tức giận.

Trì Trinh nhìn sợi tóc bạc ấy một lúc rồi cười nói: "Ồ, thì ra còn đen, tôi đã nhìn nhầm".

Từ năm mười mấy tuổi, thỉnh thoảng trên đầu Tuần Tuần lại mọc ra một vài sợi tóc bạc, những khi có chuyện gì phải suy nghĩ căng thẳng thì tóc bạc lại xuất hiện nhiều hơn. Cô biết Trì Trinh nói là nhổ nhầm chẳng qua là muốn cho cô khỏi buồn, vì vậy, cô chộp lấy sợi tóc ấy từ tay Trì Trinh, ném ra ngoài nói: "Nhổ làm gì? Chưa biết chừng chỉ ít năm sau là đầu tôi đã thành trắng xoá hết cả".

Trì Trinh đáp với vẻ không quan tâm: "Vậy thì tôi sẽ nhổ từ từ, từng sợi, từng sợi một, cho đến khi làm cho cô trở thành một bà già trụi tóc thì thôi. Thời gian còn dài mà".

Tuần Tuần không nói gì. Đúng là có một khoảnh khắc dường như cô cảm thấy được buổi hoàng hôn trong cuộc đời mà Trì Trinh miêu tả bởi thế không giấu được nụ cười khẽ trên môi.

Đúng lúc ấy thì khoảng giữa hai chiếc ghế của hai người xuất hiện một khuôn mặt đau khổ.

Tăng Dục bị lãng quên một hồi lâu, nói trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh: "Nếu thời gian còn dài, thì bây giờ xin phiền dành một chút thời gian đưa tôi về nhà trước đã".

Chương 26

Buồm gãy thuyền chìm

Ngày hôm sau, Tuần Tuần xuống xe ở đầu đường như thường lệ và tới công ty muộn hơn Trì Trinh một lúc. Vừa mới đẩy tấm cửa kính thì cô đã ngửi thấy một mùi khác thường. Phần lớn các đồng nghiệp đến trước đều đang trong tư thế đứng, tiêu điểm ánh mắt của họ là phòng làm việc của Tôn Nhất Phàm, trong đó có hai người mặc sắc phục cảnh sát đang nói chuyện với Chu Thuỵ Sinh có vẻ cung kính.

Tuần Tuần bước vào phòng Tài vụ, không nén được sự ngạc nhiên. Trong phòng chỉ có cô và anh Vương. Không chờ cô lên tiếng hỏi, anh Vương đã cố thấp giọng thì thầm với vẻ bí mật: "Công ty xảy ra chuyện rồi, cô đã nghe gì chưa? Giám đốc Tôn lén bán hàng của công ty, tất cả mấy lô hàng mà anh ta bảo là chuyển đến cho Cát Thuận, thật ra đều đến tay anh ta còn đại lý này không hề hay biết gì về chuyện ấy. Lần này thì gay rồi, đã có ai đó đứng ra tố cáo. Nghe nói số tiền không nhỏ vì thế khả năng là sẽ phải ngồi tù".

"Thế anh ta đâu rồi?"

"Bị hai cảnh sát khác đưa đi rồi, cô có biết hai người kia ở lại làm gì không?"

Không cần Tuần Tuần phải phí công suy nghĩ, cô đã nhanh chóng có được lời giải đáp. Đúng lúc hai người đang nói chuyện, Trần Châu vừa xuất hiện ở công ty với một hộp sữa trong tay thì hai cảnh sát đã tiến ngay đến bên cô ấy,

sau khi được Chu Thuỵ Sinh xác nhận bèn nói "Mời cô về để phối hợp điều tra".

Lúc ấy tại công ty lại càng nồi mỡ rán, đâu đâu cũng thấy người túm tụm thì thầm bàn tán.

Trước khi bị đưa đi, Trần Châu phải trở về phòng làm việc sắp xếp tài liệu theo như yêu cầu. Vì Tuần Tuần và anh Vương là nhân viên trong phòng nên cũng phải phối hợp dưới sự giám sát của hai cảnh sát.

Sắc mặt của Trần Châu lúc đó xám xịt, nhưng không quá hoang mang và bất ngờ. Chỉ một động tác đơn giản nhét đám văn bản, giấy tờ vào trong chiếc cặp tài liệu mà cô cũng làm mãi không xong, khiến cho mấy tờ giấy rơi cả xuống đất. Tuần Tuần đang đứng gần đấy vội vàng chạy đến nhặt giúp, Trần Châu cũng khom người xuống.

Cảnh tượng ấy sao mà giống với ngày đầu Tuần Tuần đặt chân đến công ty đến thế, chỉ có điều tính chất của nó đã không giống như lần trước.

Trần Châu không đón nhận ý tốt ấy của Tuần Tuần mà tự mình nhặt mấy tờ giấy ấy lên.

"Cô cứ yên tâm mà xem hài đi, tôi không cần bất cứ sự thông cảm nào đâu." Chuyện đã đến nước này mà tính tình cứng rắn của Trần Châu vẫn không thay đổi.

Kể từ khi làm việc với nhau, mặc dù Tuần Tuần và Trần Châu không có sự qua lại riêng tư nhưng hai người cũng vẫn luôn đối xử tốt với nhau, nhìn thấy cảnh đồng nghiệp sớm hôm bên nhau gặp phải chuyện như vậy, trong lòng Tuần Tuần không khỏi cảm thấy buồn.

"Chị biết rõ là anh ta chỉ lợi dụng chị."

Làm công tác tài vụ bao nhiêu năm như vậy, mức độ hiểu biết về các vấn đề cốt yếu trong công việc của Trần Châu không thua kém bất cứ ai, vì thế không ai có thể lừa được cô ngoài chính bản thân cô.

Trần Châu quay sang Tuần Tuần chế nhạo: "Tục ngữ có câu, một người muốn đánh và một người chịu đánh. Tôi và anh ấy chẳng qua chỉ là mang những thứ có nhiều nhất và vô dụng nhất để đổi cho nhau vì thế chẳng có gì đáng gọi là lợi dụng cả".

Thứ nhiều nhất của Trần Châu là gì, là công việc làm không bao giờ hết, còn Tôn Nhất Phàm thì sao, thứ mà anh ta không thiếu nhất đó chính là tình cảm.

Tuần Tuần khẽ hỏi: "Có đáng như vậy không?".

Mọi thứ của Trần Châu đã sắp xếp xong, cô cố gắng nặn ra một nụ cười với Tuần Tuần, "Lần này thì tên của tôi và anh ấy cuối cùng đã được viết cùng nhau rồi".

Tuần Tuần chợt nhớ đến câu "Thuyền nặng bờ nghiêng, muôn buồm lướt", đúng là như vậy, hôm nay Tôn Nhất Phàm không còn là một cánh buồm nhẹ lướt qua bên mạn thuyền của Trần Châu nữa, chị ta đã bỏ ra tất cả để theo hướng gió của cánh buồm ấy, nay thì buồm đã gãy và thuyền đã chìm, từ nay về sau, mỗi khi có ai đó nhắc đến quá khứ của Tôn Nhất Phàm thì cũng sẽ nhắc đến tên của Trần Châu. Xét ở một hình thức nào đó thì Trần Châu đã hoàn thành được khát vọng mà mình mong có.

Sau khi các nhân viên cảnh sát rời đi hẳn, cả công ty vẫn không sau hết vẻ sửng sốt, bàng hoàng, không ai ngờ ngày

cuối cùng trước kỳ nghỉ Tết lại xảy ra cảnh tượng đầy kịch tính như vậy. Không biết Chu Thuỵ Sinh lớn tiếng nói với ai: "Tôi đã cảm thấy anh ta không có ý tốt từ lâu rồi, đúng là ăn cây táo rào cây sung, những người không trung thành với công ty thì sớm muộn gì cũng không thể có kết cục tốt đẹp!".

Những người khác thì vẫn thì thầm to nhỏ, cho đến khi Trì Trinh bước từ trong phòng làm việc ra, mọi người mới giả bộ quay trở lại vị trí của mình, cúi đầu ai làm việc nấy.

Trì Trinh băng qua giữa văn phòng, bước vào bộ phận Tài vụ giờ chỉ còn hai người với một đám bừa bộn. Lúc đầu Trì Trinh không nói gì, mắt nhìn quanh quất, vẻ mặt lạnh tanh khiến cho những người có mặt ở đó đều cảm thấy bất an.

Anh Vương dù sao cũng là người có thâm niên và độ từng trải nhất định, lúc đầu chỉ cúi đầu vào thu dọn, rồi bỗng như nhớ ra điều gì, miệng làu bàu rồi tìm cớ bước ra khỏi phòng Tài vụ.

Tuần Tuần cũng không hiểu ý của Trì Trinh là gì, chỉ thấy anh ta ngồi xuống bàn làm việc của Trần Châu, mỉm cười có vẻ rất vui với cô.

"Tôi không bị người khác bán mà còn giúp họ đếm tiền nữa rồi, bây giờ thì cô yên tâm chưa?", Trì Trinh nói.

Nhưng Tuần Tuần trong lòng bộn bề rất nhiều suy nghĩ và đâu chỉ với hai từ "yên tâm" là có thể khái quát hết được.

Nhìn thấy xung quanh không có ai, Tuần Tuần vẫn tiếp tục với công việc của mình, miệng khẽ hỏi: "Thì ra anh đã biết trước được là sẽ có ngày hôm nay, đây mới là điều mà anh mong nhìn thấy".

"Không lẽ tôi không nên tỏ ra vui mừng? Tôi đã giúp cho cha tôi và vợ của ông ấy thanh lại được một con sâu và nội ứng, mọi người phải vỗ tay hoan hô chứ."

"Vì sao lại đúng vào thời điểm này?"

Trì Trinh tỏ ra thất vọng, "Tôi cứ tưởng hôm nay cô sẽ hỏi tôi rằng, lần đầu tiên nhìn thấy cô là khi nào. Có điều, cô đã hỏi thì tôi cũng sẽ trả lời không giấu giếm." Trì Trinh như một đứa trẻ vui sướng với tác phẩm yêu quý của chính mình, "Vì sao lại phải chờ đến lúc này? Mặc dù gã họ Tôn kia không phải là lần đầu làm như vậy nhưng nếu chỉ với một lượng hàng vặt vãnh thì tôi đây không bõ công làm. Báo lên Tổng Công ty để họ chỉnh huấn cho anh ta mấy câu rồi tiếp tục giữ lại ư? Cùng lắm chắc cũng chỉ đến cho thôi việc, như thế có tác dụng gì? Muốn ra tay thì phải chờ khi anh ta làm quả lớn, ít nhất thì số tiền mà anh ta phạm tội cũng phải đủ để anh ta ngồi tù mấy năm, sau khi ra khỏi tù cũng không thể tiếp tục nghề này được nữa. Như thế gọi là đánh rắn phải đánh giập đầu, đánh chó thì phải để nó không trở được mình nữa!".

"Vì sao anh lại xác định được rằng, trước Tết Tôn Nhất Phàm sẽ làm một quả lớn?"

"Cũng không có gì, tôi nghe nói bố đẻ anh ta đang ốm nặng, lại 'vừa may' đúng vào khi văn phòng điều chỉnh lại chế độ phân phối tiền thưởng và sau Tết mới phát. Với sự coi thường của anh ta đối với tôi thì có thể đoán anh ra sẽ không đời nào đặt thẳng vấn đề cầu cạnh tôi."

"Bây giờ lại còn thêm cả Trần Châu nữa, đúng là một mũi tên trúng hai, kế hoạch được tính toán rất kỹ đúng không?"

"Cô với tôi không phải là một đôi thì trời đất nhất định không dung tha!", Trì Trinh cười với vẻ rất thoải mái.

Tuần Tuần nhớ đến Trần Châu, khẽ thở dài, sống lưng không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Nếu lúc đầu cô cũng hồ đồ, ký một chữ vào tờ hoá đơn xuất hàng do Tôn Nhất Phàm đưa thì bây giờ sẽ như thế nào nhỉ?

Thấy vẻ do dự của cô, Trì Trinh an ủi: "Cô không cần phải hao tâm tổn sức cho chị ta đâu, chị ta biết rõ mình đang làm gì. Con người ta phải trả giá cho những hành động ngu xuẩn của mình".

Tuần Tuần nói: "Chị ấy không phải là người ngu xuẩn, chỉ có điều chị ấy đã quá yêu Tôn Nhất Phàm".

"Không ngu xuẩn ư? Tuần Tuần này, nếu đổi lại là cô, cô có vì một người đàn ông mà bất chấp tất cả để làm những chuyện ngốc nghếch như thế không?" Trì Trinh đã trả lời thay cho cô, "Cô sẽ không làm như vậy! Thấy chưa, đó chính là điểm tôi thích và cũng là điểm tôi ghét ở cô".

Trì Trinh đứng thẳng người lên, vươn vai, "Làm xong việc quét dọn trước khi Tết đến thế là mọi người có thể ăn một cái Tết yên ổn rồi". Nói xong Trì Trinh cười hì hì, xán đến bên cầm tay của Tuần Tuần, vẻ vô cùng thân thiết tự nhiên, "Cô nói xem, những người đang lén nhìn trộm chúng ta ở bên ngoài sẽ nghĩ gì?".

Tuần Tuần hốt hoảng định rụt tay về, nhưng rồi lại nghĩ không cần thiết phải như vậy, vì trong lòng những người tò mò thì có được câu trả lời rõ ràng rồi. Cô không tưởng tượng được rằng, mối quan hệ giữa cô và Trì Trinh lại lộ ra trước mặt mọi người trong tình hình này. Kể từ khi bước vào Nghiêu Khai, mặc dù giữa hai người không cắt đứt hết

mọi mối dây liên hệ nhưng ngoài Chu Thuỵ Sinh ra, những người khác chưa bao giờ phát hiện thấy dấu hiệu nào, trong đó kể cả Tôn Nhất Phàm. Ngoài nguyên nhân cả hai đều rất giỏi nguỵ trang ra thì phần lớn mọi người chưa bao giờ gắn hai người với nhau.

Với kiểu người như Trì Trinh, chỉ cần anh ta giấu kín cái đít con công đi, chỉ khoe bộ lông đuôi sặc sỡ ra thì cũng rất khó làm cho người ta không chú ý đến. Nhưng trên thực tế, dù là hành khách hay đồng nghiệp, những người khác giới thực sự có ý định với anh ta thì lại rất ít. Quả táo mọc ở ngọn cây, cho dù nó có chín đỏ và hấp dẫn đến thế nào thì thông thường rất ít người có ý định động đến nó. Bởi trong lòng mỗi người đều có một sự cân nhắc, trèo lên để hái nó thì cái giá phải trả quá cao và tỷ lệ thành công lại thấp, họ thường quyết định hái những quả mà bàn tay có thể chạm tới, hơn nữa, vị của những quả táo đó cũng rất ngon. Quả táo đỏ nhất, ngon nhất hãy cứ để nó treo trên những cành cao, nhưng nếu nó có rụng xuống, rơi trúng Newton cũng được đi, ai có thể tin được rằng nó chỉ làm động lòng người thiếu phụ đang ngủ gật dưới gốc cây?

"Anh định làm gì thế?" Tuần Tuần có vẻ rất lo lắng và hơi xấu hổ.

Trì Trinh đáp: "Tôi nghĩ mãi không ra, còn có lý do gì để mà giấu giếm, vụng trộm như vậy. Đừng tưởng tôi không biết, cô sợ mọi người nghĩ rằng cô tố cáo Trần Châu và Tôn Nhất Phàm chứ gì. Không cần phải lo lắng thế đâu vì sớm muộn gì họ cũng sẽ nghĩ như vậy, chi bằng cứ thoải mái đi. Hãy để cho mọi người đều biết quan hệ của chúng ta, và cô cũng không thể dễ dàng từ bỏ tôi đâu".

Tuần Tuần nghiến răng đáp: "Anh đối xử với tôi tốt quá đấy".

"Tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng." Trì Trinh đáp với vẻ khiêm tốn, "Được rồi, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua hết cái ngày đầy kịch tính này nhé".

"Đừng có đi. Tôi vẫn còn chưa hỏi, lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi là khi nào?"

Trì Trinh nhếch môi đáp: "Vừa rồi cô đã hỏi tôi rất nhiều câu hỏi, tiêu chuẩn dành cho ngày hôm nay hết rồi."

Nhìn thấy vẻ tức giận của Tuần Tuần, Trì Trinh có vẻ rất vui.

"Đừng vội, ngày mai lên núi tôi sẽ nói cho cô biết."

Cốc Sơn Dương nằm cách trung tâm thành phố một trăm tám mươi cây số, là một khu danh thắng tương đối nổi tiếng tại khu vực, trong lịch sử từng được mọi người biết đến là khu văn hoá của Đạo giáo. Mặc dù phong cảnh nơi đây rất đẹp, bốn mùa được mệnh danh là tứ tuyệt với "Hoa mùa xuân, mây mùa hạ, lá mùa thu, tuyết mùa đông", nhưng vì núi cao hiểm trở trùng điệp, đường đi ngoắt ngoéo quanh co, khiến cho nhiều người chỉ còn biết ngước nhìn mà đành từ bỏ ước muốn tham quan, bởi thế nhiều năm nay du khách rất ít, ngoài người dân sống trong các bản làng xung quanh, chỉ có một số ít các nhà nhiếp ảnh ấm đầu, một ít du khách ba lô hoặc một số tín đồ thành kính mới dám mạo hiểm leo lên núi. Nguồn du lịch của khu vực này mới chỉ được khai thác mấy năm nay. Kể từ khi người ta cho xây dựng một khu nghỉ dưỡng trong kỳ nghỉ với đầy đủ các thiết bị, đường lên núi cũng được mở mang, nhiều điểm thắng cảnh bắt đầu được khai thác, du khách vì thế mới đông dần lên. Nhiều người đã nghe tiếng tới du ngoạn, lấy việc thăm thú núi non, hít thở không khí trong

lành để giảm bớt sự căng thẳng, ồn ào nơi đô thị.

Mặc dù từ nhỏ Tuần Tuần đã biết đến sự tồn tại của dãy núi này nhưng chưa bao giờ đặt chân tới. Với tính cách của cô thì tất nhiên thế giới bình thường của những con người bình thường mới có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn đầy đủ nhất. Nhưng Trì Trinh cứ nhất quyết đưa cô lên núi, nói rằng muốn tìm một nơi đặc biệt cùng cô qua một cái Tết đáng nhớ.

Từ chỗ do dự đến khi bị thuyết phục, đối với hai người bọn họ là cả một quá trình gian nan. Tết là ngày lễ lớn nhất trong năm của người Trung Quốc, mặc dù Tuần Tuần đã ly hôn nhưng cô còn có mẹ đẻ, dù cho chuyện xích mích thì cũng không thể coi như không có Tết. Tuần Tuần đã định chiều Ba mươi Tết về ăn bữa cơm tất niên với mẹ, nếu Trì Trinh muốn thì cũng có thể đi cùng. Trước khi về, Tuần Tuần gọi điện lại một lần nữa cho mẹ, lần này mẹ cô không hề càu nhàu, mà còn rất nhiệt tình bảo cô mời Trì Trinh cùng về. Thế nhưng khi Tuần Tuần vừa hỏi đến lý do mượn tiền của Trì Trinh, mới chỉ nói được vài ba câu hai mẹ con đã lại cãi nhau qua điện thoại. Thêm vào đó, mẹ cô nói với vẻ rất mong chờ rằng, hôm ấy Chu Thuỵ Sinh cũng xuất hiện, ông ta muốn đích thân làm mấy món ngon, thế là Tuần Tuần quyết định từ bỏ ý định về nhà ăn cơm tất niên. Mọi người đều đoàn tụ cả, chỉ riêng cô là vẫn cô đơn.

Tạm thời không thể về nhà mẹ được, Tuần Tuần không khỏi cảm thấy trong lòng hụt hẫng, ngược lại Trì Trinh lại rất vui. Nói theo cách của Trì Trinh thì anh ta cũng là người có nhà mà không thể về, đều là người cùng đường, vì thế ngay từ đầu Tuần Tuần không nên cố chấp mà hãy ngoan ngoãn cùng Trì Trinh lên núi.

Trên núi có gì Tuần Tuần không hề biết, nhưng điều có thể

xác định là, nếu cô không nhận lời thì Trì Trinh sẽ bám riết không thôi. Hơn nữa, nếu Trì Trinh vẫn cứ không chịu mở miệng thì cô vẫn bị bưng bít. Lần này đi cùng với Trì Trinh đối với Tuần Tuần giống như chèo thuyền ngược dòng, không tiến được lên thì sẽ lùi về sau.

Theo lời của Chu Thuỵ Sinh, người sắp xếp cho chuyến đi lên núi này, thì mùa này là thời điểm tốt nhất trong năm để ngắm sương mù, đối với những người miền Nam quen sống trong môi trường nóng ẩm thì đây là một dịp hiếm có, hơn nữa, khả năng đón tiếp trên núi có hạn, rất khó thuê được phòng khách sạn trên đó, nếu không phải ông ta thông thạo thì e rằng một khoảng thời gian ngắn như vậy rất khó mà sắp xếp được.

Trước ngày Ba mươi Tết, Tuần Tuần ngồi trên chiếc xe chạy về hướng Cốc Dương Sơn, bên cạnh là Trì Trinh, thoáng nhìn đã thấy tâm trạng đang rất vui. Chu Thuỵ Sinh tự nguyện đưa hai người đi. Đến cổng lớn của khu thắng cảnh dưới chân núi, Tuần Tuần nhìn con đường núi ngoằn ngoèo như rắn, bất chấp những lời khoe khoang của Chu Thuỵ Sinh về tài lái xe của mình, kiên quyết yêu cầu thay lái xe của khu thắng cảnh để chạy nốt quãng đường còn lại. Như vậy Chu Thuỵ Sinh cũng không cần phải lên núi nữa, Trì Trinh bảo ông ta để lại xe ở bãi đỗ và đi xe du lịch quay về thành phố.

Thời tiết ngày hôm nay không phải thời tiết thích hợp nhất cho việc đi du lịch, trong làn gió lạnh còn mang theo những hạt mưa bay bay. Trong hành trình gần một tiếng đồng hồ từ chân núi đến điểm dừng trên núi, Tuần Tuần cảm thấy số tóc trắng trên đầu mình lặng lẽ mọc thêm một ít. Các tấm biển quảng cáo hai bên đường in những dòng chữ chân thực mà chính Tuần Tuần đã kiểm nghiệm: "Núi cao, đường hẹp, dốc đứng, đường cua gấp". Đường lên của

ngọn núi này thường một bên là vực sâu, một bên là vách đá, những người lần đầu tiên lên đây khó lòng hình dung ra được đoạn cua tiếp theo sẽ chạy theo hướng nào, những cú xóc khiến cho những người ngồi ở hàng ghế sau chạm đầu tới cả nóc xe. Một lúc sau thì được biết, mỗi năm số vụ lật xe ở khu vực này không phải là ít, điều đó càng chứng tỏ sự lựa chọn lái xe là người bản địa của Tuần Tuần hết sức sáng suốt.

Trì Trinh cứ cười trêu sự nhát gan của Tuần Tuần với vẻ coi thường. Lúc đầu Trì Trinh còn lấy làm thích thú trước sự căng thẳng của Tuần Tuần, bởi vì mỗi khi gặp một đoạn cua gấp hay một cái dốc nguy hiểm, Tuần Tuần lại bất giác nắm chặt lấy vạt áo của Trì Trinh, cho đến khi bị móng tay của cô cấu vào người thì mới vừa cười vừa kêu đau.

"Này, nhẹ thôi chứ. Đừng có nhân cơ hội ấy mà trả thù tôi!" Trì Trinh cũng không chịu thiệt thòi, cứ mỗi lần gặp đoạn cua gấp thì lại càng ôm Tuần Tuần chặt hơn.

Tuần Tuần biết rõ dụng ý của Trì Trinh nhưng không biết làm thế nào, nên cứ thầm tự trách rằng, chưa biết chừng đó chính là mục đích của việc Trì Trinh cứ một mực dỗ cô lên núi cùng, biết ngay là anh ta chẳng có ý gì tốt.

Sau chín đoạn đường với mười tám khúc cua, cuối cùng họ cũng đã tới được đích, Tuần Tuần đẩy cánh cửa xe, làn gió lạnh buốt ùa vào mặt, len qua kẽ hở của quần áo, cả người Tuần Tuần dường như biến thành một cây củ cải để trong tủ lạnh.

Trì Trinh xoa tay, đưa hành lý cho người phục vụ của khu nghỉ dưỡng vừa chạy ra đón, cười hì hì hỏi Tuần Tuần: "Như thế này cô đã thấy đủ lạnh chưa? Tôi hy vọng cô đã chuẩn bị tốt tâm lý vì ban đêm khi ngủ còn lạnh hơn". Nghe

vậy, Tuần Tuần mới càng thấy thấm thía, đừng bao giờ đánh giá thấp sự dai dẳng của đàn ông.

Chương 27

Giấc mộng bên vách núi

Sơn trang Minh Đăng, nơi hai người nghỉ lại là ngôi nhà chính trong khu nghỉ dưỡng lớn nhất trên Cốc Sơn Dương. Khi làm thủ tục, Tuần Tuần không lấy gì làm ngạc nhiên khi Trì Trinh luôn miệng tỏ ý xin lỗi với vẻ không thành khẩn rằng, sơn trang chỉ còn lại đúng một phòng trống. Khi hỏi thăm người phục vụ, Tuần Tuần được biết rằng việc thiếu phòng cho thuê là sự thực, nhưng nguyên nhân hoàn toàn không phải do ngành du lịch phát triển như lời của Chu Thuỵ Sinh, mà là hàng năm, cứ đến mùa khí hậu lạnh giá là lúc vắng khách du lịch, vì vậy sơn trang chỉ mở cửa đón khách ở ngôi biệt thự sát vách núi, và chủ yếu là đón tiếp đoàn khách nhỏ là những người yêu thích chụp ảnh, vì vậy số phòng dư ra chỉ còn rất ít, nhưng phòng để dành cho hai người là phòng tươm tất nhất, rộng rãi và bố trí đẹp nhất.

"Nếu cô thấy không yên tâm về tôi thì có thể cân nhắc tới các ngôi nhà gỗ, mặc dù ở đó không có nước nóng, không có máy sưởi, nhưng tôi đảm bảo chắc chắn sẽ có phòng trống…", Trì Trinh nói với vẻ rất hiểu người khác.

Tuần Tuần hỏi: "Anh có đảm bảo rằng, nếu tôi đổi sang nhà gỗ rồi thì nửa đêm không nhìn thấy mặt anh không?".

Trì Trinh chỉ cười, không trả lời.

Hệ thống lò sưởi trong sơn trang cũng làm cho người ta thấy dễ chịu, Tuần Tuần đặt hành lý xuống, ngắm nhìn căn phòng tiêu chuẩn hai người. Tuần Tuần đã hiểu ra, vì sao Chu Thuỵ Sinh đã bị Trì Trinh nói cho gay gắt về chuyện

đặt phòng cho hai người. Nếu theo nguyện vọng chủ quan của Trì Trinh thì có lẽ trong phòng chỉ cần có một chiếc giường nhỏ đủ cho hai người.

Trì Trinh tựa vào một trong mấy chiếc giường, nhìn Tuần Tuần đi đi lại lại tìm kiếm thiết bị an toàn trong phòng với vẻ thích thú.

"Triệu Tuần Tuần, khoá của chiếc cửa ấy đủ chắc chắn chưa? Liệu có chống lại được với sự xâm nhập của người ngoài hành tinh không?"

"… Cô chắc chắn rắng chúng ta có khả năng bị các thợ chụp ảnh chụp trộm à?"

"Trong bồn tắm có điện không?"

"Cô chỉ mang một chiếc ga giường sạch, nếu chẳng may tôi bị nhiễm virus là như thế chẳng phải sẽ lây sang cô sao?"

Tuần Tuần giả như không nghe thấy những lời nói ấy của Trì Trinh, cứ việc mình mình làm. Trì Trinh cụt hứng, bèn nhắc nhở với vẻ tốt bụng: "Còn ban công nữa, nếu chẳng may nửa đêm kẻ trộm đột nhập vào thì gay go…".

Mục tiêu tiếp theo của Tuần Tuần đúng là ban công. Cô bước ra ngoài, nhìn ra ban công mà nhân viên phục vụ nói rằng "phong cảnh đẹp tuyệt trần" bỗng thấy toát mồ hôi, nổi da gà. Cô chắc chắn rằng sẽ chẳng có kẻ xấu nào trèo qua cửa sổ mà vào được vì ngôi biệt thự sát vách núi này đúng là được xây dựa vào thế núi, nếu ai đó không muốn sống nữa mà nhảy từ ban công xuống thì phía dưới sẽ là một vực sâu thăm thẳm chờ đón. Mặc dù đã có hàng lan can kính bảo vệ nhưng Tuần Tuần vẫn bất giác lùi về phía sau, rồi ngồi xuống chiếc giường cách xa chỗ ấy mà vẫn nơm

nớp lo sợ rằng móng của ngôi biệt thự này không chắc chắn, nếu không cẩn thận thì tất cả sẽ đổ sụp đến một mảnh ngói cũng không còn.

Trì Trinh cười no xong bèn kéo cô đứng dậy nói: "Còn lâu mới đến giờ ăn cơm, đi ra ngoài cùng tôi đi".

Thấy Tuần Tuần có vẻ không hào hứng, Trì Trinh bèn doạ, "Một mình cô ở lại trong này, cẩn thận kẻo ngã xuống dưới thì đến cái đệm lưng cũng không có đâu".

Tuần Tuần hầm hầm thay quần áo rồi cùng Trì Trinh đi ra ngoài. Vào buổi trưa, tuy bên ngoài sơn trang trời đã tạnh mưa nhưng bầu trời vẫn tối sầm như cũ, những đám mây dày che kín cả bầu trời, thời tiết lạnh giá khiến mọi người đều cảm thấy ngột ngạt.

"Chúng ta đi về phía bên này." Trì Trinh chỉ vào con đường đá ở phía sau của sơn trang Minh Đăng nói, "Tôi đã tới đây mấy lần rồi, phong cảnh hai bên con đường này rất đẹp".

Tuần Tuần kéo cổ áo, đi theo Trì Trinh. Trì Trinh vừa đi vừa ngắm Tuần Tuần rồi tắc lưỡi khen, "Triệu Tuần Tuần, cô có cả áo tránh gió hãng Arc'teryx cơ à? Tôi thực sự muốn biết trong túi của cô còn có những thứ gì mà tôi không thể nghĩ ra được".

Cũng không trách con mắt soi mói của Trì Trinh được, bởi vì nhìn Tuần Tuần chẳng có vẻ gì là một người yêu thích những hoạt động ngoài trời nhưng mọi thứ trên người cô quả là không xoàng, những nhà leo đỉnh Everest cũng không dám cười cô là không chuyên nghiệp. Với thói quen luôn tính toán kỹ lưỡng cẩn thận của một người làm công tác tài vụ, cô không bao giờ dễ dàng đầu tư vào những chỗ không cần thiết.

Nhưng rồi Trì Trinh lập tức hiểu ra ý đồ của cô.

"Đây là một trong những thứ mà cô chuẩn bị để đối phó với việc trái đất bị huỷ diệt, băng tan phải không?"

Không trả lời có nghĩa là Trì Trinh đã đoán đúng, Trì Trinh không nén được bật cười, "Cô đã dùng tất cả những thứ đó, tôi cảm thấy rất vinh hạnh".

Trước sự trêu trọc của Trì Trinh, Tuần Tuần đỏ mặt, rồi đáp lại với vẻ lãnh đạm: "Không cần phải khách sáo".

Suốt dọc đường hầu như Trì Trinh không ngớt cười. Cứ thế đoạn đường hai người đi được cũng khá xa. Con đường đá này rất dài, trông giống như một con bạch xà len lỏi giữa thảm cỏ xanh. Lúc đầu họ còn gặp một vài du khách tản bộ quay về, càng đi sâu vào bên trong, người càng thưa thớt, chỉ còn nghe thấy tiếng gió vi vút qua những khóm cây tùng.

"Nhanh chân lên chút đi, cẩn thận kẻo không theo kịp lại bị người rừng bắt đi đấy", Trì Trinh thấy bước chân của Tuần Tuần mỗi lúc một do dự, bèn bước lên mấy bước và lên tiếng dọa.

Lúc đó họ vừa tới trước một đầm nước xanh biếc, vách đá bên cạnh có khắc hai chữ Dược Trì, phía trên đầm có dựng một cây cầu đôi bằng gỗ nhỏ hẹp, trên đó phủ một lớp rêu xanh. Nơi đây như một đường ranh giới giữa hai khu thắng cảnh, con đường phía bên kia cầu càng vươn xa về phía rừng sâu hơn.

Nghe thấy Trì Trinh doạ như vậy, Tuần Tuần dừng ngay bước chân và định tìm đường quay về.

"Tôi thực sự không hiểu anh đưa tôi tới nơi này làm gì?", Tuần Tuần lẩm bẩm.

Trì Trinh cười: "Tất nhiên là lừa cô vào rừng sâu để cướp của, giở trò rồi".

Tuần Tuần không hề cảm thấy buồn cười, chăm chú nhìn Trì Trinh một lát, quay đầu đi ngược trở về. Lúc ấy Trì Trinh mới túm chặt lấy cổ tay của cô.

"Cô tưởng thật à?"

"Anh vẫn chưa nói lý do đưa tôi lên núi là gì? Nếu còn cứ nói linh tinh nữa là tôi lập tức xuống núi đấy."

Trì Trinh cúi đầu nhìn cô, dường như để đoán mức độ chân thực trong câu nói ấy của Tuần Tuần.

"Cô sợ, thế thì tại sao còn đồng ý theo tôi tới đây?"

Đó cũng là câu hỏi mà Tuần Tuần cứ tự hỏi mình. Cô biết Trì Trinh là một người nhìn thì tưởng rằng coi trời bằng vung, nhưng hễ làm việc gì thì cũng đều có mục đích rất rõ ràng. Tuần Tuần đã do dự cân nhắc, nhưng rồi cuối cùng vẫn quyết định lựa chọn lên núi với Trì Trinh, không chỉ là để tìm lời giải đáp cho những thắc mắc trong lòng, mà cái chính là vì cô ngạc nhiên khi thấy mình đã đặt cược rất nhiều trong ván bài này, rút lui trong sự bảo toàn nguyên vẹn dường như trở thành điều không tưởng, nên ngoài việc dùng nốt những quân bài cuối cùng để giành lấy phần thắng ra, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Trì Trinh đưa bàn tay lạnh như nước đá lên chạm vào má của Tuần Tuần, mặc dù mặt cô cũng lạnh tê cứng, nhưng

cô vẫn bất giác lùi lại.

"Nhìn cô kìa, mặt biến sắc cả rồi." Trì Trinh vẫn cười, nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, "Nói cho cô biết cũng được rồi. Tôi đưa cô lên đây, vì tro cốt của mẹ tôi đặt trong một ngôi miếu trên núi này."

"Huyền Chân Các à?"

"Cô nói chưa từng tới nơi này cơ mà?"

Tuần Tuần chưa tới, nhưng hồi cha cô còn sống ông suốt ngày mượn thần mượn thánh, tự xưng là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân27, tuy chẳng phải là truyền đạo chân chính nhưng cũng đã từng mở lều xem bói ở Huyền Chân Các.

"Tôi lên mạng xem về các tuyến du lịch", Tuần Tuần đi chậm lại, rồi nói vẻ do dự, "Trì Trinh, mẹ anh qua đời là vì sao?".

"Bị bệnh, ung thư gan, từ lúc phát bệnh cho đến khi qua đời chưa đầy nửa năm." Trì Trinh nói, "Sao cô lại ngây người ra thế? Đối với một số người thì sống là một nỗi khổ, chỉ có ra đi thì mới được giải thoát. Tuần Tuần, cô không phải nghĩ nhiều thế đâu, chẳng qua tôi hy vọng để mẹ tôi được biết, người con gái mà con trai bà yêu là người như thế nào".

Tuần Tuần bị Trì Trinh dẫn lên cầu mà vẫn không hay biết. Nước dưới suối sâu ngưng kết lại khiến Tuần Tuần cảm thấy căng thẳng.

"Cô đừng nhìn xuống phía dưới", Trì Trinh cảm giác thấy bàn tay nắm chặt của Tuần Tuần, vội an ủi.

Tuần Tuần gật đầu, bước đi càng thận trọng hơn, lớp rêu trên cầu có phần hơi trơn, bước chân càng nặng thì càng dễ bị trượt, bước chân của Tuần Tuần không vững, người nghiêng ngả, Trì Trinh vội vàng giữ chặt lấy cô.

"Anh khiến tôi thấy căng thẳng."

Tuần Tuần cười xấu hổ. Trong cơn hốt hoảng, cô bất giác nhìn xuống dưới chân, sự lay động của cây cầu khiến cho nước trên mặt suối gợn sóng lăn tăn, bóng hai người trên mặt nước trông rất gần, chỉ có điều khuôn mặt không rõ.

Sau khi đặt chân lên mặt đất, Tuần Tuần mới nghĩ đến câu hỏi: "Bây giờ chúng ta tới Huyền Chân Các à?".

Trì Trinh đáp: "Không vội, Huyền Chân Các ở một quả núi khác, ngày mai chúng ta sẽ đi, hôm nay chỉ đi dạo một chút thôi. Tôi nhớ ở phía trước có một thác nước rất đẹp".

Sau khi qua cầu, họ đi tiếp trên con đường nhỏ dưới tán cây rồi sau đó rẽ một cái và nhanh chóng tới một ngã ba đường. Những dòng chữ viết trên các tấm gỗ chỉ đường cũ kỹ đã bị mờ, chỉ có thể luận ra rằng đi theo tay trái sẽ là "Thác… Vân", còn bên phải không biết chỉ hướng đi về đâu.

"Đi thôi." Trì Trinh không để cho Tuần Tuần tự đi, mà nắm lấy tay cô tiếp tục đi về hướng thác nước bên trái.

Nhưng Tuần Tuần không nhúc nhích. Cô do dự một lát, chỉ về một hướng khác, nói với Trì Trinh: "Thác nước mùa đông thì có gì đáng xem, hay là chúng ta đi sang phía bên phải?"

Trì Trinh rất lấy làm ngạc nhiên: "Tôi nói để cô rõ, bên ấy tôi

chưa tới bao giờ, ai biết được rằng bên ấy có đường đi hay toàn là vách núi?".

"Vì thế phải đi sang đó xem thử."

"Cô bỗng lấy đâu ra tinh thần mạo hiểm ấy thế?"

"Vừa mới đây thôi", Tuần Tuần cười thành tiếng.

Trì Trinh bước những bước rất rộng, giữ thói quen đi đằng trước vài bước khiến cho tay hai người nắm tay nhau gần như trở thành một đường thẳng, nhưng rồi lại sợ Tuần Tuần không theo kịp nên thỉnh thoảng bước chậm lại chờ cô. Tuần Tuần đi theo Trì Trinh về hướng mà hai người chưa biết, mắt cô nhìn theo phía sau Trì Trinh, dường như đang kiểm tra lại trí nhớ của mình.

Trì Trinh là ai?

Nơi mà Trì Trinh từng bước dắt cô đi rốt cuộc là chuyện cổ tích trong hiện thực hay chỉ là những lời nói dối?

Tin tưởng vào Trì Trinh. Không nên tin tưởng vào anh ta. Mỗi bước đi Tuần Tuần lại nhủ thầm trong lòng, giống như một cô gái bói hoa với câu hỏi "anh ta có yêu mình không?".

Nếu khi xuất hiện tấm biển chỉ đường tiếp theo, cuối đường vẫn còn đường đi, như vậy cô sẽ tin vào tất cả những lời Trì Trinh nói.

Cô nóng lòng muốn biết đón chờ cô ở phía trước sẽ là điều gì, như đang khao khát điều kỳ diệu của số phận ấy.

Con đường ấy đã đi tới điểm cuối nhanh chóng hơn cô

tưởng, trước mắt hai người là khoảng không rộng mênh mông.

Cuối con đường là mê cung tạo bởi bụi cây.

Mỗi một người hồi còn nhỏ đều đã đi qua những mê cung, bạn biết rõ nhất định sẽ có một con đường dẫn tới bên kia, nhưng khi đứng ở cửa vào thì không thể biết rằng con đường ấy ở đâu.

Trì Trinh và Tuần Tuần đều không ngờ được ở một góc hẻo lánh như thế mà lại ẩn giấu một nơi đẹp như vậy. Nhìn từ bên ngoài, mê cung là một phương trận hơn một trăm mét, được vây quanh bằng những khóm cây bụi, ở giữa dựng một đài bằng tre để mọi người trèo lên quan sát phương trận. Lúc đó đã có mấy du khách đến sớm đang dựng chân giá chụp ảnh ở trên đài, trong mê cung có mấy tốp người đang mò mẫm.

Trì Trinh dẫn Tuần Tuần bước vào, hai bên trái phải đều là những con đường giống hệt nhau.

"Hay là chúng ta mỗi người đi một bên xem ai đến đài ở giữa trước?", Trì Trinh chợt nảy ra một ý, thấy Tuần Tuần không phản đối bèn buông tay cô ra, hai người đi về hai hướng ngược nhau.

Tuần Tuần đi men theo con đường về phía trước dựa vào trực giác, một lát sau quay đầu lại chỉ nhìn thấy Trì Trinh thấp thoáng giữa các bụi cây cách chỗ cô khoảng mười mấy mét. Tuần Tuần vòng bên trái rồi lại vòng bên phải, không cẩn thận đi vào một ngõ cụt, phí công đi mất một đoạng đường, đành tiu nghỉu quay đầu trở lại.

Trì Trinh thấy mình thuận lợi hơn, nên thỉnh thoảng lại cười,

gọi cô, rồi đưa tay vẫy vẫy. Khi Tuần Tuần gặp phải một ngõ cụt lần thứ hai, cô đang cân nhắc xem có nên đánh dấu những đoạn đường mà mình đã đi qua hay không, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình ở phía trước, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy đối thủ của mình đứng ung dung trên đài ở giữa, miệng nở nụ cười của kẻ chiến thắng với cô. Sự thắng bại nhiều khi phần lớn được quyết định bởi con đường lựa chọn lúc đầu có đúng hay không, trong quá trình không ngừng quay đầu đi trở lại con đường cũ, cô càng ngày càng cách xa mục đích lúc đầu.

"Triệu Tuần Tuần, cô đúng là người không biết chọn đường đi."

Trì Trinh nhìn thấy Tuần Tuần vẫn ngược xuôi, không nén được cười và thúc giục. Lúc này Trì Trinh đã thoát khỏi mê trận, đứng trên đài cao, vì thế tất cả những gì ở phía dưới đều rõ mồn một.

Nghe tiếng cười chế nhạo của Trì Trinh, Tuần Tuần càng trở nên nôn nóng. Mê cung này nói rằng khó thì khó, nhưng nếu mà bị sa vào bên trong thì để lập tức tìm được đường ra cũng không phải là việc dễ dàng. Dường như Tuần Tuần đã chọn con đường sai lầm nhất, đi thế nào cũng không đúng, định quay đầu lại thì lại phát hiện ra đường đi không dễ dàng như lúc đến.

Mấy du khách đến mê cung trước cũng đã lần lượt trèo lên đài, có người tốt bụng đã kêu lên chỉ đường cho Tuần Tuần, nhưng có điều cách thức lại chưa đúng, vì thế Tuần Tuần vẫn cứ quay đi quay lại ở bên trong.

Thời tiết vẫn chưa có dấu hiện chuyển biến tốt đẹp, mây dường như càng nặng và dày hơn, nhiệt độ có vẻ như cũng mỗi lúc một hạ. Tuần Tuần thấy bốn phía đều là vách,

bất lực đưa tay về phía Trì Trinh làm hiệu tuyên bố đầu hàng. Trì Trinh cười chán, thấy không thể tiếp tục đứng nhìn được nữa, bèn trở lại mê cung, định đưa Tuần Tuần ra.

Đúng lúc đó, một tia chớp rạch ngang khoảng trời bên núi, một vài nữ sinh nhát gan đứng trên đài kếu rú lên, xem ra, một trận mưa lớn sắp bắt đầu.

Những du khách vừa rồi mới còn đứng ngắm cảnh trên cao vội chạy toán loạn, mấy người thích chụp ảnh cũng cuống cuồng thu xếp giá chụp. Cơn mưa ở rừng núi đến rất nhanh, những cơn gió cũng thổi khiến bước chân người xiêu vẹo, nếu để cho cả người bị ướt đầm hẳn là một chuyện rất khó chịu.

Lúc này trong mê cung bỗng nhộn nhịp hẳn lên, chỉ có một mình Tuần Tuần là mặt vẫn hướng về giữa, còn lại những người khác thì đều chạy về hướng cửa ra, nhưng khi người trong mê cung tăng lên thì cũng khiến cho tình hình bên trong thêm rối, chẳng khác gì một đám nhặng không đầu chạy lung tung, cửa ra vì thế càng trở thành nơi có thể nhìn nhưng không thể tới được.

Ánh chớp cuối chân trời cứ nối tiếp nhau, Trì Trinh cố gắng đi về phía Tuần Tuần.

"Cô đừng có nhúc nhích, cô càng đi thì tôi càng không tìm thấy cô." Tiếng người ồn ào xung quanh khiến Trì Trinh càng sốt ruột. Trời mỗi ngày một tối, màu xanh trải dài tít tắp gần như đã hoà lẫn với màu sẫm của bầu trời, tạo thành một thứ màu nguyên thuỷ, trang nghiêm, bước chân và bàn tay chạm vào cây cỏ của những người đi qua tạo thành tiếng xào xạc.

Tuần Tuần vốn định đứng nguyên tại chỗ để chờ, nhưng khi Trì Trinh cố tìm cách đi về phía cô, Tuần Tuần bất chợt cũng muốn trở lại bên cạnh Trì Trinh. Cũng không hiểu vì sao mọi người đều tìm cách để mau chóng thoát thân khỏi mê cung, còn mục đích của hai người lại là tìm đến bên nhau, cửa ra trong lúc này không còn quan trọng nữa.

Khi giữa hai người chỉ còn cách một dải ngăn cách bằng bụi cây, đưa tay ra là có thể chạm vào người nhau, vị trí của Trì Trinh cách cửa không xa, nhưng Tuần Tuần vẫn phải đi vòng mấy đoạn mới tới được bên cạnh anh.

"Làm cái gì thế?", Trì Trinh bất lực và bực mình.

Tán cây lúp xúp cao khoảng một mét rưỡi, phía dưới là bệ cậy được xây bằng gạch, Tuần Tuần vít lấy mấy cành cây, đứng trên bệ ngước nhìn qua, nói với vẻ mơ hồ: "Tôi cũng không biết vì sao nữa…".

Những lời nói đó của cô bị bỏ lửng, mấy câu còn lại trở thành những âm thanh không rõ ràng. Trì Trinh kéo cô về phía mình qua bụi cây, những giọt nước đọng trên lá cây bị gạt xuống.

Sau một chút mơ màng cực kỳ ngắn ngủi, Tuần Tuần nhanh chóng kiễng chân lên vươn tay ra ôm lấy cổ Trì Trinh, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Họ chưa từng trải qua sự gấp gáp như thế này bao giờ, và không biết thời gian từng bị bỏ phía là vì sự xuất hiện của giây phút này. Những lời Trì Trinh nói ra có thể có những lời là thật, và cũng có những lời là nói dối, nhưng cô bằng lòng đổi tất cả lý trí để lấy sự ấm áp có thể chạm vào được trong giây phút này.

Chặng đường trở về trong ký ức của Tuần Tuần chỉ còn là

sự vội vã vụt qua, con đường đá trắng, cây cầu lắc lư, con đường tắt giữa những lùm cây xanh và cả hành lang dài trải thảm màu đỏ của biệt thự… Tất cả như những cảnh tượng như đoạn phim nhanh chóng tua qua. Cô chỉ nhớ rằng, họ đã chạy về đến phòng trước khi cơn mưa ập xuống, nhớ chiếc rèm cửa mà cô vừa kéo kín lại lập tức bị Trì Trinh mở tung ra. Tuần Tuần nằm ngửa trên chiếc giường màu trắng ở gần ban công, từ đó cô nhìn thấy cả một khoảng trời rộng, phủ lên người cô, ngoài cơ thể của Trì Trinh còn có cả những làn mây cụm lại rồi lại tan ra trên đỉnh núi xa xa.

Đám mây màu đen trông thật dữ tơn, lúc trông giống như một con ngựa vuột dây cương, lúc lại giống như con hổ xuống núi, có lúc cô lại cảm thấy chúng không giống bất cứ một vật gì, mà giống với một Tuần Tuần xa lạ.

Có lẽ sự giao hợp lúc này đã phải trải qua sự chờ đợi quá lâu, vì thế động tác của Trì Trinh không hề nhẹ nhàng chút nào, khi trên người Tuần Tuần không một mảnh vải, thì trên người Trì Trinh chỉ là một chiếc sơ mi cởi dở chừng, sự chênh lệch rõ rệt khiến Tuần Tuần trong cơn hoảng hốt không biết giấu người vào đâu. Trì Trinh được thoả mãn cơn khao khát trước một Tuần Tuần không thể tiếp tục dùng lớp vỏ ngoài che dấu bản thân, bèn ghé miệng vào tai Tuần Tuần thì thầm: "Tôi hơn hẳn Tạ Bằng Ninh chứ?".

Lúc đầu Tuần Tuần chỉ nhắm mắt không trả lời, nhưng khi bị dồn đến điểm gay cấn, quên mất cả cân nhắc, thỏ thẻ rằng: "Anh chỉ biết so sánh với anh ấy sao?".

"Ồ, tôi không biết lại còn có người khác nữa." Trì Trinh tỏ vẻ tò mò đặc biệt, tiếp tục hỏi, "Vậy, tôi cũng hơn ‘người ấy’ chứ?".

Cơ thể của ‘người ấy’ cũng gắn chặt với Tuần Tuần trong tư thế này, ‘người ấy’ cũng có một cơ thể trẻ trung, mái tóc ướt đẫm mồ hôi và đôi chân đầy sức mạnh, ‘người ấy’ đã cho cô cảm giác đau lạ lùng và cả mùi vị của dục vọng trong trắng, tuy nhiên, ‘người ấy’ chỉ là một giấc mộng của Tuần Tuần. Ánh chớp ngoài trời nhức mắt, và cũng phá rách vỏ ngoài của giấc mộng, những dòng ký ức trào ra như dòng nước bạc, Tuần Tuần cảm thấy đến cả ánh đèn màu vàng cam và sự run rẩy sửng sốt của đám mây cũng vô cùng quen thuộc.

Tuần Tuần không biết là mình đã tỉnh lại rồi hay tiếp tục chìm vào một giấc mộng sâu hơn nữa.

Chương 28

Hồi ức như tỉnh mộng

Lần đầu tiên hai người tỉnh dậy là vào lúc hai giờ đêm, tiếng mưa tràn trên vách núi nghe như bản hoả tấu từ thuở xa xưa. Người mang đồ ăn phục vụ hai mươi tư giờ của sơn trang đã giúp họ qua cơn đói một cách nhanh chóng, thời gian tiếp sau đó cũng là sự hỗn độn như cũ và cả bầu trời cửa sổ vẫn một màu không phân biệt rõ là ngày hay đêm.

Lần thứ hai Tuần Tuần tỉnh dậy là do một cú điện thoại. Lúc đó đã vào buổi trưa của ngày hôm sau, chiếc di động cứ kêu mãi trên đầu giường. Tuần Tuần khó khăn lắm mới nhích người ra khỏi cái chân đang gác lên người của Trì Trinh, cầm điện thoại lên, nhìn thấy hai chữ Tăng Dục, cô sực tỉnh hoàn toàn, thế là Tuần Tuần bước ra khỏi giường, đi chân trần, cầm lấy quần áo, nhón gót bước vào trong nhà vệ sinh.

"Sao mãi mới nghe điện thoại thế?" Sự kiên nhân của Tăng Dục luôn có giới hạn, tiếp đó nói một mạch, "Nhất định là tôi đã uống phải rượu giả, đầu đau tưởng muốn chết. Nhưng trước khi chết tôi phải để lại những lời nhắc nhở này cho cô, cô thực sự không nhớ ra chàng trai đang ở bên cạnh cô là ai à? Chắc chắn là cô đã gặp rồi, ba năm trước, khi tôi từ nước ngoài về, tôi đã bắt cô làm thẻ tập thể hình, đúng không? Cậu ta chính là trợ lý huấn luyện của phòng tập thể hình ấy và đã từng kèm tôi tập một lần, chính là cái người ‘tao đánh chết ông mày bây giờ’ mà tôi đã kể với cô đó".

Tăng Dục nhấn mạnh như vậy, còn Tuần Tuần thì cũng có nhớ ra được một chút, nhưng ấn tượng ấy không liên quan gì đến Trì Trinh, chỉ có điều nó khớp với điển tích ‘ông đánh chết ông mày bây giờ’ của Tăng Dục.

Đó là chuyện Tăng Dục do ở nước Mỹ tương đối dài nên khi trở về nước bị mọi người chê là ‘dinh dưỡng dư thừa’, để đạt được kết quả giảm béo trong một thời gian ngắn, Tăng Dục đã mời riêng một huấn luyện viên ở phòng tập kèm cho mình. Có một lần, trước giờ tập, huấn luyện viên có việc gấp nên đã sai trợ lý trẻ đến thay. Tăng Dục đã quan tâm hơi quá tới chàng trai trẻ điển trai đó, vì thế khi nhìn thấy người ấy vừa trẻ lại vừa non, bất giác buột miệng nói đùa mấy câu…

Đại khái là Tăng Dục đã hỏi những câu như "Tôi mời huấn luyện viên thể hình chuyên nghiệp cơ, còn cậu trông gầy như vậy, liệu có ổn không?". Sau đó lấy lý do kiểm tra cơ ngực đã sờ lên ngực của đối phương. Lúc ấy người trợ lý mới đang kéo gân cho Tăng Dục, nghe thấy thế, khẽ nhếch miệng đáp: "Ổn hay không thì cứ thử rồi sẽ biết". Nói xong dùng hai tay ấn vai của Tăng Dục xuống.

Tăng Dục kêu lên thất thanh và không kịp nghĩ vuột miệng buột ra một câu học được của một bạn trai học khoá trên người Bắc Kinh: "Tao đáng chết ông mày bây giờ!".

Nhưng người trợ lý không buông Tăng Dục ngay ra, ngược lại cười nói: "Ông nội tôi chết từ lâu rồi, nếu mà chị muốn đi tìm ông ấy thì để tôi điểm huyệt lại cho chị đã". Nói rồi, người ấy lại ấn mạnh lên vai cô một cái.

Nói theo lời của Tăng Dục, sau đó suốt một tuần cô đã phải cà nhắc mà phỏng vấn và lo cho cái chân đẹp của mình sẽ vì thế mà bị tàn phế. Cô đã định tố cáo để người ấy phải

chịu trừng phạt, nhưng khi tìm đến ông chủ của trung tâm thì được biết người trợ lý ấy chỉ làm thêm và hiện đã nghỉ rồi. Hơn nữa, ngẫm nghĩ kỹ, Tăng Dục thấy mình cũng có lỗi vì đã vô duyên khơi mào ra trước, vì vậy đành chịu ấm ức cho xong chuyện, sau đó đến kêu khổ với Tuần Tuần.

Tuần Tuần đến trung tâm thể hình thuần tuý là đi cùng với Tăng Dục và để tiêu khoảng thời gian còn lại sau giờ đi làm. Lúc thì cô tập bên chiếc máy chạy bộ, lúc thì tập thể dục. Trung tâm thể hình ấy tuy quy mô không lớn nhưng có thể nói là nơi tập trung rất nhiều của huấn luyện viên đẹp trai, Tuần Tuần cũng nghe được thông tin về chuyện kén chọn người trong dố họ từ miệng Tăng Dục. Nghe nói giữa các học viên nữ và một số huấn luyện viên nam cũng nảy sinh tình cảm riêng tư và đó cũng là một trong những lý do khiến trung tâm này thu hút một lượng rất đông học viên nữ, nhất là những người phụ nữ trung tuổi lắm tiền.

Nhưng những chuyện bí mất ấy phần nhiều chỉ là thả mồi bắt bóng, còn đối với những người bình thường hết sức như Tuần Tuần thì những chuyện đó thật xa xôi, hơn nữa cô không hề hứng thú chút nào trước những huấn luyện viên điển trai hoặc cơ là bắp rắn chắc, hoặc là thân hình quá mức mềm mại, trừ một huấn luyện viên họ Văn. Người ấy đã hướng dẫn cho Tuần Tuần cách thức thao tác với máy tập mấy lần, người ấy hiền hậu, nụ cười rất chân thành, vẻ ngoài trông rất giống Bee Yong Joon ở thời kỳ đỉnh cao nhất. Còn về "đồng chí" mà Tăng Dục nói "đánh chết ông nội mày" thì Tuần Tuần không hay biết chút nào. Lúc đó Tuần Tuần chỉ cảm thấy buồn cười, nếu bí mật mà Tăng Dục nói đúng là như vậy, và "đánh chết ông mày" lại "trinh liệt" như vậy, thì hoặc là anh ta là thuộc loại người "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn", hoặc là người vừa thoáng nhìn đã biết Tăng Dục không trả nổi tiền.

"Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta tôi đã thấy rất quen mặt, có điều thay đổi thân phận thì cũng có vẻ mang nhiều dáng dấp người lớn hơn nên vì thế tôi đã không nhận ra ngay lập tức. Cô nghĩ xem, anh ta có nhận ra cô không? Không lẽ lại có sự trùng hợp như vậy? Theo như lời cô thì lúc đầu hai người không phải là gắn với nhau như vậy, có lẽ cô cảm thấy cậu ta giống với Văn Đào, đúng không." Khi nhắc đến tên "Văn Đào", tư duy tản mạn của Tăng Dục đã bay đến tận đẩu tận đâu, cô cười vẻ thú vị, "Cô vẫn chưa quên Văn Đào đấy chứ. Tôi rất quan tâm đến cô đấy nhé, những việc cần làm thì tôi đã làm giúp cô rồi, là cô bỏ lỡ cơ hội, không thể trách tôi được… A lô, a lô, có phải điện thoại trục trặc hay sao thế? Cô có nghe tôi nói không đấy?".

"…" Tuần Tuần vớt vát theo, nói bằng giọng vội vàng, "Sao cơ? Chị vừa nói gì cơ? Bây giờ em không ở trong thành phố, sóng không được tốt lắm, để khi về em sẽ nói chuyện với chị".

Tuần Tuần tắt máy một lúc rồi mới đi tắm rửa qua. Khi cô ra khỏi nhà vệ sinh, Trì Trinh vẫn quay lưng về phía cô ngủ ngon lành, không có dấu hiệu gì là muốn dậy.

Tuần Tuần ngây người ngồi xuống mép giường, cảm giác thân quen của cô đối với Trì Trinh giống như lớp tro tàn còn lại của một đám cháy trên nên đấy, từng đốm, từng đốm, thường là không kịp bắt lấy thì nó lập tức tắt ngấm. Ký ức không được tin tưởng lắm đã được chứng thực bằng lời của Tăng Dục qua điện thoại. Phòng tập thể hình ba năm về trước… Lẽ ra cô nên biết sớm, trên đời này chẳng có tình yêu và mối hận nào là không hề có căn nguyên.

Cuối cùng Tuần Tuần đã bước tới cánh cổng lớn của đáp án, sự thật giống như nước lũ, thú dữ sau canhsc ửa đóng chặt, nhưng chúng rất yên lặng, trong lòng Tuần Tuần chỉ

còn lại nỗi hoảng sợ. Cô phải dùng đến quyết tâm rất lớn để từ từ quay người lại đối diện với người đàn ông đã vô cùng thân thiết với cô trong một đêm.

Tiếng mưa rơi nhỏ dần, căn phòng không bật điện sau bữa trưa vẫn âm u như cũ, Trì Trinh nằm co mình, lấy chăn quấn vào người, chỉ để lộ ra mái tóc đen và nửa khuôn mặt tuấn tú.

Một buổi sáng sớm ba năm về trước, trong một căn phòng âm u như thế này, cũng một cảm giác rối ren và bàng hoàng như vậy. Lúc ấy, cô cũng ngồi bên mép giường với tư thế như thế này, chỉ có điều vì sự xấu hổ quá lớn, mãi cho tới khi đặt đồ xuống và rời khỏi, cô vẫn không dám nhìn mặt người ấy một lần.

Lúc đó, Tuần Tuần bỗng phát hiện ra, trên chiếc gối mà lúc trước cô nằm ngủ có thêm một chiếc ví tiền, đó là chiếc ví mà Trì Trinh thường dùng, không lẽ tối hôm qua trong lúc cuống quýt đã không để ý làm rơi ra? Nhưng khi tỉnh dậy cô đã không phát hiện ra nó. Tuần Tuần hơi nghi ngờ cầm chiếc ví lên.

Lượng tiền trong ví không ít, Tuần Tuần mở ra xem, trong đó có đủ tiền mặt và thẻ rút tiền, nhưng điều thu hút sự chú ý của cô là tấm ảnh ở giữa ví. Cô gái đứng trước đám đông, đôi mắt nhìn về phía trước với vẻ xa xăm không phải cô thì là ai? Trên người cô là bộ quần áo cô đã mặc trong lần ‘gặp mặt đầu tiên’ với Trì Trinh trên sân bay, lúc đó lẽ ra còn phải có cả một người nữa đứng cách chỗ cô không xa là Tạ Bằng Ninh, hai người đã chờ đợi sự xuất hiện của "dì họ" và vị hôn phu với tâm trạng khác nhau.

Trì Trinh đã lén chụp bức ảnh này từ một góc nào đó và trong tâm trạng như thế nào? Tuần Tuần cảm thấy mình

giống như con nai ngơ ngác đứng trước con mãnh thú đang chờ phục mà không hề hay biết gì. Cô vội vàng rút tấm ảng ra định xem thật kỹ bỗng phát hiện ra phía sau tấm ảnh còn có điều bí mật khác.

Phía sau tấm ảnh là một tấm ảnh khác và điều khiến Tuần Tuần bất ngờ là, người trong tấm ảnh ấy vẫn là cô, chỉ có điều khuôn mặt trẻ hơn và nếu cô không nhầm, thì bức ảnh đầy đủ tiêu chuẩn ấy là vào ba năm trước.

Trong ví tiền của một người đàn ông lưu giữ hai tấm ảnh của cùng một người con gái, thế mà trong một thời gian dài, cô vẫn không thể nhớ ra người ấy là ai, nói ra không biết ai sẽ là người đáng thương hơn.

Lúc ấy, Tuần Tuần nghe thấy có tiếng trở mình, vội vàng nhét trả tấm ảnh về chỗ cũ nhưng không kịp, vừa quay đầu lại nhìn thấy Trì Trinh nằm trên giường, một tay đỡ đầu, nhìn cử chỉ của cô với ánh mắt rất thích thú.

"À, là thế này, tôi nhìn thấy ví tiền của anh rơi trên giường, định cất đi cho anh", Tuần Tuần giải thích với vẻ rất không tự nhiên. Dù sao thì việc xem đồ của người khác mà chưa được sự cho phép cũng là một việc không hay, nhất là đó lại là một vật rất nhạy cảm như ví tiền.

Trì Trinh vẫn không tỏ ra ngạc nhiên chút nào mà đẩy chiếc ví trở lại trước mặt Tuần Tuần.

"Cô thích thấy chiếc ví ấy à? Thế thì hay quá, những thứ trong đó tôi cũng đang định cho cô đấy".

"Gì cơ?", Tuần Tuần không hiểu những lời của Trì Trinh.

"Có lúc tôi thực sự không sao đoán được, bản lĩnh giả vờ

của cô không biết cao đến mức độ nào", Trì Trinh nói với vẻ suy nghĩ.

Tuần Tuần nhìn chiếc ví rồi nói với vẻ hoang mang: "Tôi không hiểu… Tôi không hiểu cái này thì có liên quan gì đến chúng ta bây giờ?".

Trì Trinh ngồi dậy, xếp bằng chiếc giường bừa bộn.

"Chẳng phải cô luôn muốn biết lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô là vào khi nào sao? Cô không có chút ấn tượng nào à?"

"Ở trung tâm thể hình? Trung tâm thể hình của cậu họ anh, Chu Thuỵ Sinh?"

"Cuối cùng cô cũng nhớ ra tôi là ai rồi? Nhưng tôi vẫn phải nói rằng, câu trả lời là sai rồi!" Chiếc ga trải giường trắng và mái tóc ngắn rối bù khiến cho Trì Trinh càng trẻ ra. Thấy vẻ bất lực của Tuần Tuần, Trì Trinh cười thành tiếng, "Thực ra là ở cổng của trung tâm thể hình! Để tôi giúp cô nhớ lại nhé. Hôm ấy trời nắng rất to, tôi đang gọi điện cho cha tôi ở cổng trung tâm thể hình của Chu Thuỵ Sinh, lúc ấy bệnh của mẹ tôi đang ở giai đoạn cuối. Sau khi họ ly hôn, tôi đã thề rằng coi như không có sự tồn tại của cha tôi, nhưng hôm ấy tôi đã cầu cứu ông ấy một cách bất lực, bảo ông ấy nể tình vợ chồng bao nhiêu năm trở về nhìn mẹ tôi lần cuối. Cho dù mẹ tôi có hận cha tôi đến mấy thì trước khi nhắm mắt không nhìn thấy ông ấy cũng sẽ không yên lòng. Nhưng cha tôi đã nói ông ấy đang rất khó khăn, vợ kế của ông ấy vừa mới sinh cho tôi một thằng em trai, bà ta cũng rất cần có ông ở bên. Ông ấy nói, có thể gửi cho tôi một khoản tiền chứ không thể về được. Tôi đã đứng bên đường và dùng những lời độc địa nhất để nói với ông ấy, ông ấy tắt máy rồi nhưng tôi vẫn cứ chửi… Lúc ấy, có một cô gái đi ngang qua tôi và cứ quay đầu lại nhìn tôi. Tôi cứ tưởng

rằng người kia là kẻ khùng, rồi bất ngờ cô gái ấy chạy về phía tôi, đẩy mạnh tôi một cái khiến tôi suýt nữa thì va vào tường, mồm lại còn kêu lên 'Nguy hiểm!' Tôi cứ tưởng rằng mình sẽ bị xe đè chết ngay lúc đó, hoặc từ trên cao có vật gì đó sắp rơi xuống đầu tôi nhưng cuối cùng chẳng có gì cả! Một hồi sau, cô gái kia mới lắp bắp nói với tôi rằng, đứng gọi điện thoại trên nắp hố ga là rất không an toàn".

"Anh nói, cô gái ấy là tôi ư?", Tuần Tuần vẫn không tin lắm. Đúng là cô đã từng có lần hành động "cứu người" trên nắp hố ga nhưng tình huống không gay cấn như lời Trì Trinh kể.

Hồi còn nhỏ, có lần Tuần Tuần theo mẹ đi chợ bán hàng, mẹ cô vừa đi vừa nhiếc móc cô, đi mãi, đi mãi, bỗng nhiên cô thấy bên tai im ắng hẳn, không còn nghe thấy tiếng của mẹ nữa, người cũng chẳng thấy đâu, sau đó Tuần Tuần nghe thấy tiếng kêu từ dưới đất, tìm kiếm một lát cô mới nhận ra tiếng kêu phát ra từ một chiếc hố ga ở chỗ lối rẽ. Vì mải nói, mẹ cô không nhìn đường đi nên đã thụt chân rơi xuống rãnh nước. May mà nước dưới rãnh không sâu nên Tuần Tuần mới cứu được mẹ lên, nhưng dù là như vậy thì mẹ cô vẫn bị xây xước nhiều chỗ, nên dù mới chỉ học tiểu học, Tuần Tuần đã phải trông nom mẹ trong bệnh viện tới cả nửa tháng trời. Vì nguyên nhân ấy, Tuần Tuần không hiểu nổi tại sao vẫn có những người đứng trên miệng hố ga gọi điện thoại, mỗi khi có ô tô chạy qua, những chiếc nắp hố ga lại rung lên bần bật, không lẽ họ không sợ mình sẽ biến khỏi mặt đất chỉ trong giây lát?

Cô đã đắc tội với Trì Trinh lần đầu tiên trong hoàn cảnh ấy sao? Tuần Tuần nói, vẻ hoang mang: "Tôi hoàn toàn không biết lúc ấy anh đang tức giận…".

"Lúc đó thì tôi đang tức giận thật, nhưng sau đó thì không tức giận nữa mà còn thấy buồn cười! Tôi còn nhớ, lưng cô

đeo một chiếc túi màu xanh, tóc cặp thế này này…", nói rồi, Trì Trinh đưa tay lên khẽ vén một lọn tóc của Tuần Tuần lên và làm động tác ví dụ. Tuần Tuần chợt nhớ đến đôi bàn tay ấy trên thân thể mình đêm qua, chỗ da bị chạm vào bất giác nổi da gà lên.

"Cô đi qua tôi, quay đầu nhìn lại với vẻ ngốc nghếch như sợ tôi không nghĩ ra lại tiếp tục trở về tìm cái chết trên miệng hố ga, và không ngờ, chân cô cũng suýt nữa thì đụng phải một cái. Cô sợ quá nhảy dựng lên như con chuột túi."

"Vì sao lại giống như con chuột túi?" Tuần Tuần đoán chắc chắn Trì Trinh sẽ đáp, vì "chuột túi rất ngốc nghếch". Nghĩ tới cảnh tượng ấy, Tuần Tuần cũng cảm thấy mình thực sự rất ngốc.

Nhưng Trì Trinh lại nói: "Bởi vì cô đeo một chiếc túi…" rồi Trì Trinh cúi đầu cười và nói tiếp: "Thực ra là vì tôi thích chuột túi".

"Thế sao?"

Trì Trinh không để ý đến lời cô, tiếp tục nói: "Tôi đã xin cậu họ cho tôi làm thêm ở trung tâm thể hình vì còn nửa năm nữa tôi mới tốt nghiệp, cho dù mẹ tôi không còn nữa thì tôi cũng không muốn xin của cha tôi dù chỉ một xu. Tôi biết cô là hội viên của trung tâm thể hình của cậu họ tôi. Hôm ấy, lúc tôi đang dọn vệ sinh thì cô bước ra từ phòng thay quần áo, tôi cười với cô, cô cũng cười với tôi. Tôi cứ tưởng rằng cô còn nhớ tôi, nhưng lần thứ hai chào gặp mặt, cô lại đi qua tôi như hoàn toàn không quen biết gì."

Tuần Tuần chỉ còn biết cười buồn, không biết phải nói gì. Với cách xử lý mọi chuyện của cô, cô không bao giờ chủ

động đắc tội với bất kỳ ai, chỉ cần người khác mỉm cười với cô, thì dù quen hay không quen, cô cũng đáo trả lại bằng nụ cười. Lúc ấy, với cô Trì Trinh là một người hoàn toàn xa lạ, thậm chí cho đến giờ phút này nhưng điều Trì Trinh nói đều không gợi lại bất kỳ ấn tượng nào trong ký ức của cô.

"Cô không biết tôi, không có vấn đề gù, lúc ấy tôi cũng không dám có bất cứ một ý nghĩ nào vượt quá giới hạn. Chỉ có điều tôi bất chợt phát hiện ra rằng, ngoài việc hận cha tôi và buồn vì bệnh tình của mẹ tôi, tôi còn muốn nghĩ tới người khác và việc khác. Cô không biết tôi buồn cười thế nào đâu, tôi đã chủ động nhận trực đêm ở trung âm thể hình, để rồi lật giở xem tư liệu về các hội viên suốt một đêm, cuối cùng mới tìm được tấm ảnh đó của cô. Tôi biết tên cô là gì, rồi còn gỡ cả tấm ảnh trong đó, kết quả là bị Chu Thuỵ Sinh phát hiện ra và bị mắng một trân nên thân."

"Là tấm ảnh kẹp trong ví tiền đó ư?"

"Cô nói xem? Tôi còn nhớ, cô thường đến trung tâm vào buổi tối thứ Tư và buổi chiều thứ Bảy, nhưng cũng có khi lười nên thứ Bảy không thấy bóng hình đâu. Những khi không có giờ tôi thường đến giúp việc ở trung tâm, Chu Thuỵ Sinh bảo tôi làm trợ lý cho huấn luyện viên kiêm các việc lặt vặt khác. Tôi thường nhìn thấy cô qua lớp cửa kính, khi tập thể hình cô thường đứng ở hàng cuối, không theo được nhịp thì thường chỉ biết cười một cách ngốc nghếch, khi tập máy thì chẳng khoa học một chút nào và còn thích dùng chiếc tủ số 22 để cất giữ đồ vì đó là chiếc tủ trong góc cuối, hơn nữa bên ngoài còn có thêm một chiếc khoá nữa. Cô không bao giờ uống nước mà người khác đưa cho, lúc nào cũng mang theo mình chứng minh thư, quen để tiền ở nhiều nơi trong một chiếc túi… Trong khoảng một năm mỗi tuần chúng ta gặp nhau hai lần, tổng cộng cô nói với tôi hai câu, lần đầu tiên là khi tôi đứng gọi điện thoại trên nắp

cống, lần thứ hai là lần đầu tiên tôi chỉnh máy tập cho cô, cô đã nói: ‘Cảm ơn!".

"Tôi không biết… Xin lỗi, lúc ấy tôi đã không hề biết tất cả những chuyện này." Trong lúc Trì Trinh kể lại, Tuần Tuần cố vắt óc để nhớ lại mọi chuyện xảy ra ở trung tâm thể hình ba năm về trước. Những chi tiết ấy chính xác tuyệt đối, cô nhớ chuyện không theo được nhịp khi tập thể hình, cũng nhớ cả chiếc tủ để đồ ở trong góc nhưng không hề nhớ gì đến Trì Trinh. Ký ức của cô về Trì Trinh chỉ bắt đầu vào buổi sáng tồi tệ ấy.

Trì Trinh nói: "Không phải là tôi muốn cô xin lỗi tôi. Lúc ấy tôi chẳng có gì, ngay cả đến việc liệu có tốt nghiệp đại học thuận lợi không tôi còn không biết và chỉ có thể kiếm cơm qua ngày bằng cách làm việc vặt ở chỗ người thân, tôi dựa vào đâu để làm cô phải chú ý đến tôi? Nếu lúc ấy bỗng nhiên có một ngày cô không đến nữa, hoặc là tôi rời khỏi trung tâm của Chu Thuỵ Sinh, thì cô chỉ là cô gái nói với tôi hai câu, vì vậy đến bây giờ tôi vẫn phải cảm ơn cô. Cuộc sống có khó khăn đến mấy, một tuần ít nhất cũng còn có được hai ngày chờ mong. Tuần Tuần, cô là giấc mộng giữa ban ngày của tôi, tôi thà cả đời ngốc nghếch ảo tưởng cũng không muốn niềm hy vọng mà cô dành cho tôi trong một đêm, khiến cho tôi đã tưởng rằng trên đời này đúng là có chuyện mơ ước thành hiện thực, để rồi sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy, tôi chỉ thấy bên mình ngoài một món tiền ra chẳng còn gì nữa!"

Hai tay Tuần Tuần túm chặt lấy một góc chăn, cô vùi mặt vào trong.

Đó là chuyện hoang đường nhất mà cô từng làm trong cuộc đời, cho dù sau đó khi trời vừa sáng cô đã thấy hối hận vô cùng, nhưng quỹ đạo của cuộc sống đã lặng lẽ thay

đổi. Về sau cô chưa bao giờ dám nhớ lại và cũng không muốn nhớ lại, nhưng điều cốt tử là, cho dù cô không cố ý né tránh thì những đoạn cô còn nhớ được cũng rất ít. Cô thường không phân biệt được đó là trong mộng hay những tình tiết xảy ra trong hiện thực, hơi men đã làm cho trí nhớ của cô không còn nguyên vẹn nữa.

Chương 29

Sự điên khùng của người thận trọng

Tuần Tuần chỉ nhớ hôm đó là sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của cô. Hai mươi sáu tuổi, cô cũng đã ba năm công tác, ở cùng với người mẹ đã ly dị chồng. Hàng ngày, chín giờ cô tới nơi làm việc, năm giờ chiều trở về nhà, cứ đi làm rồi lại trở về nhà như thế… Giống như lời của Tăng Dục nói về cô, như một người máy sống đã được lập trình, cứ đến giờ là đâu vào đấy, không hề sai sót.

Mấy ngày trước hôm sinh nhật, người cha đã mất liên lạc từ lâu gọi điện cho cô. Người cha làm nghề buôn thần bán thánh ấy cười hì hì nói với cô rằng, mình vừa mới phát tài và cũng đã nghĩ kỹ rồi, làm cái nghề lừa gạt người khác cả nửa đời mà cũng vẫn chẳng thay đổi được gì, từ nay về sau sẽ từ bỏ nghề cũ, dùng dố tiền có được buôn bán nhỏ, sống thật thà chăm chỉ trong nửa đời còn lại.

Buổi sáng Tuần Tuần nhận được điện thoại của cha còn chưa rõ hết ý thì đến buổi chiều nhận được tin cha bị tai nạn bất ngờ và chết trên đường.

Mẹ Tuần Tuần đã vạch rõ ranh giới, cắt đứt mọi mối liên quan với cha cô, là con gái duy nhất, Tuần Tuần đành phải đứng ra lo hậu sự cho cha. Cảnh sát giao thông đã đưa lại cho cô toàn bộ di vật của cha, trong đó có cả một chiếc phong bì cũ đựng năm mươi ngàn tệ tiền mặt. Tuần Tuần không biết khoản tiền đó từ đâu ra, nhưng đoán đó chắc chắn là số tiền mà cha cô nhắc đến buổi sáng hôm đó và đương nhiên nó là tài sản để lại cho cô một cách chính đáng.

Tuần Tuần đã dùng mười nghìn để lo hậu sự cho cha và cầm bốn mươi nghìn lại đón sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của mình. Lúc đó Tăng Dục vừa đi học ở nước ngoài về, cô đã tổ chức sinh nhật cho Tuần Tuần, Tăng Dục hỏi cô có mong muốn gì. Tuần Tuần bỗng nhiên phát hiện ra rằng mình chẳng có mong muốn gì. Mong muốn là điều tốt đẹp, vượt qua hiện thực, còn thứ cô có chỉ là một cuộc sống bình thường có thể dự đoán trước. Mẹ cô đã chọn cho cô một đức lang quân như ý, sau ngày sinh nhật, cô sẽ phải gặp mặt người nhà mà mồm mẹ cô luôn nói rằng đó là "người chồng tốt nhất". Tuần Tuần đã nhìn qua mặt người ấy qua ảnh và cũng đã được nghe một số chuyện về người ấy. Đó là một người đàn ông rất đáng tin cậy, trình độ học vấn, hoàn cảnh gia đình, tuổi tác, nghề nghiệp, dung mạo, tính cách, không có gì phải chê, Tuần Tuần không thể nghĩ được ra lý do để từ chối. Một điều hoàn toàn có thể tin tưởng là, ngày hôm sau gặp mặt, chỉ cần người đàn ông kia để ý đến cô thì rất nhiều khả năng kể từ đó Tuần Tuần sẽ cùng người ấy bước tới lễ đường đám cưới, bắt đầu một trang mới trong cuộc đời bình lặng và an toàn.

Mặc dù mẹ Tuần Tuần đã dặn rằng phải giấu kín chuyện đó với Tăng Dục và bà cô của Tăng Dục, nhưng Tuần Tuần lại đem tất cả mọi chân tơ kẽ tóc nói cho Tăng Dục. Không ngờ Tăng Dục không hề để ý đến chuyện đó, vì vậy Tuần Tuần cảm thấy hụt hẫng, mất tự chủ trước sự phóng khoáng và độ lượng của đối phương. Hoặc có thể, trong sâu thẳm của tiềm thức, cô mong đợi ở Tăng Dục một sự phản đối và cản trở, cho dù cô biết rõ người đàn ông ấy là sự lựa chọn không tồi.

Dường như Tăng Dục đã thấy được điều gì đó nên cứ một mực truy vấn Tuần Tuần, chẳng lẽ lại để cho cuộc đời trôi qua một cách bình lặng như vậy mà không hề có lấy một

chút hối tiếc?

Lúc đó Tuần Tuần không trả lời ngay. Cô bỗng nhiên nhớ đến người cha vừa qua đời. Từ nhỏ tới lớn, Tuần Tuần không sống cùng cha được bao nhiêu ngày, khi ông biến mất khỏi thế giới này cô cũng không hề nhỏ một giọt nước mắt mà chỉ cảm thấy ủ rũ. Cả đời ông chỉ toàn làm những chuyện lừa bịp, dối trá mà chưa hề có một việc tốt nào, duy nhất một lần ông định thay đổi cuộc đời của mình thì Diêm Vương lại tìm đến, đúng là đời người thật khó mà nói trước.

Tuần Tuần nghĩ, nếu cô chết lúc này thì dòng chữ khắc trên mộ sẽ là gì nhỉ? Hai mươi sáu năm qua cô chưa từng làm một việc gì sai trái, nhưng cũng chưa bao giờ làm một việc rất muốn làm, chưa bao giờ trải qua nỗi buồn quá lớn, và cũng chưa bao giờ nếm trải niềm vui đặc biệt nào. Điều mà một cô gái quan tâm nhất là chuyện tình cảm, cho dù đó là mối tình đầu, mối tình đau khổ, thất tình, yêu thầm… Nhưng chẳng có điều gì xảy ra với cô, nếu cô chết thì cũng sẽ tan biến trong thế giới này như một con sâu con kiến. Có lẽ chỉ có thể dùng một câu để thể hiện, đó là: chẳng có gì để nói. Đó chính là cuộc đời của Triệu Tuần Tuần.

Tăng Dục thì không thể nào hiểu nổi, sao lại có một cô gái hai mươi sáu tuổi mà chưa từng xao xuyến thực sự trước bất cứ ai, cô nói, nếu đổi lại là cô, thì nhất định cô sẽ nhân lúc còn thanh xuân tìm một người và dốc hết tình yêu.

Tuần Tuần rụt rè hỏi: yêu như thế nào? Và tới đâu để tìm người mà yêu?

Tăng Dục lắc đầu, nhắc đến huấn luyện viên Văn Đào ở trung tâm thể hình với ý không lấy gì làm tốt: "Đừng có tưởng tôi không nhìn thấy cô có cảm tình với anh ta".

Tuần Tuần có thiện cảm với Văn Đào, nhưng dù vậy thì cũng chỉ dừng lại ở thiện cảm mà thôi. Người đàn ông cao lớn, nét mặt cân đối nghiêm chỉnh, tính cách hướng nội, ít cười cợt càng khiến cho người ta cảm giác an toàn. Chỉ có điều, chưa bao giờ Tuần Tuần nghĩ theo hướng đó, giữa cô và huấn luyện viên dù chỉ là một cái gật đầu cũng chưa có, bình thường, trong phòng tập, bên cạnh Văn Đào không thiếu những người hâm mộ đủ các tầng lớp, lứa tuổi.

"Nếu cô thật lòng để ý đến anh ta thì hãy giao cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách cho cô." Tăng Dục thấy Tuần Tuần vẫn có vẻ đang suy nghĩ, nên lập tức cảm thấy có kịch hay để xem.

"Chị cũng không quen lắm với anh ấy vậy thì nghĩ cách như thế nào?" Tuần Tuần nghĩ rằng, Tăng Dục chỉ nói đùa như vậy thôi.

Tăng Dục chớp mắt, "Tôi không quen lắm với anh ta, nhưng người khác thì lại rất quen".

"Ai?", Tuần Tuần vừa cất tiếng hỏi xong lập tức cảm thấy trong lời của Tăng Dục có ẩn ý, nên bất giác ngây người, chau mày nói, "Làm sao anh ấy có thể là loại người ấy được!".

"Thế nếu anh ta như vậy thì sao?", Tăng Dục ghé sát mặt Tuần Tuần, hỏi bằng giọng trêu trọc xem cô có dám không.

Lúc đó hai người đã uống một chút rượu, đầu óc của Tuần Tuần cứ nóng bừng lên, không biết vì sao, dòng chữ khắc trên tấm bia mộ giống như một màn hình cứ quanh quẩn trong tâm trí cô. Ngày mai cô vẫn phải đến chỗ hẹn gặp mặt đầy những khó khăn, Tuần Tuần là đứa con gái biết nghe lời, cô không bao giờ nhẫn tâm để mẹ mình phải thất

vọng. Nhưng cô đã ngoan ngoãn nền nếp suốt hai mươi sáu năm qua, những ngày tiếp theo cô cũng sẽ phải tiếp tục làm một người phụ nữ an phận, chỉ duy nhất một lần này, chỉ duy nhất buổi tối hôm nay, ý nghĩ không an phận giống như chất men cứ thiêu đốt cô.

Tuần Tuần không nói gì mà chỉ uống cạn chỗ rượu đỏ còn lại trong cốc.

Tăng Dục nhìn Tuần Tuần có vẻ ngạc nhiên.

Nên biết rằng, người thận trọng nhất một khi đã liều thì còn điên cuồng hơn những người bình thường rất nhiều. Giống như bàn tay không biết viết chữ, nét bút đầu tiên thường vạch ra ngoài dòng kẻ. Bởi vì họ chưa nếm trải nên không biết ranh giới ở đâu.

Sau bữa tối, Tăng Dục nói còn có hoạt động khác nữa nên cứ một mực đưa Tuần Tuần đến một nơi tụ tập khác. Ở đó, Tuần Tuần ngạc nhiên khi nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, không chỉ là những hội viên nữ thường gặp trong trung tâm thể hình, mà còn có cả mấy huấn luyện viên nam trẻ tuổi, tất cả hợp thành một đám đông vừa uống rượu vừa cười cợt, trêu đùa nhau, thậm chí có một vài đôi đã lùi vào một góc thì thầm tâm sự.

Tăng Dục có vẻ quen với mấy người phụ nữ trong số đó. Tuần Tuần cũng không lấy làm lạ trước điều đó vì Tăng Dục thích ồn ào và lại giỏi giao thiệp, hầu như ở đâu cô cũng có người thân. Tăng Dục kéo Tuần Tuần đến một góc rồi ngồi xuống. Lần đầu tiên Tuần Tuần được chứng kiến một cảnh tượng hỗn loạn như vậy nên không khỏi đỏ mặt tía tai, đứng ngồi không yên. Lúc này, Tuần Tuần mới tin lời đồn về "nghề thứ hai" của các huấn luyện viên trong trung tâm thể hình là có thật. Ban ngày, lúc ở trung tâm thể hình,

họ hướng dẫn cho những người phụ nữ mà cơ bắt đã nhão một cách rất chuyện nghiệp, mồ hôi đầm đìa, nhễ nhại, nhưng sau khi màn đêm buông xuống họ lại tiếp tục dìu dắt những người phụ nữ ấy tiêu hao hết năng lượng dư thừa bằng cách thức khác, miễn là có người quen dắt mối, miễn là có tiền.

Tuần Tuần không quen ai, lại cảm thấy rất gò bó nên chỉ ngồi một lúc thì nảy ra ý bỏ về, nhưng đúng lúc đó thì Văn Đào xuất hiện. Văn Đào chào Tăng Dục một câu rồi ngồi xuống giữa Tăng Dục và Tuần Tuần một cách rất tự nhiên.

Lúc đầu, anh ta chỉ nói với Tuần Tuần mấy câu một cách rất lịch sự. Tuần Tuần thấy rất căng thẳng, vì thế dù chỉ phải trả lời một câu đơn giản nhất cũng suýt nữa cắn vào lưỡi của chính mình, cô ngượng tới mức chỉ muốn đất nứt làm đôi để chui xuống. Trong khi đó, Văn Đào tỏ ra rất kiên nhẫn và dịu dàng. Anh ta chủ động đề nghị hướng dẫn cho Tuần Tuần chơi trò súc sắc, Tuần Tuần thích thú đồng ý, để rồi sau đó thua hết ván này đến ván khác và uống hết cốc này đến cốc khác. Từ trước đến lúc đó, chưa bao giờ Tuần Tuần lại uống nhiều như vậy và không hề biết tửu lượng của mình được bao nhiêu, chỉ biết rằng trạng thái căng thẳng dần dần biến đâu mất, tiếng người bên cạnh dần dần mơ hồ, bóng người thì chập chờn và chập lại với nhau.

Tăng Dục từ trước vẫn ngồi bên cạnh cô, lúc đó không hiểu đã đi đâu mất, xung quanh bỗng trở nên rất yên ắng. Trò chơi sức sắc kết thúc lúc nào cô cũng không biết. Dường như Tuần Tuần đã dựa vào một vòng tay ấm áp và ngủ một giấc rất ngon lành, không hề có ác mộng, không hề có nỗi sợ hãi, không hề có kẻ trộm bất ngờ đột nhập vào và không có cả ngày mai với rất nhiều điều bất ngờ đan xen. Sau đó cô tỉnh dậy, hoặc là lại nằm tiếp trong một giấc mơ càng tuyệt diệu hơn, có ai đó nắm lấy bàn tay cô dìu đi trong một

toà nhà co ánh đèn khác thường và lạ lẫm. Cô đã nói chuyện, nói mãi, nói mãi, nhưng lại không nghe rõ là mình đã nói những gì. Cô chỉ biết bên cạnh mình có một người, người ấy không nói xen vào, cũng không ngắt lời cô mà chỉ lắng nghe. Là ai nói nhỉ, rằng anh ta có một thành trì điên đảo, chỉ có một mình anh ta ở bên trong đó, bây giờ người ấy sẵn sàng dâng nó bằng hai bàn tay, chỉ miễn là cô bằng lòng tin tưởng.

Họ quấn chặt lấy nhau, da thịt bám vào nhau trong ngôi thành trì ấy, Tuần Tuần cảm thấy một sự sung sướng và tự do chưa từng có bao giờ.

Tất cả những điều đó đã chấm hết khi Tuần Tuần mở mắt ra nhìn lên trần nhà màu trắng. Ngôi thành của cô biến mất cùng với ánh sáng, sụp đổ như đất lở. Tất cả những điều tốt đẹp đều biến mất không dấu vết, chỉ còn lại cơn đau đầu và sự khó chịu dội lên từ dạ dày. Cô đã tỉnh dậy trên một chiếc giường lạ lẫm, không một tấc vải trên người, bên cạnh cô là một người đàn ông, hoặc một chàng trai trẻ, cũng trần như nhộng. Người ấy nằm quay lưng lại phía Tuần Tuần co người ngủ ngon lành, và điều khiến cô kinh hoàng hơn là người ấy không phải bất cứ người quen nào của cô.

Tuần Tuần ngồi dậy và ra khỏi giường, không cẩn thận giẫm phải những bộ quần áo trên sàn, trong đó có chiếc áo phông in logo của trung tâm thể hình nơi cô tập. Cô không dám tin buổi tối hôm trước mình đã có những hành động mượn rượu mua vui, giống như tất cả những người phụ nữ đáng thương dùng tiền để mua chuộc thân thể các chàng trai trẻ, nhưng thực sự cô đã làm như vậy.

Sau khi lý trí còn lại quay trở về với hình hài, Tuần Tuần ngồi xuống mép giường, điều mà cô có thể khẳng định lúc

đó là, người bên cạnh không phải là Văn Đào. Kết quả của sự xác định này giúp cô tránh được sự khó xử của việc lên giường với một người nửa quen nửa không, nhưng điều tệ hơn là, sau khi có quan hệ với một người hoàn toàn không quen biết sẽ xảy ra chuyện gì thì cô không sao nghĩ ra được.

Chuyện đã đến mức này khiến cho Tuần Tuần cảm thấy vô cùng hối hận, tự trách, hoang mang và lo sợ. Cô không biết tiền phải trả cho một đêm mưa gió là bao nhiêu và phải làm như thế nào để chuyện này kết thúc một cách triệt để? Cô mặc quần áo bằng động tác khẽ khàng nhất, từ đầu chí cuối không tìm đâu ra dũng khó để nhìn lại người kia một lần. Trước khi rời đi cô suy nghĩ một lát, cuối cùng thấy đầu nóng bừng lên và nhân khi chưa hoàn toàn thoát ra khỏi sự gặm nhấm của chất cồn, móc đám tiền "phát tài" của cha trong chiếc phong bì cũ lặng lẽ đặt xuống bên cạnh gối của người kia. Nếu không phải vì cuộc sống dồn đến đường cùng thì chẳng ai muốn bán thân xác mình, món tiền kia vốn không phải là của cô, hãy để nó đến bên người cần đến nó hơn. Đó là tất cả những gì mà Tuần Tuần có thể hồi tưởng lại.

Sau chuyện đó, Tuần Tuần đã phải sống trong tâm trạng nơm nớp lo âu suốt mấy tháng trời, lúc thì lo rằng người kia sẽ tìm đến và tống tiền cô bằng bí mật đó, lúc thì lo mình đã để lại bằng chứng phạm tội, trở thành đối tượng của công an trong việc truy quét các tệ nạn xã hội. Cô mất ăn mất ngủ, suốt ngày cứ như mất hồn, để rồi bị mẹ cô lôi đi gặp mặt như một cái máy, sau đó là đi ăn cơm, hẹn hò xem phim trong tâm trạng không chú tâm. Cô cảm thấy mình là một cô gái tồi tệ, đối phương có thể nhìn thấy sự khác thường của cô từ biểu hiện bên ngoài. Thế nhưng đã không có chuyện gì xảy ra. Cô không tới trung tâm thể hình nữa, cũng không gặp lại Văn Đào, chàng thanh niên kia

cũng không xuất hiện, cũng không có lưỡi gươm chính nghĩa nào chém gục cô, không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì, kể cả Tăng Dục.

Hôm ấy, trước khi rời khỏi, Tăng Dục đã tưởng rằng Văn Đào sẽ chăm sóc tử tế cho Tuần Tuần, sau đó cô vừa đoán già đoán non vừa tìm cách hỏi Tuần Tuần về tình tiết buổi tối hôm ấy, Tuần Tuần kiên quyết trả lời rằng, Văn Đào đã không ở cùng cô, cô đã qua đêm một mình trong khách sạn với trạng thái say xỉn. Tất nhiên là chẳng đời nào Tăng Dục tin điều đó, nhưng sau đó ít lâu cô được biết đúng là đêm hôm đó Văn Đào đã ở cùng với một người phụ nữ khác. Vì chuyện này Tăng Dục cảm thấy rất có lỗi với Tuần Tuần trong suốt một thời gian dài.

Sự bất ngờ đi ngược lại lẽ thông thường ấy giống như một giọt nước trên bãi cát đang nóng rực, chưa kịp rơi xuống thì đã bốc hơi hết. Giấc mộng đêm xuân không để lại dấu vết gì, những rắc rối mắc mớ trong đó lại không phải là những điều cô có thể tưởng tượng được, thời gian không thể mang đến cho cô sự thực, cô cũng không muốn đi tìm hiểu sự thực. Đoạn từ khi tỉnh dậy cho đến khi rời khỏi căn phòng đó mờ dần, còn những ảo tưởng hỗn độn trên mây trên gió thì lại dần dần ăn sâu bám rễ trong lòng, Tuần Tuần mỗi lúc một mơ hồ, đến nỗi cô dần không phân biệt được những gì diễn ra đêm hôm ấy và buổi sáng hôm sau là sự thực hay trong mộng, hoặc đó chỉ là ảo giác sau cơn say của một cô gái bình thường.

Đúng lúc ấy, sau lần gặp mặt, Tạ Bằng Ninh - người không hề tỏ thái độ lạnh nhạt hay nồng nhiệt trong những lần hẹn hò với Tuần Tuần đột nhiên đưa ra lời đề nghị kết hôn. Tuần Tuần đã đón nhận chiếc nhẫn cầu hôn từ tay anh ta và càng mong ước kỷ niệm đẹp và ly kỳ đó sẽ biến mất thực sự trong cuộc sống của cô, quyết tâm từ đó làm một

người vợ hiền thục, bước đi trên quãng đường đời tiếp theo với một tâm trạng không lo lắng, sợ hãi. Cô không còn phải sợ trên bia mộ của mình bị khắc dòng chữ về một cuộc đời bình lặng, trong suy nghĩ của cô, cùng bên nhau tới đầu bạc răng long chưa hẳn không phải là một điều may mắn. Chỉ có điều cô đã đánh giá cao vòng quay của bánh xe thời gian, chưa đầy ba năm, quá khứ mà cô đã vứt bỏ lại trở về bên cô với một cách thức càng kỳ lạ hơn.

Trì Trinh lạnh lùng quan sát những biến đổi trên mặt của Tuần Tuần rồi đưa tay ra vuốt lên bờ vai cô một cách từ từ. Tuần Tuần rụt người lui về phía sau, Trì Trinh liền cất tiếng cười.

"Cô nói rằng không nhớ, nhưng tôi lại cảm thấy thân thể cô đang nói với tôi rằng: đã lâu rồi không gặp. Tuần Tuần, ba năm qua cô không hề nhớ đến cái đêm tuyệt với ấy của chúng ta sao?"

Tuần Tuần nói một cách khó khăn: "Sao anh lại… Tôi nhớ rõ lúc ấy là…".

"À… Cô vẫn nhớ đến cái tay họ Văn ấy à?" Vẻ mặt của Trì Trinh đầy vẻ coi thường và chế nhạo, "Nói thật để cô biết, người chị em của cô đã gọi điện đến chỗ ông cậu họ tốt bụng của tôi, nói rõ là Văn Đào 'làm sinh nhật' cho cô… Thái độ của cô là gì vậy, không lẽ cô cho rằng ông già đó không biết gì đến vụ giao dịch đó ư? Đúng là chuyện đùa! Ông ta không những mắt nhắm mắt mở, mà còn có thể nói là một tay dắt mối lớn nhất, lần giao dịch nào ông ta cũng đòi được chia chác phần trăm. Nếu không nhờ vào khoản thu nhập ấy thì cái trung tâm thể hình chẳng ra gì của ông ta đã đóng cửa từ lâu rồi. Chu Thuỵ Sinh là người mà vì tiền thì việc gì cũng làm. Thấy cuộc đổi chác tự tìm đến, tất nhiên là ông ta nhận lời ngay rồi sau đó gọi Văn Đào đến.

Lúc đó Văn Đào đúng là con gà quay trong trung tâm thể hình, anh ta sớm đã có đường đi của mình. Nếu phục vụ cho những khách hàng mà Chu Thuỵ Sinh giới thiệu, sau khi trừ phần trăm cho ông ta thì số tiền còn lại chẳng được bao nhiêu, vì thế anh ta không còn 'nhiệt tình' với công việc đó nữa. Những… cũng không loại trừ nguyên nhân anh ta không thích cô".

Trì Trinh vừa nói vừa đưa đôi mắt đầy ẩn ý nhìn một lượt trên người Tuần Tuần. Tuần Tuần cảm thấy vô cùng khổ sở. Trì Trinh tiếp tục nói bằng cái giọng như muốn đâm vào lòng người khác: "Tóm lại là, Văn Đào không muốn đắc tội với Chu Thuỵ Sinh nên đã đến với cô, tôi đoán anh ta cũng đã định, dù sao thì cũng đang rỗi rãi, nhắm mắt 'làm vụ giao dịch' này với cô cho xong nhưng giữa chừng thì khách cũ của anh ta gọi điện bảo anh ta đến ngay, vì thế anh ta không thể không bỏ rơi cô. Nhưng dù sao thì Văn Đào vẫn còn chút lương tâm, sợ để lại một thân gái trẻ ở lại nơi đó có thể xảy ra bất trắc, trong khi anh ta cũng không có số điện thoại của Tăng Dục, vì vậy Văn Đào đã gọi điện đến nói với Chu Thuỵ Sinh rằng mình có chuyện gấp nhất định phải đi ngay, rồi bảo Chu Thuỵ Sinh thu xếp nốt sự việc".

Nói đến dây Trì Trinh dừng lại một chút, sắc mặt trở nên rất khó coi và chủ đề câu chuyện đột ngột thay đổi.

"Lúc ấy mẹ tôi ốm thoi thóp, đến mức ấy rồi mà bà ấy vẫn mang ảo tưởng rằng cha tôi sẽ hồi tâm chuyển ý, tôi nói gì bà cũng không nghe, miệng bà kể, bụng bà nghĩ về những tháng ngày họ bên nhau trong gian khổ khó khăn. Mẹ tôi đã hoàn toàn mất hết lý trí, bà ấy đã tin vào lời lừa gạt của một kẻ giang hồ, rằng cha tôi đã bị người đàn bà kia dùng bùa mê khiến cho lú lẫn, chỉ cần được giải bùa ấy thì cha tôi sẽ hồi tỉnh và trở về bên bà. Tháng cuối cùng, mẹ tôi gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, mỗi khi lên cơn đau cứ lăn lộn

trên giường nhưng bà không dám dùng thuốc tốt, bà đã giấu tôi đem năm mươi ngàn tệ còn lại đưa cho gã giang hồ buôn thần bán thánh ấy coi như tiền để hắn giải bùa."

Tuần Tuần kêu lên sửng sốt, điều ấy càng khiến Trì Trinh thấy khoái trá hơn và tiếp tục nói với giọng dồn dập hơn.

"Chắc hẳn cô cũng biết, sau khi lừa gạt được khoản tiền ấy, gã giang hồ kia chẳng cần quan tâm gì đến sự sống chết của mẹ tôi. Bệnh viện thúc tôi thanh toán viện phí nếu không thì sẽ không cấp morphine cho bà nữa. Lúc ấy tôi thực sự quẫn bách, tôi đã nghĩ đến chuyện đến vay tiền Chu Thuỵ Sinh. Ông ta đồng ý cho tôi vay ba nghìn tệ, tôi đã cảm ơn ông ta như cảm ơn Bồ Tát, nhưng không ngờ, tiền của ông ta đâu có thể vay được dễ dàng như vậy. Sau khi Văn Đào bỏ rơi cô, ông ta sợ ảnh hưởng đến uy tín, không tìm được người thay thế nên đã nghĩ đến tôi, mặc dù biết rõ tôi có ý với cô thế mà còn giả vờ không biết, nói rằng nhờ tôi đến đưa một khách hàng nữ uống say về nhà từ Trụ sở Hội những người bạn. Cái đồ khốn kiếp mặt dày! Lúc đầu khi cha mẹ tôi cùng nhau làm ăn, ông ta giống như một con chó của nhà tôi, ngay cả khi cha mẹ tôi ly hôn rồi, mẹ tôi vẫn cho ông ta tiền để mở trung tâm thể hình. Ông ta đã được bà ngoại tôi nuôi lớn, là người thân duy nhất bên ngoại của mẹ tôi, thế mà chỉ vì ba nghìn tệ ông ta đã bán tôi đến cặn bã cũng không còn! Tôi cũng là một kẻ ngu ngốc khi nghĩ rằng ông Trời thấy tôi đã quá đen đủi nên dành cho tôi một chiếc bánh nướng và là thứ tôi mà tôi thích."

"Anh…"

"Tôi làm sao?... Cô đừng nói ra những lời vô ích nữa! Nếu không phải là tôi thì ai là người đánh thức cô ở cái chỗ tối tăm ấy? Cô đã nôn đến mức nhũn cả người xuống, ai là

người dọn cho cô, rồi đưa cô về khách sạn nghỉ ngơi? Suốt dọc đường cô vừa khóc vừa cười, cứ như một con mụ điên, kể một thôi một hồi về những chuyện từ bé đến lớn của cô. À phải rồi, tôi suýt nữa quên không nói, cái điệu bộ cô lôi tôi lên giường cứ như đang chết khát ấy… chà, chà. Còn nữa, đêm ấy cô đã hứa với tôi chuyện gì nhỉ, cô nói không nhớ là không nhớ được sao? Tôi đã rất vui, trong cả cuộc đời tôi chưa bao giờ vui như vậy, vui đến mức không hề nghĩ xem vì sao cái gã súc sinh Chu Thuỵ Sinh lại biết nghĩ cho tôi thế, và vì sao mà người con gái tôi thích lại chủ động nhào vào lòng tôi! Mẹ kiếp, thì ra các người đã coi tôi như là một gã mặt trắng!"

Sắc mặt của Trì Trinh đỏ gay, những đường gân ở góc trán giật giật. Từ trước tới nay Trì Trinh luôn tỏ vẻ bất cần, Tuần Tuần không nghĩ rằng trong lòng anh ta lại chất chứa nhiều thù hận đến thế.

"Những thứ khác tôi không muốn nói nhiều, tôi chỉ cần cô tự hình dung ra. Nếu cô là tôi, tỉnh dậy sau một giấc mơ, quay người thấy lạnh một bên chăn, người nằm cạnh đã đi khỏi, chỉ để lại bên gối một tập tiền dày, mà điều điên rồ nhất là số tiền đó lại đựng trong chiếc phong bì của chính nhà mình! Cô nói đi, nếu là cô thì cô sẽ nghĩ như thế nào? Cô được lắm, cô đã dùng số tiền mà mẹ tôi bị lừa mất để mua vui từ chỗ con trai bà ấy. Có phải vì tiền kiếm được rất dễ dàng nên cô đã vung tay hào phóng thế không? Hay là cô đã quen chuyện mỗi lần ngủ với một người đàn ông thì trả cho họ bốn mươi ngàn tệ?"

"Thôi được rồi! Tôi xin anh hãy im mồm đi được không?", Tuần Tuần bịt tai, mặt tái nhợt, "Đó mới chính là lý do sau ba năm anh vẫn tìm đến tôi?".

"Tôi không ngờ trí nhớ của mình tốt như vậy, bức ảnh

choàng khăn voan cưới của cô trông rất xấu vậy mà vừa nhìn là tôi nhận ra cô ngay. Nhưng tôi biết, cô không nhớ gì về tôi nữa. Ba năm trước tôi cầm số tiền mà cô 'thưởng' đi hặp Chu Thuỵ Sinh, chính mồm ông ta thừa nhận chuyện giao dịch giữa các người. Cô đoán thử xem ông ta mặt dày đến cỡ nào, ông ta nhìn thấy số tiền tôi đập xuống trước mặt mà còn dám nói theo quy định ông ta sẽ lấy một nửa. Lúc đó, nếu không vì nghĩ đến chuyện mẹ tôi còn đang ở bệnh viện mà tôi ra tay mạnh hơn một chút chắc là sẽ đánh chết ông ta. Tôi tới bệnh viện thanh toán hết tiền thuốc men, không lâu sau thì mẹ tôi mất. Chôn cất mẹ tôi xong, việc đầu tiên mà tôi định làm là đi gặp cô để hỏi cho rõ ràng. Đến lúc ấy tôi vẫn cứ nghĩ rằng lời nói trong cơn say của cô là thật! Khó khăn lắm tôi mới tìm được nhà Giáo sư Tăng thì vừa đúng lúc cô đang tươi cười hơn hớn chuẩn bị đi tới chỗ hẹn, cô đi ngang qua tôi rồi bước lên chiếc xe đến đón cô và không hề nhìn tôi lấy một lần. Sau khi xe của hai người đi rồi, mẹ cô khoa môi múa mép khoe với mọi người rằng đã tìm được một cậu con rể quý như kim quy. Khi cùng quấn quít với tôi, cô đã nói rằng trước nay chưa bao giờ vui sướng như vậy, thế mà khi tỉnh dậy, đến mặt của tôi cô cũng không hề nhận ra!"

Câu nào của Trì Trinh nói ra cũng đều đúng, Tuần Tuần không thể biện minh được lời nào, cô chỉ còn biết nói với giọng đau khổ: "Món tiền đó là cha tôi đã lừa gạt từ mẹ anh, ông ấy đã sai ngàn vạn lần và phải chịu quả báo. Khi tôi để lại cho anh tôi không hề biết gì, cũng coi như đó là lỗi của tôi, nhưng anh muốn tôi phải làm gì bây giờ?".

Trì Trinh vuốt mái tóc của Tuần Tuần, cô không khỏi run lên dưới những cái vuốt ve ấy.

"Tôi không yêu cầu cô phải làm gì cả. Thực ra chúng ta cũng không có thù hằn sâu nặng gì. Tôi biết cái chết của

mẹ tôi không liên quan gì đến cô, chuyện đêm trước khi cô kết hôn có phóng túng một chút cũng chẳng có gì là to tát, còn chưa kể cô đã trả lại cho tôi số tiền của mẹ tôi, nếu không có số tiền đó thì tôi đã không đưa được xác mẹ tôi ra khỏi bệnh viện. Nhưng tôi vẫn không thể nào quên được, cô có biết vì sao không? Vì tôi thích cô cho nên tôi lại càng hận cô hơn. Kể từ lúc cô ngồi lên chiếc xe của Tạ Bằng Ninh lướt qua bên tôi, tôi đã tự nói với chính mình sẽ có một ngày tôi ngủ với cô một đêm, rồi sau đó sẽ tận tay đặt tiền bên gối cô! Tôi muốn cô chủ động tìm đến cửa, để cô tưởng tượng viển vông, sau đó sẽ đánh thức cô để cô được nếm mùi vị đó như thế nào!"

Mỗi nước cờ của Trì Trinh đều là để đi đến kết cục ngày hôm nay, cô luôn tìm mọi cách giữ cho mình trọn vẹn, nhưng kết quả lại từng bước từng bước tự mang mình đến nộp mạng cho Trì Trinh đúng như điều nguyện ước của anh ta.

Chương 30

Quay đầu không có đường

Toàn thân Tuần Tuần nhũn xuống, dùng chút sức lực cuối cùng gạt tay Trì Trinh ra khỏi người mình.

Trì Trinh nói: "Cô xem cô kìa, người khác liệu có biết tính tình cô nóng nảy đến thế không? Mắt cô nhìn kiểu gì đấy? Hận tôi à? Tôi đã làm chuyện gì đó quá đáng hay sao? Sao tôi lại cảm thấy mình tốt hơn cô rất nhiều. Ít ra tôi cũng không hề lừa gạt cô và càng không hề ép buộc cô. Tôi nói tôi yêu cô, đó là những lời thật lòng, nhưng từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nói rằng sẽ lấy cô! Là cô tự ly hôn, tự tìm đến làm việc cho công ty tôi, rồi dùng hoà khoá mở cửa nhà tôi, trèo lên giường tôi, tất cả đều do cô tự nguyện. Đến ngày hôm nay, mỗi bước đi đều là sự lựa chọn của cô. Nếu có trách thì hãy trách cô đã tính nhầm nước cờ!".

Tuần Tuần gật đầu liên tiếp, rồi khẽ nói: "Anh nói đúng lắm. Tôi không trách anh, anh yêu tôi như vậy, lại tốn nhiều tâm sức như vậy, làm sao tôi dám trách anh? Là tôi đê tiện, biết rõ là không bình thường mà vẫn còn lao đầu vào, thua cuộc là do tôi tự chuốc lấy".

Tuần Tuần đảo mắt nhìn xung quanh tìm chiếc kẹp tóc, nhưng khi tìm được rồi thì không sao cầm chắc trong tay khiến nó rơi xuống đất, rồi lại đỏ mặt lên đi tìm, cuối cùng ngồi thụp xuống một hồi lâu. Trì Trinh xuống giường, lặng lẽ đến bên cô, cúi người định nhặt giúp, nhưng Tuần Tuần đã đứng phắt lên, lùi về sau hai bước, không nói câu nào, túm vội tóc thành chiếc đuôi ngựa rồi bắt đầu đi sắp xếp hành lý của mình.

"Cô làm cái gì thế?", Trì Trinh hỏi.

Tuần Tuần không dừng tay, một lát sau mới đáp: "Xuống núi. Tôi không trêu trọc được anh nhưng có thể trốn chạy khỏi anh".

Trì Trinh khoác áo lên người, mặt không chút biểu cảm, "Việc gì phải như vậy, cũng không nên vội về lúc này. Tôi đã đưa cô lên đây được thì nhất định sẽ đưa cô về".

"Tôi đâu dám làm phiền anh nữa." Tuần Tuần nhét nốt đồ dùng cá nhân cuối cùng vào túi, không nói thêm lời nào nữa, bước về phía cửa. Trì Trinh kéo cô quay trở lại.

"Anh làm cái gì thế?" Tuần Tuần cố giữ cho giọng nói bình thường, nói nốt câu, "Là ý gì vậy, sao lại chỉ để tôi làm những chuyện đê tiện mà không để tôi quay đầu lại?".

Cánh tay của Trì Trinh hơi lỏng ra, nhưng không chịu buông.

"Một đêm cũng nên nghĩa vợ chồng, huống chi chúng ta lâu ngày gặp lại." Trì Trinh chầm chậm cài nốt chiếc khuy áo sau cùng, cười nói, "Dù sao tôi cũng đã nói hết cả rồi, coi như hoà, chuyện gì cũng có thể dễ dàng nói ra. Tối hôm qua chúng ta đã rất ăn ý với nhau, sự mềm mại của cô vẫn rất tuyệt như trong trí nhớ của tôi. Dù sao thì cũng đã đến đây rồi, chi bằng gạt bỏ những chuyện cũ, cùng nhau hưởng thụ mấy ngày".

Tuần Tuần tức giận đến mức cười thành tiếng: "Đúng là không thể nào hiểu nổi, làm sao có lúc tôi lại nghĩ sẽ sống suốt đời với một người như anh được nhỉ? Tôi vốn nghĩ rằng sự đốn mạt mà anh thể hiện ra là vì anh quen với sự

cô đơn, không biết phải đối xử với người khác thế nào cho tốt. Nhưng kết quả tôi lại sai lầm tiếp, vì anh thực sự là đồ vô sỉ từ trong ra ngoài!".

Nói xong cô chau mày vì bị đau ở bả vai.

Trì Trinh cười lạnh lùng: "Cô xuống núi bây giờ thì sẽ thành liệt nữ trinh tiết ư? Cô có nơi nào để mà đi? Đừng có nghĩ rằng Tạ Bằng Ninh còn muốn chấp nhận cô. Anh ta còn tơ vương là bởi anh ta thấy ghen vì khi ly hôn xong cô vẫn sống ổn hơn anh ta, đó là ham muốn sở hữu của đàn ông, không phải là tình yêu. Cô ngồi dậy từ giường của tôi để đi tìm anh ta mà anh ta vẫn muốn có cô thì đúng là chuyện lạ. Mẹ cô đang rất vui vẻ với Chu Thuỵ Sinh, Tăng Dục đã có sự khởi đầu mới của mình, còn Tôn Nhất Phàm thì đã ngồi ăn cơm tù rồi. Ai mà chẳng biết mối quan hệ giữa chúng ta? Ai mà chẳng nghĩ rằng tôi chơi đủ rồi thì vứt bỏ cô? Chi bằng cứ ở lại bên tôi, chưa biết chừng 'lửa gần rơm lâu ngày cũng bén', chúng ta lại sống yên ổn với nhau mấy năm cũng nên".

"Cút!" Tuần Tuần quăng chiếc túi trên vai về phía Trì Trinh, rồi nhân đà ấy vùng khỏi tay Trì Trinh, bước ra khỏi phòng, rồi chợt nhớ còn cầm chiếc thẻ phòng, cô lẳng lặng móc ra ném lại, chiếc thẻ phòng không may bay đúng vào mặt Trì Trinh.

Nhìn mặt của Trì Trinh biến sắc, Tuần Tuần chẳng còn tâm trí nào mà chờ thang máy nữa, cô chạy một mạch năm tầng cầu thang. Cuối cùng cô xuống đến đại sảnh của sơn trang, gió lùa qua khe cửa khiến cô rùng mình vì lạnh. Mấy nhân viên phục vụ đang cười cười nói nói và treo những chiếc đèn lồng lên cầu thang, nhìn họ, Tuần Tuần chợt nhớ hôm nay là Ba mươi Tết, những trang trí đầy sắc màu càng làm nổi bật sự trống trải xung quanh.

Tuần Tuần hỏi thăm về chuyến xe du lịch xuống núi ở quầy, nhân viên phục vụ đáp, bình thường mỗi ngày có hai chuyến xe du lịch, nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt, không những các chuyến xe ấy tạm dừng mà ngay cả người dân bản địa chở khách lẻ hàng ngày cũng đã nghỉ về nhà ăn Tết. Dưới chân núi có thể có xe về thành phố, nếu cô vẫn cứ muốn đi thì đi theo đường núi mà người dân ở đây mở ra để xuống cửa của khu danh thắng rồi sau đó tính tiếp. Tuần Tuần bèn hỏi về hướng cụ thể và tình hình con đường núi ấy thì được biết, nếu đi bộ bình thường thi cũng phải mất ít nhất là ba tiếng đồng hồ, vì thế cô không khỏi đôi chút do dự.

Đúng lúc đó Trì Trinh bước ra khỏi thang máy, đứng dựa vào lan can chỗ ngồi nghỉ trong đại sảnh, vừa mân mê chiếc thẻ phòng vừa nhìn Tuần Tuần, thấy vậy bèn nói chêm vào: "Lúc này, có mà mới chịu đưa cô xuống núi".

Tuần Tuần không phải là người dễ bị kích động, nhưng cô cảm thấy không thể ở lại nơi này thêm một giây nào nữa.

Ra khỏi sơn trang Minh Đăng, con đường núi đi xuống cách đó khoảng hơn một trăm mét. Theo những tin tức mà Tuần Tuần tìm hiểu được, trước khi có đường thông xe thì đây là con đường lên núi duy nhất, dù bây giờ đã có đường lớn, nhưng hàng ngày người dân quanh vùng vẫn đi theo con đường này. Mặc dù một phần con đường men theo thế núi, một phần được bắc bằng những cây cầu đâm vào vách núi nhưng rất chắc chắn, và cũng không có những rủi ro lớn, chỉ cần dọc đường không gặp trở ngại gì thì cô hoàn toàn có thể xuống tới cổng của khu danh thắng dưới chân núi trước khi trời tối.

Tuần Tuần thử đi xuống một đoạn, quả nhiên không thấy

lung lay như trong tưởng tượng, chỉ có điều sau trận mưa tối qua, nhiệt độ đã xuống dưới mức không độ, mặc dù lúc này đã tạnh mưa, nhưng những cơn gió núi lùa vào buốt giá như kim châm. Mỗi bước chân Tuần Tuần đều hết sức thận trọng, đồng thời cô cũng thấy rất mừng vì những bộ đồ mặc bên ngoài mình, nó khiến cô cử động dễ dàng hơn,

"Muốn xuống núi thật à? Tôi thấy cô điên thật rồi!", giọng nói như hồn ma bám riết lại vang lên phía sau.

Tuần Tuần không quay đầu lại, đáp bằng giọng lạnh lùng: "Chẳng liên quan gì đến anh".

"Đừng có coi nhau như người lạ vậy, dù nói thế nào thì tôi cũng nên tiễn cô một đoạn."

"Rốt cuộc là anh muốn gì, hay là để tôi nhảy từ đây xuống thì anh mới vừa lòng?", Tuần Tuần dừng lại hỏi.

Trì Trinh cười, bước lên mấy bước, đưa ví tiền đến trước mặt cô.

"Đừng có nghĩ tôi là kẻ ác đến vậy. Cô quên không mang theo đồ này. Tôi đã nói là cho cô thứ này, dù sao thì cô cũng đã cho tôi một đêm rất vui vẻ, tôi không thể để cho cô thiệt thòi."

Tuần Tuần tiếp tục bước về phía trước, đến lúc này tồi mà Trì Trinh vẫn không quên sỉ nhục cô.

"Sao, cô không cần à?" Trì Trinh nói với giọng lười biếng, "Sau này cô đừng có hối hận đấy".

Đối với Tuần Tuần chuyện cô hối hận nhất đã xảy ra rồi, thế thì còn gì đáng sợ nữa? Cô đi về phía trước, ngược

hướng gió, tiếng bước chân của Trì Trinh dần dần bị bỏ lại ở phía sau, nhưng một lúc lâu sau cô lại thấy bóng dáng ấy ở một lối rẽ. Trì Trinh bước khoan thai như đang đi dạo ở phía sau, như thể không nỡ để cho vở kịch hay chấm dứt ở đây.

Đi được khoảng chừng một tiếng, Tuần Tuần cảm thấy không còn lạnh như trước nữa, làn hơi thở ra càng nóng hơn. Dù là đi xuống núi thì việc đi bộ với một chiếc túi trên vai cũng là một việc tốn sức lực. Tuần Tuần đang cân nhắc xem có nên dừng lại nghỉ một lát không thì tiếng chuông điện thoại trong túi bỗng vang lên, đó là điện thoại của mẹ cô.

"Tuần Tuần, con chết ở đâu rồi, mẹ gọi cho con mười mấy lần bây giờ mới được. Rốt cuộc là con đang ở đâu?"

Tuần Tuần nhìn vào điện thoại, bên trên chỉ còn một vạch sóng. Giữa rừng núi hoang vu có thể nhận được một cú điện thoại đã là một chuyện không dễ dàng, hơn nữa chất lượng sóng cũng rất kém, vì vậy cô cứ phải thay đổi tư thế liên tục để nghe rõ tiếng nói ở đầu dây bên kia. Cô không biết giọng mình lúc này có phải nghe rất buồn cười hay không, "Con đang ở một nơi xuân ấm hoa nở".

"Mẹ không cần biết con đang ở đâu, con mau về đi, nếu muộn thì con sẽ không gặp được mẹ của con nữa đâu!"

Giọng của mẹ cô cuống quýt và còn như đang khóc nữa. Tuần Tuần cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Tuy mẹ cô không thật đáng tin nhưng lại rất mê tín, trong dịp Tết, nếu không xảy ra chuyện gì thì sẽ không bao giờ nói với giọng buồn thảm như vậy.

"Mẹ sao thế? Mẹ đừng cuống lên như vậy, cứ từ từ nói!"

Không hỏi có khi còn không sao, nhưng vừa nghe thấy con gái nói như vậy, lập tức mẹ Tuần Tuần khóc rống lên.

Thì ra, tình cảm giữa mẹ cô và Chu Thuỵ Sinh đang trong những ngày thắm thiết nhất thì bỗng một tối mẹ cô phát hiện ra Chu Thuỵ Sinh giấu mình nói chuyện với ai đó. Nghi ngờ Chu Thuỵ Sinh đang qua lại với người đàn bà khác ở bên ngoài, mẹ cô bèn nấp vào một chỗ nghe lén.

Điều khiến bà ngạc nhiên là từ đầu chí cuối Chu Thuỵ Sinh đều nói đến việc nghiêm chỉnh. Tai của mẹ Tuần Tuần rất thính, bà đã nghe được rằng Chu Thuỵ Sinh đang bàn chuyện hợp tác cùng thực hiện một vụ mua bán lợi nhuận rất cao với một người bạn.

Buổi tối hôm ấy Chu Thuỵ Sinh đã bất ngờ bị đối xử lạnh nhạt, mấy lần cố gắng làm thân nhưng đều bị đạp khỏi giường. Ông ta không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cứ hỏi đi hỏi lại xem bản thân đã làm gì đắc tội với "cục cưng" của mình. Lúc đó mẹ Tuần Tuần mới tức giận nói ra rằng, bà đã dốc lòng dốc ruột với Chu Thuỵ Sinh, ấy thế mà ông ta lại coi bà như người ngoài, một mình nghĩ đến chuyện làm ăn phát tài.

Chu Thuỵ Sinh không chịu thừa nhận, lại còn định tìm cách lấp liếm, nhưng không chống đỡ nổi trước những lời chất vấn của mẹ Tuần Tuần, cuối cùng đành phải nói ra. Ông ta nói, có một người bạn mấy năm nay làm ăn phát tài, thời gian gần đây người ấy đang gặp một cơ hội tốt, nhưng hiềm một nỗi là xoay không kịp, một lúc kiếm không đủ tiền đầu tư, thế là bỗng nhớ đến ông ta và quyết định kéo ông ta vào, hỏi ông ta có muốn hùn vốn cùng làm ăn không. Tất nhiên là Chu Thuỵ Sinh không từ chối.

Chu Thuỵ Sinh còn nói với mẹ cô rằng, khoản đầu tư của người bạn ấy gọi là "huy động vốn trong dân", nói trắng ra là đem khoản tiền nhàn rỗi của mình cho vay với lãi suất cao. Theo những gì mà Chu Thuỵ Sinh tìm hiểu được thì kiểu "đầu tư" này rất thịnh hành, lợi nhuận cao, thu hồi vốn nhanh, đúng là kiểu tiền đẻ ra tiền. Nhưng vì độ rủi ro cao, hơn nữa việc làm ấy là vi phạm chính sách hiện hành, vì vậy phải giữ kín và chỉ thực hiện đối với những người trong cùng ngành, những người ngoài rất khó xen vào được, nếu không có bạn bè giới thiệu thì dù có nhiều tiền đến mấy người khác cũng không dám làm.

Nghe nói vậy trong bụng mẹ Tuần Tuần thấy ngứa ngáy, suốt đêm không ngủ được, trời còn chưa sáng đã gọi Chu Thuỵ Sinh dậy, hỏi liệu bà có thể tham gia cùng không. Chu Thuỵ Sinh lắc đầu quầy quậy, nói rằng đã gom đủ tiền rồi. Nhưng mẹ Tuần Tuần đâu có chịu nghe, mà cứ một mực đòi Chu Thuỵ Sinh môi giới cho mình, để bà kiếm một khoản kha khá dưỡng già. Chu Thuỵ Sinh lại ra vẻ khó khăn, nói rằng thông thường người ta không nhận những người góp vốn quá ít, nếu muốn tham gia thì ít nhất phải có từ một triệu trở lên, còn mẹ Tuần Tuần chỉ có một chút tiền cỏn con thì đừng nghĩ đến việc đó, nên giữ lại để sống là được.

Mẹ Tuần Tuần đã mắng Chu Thuỵ Sinh là coi thường người khác, bà nói, trong tay mình có khoản tiền tuất của Giáo sư Tăng để lại, bà cũng có thể thế chấp ngôi nhà. Chu Thuỵ Sinh thấy mẹ Tuần Tuần quyết tâm như vậy, đồng ý sẽ nghĩ cách giúp bà và phải tốn khá nhiều công sức mới đưa bà vào làm ăn cùng, nhưng điều kiện là phải giữ bí mật, ngay cả với con đẻ cũng không được tiết lộ.

Mẹ Tuần Tuần đã trông đợi cơ hội phát tài, mừng ra mặt, dốc hết khoản tiền của mình ra vẫn chưa đủ, bà còn tìm

cách hỏi vay hơn mười nghìn từ bạn bè, người thân, cuối cùng thì cũng đủ, đường hoàng làm một nhà đầu tư lớn ngồi nhà chờ thu lợi nhuận.

Niềm vui chưa kịp đến thì sáng sớm hôm nay Chu Thuỵ Sinh ôm đầu chạy đến nói, bọn họ đã bị lừa, người bạn bị chó gặm mất lương tâm của ông ta sau khi có được tiền đã bỏ trốn mất tăm, bản thân ông ta cũng bị lừa mất hơn một triệu.

Mẹ Tuần Tuần vừa nghe nói thế, rụng rời chân tay, khóc lóc ầm ĩ đòi lôi Chu Thuỵ Sinh đến báo cảnh sát. Chu Thuỵ Sinh liền né tránh, nói chuyện cho vay nặng lãi trong dân không được luật pháp bảo hộ, báo cảnh sát còn bị xử là đằng khác.

Mẹ Tuần Tuần nghe mà như bị sét đánh, ngoài khoản tiền dốc hết trong nhà chưa kể, các khoản vay của bạn bè, người thân đã nói rằng sau Tết ra có lãi sẽ lập tức trả lại mọi người, lại còn cả khoản mấy trăm nghìn ở ngân hàng nữa, đến kỳ hạn mà không trả được thì chắc chắn đến già sẽ phải lang thang đầu đường xó chợ. Sau khi ngất đi, tỉnh dậy bà nhớ đến con gái, thế là lập tức gọi điện cho con như phát cuồng, không ngờ đúng lúc Tuần Tuần trên đường xuống núi, sóng điện thoại rất kém, gọi tới cả chục lần mới được.

Tuần Tuần im lặng nghe trọn vẹn câu chuyện từ đầu chí cuối. Mẹ cô khóc lóc rất thảm thiết, tiếng khóc ấy nghe rất xa xôi, xa tới mức còn không rõ bằng tiếng gió u u giữa lưng chừng núi. Những cơn gió ấy thổi vào cô, dường như chỉ một tích tắc thôi là cô có thể rơi xuống vực sâu không đáy. Tuần Tuần không còn nghĩ ra được lời để trách mẹ, một hồi lâu sau cô chỉ hỏi xem bây giờ Chu Thuỵ Sinh đang ở đâu.

Mẹ Tuần Tuần đã khóc và nói, Chu Thuỵ Sinh cũng bị lừa rất thảm, bây giờ đã đi ra ngoài để nghĩ cách. Tuần Tuần cười cay đắng, lập tức bảo mẹ cô gọi cho Chu Thuỵ Sinh bằng điện thoại cố định trong nhà, đúng như dự liệu, máy của Chu Thuỵ Sinh luôn ở trong trạng thái bận.

Trước một kẻ cáo già như Chu Thuỵ Sinh thì mẹ Tuần Tuần chẳng khác nào một con cá, kêu khóc cầu xin người ta làm thịt. Đó đâu phải là đầu tư, rõ ràng là một vụ lừa gạt. Trên đời này làm gì có những người có tiền lại to gan và ngu ngốc như mẹ của Tuần Tuần, bọn lừa gạt mà không ra tay kiếm chác thì mới là chuyện ngược đời.

Mẹ của Tuần Tuần không biết phải làm gì, đành hỏi con gái xem nên giải quyết ra sao? Khoản tiền đảm bảo cho phần đời còn lại cỉa bà không lẽ đành chịu mất trắng như vậy? Mà như thế cũng đành, nhưng nếu các chủ nợ tìm đến nhà thì bà sẽ phải làm như thế nào đây?

"Tuần Tuần, bây giờ mẹ chỉ có thể trông cậy vào con. Con không thể bỏ mặc mà không lo cho mẹ."

Tuần Tuần thẫn thờ đáp: "Mẹ bảo con phải lo cho mẹ như thế nào bây giờ?".

"Nhất định phải nghĩ ra cách, con có thể hỏi Trì Trinh, mẹ là mẹ vợ tương lai của nó, nhất định nó sẽ có cách", mẹ Tuần Tuần nhắc đến Trì Trinh như chết đuối vớ được cọc.

"Mẹ vợ tương lai cái gì?" Tuần Tuần cất tiếng cười khan đầy chua chát, "Mẹ đừng nhắc đến con người ấy nữa, con và anh ta đã chấm dứt rồi".

Thoạt nghe, mẹ Tuần Tuần không tin, nhưng rồi bà cũng ý

thức được rằng con gái mình nói thật, thế là lập tức giận dữ trách mắng, "Đến một thằng đàn ông mà con cũng không giữ nổi. Trời đất ơi, sao tôi đen đủi đến thế này!".

Đúng thế, sao mà đen đủi đến thế! Tuần Tuần cũng tự mình hỏi như vậy, cô chỉ cầu mong một cuộc sống bình thường yên ổn, nhưng cuộc sống cứ như thùng thuốc nổ giấu dưới lòng đất bị người khác châm ngòi sau một đêm. Tuần Tuần nghĩ đến cái tên mà mẹ cô vừa nhắc đến, bất giác rùng mình. Lúc đầu cũng chính anh ta đưa Chu Thuỵ Sinh đến với mẹ cô, để rồi sau đó mẹ cô bị Chu Thuỵ Sinh lừa cho đến cả quần cũng không còn, và những chuyện khiến cho anh ta thấy rất hả hê liên tiếp xảy ra, không lẽ đó cũng chỉ là sự trùng hợp?

Trái tim bị băng giá làm cho tê buốt của Tuần Tuần bỗng vụt lên một ý nghĩ, mặc cho mẹ cô tiếp tục khóc lóc, kể lể, cô không nghĩ đến chuyện có kịp xuống núi trước khi trời tối hay không mà quay ngoắt người chạy ngược lại như điên.

Chương 31

Anh hề và con bù nhìn

Quả nhiên Trì Trinh đang đứng trên lưng chừng núi ngắm nhìn những chiếc lá bị một lớp băng mỏng bao phủ bên trên.

"Tôi biết trước rằng cô không nỡ rời xa tôi", Trì Trinh nở nụ cười ngạc nhiên, mắt nhìn Tuần Tuần từ đầu đến chân.

Tuần Tuần thở dồn dập, giọng nói phát ra không biết là giống cười hay khóc.

"Chu Thuỵ Sinh ở đâu?"

"Cô quay lại tìm tôi là vì Chu Thuỵ Sinh?" Trì Trinh hỏi bằng giọng giễu cợt, "Cô lại thích ông ta rồi à?".

Tuần Tuần hét lên: "Các người quá ác, lừa hết tiền của mẹ tôi còn chưa đủ, còn tìm cách buộc bà ấy thế chấp cả nhà cửa, như thế có khác gì là giết bà ấy!".

Trì Trinh chau mày, dường như không hiểu những lời cô nói.

"Đừng có giả vờ với tôi! Đùa cợt với người khác làm anh thích thú lắm phải không? Bây giờ anh đã có tiền, Chu Thuỵ Sinh cũng biến thành con chó của anh, anh bảo ông ta làm chuyện gì thì ông ta sẽ làm chuyện ấy. Nếu không phải là do anh thì trên đời này thiếu gì những người đàn bà ngốc nghếch mà ông ta phải tìm đến mẹ tôi!".

"Sao cơ, ông ta lừa tiền của mẹ cô à?" Lớp băng mỏng trên phiến lá rơi xuống, Trì Trinh thu tay về, vẻ mặt ngạc nhiên và thông cảm, "Thấy chưa, tôi đã nói từ trước rồi, ông ta là một tên khốn nạn mà mọi người có chịu tin đâu".

Tuần Tuần tức giận đến mức toàn thân run lên, "Có phải là anh muốn nói rằng, mẹ tôi bị lừa là do tự bà chuốc lấy, là bà đê tiện, cả nhà tôi đê tiện? Lần này thì anh vui rồi chứ, đắc ý rồi chứ?".

Trì Trinh phủi giọt nước trên tay, lạnh lùng đáp: "Xét đến tâm trạng không vui của cô, tôi không cãi nhau với cô nữa. Tuần Tuần, cô có thành kiến với tôi cũng không sao cả, nhưng trước khi hắt nước bẩn vào người khác thì dù gì cũng phải có lý, nếu không có lý thì cũng phải có bằng chứng. Cô dựa vào đâu mà nói rằng tôi sai Chu Thuỵ Sinh đi lừa người nhà cô. Cho dù ông ta là cậu họ của tôi, thì làm sao tôi biết được chuyện ông ta cùng với mẹ cô? Tôi đẩy hai người ấy lại với nhau à? Cô nhất quyết gán chuyện đó cho tôi thì cô cũng không thoát khỏi liên đới đâu. Cô không chọc tức tôi thì làm sao mẹ cô quen với Chu Thuỵ Sinh, chính là cô đã kéo cả người nhà vào cuộc, cô mới chính là kẻ đầu sỏ tội lỗi!".

"Là lỗi của tôi!" Tuần Tuần không nén được bật khóc, "Tôi đã sai trăm ngàn lần, lẽ ra tôi không nên tin tưởng anh, không đúng, lẽ ran gay từ đầu tôi đã không nên gặp anh! Anh hận tôi, cũng được thôi, vậy thì anh cứ việc nhằm vào tôi đi. Anh làm cho tôi không còn thứ gì cũng được, thân bại danh liệt cũng được, tôi chấp nhận hết, nhưng vì sao đến người nhà tôi anh cũng không buông tha?".

"Cô khóc rồi à? Tôi lại cứ tưởng rằng cơ thể của cô không sản sinh ra nước mắt", Trì Trinh ngạc nhiên nhìn Tuần Tuần.

Tuần Tuần bước từng bước lại gần Trì Trinh, nước mắt cô bị gió thổi khô rất nhanh, khiến cho da mặt căng lên, "Anh đúng là đồ biến thái! Tôi đã từng nói, càng như thế tôi càng coi thường anh! Vì anh thật đáng thương, không có ai yêu quý anh, mẹ anh chẳng để ý gì đến anh, cha anh coi anh như người ngoài, chẳng ai muốn ở bên anh, ngoài tiền ra anh chẳng có gì cả, vì thế nên anh mới khư khư ôm lấy chuyện cũ mà không chịu buông tay. Nếu anh có được một chút hạnh phúc thì anh đã không phải mất nhiều tâm sức như vậy, anh luôn nghĩ tới việc trả thù một người hầu như không hề biết về anh. Nhưng tiếc thay, dù cho anh có giành giật thế nào thì cũng là một gã hề chẳng được ai thích!".

Sắc mặt Trì Trinh đanh lại, dường như Tuần Tuần nghe được cả tiếng hai hàm răng nghiến vào nhau. Trì Trinh khoá chặt lấy tay của Tuần Tuần, ấn bàn tay sắp chạm vào mũi mình xuống. Điệu bộ của Trì Trinh khiến người ta thấy sợ, nhưng lúc này Tuần Tuần không sợ bất cứ điều gì, dường như cơn giận dữ làm máu trong người cô sôi sục, chỉ mong sao nó bốc thành ngọn lửa thiêu cháy Trì Trinh.

"Được lắm, nếu cô đã nói như vậy thì dù tôi có phủ nhận cũng chẳng có ý nghĩa gì. Là tôi đã sai khiến Chu Thuỵ Sinh đấy, thì sao nào? Bây giờ cô đi báo cảnh sát đi, đi đi, để rồi xem hậu quả sẽ ra sao? Nếu không thì cô cứ mạnh tay vào, tiến thêm mấy bước nữa đi, như thế mọi việc mới kết thúc, và nếu may mắn thì chúng ta sẽ cùng chết." Nói rồi Trì Trinh đưa tay ra đẩy, Tuần Tuần hơi loạng choạng, va người vào cành của bụi cây lúp xúp, những giọt mưa đêm qua mang theo lớp băng mỏng rơi xuống, có mấy giọt rơi vào cổ Tuần Tuần, giống như những con kiến độc bò trên da thịt. Tuần Tuần chợt nhận ra, trong cơn tức giận cô đã quên hết mọi nguy hiểm, cô tiến sát tới bên Trì Trinh, trong lúc chỉ vào mặt anh ta mà nhiếc móc thì đồng thời đã

bước tới mép ngoài của con đường núi. Họ đang đứng ở một mặt bằng tương đối rộng, dưới chân là những bãi cỏ hoang um tùm, bụi cây lúp xúp ở phía trước che khuất tầm nhìn, phía ngoài bụi cây, thế núi dốc thẳng đứng, không biết chỗ đặt chân lên thì sẽ bị trượt ngã.

Tuần Tuần hít một hơi, vội vàng lùi về sau hai bước.

"Sợ rồi à? Đồ nhát gan! Cô là người quá yêu quý bản thân mình, trong lòng ngoài bản thân ra chẳng còn gì. Cha cô là một tên bịp bợm cáo già, mẹ cô tham lam và thích quyền thế, sẵn sàng bán đứng người trong nhà. Cô là kết quả của sự pha trộn giữa kẻ buôn thần bán thánh và kẻ bán dâm hợp pháp! Ít ra thì bọn họ cũng chạy theo dục vọng tối thiểu nhất, chỉ có điều là trực tiếp, còn cô, nhìn thì tưởng chẳng có tham vọng, mong muốn gì, nhưng thực ra lại là kẻ ích kỷ nhất! Tôi là gã hề không ai yêu quý, ha ha, thế còn cô thì là gì? Cô chỉ là một con bù nhìn rách nát, trống rỗng, chẳng yêu ai! Tạ Bằng Ninh, người đàn ông gặp mặt tối hôm ấy, Tôn Nhất Phàm và cả tôi nữa, tất cả những người đàn ông có điều kiện thích hợp, đều là công cụ để cô tìm kiếm sự ổn định. Nhưng đáng tiếc là cô đã gặp tôi, một gã hề không ai yêu quý và một con bù nhìn không trái tim, đúng là một đôi rất thú vị. Cô càng mong muốn co mình lại để sống cuộc sống yên ổn, tôi lại càng làm cho cô không được như ý. Chẳng phải cô muốn tìm một người đàn ông để sống suốt đời sao, chẳng phải để ra một ‘quỹ không chút gì’ sao? Tôi sẽ làm cho cô không còn gì, chặn mọi đường rút lui của cô, lột mọi lớp da của cô lên, để xem rốt cuộc cô có lấy một nửa thật lòng không! Ly hôn cô không khóc, bị tôi chơi xong vứt bỏ cũng không khóc, nhưng thấy sắp phải bỏ tiền ra để lo việc cho mẹ, cô mới biết rơi nước mắt! Cô là người đàn bà tăm tối nhất mà tôi từng gặp."

Tuần Tuần không thể nghe thêm được nữa, cô giơ tay còn

lại lên định tát cho Trì Trinh một cái thì bị anh ta gạt đi.

"Bị tôi nói trúng tim đen rồi thẹn quá hoá giận chứ gì? Cô thấy chưa, tôi lúc nào cũng là người hiểu cô nhất. Nhưng tôi không hiểu vì sao đàn bà các người cứ hơi một tí là lại đòi tát vào mặt người khác. Đây là lần cuối cùng tôi nói với cô, cho dù tôi thích cô, cho dù tối qua cô đã làm tôi rất vừa lòng, thì cô cũng đừng có mơ là sẽ tát được vào mặt tôi."

Trì Trinh vừa nói vừa vung vẩy chiếc ví trước mặt Tuần Tuần, "Chỗ tiền mặt và thẻ trong này tổng cộng là bốn mươi ngàn tệ, cô có chắc là không cần chứ? Không cần phải khách sáo thế đâu, qua một vài năm nữa chưa chắc cô còn được cái giá này đâu."

Tuần Tuần thở dốc, không nói lời nào, trong lòng cô nghĩ, quỷ thần ơi, nếu đúng là quỷ thần thật thì cô nguyện bớt mấy năm tuổi thọ để người đàn ông này biến mất ngay lập tức trước mặt cô.

Nhưng ở cái nơi mà chim cũng không đẻ trứng, tín hiệu di động cũng không có thì ân huệ của quỷ thần làm sao tới nơi được.

"Có khí phách lắm, tôi lại càng thấy yêu cô hơn, nhưng tốt nhất là cô đừng có hối hận." Trì Trinh lùi về sau một bước, làm động tác định vứt ví tiền xuống núi, nhưng chẳng ai nghĩ tới việc vì mưa liền mấy ngày, lớp đất phủ trên bề mặt các phiến đá núi đã trở nên xốp hơn hẳn, Trì Trinh đứng đúng vào chỗ rất hiểm, động tác ném đồ đi khiến Trì Trinh nghiêng người, bàn chân đặt trên lớp lá ẩm ướt bị trượt, khiến cả một khoảng đất dưới chân anh ta lún xuống.

Bụi cây lúp xúp phía sau lưng cũng đã ngăn lại, nhưng làm sao đỡ nổi trọng lượng của một người đàn ông to lớn. Tuần

Tuần bị Trì Trinh túm chặt cổ tay nên chẳng kịp phản ứng gì, cô chỉ cảm thấy mình bất ngờ lộn nhào về phía trước, sau đó toàn thân bị kéo xuống, hai mắt tối sầm lại, kèm theo tiếng rơi của sỏi và cành cây, cô đưa tay túm lấy bất cứ vật gì có thể túm được theo bản năng. Đúng lúc trong đầu không thể nghĩ ra được gì thì xu thế rơi xuống đột ngột dừng lại, hình như có vật gì đó đã móc vào người và giữ cô lại, tiếp sau đó là bàn tay bị túm bất chợt lỏng ra, đến khi cô giữ người lại cho vững thì nghe thấy có một tiếng động trầm, bốn xung quanh chỉ còn lại một mình cô bị treo ngược giữa lưng chừng.

Khoảnh khắc ấy, Tuần Tuần cảm thấy mọi thứ đều trở nên trống rỗng. Đầu óc trống rỗng, bàn tay vần đang trong tư thế bị kéo xuống cũng trống rỗng, một nơi nào đó trong cơ thể cũng vậy. Không thể kêu lên được, không có nước mắt, không kịp sợ hãi, không đau buồn, thậm chí không có cả cảm giác đau, chỉ có những cơn gió núi mang theo hơi lạnh của băng giá luồn qua hang núi đến. Có lẽ Trì Trinh đã đúng, cô thực sự là một con bù nhìn với trái tim trống rỗng, gã hề đáng ghét cũng biến mất, chỉ còn lại bì nhìn giữa núi rừng hoang vu, giơ hai bàn tay, trong lòng cuối cùng vẫn là sự trống vắng.

Tuần Tuần ôm một cành cây to, nín thở sửa lại tư thế, kịp thời đổi từ tư thế treo ngược sang tư thế có lợi hơn trước khi cành cây bị gãy do không chịu được sức nặng của cơ thể cô, người cô đầm đìa mồ hôi. Thì ra, cái mặt bằng mà vừa rồi họ đứng đúng là treo lơ lửng, nhưng bên dưới không phải là vực sâu không đáy như cô tưởng tượng, mà chỉ là dốc đứng chừng hai, ba mét, sau đó thì thế núi dốc hơn nhưng bị cây cối um tùm che phủ, chính vì thế mà Tuần Tuần không biết Trì Trinh trượt xuống chỗ nào.

Tuần Tuần cất tiếng gọi tên Trì Trinh, không thể nào tin

được con người đáng ghét ấy lại bị ngã tan xương chỉ trong một khoảnh khắc. Những kẻ ác trong các bộ phim thường luôn để lại một hơi thở giày vò người khác cho đến giấy phút cuối cùng. Nhưng không ai trả lời cô, chỉ có tiếng vọng từ xa xa dội vào tai. Im ắng không tiếng động mới là sự tuyệt vọng cao độ nhất, dù cô có hận Trì Trinh hơn nữa thì tiền đề cũng phải là sự tồn tại sống động của anh ta chứ không phải là hồi kết theo phương thức này và điều càng khiến cô hoảng hốt hơn là trong hoàn cảnh trước mắt, một nỗi đau buồn dâng ngập trong lòng Tuần Tuần.

Ngày mùa đông trên núi, trời tối rất nhanh, cả bầu trời nặng trịch bỗng chốc sầm lại. Những trận mưa liên tiếp đã khiến cho lớp đất trên vách núi xốp ra, cho dù tạm thời không có gì trở ngại cũng không thể ở lại lâu ở chỗ này.

Tuần Tuần không dám hy vọng vào việc được người khác phát hiện ra, cô ngẩng đầu nhìn để tính toán khả năng trèo lên. Thực ra cô đang ở cách mặt bằng phía trên không xa, chỉ cần có chỗ vịn thì dù hơi nguy hiểm nhưng không phải là không thể trèo lên được. Tuần Tuần thử dịch chân lên điểm tựa ở phía trên, đó là một góc hẹp được tạo bởi một gốc cây khác và sườn núi, rồi từ từ chuyển trọng lượng cơ thể, lại một tiếng rào rào, rất nhiều những sỏi cùng với đất và những giọt mưa trên cành cây đổ xuống người cô, nhưng may sao cô đã đứng vững được lên.

Đúng lúc đó, Tuần Tuần dường như nghe thấy mấy tiếng rên rất khẽ, cô giật mình, suýt nữa thì trượt chân xuống dưới.

"Trì Trinh, có phải anh không?"

Tiếng gió thổi u u, Tuần Tuần tưởng rằng mình đã nghe nhầm, tia hy vọng vừa nhen lên lại vụt tắt. Nhưng, đúng lúc

cô đang tìm một điểm đặt chân mới, thì tiếng rên yếu ớt lại một lần nữa vang lên từ phía bên dưới. Lần này cô đã nghe thấy rất rõ ràng.

"Chắc là cô thấy thất vọng vì tôi không chết chứ gì? Nên lại làm cho mặt tôi hứng đầy đất đá một lần nữa."

Tuần Tuần vừa khóc vừa cười, nghe tiếng của Trì Trinh thì có thể thấy anh ta ở cách chỗ Tuần Tuần không xa.

Tuần Tuần dùng cả chân và tay để trườn xuống dưới, tiếng động dưới chân lại làm cho Trì Trinh chốc chốc cất tiếng chửi, sau mấy lần hết hồn, cuối cùng Tuần Tuần cũng đã xuống được chỗ tương đối bằng phẳng, rồi vừa bò vừa lăn mò mẫm tới bên cạnh Trì Trinh.

Điệu bộ của Trì Trinh thảm hại thật sự, anh ta nằm sấp trên bụi cỏ, một nửa người bị những cụm cỏ dài và các cành cây rơi từ trên xuống đè lên, tất nhiên còn có rất nhiều sỏi đá do chân của Tuần Tuần đạp rơi xuống nữa. Tuần Tuần gạt những cành cây và đất đá bên trên, rồi thận trọng đỡ Trì Trinh dậy, mặt của Trì Trinh đầy máu, bùn đất và lá cây, trông mà thấy sợ. Tuần Tuần vội vàng kiểm tra vết thương, thấy máu đều chảy ra từ mất vết xước trên mặt của Trì Trinh, chắc là bị cành cây cào rách khi rơi xuống, cũng may mà không vào mắt, trên đầu cũng không có vết thương nào đáng kể, tuy rằng nhìn thì thấy thật đáng sợ. Tuần Tuần khẽ thở phào một cái, rồi tiếp tục kiểm tra xem anh ta bị thương đến đâu.

Có thể nói, cú ngã của Trì Trinh không nhẹ chút nào, may mà chân chạm đất trước nếu không thì chắc hẳn đã mất mạng, vết thương nặng đều ở tay và chân, nhất là chân trái, Tuần Tuần không thể chạm tay vào đó, cũng không biết bị thương đến mức độ nào, liệu có gãy xương không.

Còn lại những chỗ khác chỉ bị trầy xước hoặc bị rách da, nhưng như thế cũng đủ để Trì Trinh bị đau rồi, nên dù là những lời lẽ độc địa cũng không còn tác dụng như trước.

"Từ trước đến nay tôi chưa từng gặp người đàn bà nào độc địa hơn cô, thấy mình không bị làm sao là chỉ nghĩ đến chuyện trèo lên, nếu không phải vì tôi nhìn thấy hết tâm địa của cô, cô…"

Chỉ nghe thấy tiếng bốp, bốp, hai cái tát mạnh giáng xuống mặt Trì Trinh. Đây là việc đầu tiên Tuần Tuần làm kể từ lúc xác định được rằng anh ta không gặp nguy hiểm gì về tính mạng, và đó cũng là mong ước bấy lâu của cô.

Trì Trinh ngần ra một lúc sau thì bắt đầu nổi đoá lên, "Tôi sẽ đánh chết ông nội cô!".

"Ông tôi chết từ lâu rồi, nếu anh muốn tìm ông tôi thì để tôi thả lỏng cơ cho anh đã."

Nếu Tăng Dục biết được rằng Tuần Tuần đã trả món thù ba năm trước đây giúp cô ấy trong tình huống này, không biết cô ấy sẽ nghĩ gì.

"Mẹ kiếp… tôi sẽ… cô còn đánh nữa à!"

Mặt của Trì Trinh lại bị nghiêng sang một bên khác, tức giận định phản ứng lại, nhưng vừa mới nhúc nhích một chút thì đã đau tới chảy cả nước mắt, vì thế tức muốn ngất.

Tuần Tuần nói: "Nếu mà anh còn dám nói ra một từ tục nào nữa, tôi sẽ cho anh một cái tát. Chẳng phải anh ghét nhất việc bị người khác tát vào mặt sao, còn tôi lại cảm thấy thứ anh thiếu nhất là những cái tát đó!".

"Tôi…"

Lần này, trước khi cánh tay của Tuần Tuần giáng xuống, Trì Trinh đã sáng suốt nuốt ngay cái từ định nói ra, đồng thời cố nén cơn tức giận và uất ức đầy trong lồng ngực xuống. Trì Trinh biết Tuần Tuần nói thật, nếu Trì Trinh mà còn nói ra miệng thì nhất định Tuần Tuần sẽ đánh tiếp, khi mà rơi vào hoàn cảnh phải phó thác bản thân cho người khác thì việc tỏ ra ghê gớm chỉ chuốc lấy cái khổ vào thân mà thôi.

Trì Trinh không nói gì nữa mà đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Tuần Tuần.

Lại hai tiếng bốp, bốp nữa vang lên.

Trì Trinh thực sự suy sụp, "Không nói gì cũng đánh? Rốt cuộc là cô muốn gì?".

"Hai cái tát này không phải vì anh nói vậy, mà bởi vì anh rất đáng ghét, nếu so với những việc anh đã làm thì không hề thiệt thòi chút nào."

"Vậy thì cô đánh chết tôi đi, như thế mọi người đều cảm thấy thoải mái." Trì Trinh quay đầu nhổ một bãi nước bọt đầy máu.

Và nguyện vọng của Trì Trinh nhanh chóng được thoã mãn.

"…Cô đánh thật à? Tôi sẽ… cô giỏi lắm, cô cứ đánh nữa thử xem… Thôi nào, đừng đánh nữa, tôi xin cô đấy được không, tôi đau muốn chết đây này!"

Cuối cùng Trì Trinh không còn sức lực để hống hách nữa, anh ta thở dồn dập, ánh mắt cũng không còn dữ dằn như

trước, mặt nóng bừng lên, lời nói cũng trở nên mơ hồ, rồi hất hàm ra hiệu cho Tuần Tuần kiểm tra vết thương của mình với vẻ rất đáng thương.

Lúc đó Tuần Tuần mới nhìn vào đôi bàn tay mình, trên đó đầy máu, nhưng hoàn toàn không phải là máu từ mặt của Trì Trinh. Khi cô bị Trì Trinh kéo xuống đã bị trầy xước ở mu bàn tay, khi trèo xuống vì quá gấp gáp, bị cành cây có gai đâm vào lòng bàn tay, lúc trước thì không cảm thấy gì, nhưng bây giờ mới thấy đau nhói.

Tuần Tuần đứng dậy, tập tễnh bước đi.

"Này, cô đi đâu thế?", Trì Trinh hoảng hốt.

Tuần Tuần không thèm để ý đến Trì Trinh mà cứ tìm quanh quẩn, cuối cùng tìm được một cành cây dài chắc chắn, rồi bước tới bên vách đá, cô gắng dùng cành cây đó khều chiếc túi bị mắc trên cành xuống.

Nếu như vừa mới đây thôi Tuần Tuần còn có khả năng trèo lên, thì bây giờ ý định ấy đã hoàn toàn bị xoá bỏ. Xuống thì dễ, trèo lên mới khó, ngay từ giây phút cô đặt chân xuống, cô biết rằng mình đã đưa ra một quyết định hết sức sai lầm. Cho dù Trì Trinh sống hay chết, bị thương như thế nào, thì cách sáng suốt nhất là cô phải thoát thân trước, rồi sau đó đến một nơi an toàn xin cứu hộ. Cô đã định làm như vậy, nhưng rồi trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy rất lo sợ nghĩ tới, khi cô và những người cứu hộ tới nơi không biết Trì Trinh có còn nói ra được những lời độc địa nữa không? Cô sợ Trì Trinh sẽ chết trong lúc cô đi cầu cứu, và mong muốn cho Trì Trinh mấy cái tát mãi mãi không thực hiện được.

Nơi họ đang ở là một chỗ tương đối bằng phẳng dưới vách

núi, nhìn từ đây thì thấy việc bò lên được là rất khó nhưng đi xuống thì được, theo đó có thể sẽ tới được một đầu khác của con đường núi hoặc tới một thôn bản gần đó, tuy nhiên, điều kiện đầu tiên phải là chân tay đều còn lành lặn. Lúc này Trì Trinh tuyệt đối không thể đi được, chân của Tuần Tuần cũng bị thương nhẹ, dìu Trì Trinh đi cùng là việc không thể. Nơi này cách xa đường núi, hoàn toàn hoang vu, hẻo lánh, không biết đã bao nhiêu năm rồi không có người qua lại. Địa hình lại rất phức tạp, có chỗ có thể trèo lên được, nhưng có chỗ dốc thẳng đứng và trơ trụi, điều quan trọng nhất là trời sắp tối hẳn, một số chỗ cỏ cao lút đầu người, không thể nhìn thấy đường đi dưới chân, nếu không cẩn thận bị trượt chân lần nữa và như vậy là chấm hết.

Tuần Tuần kiểm tra người Trì Trinh, anh ta lại cợt nhả: "Đến lúc này rồi mà cô vẫn không tha cho tôi à?".

Trong lúc đó Tuần Tuần cũng kịp tìm thấy chiếc điện thoại trên người Trì Trinh, quả nhiên nó cũng không có tín hiệu giống điện thoại của cô. Cô thở dài, bước tới dùng hai tay ôm lấy anh ta và kéo lui ra phía ngoài. Bị chạm vào chỗ đau, Trì Trinh luôn miệng xuýt xoa, nhưng không dám chọc giận Tuần Tuần nữa, mà chỉ nói: "Cô định kéo tôi đi chôn đấy à?".

Tuần Tuần thở nặng nhọc, không trả lời mà cứ kéo Trì Trinh tới vị trí như ý.

"Phong thuỷ ở đây thế nào?" Trì Trinh dựa vào chiếc túi mà Tuần Tuần nhét sau lưng, cảm giác tiếp xúc mềm mại, thoải mái trong lúc này đúng là còn tuyệt hơn cả chiếc giường lớn trong khách sạn năm sao.

Tiếp đó Tuần Tuần dùng khăn ướt lấy ra từ trong túi lau vết

thương trên mặt Trì Trinh, một hồi lâu sau mới trả lời: "Nếu anh chết, chôn ở chỗ nào mà chẳng được, vì dù sao cũng có con cháu đâu? Nhưng người sống mà nằm ở chỗ này thì khuất gió, buổi tối sẽ không đến nỗi lạnh, cũng sẽ không bị những hòn đá rơi từ trên kia xuống đè chết… Có điều, nếu lũ xảy ra trên núi thì cũng khó nói lắm".

"Cô có thể nói những lời tử tế hơn được không?" Khi Tuần Tuần lau vết thương sâu nhất trên má Trì Trinh, anh ta đau tới mức luôn mồm kêu tướng lên, rồi đột nhiên nói ra điều mà trong lòng Tuần Tuần thấy lo nhất, "Sao cơ? Cô nói là có thể chúng ta phải ở lại đây một đêm sao? Đừng có đùa, không lẽ không có ai phát hiện ra rằng chúng ta đã mất tích, lập tức tổ chức mọi người đi tìm kiếm?".

Tuần Tuần nhìn Trì Trinh bằng cái nhìn thông cảm.

"Vậy thì hãy kêu to gọi người đi, biết đâu sẽ có người nghe thấy tiếng… 110 cũng không gọi được… Vì sao cô lại phải nhảy xuống cơ chứ! Nếu cô trèo lên đi tìm người, có thể chúng ta đã được cứu lên rồi!". Trì Trinh vừa nghe nói mình bị thương khắp người và có thể phải ở lại đây không biết đến bao giờ, thì cảm giác yên tâm khi nhìn thấy cô bỗng nhiên biến mất.

Tuần Tuần cũng không muốn tốn lời để biện giải với Trì Trinh, cô có mang theo một túi thuốc cá nhân nhỏ, trong đó có cả bông thấm, i ốt, gạc, thuốc kháng sinh…

"Tôi thèm vào… đừng đánh, 'thèm vào' không phải là từ tục!" Trì Trinh dùng ngôn ngữ tay chân để nói rằng mình "thèm dựa vào" vào chiếc túi.

"Trời tối rồi, làm thế nào đây? Ở lại đây không chết vì ngã thì cũng chết vì sợ, chưa biết chừng sẽ có con thú dữ nào

đó xuất hiện. Còn nữa, tôi không thích rắn đâu!"

"Sợ thì sợ, việc gì phải nói là không thích!" Tuần Tuần vạch trần điểm yếu của Trì Trinh không chút kiêng dè, "Thay vì nghĩ đến loài dã thú thì anh hãy lo xem trong lớp cỏ có những loài côn trùng gì đi, có một số loài côn trùng độc sẽ chui qua kẽ áo vào trong đấy…".

"Tôi không tin là cô không sợ!" Trì Trinh co người lại, rồi chau mày, "Chân của tôi có phải là bị gãy rồi không? Vết thương trên mặt to đến đâu? Nhìn cả người thì có thấy sợ lắm không? Cô lại còn gây thêm những vết thương khác trên mặt tôi, tôi sẽ gặp mọi người thế nào đây?".

Nếu không vì lo số lượng băng dính có hạn thì Tuần Tuần đã dán vào miệng của Trì Trinh một cái. Quả thực cô không thể chịu đựng thêm được việc Trì Trinh cứ lo lắng cho khuôn mặt của mình, nên ném cho Trì Trinh chiếc gương.

Trì Trinh cầm chiếc gương lên ngắm bên nọ, ngó bên kia, sau đó nhìn chiếc gương con rồi nói: "Triệu Tuần Tuần, trong túi của cô còn chứa những gì nữa?".

Tuần Tuần tiếp tục lục túi lấy ra chiếc áo mưa mặt một lần, một ít nước uống, túi kim chỉ, lương khô, bật lửa, dao quân dụng Thuỵ Sĩ, còn có một chiếc la bàn nữa.

Trì Trinh im lặng một lúc, tiếp tục hỏi: "Bình thường trong túi của cô cũng có những thứ này sao? Nói thật đi, có phải trước khi lên núi cô đã có sự chuẩn bị về khả năng xấu nhất là bị tôi bỏ lại giữa núi hoang vu không?".

Tuần Tuần đáp: "Như thế thì có gì mà gọi là khả năng xấu nhất? Còn chưa bằng việc bị anh dụ dỗ đi bán thận".

"Cô được lắm…" Trì Trinh thừa nhận còn thua kém nhiều so với Tuần Tuần, cúi đầu ăn miếng lương khô mà cô đưa cho, rồi hỏi bằng vẻ hờ hững: "Thế mà cô vẫn tới?".

Tuần Tuần đáp, giọng lãnh đạm: "Chẳng phải tôi là kết quả của sự pha trộn giữa kẻ buôn thần bán thánh với kẻ bán dâm hợp pháp sao? Nếu đã tìm thấy nơi gửi gắm có điều kiện phù hợp, thì tại sao lại không đến?".

Trì Trinh liếc nhìn Tuần Tuần một cái, không nói gì nữa. Tuần Tuần cũng im lặng, nhân khi trời chưa tối, dùng kim khêu từng chiếc dằm trong lòng bàn tay.

Không biết sau khi không gọi được cô, ở nhà một mình và nghĩ đến món nợ khổng lồ ấy mẹ Tuần Tuần sẽ lo lắng như thế nào? Tuần Tuần không nén được buồn rầu nghĩ, nếu mình chết ở đây thì mẹ sẽ ra sao? Liệu có mừng vui vì khoản tiền bảo hiểm mà con gai bà đã mua khi còn sống không? Có lẽ bà cũng sẽ khóc một trận, vì dù sao thì cũng là ruột thịt.

Trước đây Tuần Tuần không thể nào tìm ra lời giải thích vì sao ông Trời lại cho cô một người mẹ như vậy? Cũng vì có mẹ, mới có Tuần Tuần ngày hôm nay. Tuần Tuần rất ít khi đồng thuận với mẹ, có lúc còn thấy hận vì bà luôn kìm hãm, cản trở mình nhưng dù sao thì đó cũng là mẹ đẻ của cô. Người phụ nữ không đáng tin cậy ấy, trong những năm tháng khó khăn, đã phải xoay vần giữa những người đàn ông khác nhau, nếu không có đứa con giữ chân chắc chắn bà đã có thể tìm được một nơi gửi gắm tốt hơn, dù miệng bà luôn nói rằng Tuần Tuần là vật cản chân, nhưng chưa bao giờ bà nghĩ đến việc vứt vật cản chân ấy.

Khi tìm được Giáo sư Tăng, mẹ Tuần Tuần như vớ được ngọc, thế nhưng trước khi bước chân vào nhà họ Tăng,

sau khi hỏi về vấn đề cốt yếu nhất đối với gia đình là ai giữ tiền xong, câu hỏi thứ hai bà hỏi đối phương xem liệu có chấp nhận Tuần Tuần không. Lòng tham của bà khiến cho Giáo sư Tăng mắc bẫy, nhưng khi bà mang hy vọng phát tài thì ngoài mong muốn về những năm tháng tuổi già có đủ cái ăn cái mặc, bà vẫn không quên dành cho cô con gái bất hạnh của mình một món hồi môn.

Tuần Tuần biết, sau khi Trì Trinh lột trần mọi việc ra, cô hoàn toàn thua, nhưng cô không thể làm liên luỵ đến mẹ. Cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu không thể đòi lại khoản tiền từ chỗ những kẻ lừa gạt thì cô sẽ bán căn nhà mà Tạ Bằng Ninh để lại cho mình, tất nhiên số tiền đó cũng chưa đủ, nhưng cô vẫn còn "quỹ không còn chút gì". Cái quỹ dành dụm suốt hơn hai mươi năm qua chẳng phải là để dành cho ngày hôm nay sao? Một ý nghĩ sai lầm, thêm một sự lựa chọn sai lầm, kết quả là chẳng còn gì cả.

"Cô đang nghĩ gì vậy?", Trì Trinh khẽ hỏi. Sắc mặt của anh ta lúc này trông kém hơn, tinh thần cũng ủ rũ. Nếu lúc trước sự khiêu khích của Tuần Tuần tạm thời khơi dậy tinh thần của Trì Trinh, thì bây giờ những vết thương đã dần dần trở thành vấn đề quan tâm lớn nhất của anh ta.

Tuần Tuần ăn xong chỗ lương khô trong tay, trả lời bằng vẻ mặt lạnh tanh: "Không liên quan gì đến anh".

Dường như Trì Trinh cũng đoán được tâm sự của cô, nên im lặng với vẻ không tự nhiên, một lát sau mới chậm rãi nói: "Tôi cố ý giới thiệu Chu Thuỵ Sinh với mẹ cô, nhưng chuyện lừa mẹ cô số tiền lớn ấy hoàn toàn không phải là ý của tôi, cô không được đổ oan cho tôi… Mặc dù lúc mẹ cô hỏi vay tiền tôi cũng đoán được chút ít… Cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, ai bảo mẹ cô hào phóng như vậy. Chu Thuỵ Sinh không phải là người tốt, tôi đã nói ngay từ đầu

rồi".

"Bây giờ tôi không muốn nghe những điều này."

Dường như Trì Trinh không nghe thấy những lời đó của Tuần Tuần, tiếp tục nói: "Tôi không biết mình là gì trong lòng cô, có thể mất đi một người đang ông mà mình không yêu không đau khổ như tôi tưởng tượng, vì thế, tôi cảm thấy để cho cô bị thiệt thòi một chút về mặt vật chất cũng không phải là chuyện xấu. Nếu đổi lại là cô, cô sẽ làm thế nào?".

"Đổi lại là tôi? Thế thì chúng ta sẽ không hề quen biết, và cũng không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ."

Trì Trinh do dự một lát, rồi mới nói một câu phải cố gắng lắm mới nghe ra, đó là "xin lỗi", nhưng rồi lại nhanh chóng giải thích, "Tôi nói xin lỗi vì là đã kéo cô xuống chứ không phải là xin lỗi vì những việc trước đây. Hơn nữa, cô cũng đã đánh tôi rồi, tôi không có nợ nần gì cô cả".

Nói rồi Trì Trinh uể oải nằm xuống, sắc mặt trắng bệch, môi thâm lại, thân nhiệt hạ xuống rất nhanh. Điều mà Tuần Tuần không muốn thấy nhất đã xảy ra, mây đen trên trời ùn ùn kéo đến, loáng cái bầu trời đã đen kịt, nhiệt độ cũng xuống rất thấp, xung quanh có dấu hiệu sẽ đóng băng.

Trì Trinh chỉ cắn một miếng lương khô rất nhỏ rồi để sang bên, Tuần Tuần dùng nước làm mềm nó rồi lấy thìa đổ vào miệng Trì Trinh, "Nếu anh không chịu nạp một chút năng lượng, cẩn thận kẻo mất mạng đấy. Đêm nay có khả năng sẽ có mưa đá".

Mưa đá ở đây là những hạt băng to bằng hạt ngô rơi xuống cùng với mưa, thường xảy ra vào những ngày giá lạnh

nhất. Ở một mức độ nào đó thì có thể nói, những đêm mưa ở phương Nam khốc liệt không kém những ngày có tuyết lớn tại phương Bắc, hơi lạnh sẽ cùng với hơi ẩm xuyên tận vào xương tuỷ, tim phổi, quần áo bình thường không thể chống chọi nổi.

Tuần Tuần vừa nói xong thì đã nghe thấy tiếng xào xạc từ cành cây trên đầu, âm thanh ấy đáng sợ hơn tiếng mưa bình thường rất nhiều.

Trì Trinh cười đau khổ, "Tôi không biết nên nói rằng cô dự liệu như thần hay nên nói mồm cô như mồm con quạ nữa".

Tuần Tuần đã mặc áo mưa loại dùng một lần lên người và cho Trì Trinh, lá và cành cây bên cạnh tuy rất nhiều nhưng đều ẩm ướt, không thể nào châm lửa được, cô đàng lấy chiếc ga giường duy nhất quấn lên người Trì Trinh để giữ ấm cho anh ta.

"Cô giỏi thật đấy, rốt cuộc cô nhìn thấy dấu hiệu mưa đá tối hôm nay từ đâu vậy?"

Tuần Tuần đáp: "Từ chương trình dự báo thời tiết".

Trì Trinh cười, nhưng ý thức của anh dần dần trở nên mơ hồ, cảm giác duy nhất mà Trì Trinh có lúc này là lạnh, hình anh cuối cùng đi vào tiềm thức của anh là ánh sáng của bó đuốc, rồi sau đó là tiếng người dồn dập. Anh rời khỏi một vòng tay, rồi được khênh lên, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy một bàn tay khác không chịu buông ra.

Chương 32

Sự nương tựa duy nhất

Trì Trinh cảm thấy mình như đang trong một biển lửa, mỗi một phần trên cơ thể đều nóng rực, đau đớn tận cùng, trong cơn co giật nhìn về phía xa, ở bên kia là bờ biển yên tĩnh, Tuần Tuần đang đứng bên bãi cát, nghe thấy tiếng Trì Trinh gọi, quay đầu lại khẽ cười, chiếc lúm đồng tiền thoắt ẩn thoắt hiện. Trì Trinh bất chấp tất cả định chạy đến bên cô, phát hiện ra rằng một bên chân đã bị lửa bao bọc lấy, còn hình dáng và nụ cười của Tuần Tuần mỗi lúc một xa.

Trì Trinh tỉnh dậy trong tiếng kêu tuyệt vọng, thấy dưới người mình không còn là lớp cỏ hoang ẩm ướt, không còn những giọt mưa đá rơi xuống mặt đau rát, không còn những cơn gió núi lạnh buốt… Mặc dù cảm giác đau vẫn như cũ, nhưng Trì Trinh nhanh chóng biết được rằng mình đã thoát khỏi nguy hiểm.

Trì Trinh dùng cánh tay còn cử động được nâng người dậy, nhưng thấy rằng nơi mình đang ở không phải là bệnh viện, cũng không phải trong khách sạn, mà là trong một căn nhà đơn sơ. Mặc dù nhìn qua cửa sổ có thể lờ mờ nhận thấy bên ngoài đang là ban ngày, thế nhưng trong căn phòng Trì Trinh đang nằm thì tối đen như trong động, trên bức tường đen loang lổ toả ra mùi ẩm mốc. Trì Trinh nằm trên chiếc giường gỗ có trải mền bông, đồ vật duy nhất có bên cạnh là chiếc ghế tre rách.

Trì Trinh nghi ngờ mình đang trong một giấc mơ khác, đưa tay sờ người. Lớp băng dính vết thương trên mặt đã được thay bằng lớp bông băng, cánh tay trái cũng được quấn

một lớp băng dày, Trì Trinh định ngồi dậy, nhưng cơn đau ở chân dội lên tê buốt, anh ta vội vàng tung chăn ra, may quá, hai chân vẫn còn nguyên, tuy một chân được nẹp bằng những tấm ván thô sơ.

Bộ quần áo cũ đang mặc trên người Trì Trinh có vẻ không được vừa vặn lắm, không những hơi chật mà điều đáng sợ là trên đó có in hình những bông hoa… Trì Trinh kéo áo nhìn bốn xung quanh, Tuần Tuần không có ở bên cạnh. Trong đầu Trì Trinh chỉ có một ý nghĩ, đó là gọi to tên của Tuần Tuần, nhưng vừa há miệng ra thì đã thấy đau rát trong cổ họng, tiếng gọi to trong tưởng tượng của Trì Trinh còn là tiếng kêu yếu ớt.

Trì Trinh bỗng có một ý nghĩ kỳ quặc, liệu mình có vượt qua thời gian và không gian đến nơi xa lạ nào đó không? Đúng lúc đó thì anh nhìn thấy chiếc áo khoác màu cam đỏ phủ trên chăn, vì thế mới cảm thấy an tâm trở lại. Đó là trang bị cuối cùng của người ấy, nếu áo còn ở đây, thì dù có quay trở lại xã hội nguyên thuỷ, ít nhất cũng sẽ có Tuần Tuần đi cùng.

Trì Trinh đang suy nghĩ thì cánh cửa bị đẩy từ bên ngoài vào nghe "kẹt" một tiếng, Tuần Tuần ôm một đống quần áo bước vào, phía sau còn có một người phụ nữ trung tuổi quấn khăn trên đầu. Người phụ nữ ấy bưng bát, nhìn thấy Trì Trinh đã tỉnh dậy, cười và nói bằng thứ tiếng địa phương mà Trì Trinh không hiểu.

Trì Trinh không hiểu tình hình như thế nào, chỉ còn biết đưa mắt nhìn Tuần Tuần như muốn hỏi. Người phụ nữ kia đặt bát xuống, rồi hoa chân múa tay nói một hồi xong thì đóng cửa đi ra, chỉ còn lại Tuần Tuần và Trì Trinh ở lại trong phòng.

Tuần Tuần đặt đồ trên tay lên chăn của Trì Trinh, Trì Trinh nhìn, thì ra đó là quần áo vốn dĩ anh ta mặc trên người, mặc dù đã gấp gọn gàng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mấy chỗ bị xé rách lớn trên chiếc áo khoác, quần bò cũng bị rách, chỉ có điều chúng đã được giặt sạch sẽ.

Trì Trinh bị Tuần Tuần ấn trở lại giường, kéo chăn đắp lên.

"Anh đừng có để bị cảm gì nữa đấy. Tôi không có hơi sức để chăm sóc cho anh đâu", Tuần Tuần nói.

Thì ra, sao khi họ mắc kẹt ở vách núi gần bốn tiếng đồng hồ thì được nhân viên tuần núi là người dân trong bản gần đó phát hiện ra, sau đó về gọi mọi người cùng hợp sức cứu hai người lên. Nhìn thì có thể thấy, họ đang ở trong nhà của người tuần núi, còn người phụ nữ vừa bưng bát vào là vợ của anh ta.

Trì Trinh được biết mình đã ngủ một ngày một đêm, cũng có nghĩa bây giờ đã là trưa mùng Hai Tết, Trì Trinh hỏi với vẻ hết sức ngạc nhiên rằng, vì sao Tuần Tuần lại không đưa anh ta tới bệnh viện dưới núi.

Tuần Tuần nói với Trì Trinh, chỉ riêng việc tìm bác sĩ cho anh thôi mà người chủ gia đình này đã phải đội mưa gió đi suốt một đêm vượt qua một ngọn núi, biết bao khó khăn mới mời được người của trạm y tế của bản kế bên tới. Bây giờ vết thương đã được xử lý, ngoài vết thương ngoài da, thì xương ống quyển chân trái của anh cũng bị rạn, như thế đã là trong cái rủi có cái may rồi. Mấy ngày hôm nay thời tiết rất tệ hại, suốt hai ngày vùng núi này liên tiếp chịu các trận mưa đá, đường lớn hầu như đã bị đóng băng, đường núi thì vừa khấp khểnh vừa trơn trượt, vì thế hầu như các loại xe đều không thể lưu thông được, cũng không thể dùng cáng mà khiêng Trì Trinh xuống bệnh viện dưới chân

núi.

"Anh ấy nói với tôi, mỗi năm đến thời gian này thời tiết đều như vậy, ngoài một số nhiếp ảnh gia với ý định điên rồ phục lâu dài trên núi, còn lại hầu như chẳng có ai lại lựa chọn thời gian này để lên núi. Anh có dám nói là trước khi đi anh không hề biết chút gì về điều này không?", Tuần Tuần ghé người xuống mép giường nói với Trì Trinh.

Sắc mặt của Trì Trinh tối lại, một lát sau mới lẩm bẩm: "Tôi đâu có biết là sẽ đen đủi thế này".

Tuần Tuần cười chua chát, từ "đen đủi" mà Trì Trinh nhắc tới có lẽ là chỉ việc không lường trước rằng sẽ bị trượt xuống núi. Trong kế hoạch ban đầu của Trì Trinh chắc hẳn là mong cho tuyết và mưa bao trùm lấy vùng núi này, như vậy thì dù có bị ức hiếp thì Tuần Tuần cũng không thể rời khỏi và phải ở lại khách sạn để cho Trì Trinh thoả sức sỉ nhục. Đáng tiếc là người tính không bằng trời tính, kết quả là Trì Trinh đã phải chịu báo ứng!

Trì Trinh gạt quần áo được sấy khô sang một bên, chỉ vào bộ quần áo hoa mặc trên người, hỏi Tuần Tuần: "Những thứ quỷ quái gì trên người tôi đây?".

Vì ánh sáng trong phòng không đủ, Trì Trinh không nhìn rõ vẻ mặt Tuần Tuần, chỉ nhìn thấy cô quay mặt đi.

"Đó là bộ quần áo tôi mang theo. Khắp người anh ướt đầm, không thay quần áo làm sao được? Nếu là quần áo của anh chủ nhà thì sợ anh không chịu mặc, rồi lại gây sự với tôi! Hơn nữa, đồ ngủ của tôi cũng rất rộng rãi."

"Ý của cô là, kể từ sau khi được khiêng về đây, tôi cứ mặc bộ quần áo này sao?" Trì Trinh tưởng tượng đến cảnh

mình mặc bộ đồ ngủ này và để cho mọi người băng bó vết thương, nẹp chân, sau đó còn không biết có những ai ra vào căn phòng này nhìn thấy nữa, bất giác chỉ muốn đập đầu chết cho rồi.

Tiếng của Tuần Tuần nghe cứ như đang cố nén cười, "Mà anh mặc nó cũng đâu có xấu. Vừa rồi chị chủ nhà nói trông anh xinh hơn cả mấy cô gái trong bản".

Trì Trinh tức giận: "Cô coi tôi là đồ ngốc à? Cô nghe hiểu được tiếng địa phương của chị ta?".

"Mười câu thì cũng hiểu được một câu", Tuần Tuần đáp.

"Cô chỉ nghe hiểu được những câu nói xấu tôi! Dù sao thì tôi cũng đã như thế này rồi, cô cứ việc cười đi." Trì Trinh tức giận, dùng một tay cởi bộ quần áo đang mặc trên người, định thay bằng bộ quần áo của mình, nhưng đáng buồn là một tay rất khó làm, vết thương lại chưa lành, cử động mạnh một cái là đau tới mức méo cả mặt.

"Cô cười cái gì, nhìn thấy thế mà không đến giúp tôi à?", Trì Trinh giận dữ nói.

Tuần Tuần kéo tay Trì Trinh xuống, khuyên: "Anh chịu khó một chút đi, chân anh bị thương như vậy, ai mà dám mặc quần vào bây giờ, chẳng may để lại di chứng thì làm sao?".

"Cô sợ tôi bị què thì phải chăm sóc tôi cả đời chứ gì?", Trì Trinh cướp lời.

"Ai mà sống suốt đời với anh?"

Trì Trinh nghe nói thế ngây người ra, ngẫm nghĩ một lát cười lạnh lùng: "Đúng thế, cô tính toán nhanh lắm, chỗ dựa

lâu dài tìm đâu mà chẳng thấy, cần gì phải tìm đến một chỗ tạm thời, đấy là chưa kể còn thiếu một chân nữa chứ".

Tuần Tuần nén cơn tức giận, "Giữa chúng ta như thế nào, anh là người rõ nhất, cho dù anh bị liệt hoàn toàn cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Những chuyện trước đây tôi không muốn nhắc lại nữa, tôi thấy thương hại anh nên mới chăm sóc anh!".

"Tôi mà cần đến sự thương hại của cô sao?" Trì Trinh thay đổi sắc mặt, kéo chăn nhìn bốn xung quanh, rồi lại nói với Tuần Tuần, "Đưa điện thoại di động của tôi đây. Tôi sẽ tìm người đưa tôi xuống núi bây giờ".

Tuần Tuần tìm thấy chiếc điện thoại cuối giường, không nói không rằng ném nó tới cạnh tay Trì Trinh.

Quả nhiên, người đầu tiên mà Trì Trinh gọi là Chu Thuỵ Sinh, anh đưa máy ghé sát vào tai nghe một hồi lâu, mãi vẫn không liên lạc được với đối phương. Trì Trinh sực nhớ ra những chuyện mà Chu Thuỵ Sinh mới làm, chắc hẳn giờ này ông ta đã cuốn gói và ẩn kín ở một nơi nào đó rồi. Trì Trinh cũng chợt nhớ ra là mình còn để xe dưới chân núi, lập tức gọi tới phòng ban của khu danh thắng, chờ một hồi lâu thì nhận được câu trả lời rằng, chiếc xe ấy không còn ở đó nữa, vì sau khi hai người đến, Chu Thuỵ Sinh đã lái xe đi ngay lập tức.

Trì Trinh tức giận tới mức mắt như toé lửa, "Gã khốn đó đến tôi mà cũng còn chơi một vố".

Trì Trinh xem nhật ký cuộc gọi, có hàng loạt các cuộc gọi nhỡ, có cuộc thì là của cha anh, có cuộc là của đồng nghiệp trong công ty, có cuộc là của khách hàng và có cả các cuộc gọi của đủ loại bạn. Nhưng nghĩ mãi cũng không

thể tìm được ai là người có thể đội gió mưa đến đón và chăm sóc mình trong số đó! Trì Trinh buồn bã phát hiện ra rằng, trong những lúc thế này, những người mà Trì Trinh có thể nghĩ ra được thì trừ đồ vô sỉ Chu Thuỵ Sinh sẵn sàng làm mọi chuyện vì cái lợi ra thì chỉ còn lại người đang đứng bên nhìn anh với con mắt lạnh lùng, bàng quan. Xét theo một khía cạnh khác cũng có thể nói là, bây giờ Trì Trinh không thể trông cậy được bất cứ ai.

Trì Trinh ném điện thoại xuống cuối giường trước mặt Tuần Tuần, rồi nằm phịch xuống, vì không lường trước được độ cứng của tấm phản giường nên bị đau kêu toáng cả lên.

Tuần Tuần quay lưng về phía Trì Trinh, thu xếp những bộ quần áo được sấy khô, tưởng rằng Trì Trinh đã ngủ hoặc đã lịm đi, yên lặng một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng anh ta từ trong chăn: "Tôi muốn vào nhà vệ sinh".

"Cái gì?", Tuần Tuần không hiểu, quay đầu lại hỏi.

"Tôi nói là… tôi muốn đi tiểu!" Trì Trinh cao giọng, nhưng không có vẻ tức giận lấn át người như trước. Thấy Tuần Tuần vẫn không động đậy, Trì Trinh lại cố nhấc người lên, gằn từng tiếng: "Nhờ cô dìu tôi vào nhà vệ sinh!".

Tuần Tuần lặng lẽ cầm từ dưới gầm giường lên một vật dụng trông giống như chiếc bô.

"Cái gì?" Trì Trinh bày tỏ phản ứng mạnh mẽ của mình bằng giọng nói theo kiểu "chắc hẳn là cô đang đùa".

Tuần Tuần nói rõ cho Trì Trinh biết: "Lúc anh trong cơn mê man không phải là chưa dùng đến thứ này đâu, trước khi anh có thể xuống giường thì đây là biện pháp duy nhất để anh giải quyết mọi vấn đề của chuyện ấy".

Trì Trinh nhìn chằm chằm vào mặt Tuần Tuần, cho đến khi xác định được đó là sự thật, đành cúi đầu rũ rũ nói: "Cô đi ra ngoài đi".

"Anh chắc chắn rằng sẽ đi tiểu chính xác vào đó mà không để dây ra ngoài chứ?"

"Triệu Tuần Tuần…"

Tuần Tuần nói, mặt không chút biểu cảm: "Dù sao thì kể từ sau khi tới đây không có việc gì là tôi chưa làm. Và anh nữa, đến lúc này rồi thì chẳng việc gì phải xấu hổ, ngượng ngùng".

Sau khi giải quyết vấn đề xong, Tuần Tuần đỡ Trì Trinh nằm xuống, rồi bước đến giường đối diện, chống chiếc cửa sổ bằng gỗ bé tẹo lên. Trì Trinh sửng sốt nhìn vào dãy núi trắng mênh mông ngoài cửa sổ, những cây tuyết tùng ở Cốc Dương Sơn trong truyền thuyết cuối cùng cũng đã xuất hiện, nhưng Trì Trinh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ cùng cô ngắm nhìn cảnh tượng ấy trong hoàn cảnh như lúc này.

Người tuần núi đã cứu Trì Trinh và Tuần Tuần họ Cổn, đó là đặc trưng của dân tộc Động trong vùng núi này. Trì Trinh gọi hai vợ chồng họ là "anh Cổn" và "chị Cổn" theo Tuần Tuần, lúc đầu cảm thấy cũng hơi ngượng, nhưng gọi mấy lần rồi cũng thấy quen.

Vợ chồng anh Cổn là những người thật thà, chất phác và tốt bụng. Chưa nói tới chuyện anh Cổn chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm thầy thuốc cho Trì Trinh, còn thu xếp cho Trì Trinh và Tuần Tuần ở trong nhà của họ, bảo cứ ở đây cho đến khi nào vết thương của Trì Trinh đỡ hẳn, hoặc thời tiết tốt lên. Anh Cổn còn tìm tam thất tự nhiên hầm với xương

lợn rừng cho Trì Trinh uống, nghe nói đó là một bài thuốc rất tốt cho xương cốt. Chị Cổn đúng là điển hình của phụ nữ dân tộc Động, chị không biết nhiều từ phổ thông, khi nói chuyện với Tuần Tuần và Trì Trinh đều phải dùng động tác của chân tay, mọi sinh hoạt đều trông nhờ vào sự chăm sóc chu đáo của chị, thậm chí hầu như cơm nước chị đều mang đến tận giường.

Tuần Tuần biết, cuộc sống của anh chị Cổn cũng rất khó khăn, con trai của ang chị đi làm ở bên ngoài vẫn chưa về, tuy là ngày Tết, nhưng bữa nào mang ra cũng đều là những thứ ngon nhất có được trong nhà. Tuần Tuần hiểu những phiền phức mà hai người mang lại cho gia đình anh chị Cổn, vì thế, ngoài việc chăm sóc Trì Trinh, những khi rỗi rãi cô đều ở bên chị Cổn, giúp chị làm những việc có thể làm được.

Vì nhà anh chị Cổn chỉ có hai phòng có thể ở được, thêm vào đó khi phát hiện thấy Tuần Tuần và Trì Trinh, thấy hai người dựa bên nhau, nên ngay lập tức anh Cổn nghĩ rằng họ là một đôi yêu nhau gặp nạn trên đường đi du lịch. Tuần Tuần không biết phải giải thích về mối quan hệ giữa cô và Trì Trinh như thế nào, bởi chính cô cũng có lúc không hiểu rõ và cũng không muốn làm cho rõ. Để tránh gây phiền hà cho người khác, buổi tối cô và Trì Trinh cùng ngủ trong phòng của con trai anh chị Cổn, như thế cũng tiện cho việc chăm sóc người bị thương. Trì Trinh cũng không có ý kiến gì về chuyện này.

Đến đêm, hai người ngủ trên một chiếc giường. Mặc dù trước đó không lâu, cả hai đã cùng chia sẻ niềm sung sướng về những bí mật sâu kín trên cơ thể của nhau, nhưng lúc này mỗi người có một tâm sự riêng, tuy cùng đắp chung một chiếc chăn, nhưng cả hai đều thấy ngượng ngùng. Buổi tối hôm Trì Trinh vừa tỉnh lại, Tuần Tuần làm

xong mọi việc, nhìn thấy Trì Trinh có vẻ ngủ say rồi, mới khẽ khàng nằm ghé vào một bên. Không biết Trì Trinh có bị đánh thức hay không, vì trên người có vết thương nên anh nằm dang tay dang chân ra, một mình chiếm gần hết cả chiếc giường, Tuần Tuần chỉ còn cách nằm ép sát vào tường.

Trước khi Trì Trinh tỉnh lại, Tuần Tuần và thầy thuốc của trạm y tế bận túi bụi, vết thương nhỏ trên tay chân của cô cũng chẳng kịp xử lý, tiếp sau đó vì không muốn làm phiền chị Cổn, cô giặt hết quần áo mà hai người thay ra, rồi lại cầm trên tay hong khô trên bếp lò, sau khi Trì Trinh tỉnh lại thì lại càng không có lúc nào ngơi tay, nên vừa đặt lưng xuống giường lập tức cảm thấy toàn thân rã rời, dù là ở một nơi xa lạ rất khó thích nghi, nhưng cô vẫn ngủ mê mệt ngay.

Chiếc chăn bông thủ công người nhà nông, nhìn thì dày và nặng, nhưng lại không dính vào người, nửa đêm Tuần Tuần tỉnh dậy một lần, cảm thấy vai lạnh cóng, gió lùa vào qua khe hở giữa hai người.

Tuần Tuần đã ngủ say, hơi thở nặng nề. Điều kiện y tế ở vùng núi kém, vết thương trên người khiến Trì Trinh rất khó chịu, điều đó Tuần Tuần rất hiểu, khi Trì Trinh bị ngấm lạnh, lúc đó Tuần Tuần đã ôm anh, có những lúc Tuần Tuần gần như không cảm thấy chút hơi ấm nào trên cơ thể Trì Trinh. Thầy thuốc của trạm y tế nói, nếu Trì Trinh không phải là người có sức khoẻ thì có lẽ đã nguy hiểm đến tính mạng rồi. Nghĩ đến đây, Tuần Tuần đẩy chiếc chăn về phía Trì Trinh, trùm kín vai cho Trì Trinh, rồi lấy cả áo khoác của hai người trùm lên trên.

Tiếp đó, Tuần Tuần lại mơ màng ngủ một giấc, chân tay lạnh cóng mà trời vẫn chẳng thấy sáng. Cô cứ co ro, nhưng

chăn không đủ, việc thay đổi tư thế khiến cho một phần cơ thể lộ ra ngoài không khí dường như đang ngưng đọng lại. Hình như Trì Trinh bị đánh thức, khẽ cựa mình, chiếc áo khoác rơi xuống người Tuần Tuần, Tuần Tuần đắp lại cho Trì Trinh, Trì Trinh đẩy chăn ra vẻ thiếc kiên nhẫn.

"Có để cho người khác ngủ hay không nữa, cô có thể không động đậy được không?"

Tuần Tuần không đáp, Trì Trinh càng được thể, nói tiếp: "Chiếc giường rộng như vậy, liệu cô có thể co người đến chân trời được không? Ai người ta thèm cơ chứ, mà cũng có phải là chưa ngủ với nhau đâu".

Tuần Tuần nhắm mắt giả vờ ngủ say. Trì Trinh lại nằm xuống, một hồi lâu sau lại lẩm bẩm: "Tôi không dịch người lại được, cô nhích lại gần hơn đi, cẩn thận kẻo đè vào chân tôi đấy. Cô mà bị lạnh thì lấy ai là người chăm tôi?".

"Tôi đâu có kêu lạnh", Tuần Tuần đáp cố giữ vẻ cứng cỏi.

Trì Trinh tức giận nói: "Nhưng mà tôi lạnh!".

Trì Trinh nằm chờ một lúc, tới khi gần như sắp mất hết kiên nhẫn thì Tuần Tuần mới dịch người tới sát bên Trì Trinh. Khi cô chỉnh lại tư thế, không cẩn thận đã chạm vào chân có nẹp của Trì Trinh, biết chắc như vậy sẽ rất đau, Tuần Tuần định xin lỗi nhưng không nghe thấy Trì Trinh nói câu nào.

Khi hai cơ thể sát lại bên nhau, chiếc chăn dường như rộng hẳn ra. Tuần Tuần nghiêng mặt lại, lần đâu tiên cố nhìn gương mặt Trì Trinh trong bóng tối. Dường như cô chưa bao giờ nhìn thẳng vào Trì Trinh trong trạng thái tỉnh táo và ở cự ly gần như vậy, cũng chưa bao giờ nằm yên lặng bên

cạnh anh. Gạt bỏ những ham muốn xác thịt như cuồng phong bão táp và những toan tính giữa cái được, cái mất, dường như họ đều trở nên yếu ớt hơn hẳn. Không nhìn thấy rõ vẻ mặt và đường nét trên khuôn mặt của người nằm bên cạnh, nhưng cảm giác về sự tồn tại trở nên mạnh mẽ hẳn lên, hơi ấm truyền cho nhau và sự nương tựa vào nhau sao mà hiển hiện và quan trọng đến thế. Tuần Tuần nhắm mắt lại, hơi thở của Trì Trinh làm ấm cả khoang cổ của cô.

Đối với phụ nữ, thế nào thì gọi là sự yên ổn? Ngoài thứ cần cân nhắc như vật chất, thì có lẽ chỉ còn lại là những tiếng thở đều đều của người đàn ông bên cạnh những lúc nửa đêm. Không cần người ấy phải làm gì, chỉ cần người ấy ở đó, để khi giơ tay ra là có thể chạm vào thì con người ta sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Một lúc sau đó, cả hai đều nhanh chóng đi vào giấc ngủ say nồng, hình như Tuần Tuần còn mơ nữa, nhưng khi tỉnh dậy thì không nhớ rằng đã mơ thấy chuyện gì, cô cứ thấy tiêng tiếc, nhất định đã có thứ gì đó quý giá bị đánh mất trong giấc mơ.

Chương 33

Một bát đam mê

Bản làng mà Tuần Tuần và Trì Trinh đang ở chỉ có không đầy năm chục hộ gia đình, đây cũng là nơi tụ cư của những người dân tộc Động, vì giao thông không thuận tiện nên sự giao tiếp với thế giới bên ngoài rất hạn chế. Theo lời anh Cổn thì, có một số người già suốt đời chưa bao giờ ra khỏi núi, ngay cả đến một người phụ nữ như chị Cổn nhiều nhất một năm cũng chỉ xuống thị trấn hai lần. Ngành du lịch mới mở hoàn toàn chưa mang lại những thay đổi thực sự cho cuộc sống của họ, họ vẫn sống theo kiểu tự cung tự cấp từ hàng trăm năm, thậm chí là hàng nghìn năm trước. Mỗi khi mùa đông đến, gặp khi mưa tuyết, bản làng lại càng trở nên cách biệt với thế giới bên ngoài. So với sự tất bật của thành phố thì dường như thời gian ở đây trôi qua rất chậm.

Trì Trinh bị chiếc chân bị thương cột chặt trên giường , ngày ngày chỉ nhìn thấy bầu trời bừng sáng rồi lại tối sầm bên ngoài cửa sổ, ngày vì thế trở nên dài lê thê, chân tay buồn bực, bứt rứt tới mức Trì Trinh cảm thấy da thịt mình như dính chặt xuống giường và Tuần Tuần trở thành tiêu điểm toàn bộ sự chú ý của anh.

Những khi Tuần Tuần ở bên, hai người chưa hẳn đã hợp nhau. Trì Trinh thì thấy sốt ruột vì mãi cũng không xuống khỏi giường được, tính tình trở nên rất khó chịu. Không phải lần nào Tuần Tuần cũng nhường nhịn, nên hai người thường xuyên nói mấy câu rồi thì cãi nhau. Nhưng hễ Tuần Tuần rời khỏi phòng, lập tức Trì Trinh cảm thấy bất an, thính giác bỗng trở nên rất nhạy. Anh có thể nghe rõ tiếng động khác nhau trong khi làm việc của Tuần Tuần và chị

Cổn, cũng nghe rõ tiếng bước chân bên ngoài và tất nhiên có cả tiếng bước chân nhẹ nhàng hơn người khác của cô nữa.

Tất nhiên Tuần Tuần cũng cảm thấy sự dựa dẫm của Trì Trinh với mình, nhưng Trì Trinh trong lúc ốm đau càng rất khó gần. Giống như buổi sáng sớm ngày mùng Sáu, khó khăn lắm cô mới đun được thùng nước để cho Trì Trinh rửa mặt, nhưng không biết dây thần kinh nào bị chập mạch mà anh ta cứ nhất quyết đòi thay bằng nước giếng múc lên.

Lúc đó nước giếng lạnh buốt như kim châm, Tuần Tuần đã biết điều đó khi giặt quần áo, nên nhất quyết khuyên Trì Trinh đừng có gây sự, còn Trì Trinh thì lại một mực đòi cô ra ngoài múc nước giếng. Tuần Tuần không thể chịu nổi nữa, liền ra ngoài múc một gầu nước giếng mang vào phòng, Trì Trinh được đằng chân lân đằng đầu, lại đòi Tuần Tuần dùng chiếc bát to của chủ nhà múc cho anh một bát. Tuần Tuần làm theo, múc một bát nước đầy đưa đến trước mặt Trì Trinh, rồi nhìn xem Trì Trinh còn định giở trò gì nữa. Trì Trinh dựa vào đầu giường, chỉ nhìn qua một cái rồi lại đòi Tuần Tuần múc lại.

Nghĩ đến chuyện Trì Trinh bị thương nhàn rỗi, vô vị, nên Tuần Tuần không so đo với anh, và múc lại bát khác, Trì Trinh vẫn cứ lắc đầu mấy lần như vậy, dù là người rất kiên nhẫn cũng không chịu đựng thêm được nữa. Lần cuối cùng, Tuần Tuần vục mạnh chiếc bát vào thùng, cơn tức giận của cô khiến cho một ít nước bắn cả ra ngoài cô cũng mặc. Trong bụng Tuần Tuần đã nghĩ, nếu Trì Trinh còn nghĩ cách gây khó dễ cô sẽ đánh anh. Không ngờ, lần này nhìn thấy bát nước đưa tới, Trì Trinh lại mỉm cười có vẻ rất vừa lòng, rồi yêu cầu cô đem bát nước đó đi đun để pha trà.

Bát nước ấy là do Tuần Tuần tự tay múc từ dưới giếng lên,

cô biết rõ, đó là một thứ vô cùng bình thường, trong đó ngoài một chút bọt ra chẳng còn gì nữa. Cô nghi ngờ, không biết có phải là do Trì Trinh ngã mà ảnh hưởng đến não hay không, hoặc là do hoàn cảnh thay đổi đột ngột dẫn đến sự biến thái trong tâm lý, nên mới tìm cách khác để gây sự với cô như vậy. Rồi Tuần Tuần lại nghĩ, có lẽ vì lúc thường do nghĩ đến vết thương của Trì Trinh cô đã nhường nhịn quá nhiều cho nên bây giờ mới dẫn đến hậu quả như thế này. Sau khi pha trà xong, một hai ngày sau đó, Tuần Tuần không thèm nói năng gì với Trì Trinh.

Ngày mùng Tám trời bắt đầu tạnh mưa, nhiệt độ hơi nhích lên. Nhưng sau khi đi thăm dò đường về, anh Cổn nói với họ rằng, đường xuống núi vẫn còn nhiều nơi đóng băng, chưa có xe nào lên tới nới, xe xuống núi cũng không dám đi, kể cả xe buýt du lịch trong sơn trang. Tuy vậy, đường núi thì có thể đi được rồi, chỉ cần cẩn thận một chút thì không còn phải lo trượt ngã nữa.

Xuất phát từ lòng tốt, anh Cổn hỏi Trì Trinh và Tuần Tuần có định nhân lúc này chuyển về khách sạn không, vì dù sao thì điều kiện ở đó cũng tốt hơn, nếu họ đồng ý thì anh có thể tìm người đến giúp cùng khiêng Trì Trinh đi theo con đường núi. Tuần Tuần hơi do dự, một mặt vì những lời anh Cổn nói là sự thực, nhưng mặt khác, vì băng ở đường núi vừa mới tan ra, đường lại hiểm trở, nếu khiêng người bị thương đi trên con đường như vậy vẫn nguy hiểm, hơn nữa cũng lại phiền đến mọi người. Và theo cô được biết, những người ở lại làm việc trong sơn trang dịp Tết không nhiều, trong phòng y tế cũng không có người trực ban, trở về đó, ngoài điều kiện vật chất được cải thiện hơn một chút, họ vẫn cứ mắc kẹt như cũ.

Tuần Tuần vẫn còn chưa kịp nói gì thì Trì Trinh đã thẳng thắn tỏ rõ thái độ của mình. Anh hỏi vợ chồng anh chị Cổn,

có phải họ ở đây lâu đã mang lại phiền toái cho gia đình không, nói rồi Trì Trinh móc tiền trong ví ra, giúi vào tay anh Cổn, chứng tỏ rằng mình không làm phiền hà cho gia đình.

Vợ chồng anh chị Cổn nhìn thấy mớ tiền Trì Trinh nhét vào tay luống cuống không biết phải nói gì. Mãi cho đến khi Tuần Tuần trừng mắt nhìn Trì Trinh một cái, Trì Trinh mới ngượng ngùng cầm tiền về, nhưng vẫn giữ nguyên ý rằng, anh mong muốn chủ nhà tiếp tục cho họ ở thêm mấy ngày nữa, đến khi nào đường lớn thông xe thì thôi. Vợ chồng anh Cổn thì một mực bày tỏ rằng, gia đình rất vui vì có khách đến nhà, họ không hề có ý định đuổi khách đi, thế nên mọi người không bàn đến chuyện chuyển về khách sạn nữa.

Nhớ đến chuyện Trì Trinh còn để lại đồ trong khách sạn, Tuần Tuần quyết định nhân lúc đường dễ đi, quay trở lại đó lấy đồ giúp Trì Trinh.

Nhưng Trì Trinh lại không hề tỏ ra biết ơn vì điều đó, mà nói rằng chỉ là mấy bộ quần áo chẳng đáng tiền, không cần thiết phải mất công như vậy. Tuần Tuần không hiểu thực sự Trì Trinh muốn gì nữa, rõ ràng hôm qua khi cô lau người giúp, anh ta cứ ca cẩm về bộ quần áo hoa mặc trên người, chỉ mong sao nhanh chóng có bộ quần áo vừa hơn để thay ra.

Tuần Tuần vẫn cứ quyết định đi một chuyến, ít ra thì cũng phải tới đó trả phòng. Anh Cổn sợ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã sai chị Cổn đưa Tuần Tuần đi. Trước khi ra khỏi cửa, Tuần Tuần nhìn thấy vẻ không thích của Trì Trinh, tựa hồ như chuyến đi này của cô là dứt khoát dứt bỏ anh không bằng, vì thế trong lòng cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trên đường đi, Tuần Tuần xin lỗi vì chuyện Trì Trinh không nói gì mà đã nhét tiền vào tay anh chị Cổn. Cô không biết rốt cuộc thì chị Cổn có nghe hiểu những lời nói của cô hay không, chỉ biết rằng khi cô nói xong rồi thì chị Cổn xì xồ một thôi một hồi, khuôn mặt đen xạm nở một nụ cười tươi như hoa, Tuần Tuần không hiểu câu nào, chỉ còn biết mỉm cười đáp lễ với vẻ ngượng ngùng. Có lẽ chị Cổn cũng biết cô không hiểu những lời mình nói, nên vừa cười vừa lắc đầu, vẻ hơi lo lắng. Sau đó chị cố gắng nói thật chậm, và dùng những lời gần với tiếng phổ thông nhất, kết hợp với các động tác chân, tay nhấn mạnh lại một lần nữa. Tuần Tuần chăm chú lắng nghe, chỉ nghe thấy mấy từ "nước giếng" và "uống trà", hình như chị Cổn đang giải thích về hành động kỳ quặc của Trì Trinh hai hôm trước. Tuần Tuần chợt nhớ ra, hôm ấy, khi cô đang đun trà, chị Cổn cũng ngồi bên bếp lửa và nhìn cô cười.

Lúc này Tuần Tuần cũng thấy tò mò hẳn lên. Khi lên tới sơn trang Minh Đăng lấy hành lý xong, Tuần Tuần đến quầy làm thủ tục trả phòng, chợt nảy ra một ý nghĩ, tiện thể hỏi người phục vụ xem có hiểu tiếng địa phương không. Một cô gái trong số họ nói mình là người bản địa, nên Tuần Tuần đã nhờ cô làm phiên dịch giúp cho.

Chị Cổn lại nói một thôi một hồi, cô gái kia nghe xong thì cười. Cô nói lại với tuần Tuần, ý của chị Cổn là, ở bản của chị có một phong tục, là tục "Tết múc nước" vào ngày mùng Sáu Tết, theo truyền thống, buổi sáng hôm ấy, các cô gái chuẩn bị lấy chồng sẽ múc một bát nước giếng và đun trà cho người yêu, nếu bát nước được múc lên có bọt trắng thì có nghĩa là mang điều may mắn, chứng tỏ cô gái ấy và chàng trai kia thật lòng yêu thương nhau, người con trai uống bát trà ấy xong thì hai người có thể sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

Cô gái kia nói xong, chị Cổn cứ gật đầu và cười với Tuần Tuần. Có thể anh Cổn đã vô tình nói cho Trì Trinh biết phong tục này cho vui, nhưng không ngờ Trì Trinh tưởng thật. Chị Cổn đã chứng kiến toàn bộ quá trình múc nước đun trà, chị mong muốn cho tình cảm giữa hai người thật tốt và bảo Tuần Tuần đừng giận Trì Trinh về chuyện này.

Hai bàn tay của Tuần Tuần chống trên quầy phục vụ bằng đá lạnh toát, thẩn thờ.

Cô nhớ bát nước đầu tiên cô múc không có bọt, có lẽ đó mới thực sự là ý định của ông Trời. Cô không sẵn lòng, Trì Trinh cũng không có ý nghiêm chỉnh, đầu bạc răng long chỉ là hoa trong gương, trăng nơi đáy nước. Trì Trinh biết điều đó nhưng lại cứ buộc cô nếm trải hết lần này đến lần khác, cho dù là đi ngược lại quy tắc của trò chơi cũng đòi cho bằng được kết cục mà anh ta muốn có.

Hình ảnh Trì Trinh mỉm cười bê bát trà lên thưởng thức vẫn hiện lên trước mắt Tuần tuần, niềm vui sướng đó chẳng khác gì khi đứa trẻ được người lớn dỗ dành rằng "ngày mai cho con đi chơi công viên". Nhưng anh ta lại là người chẳng tin tưởng vào điều gì.

Chị Cổn chộp lấy bàn tay của Tuần Tuần, dùng bàn tay thô ráp xoa lên mu bàn tay của cô. Cô gái kia lại tiếp tục vai trò phiên dịch của mình, nói chị Cổn bảo rằng Tuần Tuần là người có phúc. Tuần Tuần mỉm cười với chị Cổn nhưng cảm thấy trong lòng gợn lên một nỗi buồn khó tả.

Trên đường xuống núi, Tuần Tuần nhận được điện thoại của Tạ Bằng Ninh. Anh nói ngày Ba mươi anh gọi cho cô mãi cũng không sao liên lạc được. Mấy ngày trước, vì để giữ lễ, anh chuẩn bị một ít quà đến thăm mẹ vợ cũ, trước khi đi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng sẽ bị mẹ vợ cũ lạnh nhạt,

bóng gió xa xôi, nhưng không ngờ mẹ Tuần Tuần vừa nhìn thấy anh đã như người chết đuối vớ được cọc, khóc lóc ầm ĩ lên.

Lúc ấy Tuần Tuần cũng đã gọi điện về báo cho mẹ biết mình vẫn bình an, mẹ Tuần Tuần tuy biết con gái mắc kẹt trong núi nhưng không gặp nguy hiểm gì. Bà khóc là vì hoàn cảnh khó khăn đang gặp phải và chưa tìm đâu ra sự nương nhờ, thế nhưng người con rể sau khi ly hôn mà bà luôn thấy chướng mắt đã mang đến cho bà sự an ủi và chút ấm áp thiếu vắng từ lâu.

Tạ bằng Ninh an ủi mẹ vợ mãi, sau đó thì được biết Tuần vẫn Tuần đang trên núi nên rất không yên tâm. Anh nói mấy ngày nay anh dò hỏi về cách đi lên núi thông qua đủ mọi nguồn, nhưng bất cứ lái xe nào nghe đến Cốc Dương Sơn sau trận mưa tuyết cũng đều nói là không dám mạo hiểm tới đó. Bây giờ mưa tuyết tạm ngừng, có thể đi bộ lên lưng chừng núi, Tạ Bằng Ninh nói vừa may có mấy người lái xe của đơn vị bạn thân đi qua vùng núi này, nên đã nhờ và họ cũng đã đồng ý sẽ lái xe tới chờ ở cửa vào khu danh thắng, chỉ cần Tuần Tuần đi được tới đó, thì hôm nay có thể đón cô về thành phố.

Tạ Bằng Ninh còn nói, nếu không vì phải đi làm, cơ quan lại đang có việc gấp thì nhất định anh sẽ đích thân lái xe đến đón cô.

Tuần Tuần vội đáp: "Xin lỗi vì đã để anh phải bận tâm".

Trong lúc này, cô thấy rất khó thích ứng với sự lo lắng bận tâm của người chồng trước đối với mình. Lúc hai người còn sống với nhau, có lần cô đi mua rau, chẳng may gặp trận mưa lớn mắc kẹt ở siêu thị, trong khi cơ quan của Tạ Bằng Ninh cách đó không xa, anh biết rõ lúc đó vợ mình rất

có khả năng chưa về được nhà, nhưng không hề nghĩ đến chuyện tiện thể ghé qua đón cô. Tuần Tuần đã phải đợi hai tiếng đồng hồ, trời tối rồi mới gọi được xe về nhà. Nói như vậy không có nghĩa là lòng dạ anh sắt đá, đối xử tồi tệ với vợ, anh không thuộc dạng người khắc nghiệt mà chỉ là vì không nghĩ ra được. Sự chia ly nhiều khi không phải là vì sự oán hận mà là vì sơ xuất.

Tạ Bằng Ninh nói: "Em không cần phải khách sáo với anh như thế. Tuần Tuần, em cứ yên tâm, chuyện của mẹ em, anh sẽ nghĩ cách. Anh có người bạn làm việc bên Sở công an, anh cũng đã hỏi rồi, sẽ nhanh chóng tìm ra kẻ lừa gạt thôi. Em đừng vội nghĩ đến chuyện bán nhà, anh cũng còn chút tiền, anh đã đưa để mẹ em trả lại số tiền vay của người thân rồi".

Trước mắt Tuần Tuần dường như xuất hiện một vị cứu tinh, nhưng cô hiểu, trên đời này chẳng có thứ gì cho không, cho dù những thứ đó là từ chỗ người chồng cũ.

"Cám ơn anh. Nhưng anh không cần phải làm tất cả những điều đó vì em đâu", Tuần Tuần nói với Tạ Bằng Ninh.

Tạ Bằng Ninh có vẻ thất vọng, bèn tự đùa rằng: "Tuy chúng ta đx ly hôn, nhưng có nhất thiết phải vạch ranh giới rõ ràng như thế không? Đúng, trước đây anh đã đối xử với em không tốt, anh đã coi nhẹ sự tồn tại của em...".

Tuần Tuần đột nhiên ngắt lời anh, "Mẹ em đã nói với anh về chuyện em và Trì Trinh chia tay nhau rồi à? Bà ấy đã cam kết với anh những gì nữa?".

Tạ Bằng Ninh sửng sốt, giọng nói bỗng trở nên sượng sùng, anh nói tiếp: "Thực ra dù mẹ em có nói gì cũng không quan trọng, điều quan trọng là chúng ta biết mình

cần gì. Con người rất tệ, trước Tết thu dọn nhà cửa, người dọn nhà lôi từ dưới gầm giường ra một cái túi đồ dùng khi cần kíp. Anh nhớ, trước đây cứ cách một khoảng thời gian em lại thay mấy thứ như lương khô hoặc nước uống trong đó, lúc ấy anh thấy việc làm ấy thật buồn cười. Anh đã bảo người lau dọn mở chiếc túi ấy ra xem, tất cả những thứ để trong đó đều đã quá thời hạn, chị ta hỏi anh có nên vứt nó đi không, nhưng anh hoàn toàn không muốn. Bởi vì, khi nhìn vào những thứ đó, anh mới nhớ đến những ngày tháng có em ở bên. Vốn dĩ chúng ta đã có thể trở thành vợ chồng sống với nhau đến đầu bạc răng long, nhưng đáng tiếc giờ đây đã mất hết thời gian bảo hành. Anh gói ghém chiếc túi đựng đồ ấy và để nó vào chỗ cũ. Tuần Tuần, có lẽ chúng ta đều đã đi qua một đoạn ngã ba đường, nhưng vẫn còn kịp quay đầu lại, anh...anh hy vọng rằng những thứ bên trong chiếc túi đựng đồ khi cần kíp ấy sẽ được chính tay em thay".

Những lời này được nói ra từ miệng một người không giỏi nói năng như Tạ Bằng Ninh quả là một việc không dễ dàng, và anh đã nói bằng một giọng gấp gáp, sau đó nín thở chờ đợi.

Tuần Tuần cảm thấy trong lòng rất rối ren, đây là việc được gọi bằng cái tên"quay lại" của người chồng cũ ư? Rất nhiều khi không phải là mất rồi mới cảm thấy trân trọng, quý giá, mà là sau khi bị mất rồi biết rõ đó chẳng có gì to tát, nhưng ở một nơi sâu kín trong lòng vẫn cảm thấy một khoảng trống vắng.

Cô nên lấy hết can đảm nói to lời từ chối, mọi người đều nói, ngựa tốt không nhai lại cỏ,bởi vì, thứ cỏ nhai lại đó phần nhiều đã thấm nước bọt của con ngựa khác. Nhưng nếu phía trước chỉ có gai góc thì liệu bạn có nhai lại thứ cỏ đó không? Huống chi, phần lớn mọi người đều không phải

là những con ngựa tốt, tiếp tục kiếm tìm có thể chỉ toàn gặp những cây khô cằn cỗi, quay đầu lại thì chỉ cần một sự thỏa hiệp và dũng khí trong một khoảnh khắc mà thôi.

Tuần Tuần đã nếm thử cuộc sống đến đầu bạc răng long với Tạ Bằng Ninh, tuy thất bại, nhưng không có nghĩa là họ không có khả năng ấy, bởi họ đều cam tâm tình nguyện làm những người bình thường, trải qua sự vấp váp, mỗi người sẽ biết cách trân trọng, đời người bình dị có được không phải dễ dàng.

Mỗi sự lựa chọn đầy sức cám dỗ được đặt ra trước một Tuần Tuần luôn khao khát một cuộc sống ổn định. Thế nhưng cô không suy nghĩ lâu, mà nói ngay với Tạ Bằng Ninh rằng "không". Cô có thể đi bộ xuống núi được nhưng còn Trì Trinh thì sao?

Tuần Tuần cũng không hiểu mình ra sao nữa, có lẽ cô đã trúng phải bùa mê của bát nước ấy. Một lời nói dối sẽ kèm theo rất nhiều lời nói dối khác, một sự hoang đường trong một đêm cũng nhất định phải cần tới vô số lần hoang đường khác để bù đắp vào đó?

Tuần Tuần và chị Cổn cùng về đến ngôi nhà nhỏ. Đoạn đường núi bằng gỗ vẫ rất trơn, hai người đã phải bước đi rất thận trọng, bởi họ đều biết có người đang đợi họ ở nhà. Lần đi về này tốn không ít thời gian, khi nhìn thấy ngôi nhà gạch bằng đất cũ mà tường vôi trắng đều đã lở hết thì trời cũng vừa lúc hoàng hôn, phía đầu núi bên kia đã nhìn thấy ánh nắng chiều từ lâu không thấy.

Anh Cổn đang làm sạch chiếc tẩu thuốc của mình ở trước nhà, người ngồi dựa vào cửa cách đó không xa chính là Trì Trinh nhiều ngày liền không xuống khỏi giường. Trên chân của Trì Trinh phủ một chiếc chăn dày, người khoác chiếc áo

gió của Tuần Tuần. Chị Cổn lại cười và nói điều gì đó, Tuần Tuần vẫn không hiểu. Chân cô giẫm vào một mẩu giấy gói pháo màu đỏ bị nước mưa làm ướt, đi gần về phía người ngồi trước nhà. Anh Cổn đứng dậy ra hiệu cho vợ đi nấu cơm, Trì Trinh nửa cười nửa không nhìn Tuần Tuần nhưng không nói câu nào. Bỗng nhiên Tuần Tuần cảm thấy Trì Trinh có thể nghe hiểu những lời của chị Cổn.

Tuần Tuần cất hành lý của Trì Trinh xong, quay ra cửa hỏi, vì sao anh lại ra ngồi ngoài cửa để bị gió thổi như vậy. Trì Trinh từ chối không chịu để Tuần Tuần dìu trở lại trong phòng, nói rằng mình sắp bị mốc meo trên giường rồi và cảm thấy người khỏe hơn trước rất nhiều, có thể đi được mấy bước nếu được người khác dìu, vì vậy cảm thấy rất dễ chịu.

Nếu đã vậy Tuần Tuần cũng không ép nữa. Cô mang một chiếc ghế thấp ra ngồi bên cạnh Trì Trinh vò mấy bộ quần áo hai người thay ra tối hôm trước. Trì Trinh đung đưa cái chân không bị thương, soi gương cạo râu, vì không cẩn thận chạm vào vết thương vừa đóng vẩy, bật tiếng kêu đau, rồi sau đó lại cất tiếng ngân nga hát chẳng thành vần điệu gì. Tuần Tuần giặt quần áo xong, dùng hết sức để vắt ga trải giường, Trì Trinh cười trêu rằng cô ngốc, rồi bảo cô đi lại gần, dùng một tay túm lấy một đầu chiếc ga giường vắt kiệt giúp cho cô.

Mùi thơm của thức ăn nhanh chóng tỏa ra khắp nhà, anh Cổn gọi hai người vào ăn cơm. Tuần Tuần đỡ Trì Trinh dậy, anh nhảy cà nhắc từng bước một, rồi đột nhiên sờ vào bàn tay của Tuần Tuần đang đỡ ngang người mình.

"Tay của cô lạnh quá", Anh nói.

Tuần Tuần cười, tưởng rằng cuối cùng thì Trì Trinh cũng đã

hiểu cho nỗi vất vả phải giặt quần áo bằng tay trong nước lạnh của cô, ai ngờ câu tiếp theo lại là câu trêu chọc.

"Điệu bộ của cô khi giặt quần áo rất giống với một bà già".

Tuần Tuần đáp với vẻ không vui: "Người mặc bộ quần áo ngủ bằng vải hoa mới là bà già".

"Tôi lại đang muốn cô nói rằng tôi là một ông già", Trì Trinh đáp lớn không hề xấu hổ.

Tuần Tuần cố ý không nhắc Trì Trinh về bục cửa dưới chân, quả nhiên vì mải giành phần thắng bằng lời, nên khi chân còn lại vấp phải, Trì Trinh suýt nữa thì bị ngã bổ chửng.

Chương 34

Lời trong mơ của hai người

Bữa tối hôm đó không có món nào ngon nhưng bởi vì đây là lần đầu tiên Trì Trinh ngồi ăn cơm ở bàn, vì thế mà nó trở nên khác biệt. Anh Cổn đã rót cho mọi người một chén đầy rượu do nhà ngâm, và đặc biệt ép Trì Trinh uống thêm mấy chén nữa, anh nói loại rượu này rất tốt cho vết thương của Trì Trinh.

Trì Trinh không quen uống rượu thuốc, cảm thấy có vị rất lạ, nhưng trước sự nhiệt tình của chủ nhà khó lòng từ chối nên đành liều uống mấy chén. Một lát sau, hơi rượu bốc lên, cảm giác lạnh và đau của vết thương bỗng nhiên đơ hơn hẳn, Trì Trinh cũng thấy vui hơn.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tuần Tuần vào bếp giúp chị Cổn thu dọn bát đũa, Trì Trinh và anh Cổn vẫn tiếp tục anh một chén, chú một chén chuyện trò rất rôm rả. Một lúc sau, hai người đàn ông đã chuếnh choáng vì hơi men, khoác vai nhau nhận anh nhận em, cảm giác xa cách, sự khác nhau về thới giới quan, nhân sinh quan… tất cả đều tan biến như mây khói, chủ đề câu chuyện từ những chuyện vui của thời du học ở nước ngoài, cho đến những vụ móc nối, đấu đá nhau ở chốn thương trường, đến những điều cần biết trong phòng chống cháy rừng, rồi lại đến làm thế nào để bắt được báo trong mùa xuân, chuyện gì cũng đáng để thêm một chén. Đến khi Tuần Tuần rửa bát xong chuẩn bị đi ngủ, thì thấy hai người đàn ông chụm đầu bên chiếc bàn nhỏ, dưới ánh đèn vàng vọt, không biết đang bàn tính chuyện gì, thì ra nhân lúc có men rượu, Trì Trinh đang làm giúp anh Cổn một bản phân tích đầu tư sản xuất đối với việc nhận

thầu trồng rừng.

Sau cùng, anh Cổn gục xuống bàn ngáy khò khò, còn Tuần Tuần thì phải vừa doạ vừa dỗ mới kéo được Trì Trình vẫn đang trong trạng thái lơ mơ về phòng. Trước khi ngủ, Tuần Tuần lấy nước nóng lau người cho Trì Trinh, anh ta bắt đầu giở trò, khiến cho nước bắn ra tung toé. Tuần Tuần đỏ bừng mặt, ném chiếc khăn mặt lại, không thèm lau cho Trì Trinh nữa.

Trì Trinh chỉ còn một chân bị thương là chưa lành, hôm nay thầy thuốc của trạm y tế đến thay thuốc, nói tình hình hồi phục của anh rất tốt. Mặc dù nẹp gỗ chưa thể tháo được, nhưng anh đã có thể trở mình nhẹ nhàng trên giường. Trì Trinh vòng tay ôm Tuần Tuần từ phía sau, rồi tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, Tuần Tuần không nén được vừa giằng ra vừa nói: "Vừa mới đỡ được một chút mà anh đã lập tức lộ nguyên hình, không sợ chân bị gãy lại à?".

Trì Trinh khẽ cọ má lên gáy Tuần Tuần, nói với giọng liều lĩnh: "Đây không phải là lỗi tại tôi. Cô không biết rượu của anh Cổn ngâm bằng gì đâu! Không phải là đuôi hươu thì cũng là đuôi hổ, đều là những thứ bổ cả, không lẽ cô nhẫn tâm nhìn tôi thất khiếu[1] chảy máu sao?".

Tuần Tuần dở khóc dở cười, nhấc tay này của Trì Trinh xuống, thì tay kia của anh lại bám riết lên người cô, không cần quay đầu lại cô cũng có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong hơi thở của anh.

"Lẽ ra lúc trước anh phải ngã cho thất khiếu chảy máu mới phải! Anh mà còn dám động đậy nữa thì cứ chờ đấy, phiền anh giữ chút văn hoá uống rượu được không?"

Trì Trinh cười: "Cô mà nói tới văn hoá uống rượu với tôi à,

khi cô uống say thì văn hoá của cô còn không bằng tôi đâu".

"Chỉ nói linh tinh!"

"Nếu tôi nói sai lời nào thì lần sau bị ngã sẽ trở thành thái giám. Có đúng là cô quên hết rồi hay không, cô không biết còn tôi thì nhớ rất rõ ràng."

Mặc dù Tuần Tuần biết Trì Trinh vốn là người lắm mưu nhiều kế, để đạt được mục đích thì không có gì là không làm, nhưng nhớ tới cái đêm ba năm trước, cô không khỏi giật mình. Cô vừa thấy sợ, những cũng vừa mong muốn được gỡ tấm màn bao phủ trong ký ức, vì thế quay người lại hỏi: "Sau đó anh đưa tôi đến toà nhà đó đập chén hay là vì buổi tối hôm đó chúng ta ở dưới nhà hàng ở tầng dưới?".

Trì Trinh vùi đầu vào ngực cô, gật đầu liên tiếp, "Thấy chưa, không phải cô không nhớ chút nào đâu nhé".

"Những điều tôi nhớ thì đều là khi tỉnh dậy và rời khỏi đó… Tối hôm ấy chắc là tôi đã say tới mức mê man không biết gì, chắc chẳng khác gì một cây chuối đổ đâu nhỉ?", Tuần Tuần nói với hy vọng có được sự buông tha.

Nhưng Trì Trinh đã lập tức làm tan biến ảo tưởng ấy của cô không chút nể nang.

"Cái gì mà như cây chuối đổ? Có cây chuối đổ nào lại chủ động như cô không? Cô muốn nói là mình không biết gì và đổ mọi lỗi lầm sang cho tôi hả, đừng có mơ!" Trì Trinh cố ý nói to, "Cô không biết lúc đó cô buồn cười thế nào đâu. Tôi thì rất trong sáng, một lòng một dạ đưa cô về phòng mà cậu họ đã chỉ định để nghỉ ngơi một đêm, cô cứ luôn mồm nói luyên thuyên tôi cũng chịu, rồi cô nói một thôi một hồi về

triết lý sống lạ lùng của cô, tôi cũng chịu. Nhưng khi tôi vừa dìu cô lên giường, vẫn chưa kịp đứng dậy, thì đã bị cô đè xuống giường như núi Thái Sơn rồi".

Tuần Tuần nghĩ, chắc là không phải thế, không lẽ cảm giác mình sẽ trả tiền trong tiềm thức đã khiến cô phóng túng và bừa bãi như vậy? Trì Trinh tiếp tục khơi ra những điều mà cô không muốn nghe nhất, "Điều buồn cười nhất là, tôi vẫn còn đang định tỏ ra mình là người không lợi dụng lúc người khác nguy khốn mà làm bậy, khó khăn lắm mới thoát ra được và lấy hết can đảm để nói với cô mấy điều tâm sự trong lòng. Tôi đã nói rất thật lòng, rất đúng với tình cảm của mình, trái tim trong sáng của tôi còn đập loạn xạ cả lên, nhưng không ngờ khi quay lại thì đã thấy cô cởi hết quần áo trên người…".

"Làm sao có chuyện đó được!", Tuần Tuần mặt đỏ đến tận mang tai, chỉ còn biết phủ nhận lời của Trì Trinh.

"Lúc đó tôi cũng đã nghĩ rằng chắc là mình bị ảo giác. Nhưng cô cứ cười một cách ngốc nghếch, nói những câu nào là ‘quân tử cởi mở, tiểu nhân giấu nhẹm’, và nhất định lột quần áo để tôi thành quân tử… Lúc đó tôi có hiểu gì đâu? Tất cả là do cô dạy tôi làm những điều xấu!"

Tuần Tuần thấy hối hận vì đã hỏi Trì Trinh về những chuyện này, cô chỉ muốn đập đầu vào tường cho rồi. "Quân tử cởi mở, tiểu nhân giấu nhẹm…" là câu danh ngôn của Tăng Dục trong một thời gian nào đó, không hiểu sao nó lại được lưu vào trong bộ nhớ của cô một cách vô thức như vậy. Ảnh hưởng của tấm gương xấu quả nhiên thể hiện rất rõ.

"Thôi, anh uống nhiều rồi, đừng có nói nữa", Tuần Tuần vội ngắt lời.

Trì Trinh vẫn cười, Tuần Tuần cảm thấy cả nhịp rung lồng ngực anh.

- -

[1] Thất khiếu là bảy lỗ trên mặt gồm: hai mắt, hai tai, hai mũi, miệng.

"Làm thế nào bây giờ? Vừa mới nói đến chỗ thú vị nhất. Tôi bị cô dỗ lên giường mà vẫn cứ không biết là vì sao, nhưng vừa mới động đậy một cái, thì cô đã đẩy tôi, rồi thương lượng rằng, cô là trinh nư, làm như vậy liệu có bị thiệt thòi không…"

"Tôi ngủ rồi", Tuần Tuần nói với giọng tuyệt vọng.

Trì Trinh xoay cô lại, cười nói: "Tôi cũng đã trả lời cô rất thật rằng, đó cũng là lần đầu tiên của tôi, như thế là chúng ta hoà".

Tuần Tuần đẩy Trì Trinh một cái, bỗng thấy bàn tay mình chạm vào làn da nóng rực.

"Anh sao thế…" Có thể cởi bỏ áo quần một cách nhanh chóng như vậy trong tình trạng bị thương, không biết như vậy có coi là "thân tàn nhưng chí vẫn kiên cường" hay không?

Trì Trinh trả lời một cách mơ hồ: "Hãy cho tôi được làm ‘quân tử’ một lần đi".

Chân của Trì Trinh vẫn cử động khó khăn như cũ, sự giằng co của Tuần Tuần chỉ có tính chất tượng trưng, hoặc có lẽ cô vốn không thật quyết tâm từ chối. Lý do của Trì Trinh là

vì loại rượu thuốc rất bổ cất giữ lâu năm của anh Cổn, còn trong lòng Tuần Tuần thì chỉ có bát nước giếng có bọt màu trắng và cả hồi ức không biết là thực hay giả. Cô tạm thời quên mất bài học lần trước, quên hết mọi chuyện đáng ghét mà Trì Trinh đã làm, khi ở bên anh dường như cô trở thành một con người khác hẳn, hồn phách bay tận đẩu đâu.

Trong lúc mơ hồ, Tuần Tuần cũng không biết phải làm thế nào để một người cử động khó khăn như Trì Trinh thực hiện được việc ấy. Vì vết thương ở chân nên động tác của Trì Trinh rất gượng, khi chuyển động không còn nhuệ khí hường hực như lần ở trong căn phòng trên vách núi. Có lúc, thậm chí Tuần Tuần phải phối hợp theo Trì Trinh, cảm thấy đôi tay ghì trên cơ thể mình của Trì Trinh, cả hơi thở gấp gáp và những giọt mồ hôi của anh nữa. Anh không phải là một giấc mơ kỳ diệu giữa đêm khuya, cũng không phải là một thứ vũ khí lợi hại chinh phục cô giữa đám mây đen cuồn cuộn, mà chỉ là một cơ thể bình thường và chân thực. Trong cơ thể ấy có một trái tim, khao khát có được và cũng sợ hãi bị mất đi.

Chiếc giát giường lâu năm cuối cũng cũng đã thôi cọt kẹt, Trì Trinh vẫn giữ nguyên tư thế ôm Tuần Tuần từ phía sau. Cơn hưng phấn dần dần lắng xuống, Tuần Tuần cảm thấy mình giống như bãi cát dài vô tận, không biết là vừa được một cơn sóng trào lên xoá băng hay bị treo lơ lửng trên không.

Giọng của Trì Trinh giống như lời trong mơ của cả hai người. Anh nói: "Hôm nay sau khi cô đi rồi, tôi thấy lo lắng trong lòng, tôi sợ cô sẽ để tôi lại đây một mình và không quay trở về nữa."

Tuần Tuần hỏi: "Vì thế cho nên khi nhìn thấy tôi về anh mới

cười vui như vậy, đúng không?".

"Cũng không hẳn như vậy." Trì Trinh khẽ cử động, "Tôi đã ngồi ở đó rất lâu, anh Cổn nói anh ấy hơi đói. Nhiều người phụ nữ đi chợ về cũng đều đi trên con đường ấy, anh Cổn nhìn thấy hai người từ xa, liền nói, có người nấu cơm rồi. Cô đi sau chị Cổn một chút, khuôn mặt đỏ ửng, mắt sáng long lanh, cười với tôi từ xa, bỗng nhiên tôi cảm thấy, tôi không còn chỉ có một mình nữa, tôi đã có người cần đến rồi".

Tuần Tuần đổi sang tư thế nằm thẳng, nhìn lên chiếc màn rủ xuống trên đầu, khẽ nói: "Làm sao anh lại không có người cần cơ chứ? Anh còn trẻ, lại có một người cha giàu có, con gái trên đời này rất nhiều, chỉ sợ anh không cần đến họ thôi".

"Cô đã đánh giá tôi cao quá rồi." Trì Trinh cũng nằm như Tuần Tuần, hai người nằm kề vai bên nhau, "Tôi không được như trong suy nghĩ của cô đâu. Những đồng tiền mà cô nhìn thấy đều không thuộc về tôi. Ba năm trước, tôi đã mang nỗi uất ức trở về bên cha tôi, lúc đó tôi mới biết được rằng tiền quan trọng như thế nào, không có tiền tôi chẳng là gì cả. Cha tôi sợ tôi và cũng cảm thấy có lỗi với tôi, hễ những vấn đề gì có thể dùng tiền giải quyết được, ông đều cố gắng bù đắp cho tôi, chỉ cần tôi không phá vỡ gia đình mới của ông. Nhưng Nghiêu Khai không phải hoàn toàn là của ông, vị trí của tôi thực sự rất gượng ép. Người đàn bà ấy tuy mồm không nói ra nhưng trong lòng làm sao có thể chấp nhận tôi được? Cứ cho là cha tôi luôn nắm giữ công ty đi, nhưng sẽ đến lúc ông ấy già, hai đứa em trai và em gái là con chung của cha tôi với người đàn bà kia cũng sẽ lớn lên, đó mới là ruột thịt của họ, đến lúc ấy tôi sẽ là gì? Công ty liệu còn chỗ đứng cho tôi không?".

"Vậy anh có dự định như thế nào?"

"Văn phòng đại diện cũng chỉ là chỗ tạm thời, sớm muộn gì tôi cũng phải tự lập sự nghiệp cho mình. Cô có biết Cửu An Đường không? Tư Đồ Quyết, con gái của Tư Đồ Cửu An có thể coi là sư tỷ của tôi, chúng tôi đã từng nói chuyện với nhau mấy lần và rất hợp chuyện. Sức khoẻ của Tư Đồ Cửu An không được tốt như trước nữa, sau khi người quản lý là Diêu Khởi Vân xảy ra chuyện thì Cửu An Đường gần như không còn người cốt cán. Tư Đồ Quyết là người có cá tính rất mạnh và không có khả năng làm kinh tế, bản thân cô ấy cũng biết rõ điều này. Mặc dù gia đình nhà họ Phó tạm thời tiếp nhận cơ ngơi rách nát này nhưng Phó Kính Thù là gì đủ hơi sức để tâm đến mọi mặt, hơn nữa, gia tộc đó vốn cũng hoạt động trong lĩnh vực có liên quan đến thuốc men, nếu Tư Đồ Quyết vẫn bước bỉnh không chịu hợp nhất thì mọi người đề thấy rất khó khăn. Đây có thể là một cơ hội tốt đối với tôi, tôi và Tư Đồ Quyết không nhất thiết phải trở thành đối thủ, tin rằng hau bên sữ ngang bằng, và cô ấy sẽ mong muốn hợp tác với tôi. Điều mà tôi chờ đợi, đó là một cơ hội, bây giờ điều quan trọng nhất là phải đứng cho thật vững."

"Nhưng Nghiêu Khai suy cho cùng vẫn là tâm huyết của cha anh."

"Năm xưa, cha mẹ tôi đã cùng nhau lăn lộn, khi mọi việc thuận buồm xuôi gió thì vợ chồng ân ái, hạnh phúc, nhưng vì một quyết định sai lầm của cha tôi đã dẫn tới thất bại trong làm ăn, thế là ông ấy quay mặt đi tìm người đàn bà khác có nhiều tiền hơn, để lại cho mẹ tôi cơ nghiệp rách nát, thế mà còn nói ra với bên ngoài không biết xấu hổ rằng, đã tìm thấy tình yêu đích thực. Tôi nghe mà thấy xấu hổ thay cho ông ấy. Được thôi, cứ để cho ông ấy phủ nhận mọi tình cảm với mẹ tôi, không yêu thì không yêu, có gì to

tát đâu. Nhưng nguyện vọng cuối cùng của mẹ tôi chỉ là nhìn thấy mặt ông ấy một lần trước khi chết, yêu cầu đó chẳng có gì là quá đáng. Dù là một bộ quần áo cũ, trước khi ném đi cũng còn phải nhìn lại một lần cuối, huống hồ là người vợ đã cùng ông kết tóc xe tơ, cùng vượt qua gian khổ hơn hai mươi năm trời."

"Không lẽ anh định trả thù ông ấy?"

"Khi tôi trở về với ông ấy trong lòng tôi đã nghĩ như vậy, sớm muộn gì tôi cũng phải làm cho ông ấy day dứt về những chuyện đã làm. Nhưng mấy năm gần đây, nhìn thấy mái đầu của ông mỗi ngày một bạc đi, sức khoẻ cũng không được tốt, ý chí và khí phách không còn như trước, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện giữ gìn gia nghiệp và cuộc sống yên ổn với vợ con, nói thật lòng tôi không còn thấy hận ông ấy như trước nữa. Ông ấy sống cũng chẳng dễ dằng gì. Con người ta trước hết phải nghĩ đến bản thân cũng chẳng có gì là quá sai. Nếu có trách, thì trách mẹ tôi quá si tình, quá coi trọng tình yêu, đến nỗi chẳng nghĩ gì cho bản thân mình. Dù sao tôi cũng còn nói chuyện được với cha tôi, ít nhất ông cũng cảm thấy có lỗi trong lòng, mỗi khi ở bên tôi ông đều không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Chính là vì trong lòng ông ấy vẫn còn nhớ có tôi là con trai, cho nên càng muốn tôi đi càng xa càng tốt."

Dường như Trì Trinh nói nhiều mệt, nên dừng lại, thở dài. Thời gian sẽ khiến người ta quên đi lý do yêu một người, và cũng sẽ quên lý do thù hận, "mãi mãi không quên" chỉ là một thứ xa xỉ, cần đến rất nhiều tâm huyết, dũng khí, sự kiên định, thậm chí là phải liên tục ru ngủ mình. Tuần Tuần không nén được suy nghĩ, nếu đã như vậy thì vì sao đã ba năm rồi mà Trì Trinh vẫn còn xuất hiện bên cô? Là vì tình yêu, hay vì hận thù? Hay vì cả hai? Đối lại, nếu là cô ở hoàn cảnh ấy, thầm yêu một người, rồi sau một đêm ân ái,

người ấy để lại một món tiền rồi ra đi, cô cũng sẽ cảm thấy bị sỉ nhục và đau lòng, thời gian trôi qua, chuyện ấy rồi cũng sẽ đi vào quên lãng. Trì Trinh không quên, ngoài nguyên nhân là tính cách cứng rắn, có lẽ phần nhiều là vì tình cảm mà anh có được và đáng ghi nhớ quá ít, anh cần có một nơi để trút bỏ, dù là phải dùng đến cách thức rất quyết liệt và hơi khác thường.

Trì Trinh gắng gượng dịch người lại phía Tuần Tuần, sát bên cô, tiếp tục nói: "Tôi chỉ muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về mẹ tôi, còn như cha tôi, có lẽ tôi sẽ để ông ấy sống yên ổn đến già bên người vợ điệu đà và mấy đứa con còn nhỏ của ông. Tất nhiên, cũng có thể tôi không có bản lĩnh để chống lại ông ấy, tôi đã thua, vì thế sẽ chẳng còn là gì cả". Trì Trinh lặng lẽ vuốt ve bàn tay của Tuần Tuần, "Ba năm trước cô đã nói với tôi trong lúc say mèm rằng, dũng cảm không phải là một đức tính quý, người không biết gì mới tiến thẳng về trước, nếu biết rõ hậu quả mà vẫn còn xông lên thì chắc hẳn đã có thứ gì đó che mất mắt của người ấy. Tôi luôn mang tấm vải che mắt ấy, nhưng tôi vẫn thường xuyên cảm thấy lo sợ".

Tuần Tuần không biết phải trả lời anh như thế nào ngoài việc trao đổi với Trì Trinh qua bàn tay, cô cũng không biết có phải một tấm vải khác cũng che mất mắt cô như vậy không.

"Đời người là một quá trình mò mẫm trên sa mạc. Tuần Tuần, tôi hỏi cô điều này, cô lựa chọn việc chết trên con đường lặn lội với niềm tin rằng phía trước sẽ có điểm cuối, hay ở lại trong căn nhà ảo tưởng, trước khi uống hết giọt nước cuối cùng cũng vẫn cứ tin rằng tòa thành nơi đây thuộc về mình?"

"Vì sao lại hỏi tôi điều này?"

"Vì đó là vấn đề mà ba năm trước cô vất lại cho tôi."

"Vậy, anh đã trả lời thế nào?"

"Tôi vẫn chưa nghĩ ra."

"Còn bây giờ thì sao?"

"Vẫn không biết, có lẽ tôi chỉ để ý xem người đi cùng đường với mình là ai."

Một hồi lâu sau đó hai người không nói gì, cùng nằm lặng lẽ, lắng nghe hơi thở và nhịp đập trái tim của nhau, cả tiếng chó thi nhau sủa từ phía xa xa ngoài cửa sổ.

Trì Trinh nói: "Cô ngủ rồi à? Nói cho cô biết nhé, tôi đã nghĩ rất nhiều đến cảnh cùng nằm bên cô như thế này, và nói ra những lời chẳng đâu vào đâu giống như hai kẻ ngốc nghếch, nhưng theo như tưởng tượng của tôi , dù thế nào thì cũng phải ở trong một khung cảnh lãng mạn, ví dụ như dưới một bầu trời đầy sao bên bờ biển, nếu ở trên núi thì xung quanh phải có hương hoa thơm. Thực sự không ngờ cuối cùng cũng có một ngày như vậy, chỉ có điều, khi tôi nói xong thì chỉ thấy xung quanh là một bức màn đen đúa".

Tuần Tuần khẽ cười.

"Ngủ đi thôi."

"Ừ."

"Tuần Tuần, tôi còn có điều cuối cùng này muốn nói với cô".

"..." Tuần Tuần nghĩ, có những lúc Trì Trinh thực sự giống một đứa trẻ.

Trì Trinh nói: "Cái chết của cha cô có thể không chỉ là một tai nạn bất ngờ. ba năm Trước, khi tôi tới bệnh viện phát hiện ra mẹ tôi bị lừa hết tiền, cô hộ lý nói người đàn ông ấy vừa mới đi khỏi, thế là tôi lập tức đuổi theo sau. Ông ấy vừa nhìn thấy tôi liền bỏ chạy thục mạng, tôi đã đuổi theo ông ấy từ đầu phố đến cuối phố, rồi khi tới ngã tư thì đột nhiên biến mất. Ngày hôm sau tôi mới biết ở gần đấy xảy ra một vụ tai nạn giao thông. Tôi đoán, nếu không vì sợ bị tôi tóm được thì ông ấy đã không phải hốt hoảng chạy bừa và bị đâm chết như vậy".

Một hồi lâu Tuần Tuần không nói gì, bàn tay đang nắm tay cô của Trì Trinh bất giác càng siết chặt hơn.

"Vì sao anh lại nói với tôi chuyện này? Anh không nói, thì mãi mãi tôi cũng không biết được", cuối cùng Tuần Tuần cũng lên tiếng, nhưng giọng nói rất khó khăn.

"Vì đó là chuyện cuối cùng mà tôi giấu cô, bây giờ nói ra rồi, tôi không còn cảm thấy bất an như trước nữa."

Một lần nữa Tuần Tuần lại quay về phía Trì Trinh, "Tôi hỏi anh nhé, anh nói trong ba năm ấy anh luôn hận tôi, lý do để anh hận như vậy là vì cha tôi đã lừa tiền của mẹ anh, hay là vì cuối cùng tôi đã lấy chồng và rời xa?".

Trì Trinh ngẫm nghĩ một lát, rồi đáp thật thà: "Cái chính là vì cô rời xa".

Tuần Tuần khẽ gật đầu.

Những cơn biển động của Thái Bình Dương cũng không

bằng việc tôi đánh mất đồ chơi mà mình yêu quý, những quá khứ dù oanh liệt hơn nữa, dù trắc trở, ly kỳ hơn nữa, cũng chỉ là bối cảnh điểm xuyết cho cuộc đời bình thường của con người, điều mà chúng ta chú ý nhất thực ra chỉ là một chút được mất bên mình. Trì Trinh là vậy, còn Tuần Tuần chẳng lẽ lại có thể khác?

Tuần Tuần nhắm mắt, cơn buồn ngủ ập đến.

"Cảm ơn cô."

"Tôi chưa làm gì được cho anh", Tuần nói trong trạng thái nửa thức nửa ngủ.

Trì Trinh áp mặt vào lưng của Tuần Tuần, bàn tay của cô vẫn để yên trong tay của Trì Trinh với một tư thế rất đặc biệt.

Như thế cũng là đủ.

Chương 35

Uống không say sẽ không tỉnh lại

Mấy ngày sau đó thời tiết rất đẹp, con chó mực suốt ngày nằm dưới ánh mặt trời ngủ gà ngủ gật ở trước cửa nhà, làn sương mù trong núi tan dần, một vài cành cây đã trổ ra những chiếc mầm non xanh biếc, con đường lớn dẫn xuống núi đã hoàn toàn mở lại bình thường, người dân trong bản Miêu Đông nườm nượp đeo những chiếc gùi lên và đi ra khỏi nhà, tất cả cảnh tượng này đều báo hiệu rằng bước chân của mùa xuân đang đến gần.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều bị lôi cuốn bởi sự ấm áp của mùa xuân. Trải qua những ngày ở nhà anh chị Cổn mà mỗi một ngày dài như một năm, Trì Trinh và Tuần Tuần đều đã thích nghi với cuộc sống gia đình của nhà anh chị Cổn, mặc dù không ai muốn nghĩ nhiều rằng sự thay đổi đó có nghĩa là gì, nhưng trong lòng đều cảm thấy buồn bã.

Khi Tuần Tuần lần đầu nhắc với Trì Trinh rằng, các chuyến xe xuống núi đã khôi phục bình thường thì cái chân bị thương của Trì Trinh bất ngờ có dấu hiệu tái phát, cái chân đã có thể bước đi khi tự chống nạng bỗng nhiên trở cơn đau dữ dội khiên Trì Trinh không thể xuống khỏi giường, chỉ cần hơi cử động một chút là đau tới mức phải nhăn mặt. Lúc đầu anh chị Cổn nghĩ đủ mọi cách mà vẫn không giải quyết được, trong lúc cuống quýt lại định đi mời thầy thuốc ở trạm y tế đến, nhưng Tuần Tuần đã ngăn họ lại.

Tối hôm qua, bóng đèn trong phòng bị cháy cô đã không làm gì, thế mà sáng sớm hôm sau đã thấy được thay bằng một cái mới. Anh chị Cổn đều không biết về chuyện này,

thế thì chỉ còn lại cái người cứ ra vẻ như chạm xuống đất là sẽ chết ấy.

Tuy vậy, trước mặt Trì Trinh, Tuần Tuần không nói gì. Có lẽ cô đang thử tự thuyết phục mình, bóng đèn cũng có chức năng tự phục hồi. Trì Trinh vẫn cứ trùm chăn ngủ say trên giường, chuyện gì cũng phải chờ Tuần Tuần chăm sóc, anh chị Cổn cười khà khà giả như không biết gì, mọi người đều ngầm giao ước với nhau không nhắc gì đến chuyện đường đã thông.

Chỉ đáng tiếc là cho dù dối mình và dối người như thế nào, thì chuyện gì đến cũng sẽ đến. Buổi trưa hôm ấy, Tuần Tuần vừa mang cơm đến trước giường cho Trì Trinh thì chị Cổn từ ngoài cửa cuống quýt vẫy tay với cô. Tuần Tuần bước ra khỏi nhà, nhìn thấy anh Cổn dẫn hai người lạ mặt bước vào với vẻ mặt rất phức tạp. Không chờ cô hỏi thì đối phương đã tự giới thiệu, người có vẻ lớn tuổi hơn là cán bộ bản, còn người ăn mặc có vẻ là người thành phố thì là người của công ty cử đến đón Trì Trinh.

Trì Trinh không còn cảm thấy muốn ăn cơm nữa. Anh Cảm thấy hối hận vì khi cha mẹ anh gọi điện đến hỏi về tình hình của mình, anh đã nói cho ông biết chuyện anh gặp sự cố và bị kẹt tại Cốc Dương Sơn. Cha anh cũng biết rõ, di cốt của người vợ cũ hiện đang được đặt tại Huyền Chân Các trên Cốc Dương Sơn, nghĩ đến cảnh trong những ngày Tết con trai một mình lên thăm mộ mẹ và bị thương ở chân, tình phụ tử và sự ân hận trong lòng ông trỗi dậy, ông đã liên lạc với bộ phận cũ ở đây, và chỉ chờ khi đường vành đai quanh núi được giải tỏa, lập tức sai người của công ty đi tìm Trì Trinh, đồng thời yêu cầu, dù thế nào cũng phải đưa được Trì Trinh bình an trở về.

Trì Trinh lộ vẻ mặt lạnh lùng và tối sầm còn hơn cả mấy

hôm trước, nhưng chuyện đã đến nước này thì cũng không thể kiếm cớ kéo dài thêm được nữa. Tuần Tuần nhanh chóng hiểu rõ sự việc và bắt tay vào thu dọn đồ đạc, trong đó có một chiếc áo bị chân của Trì Trinh đè lên, cô ra hiệu cho Trì Trinh nhích người để cô tiện lấy nó ra, không ngờ Trì Trinh vô cớ nổi nóng, bật ra một câu: "Lui cái gì mà lui, không nhìn thấy chân tôi bị thương à?".

Tuần Tuần đành phải nhắc cho Trì Trinh biết, cái chân bị thương của Trì Trinh là chân khác, nhưng vẻ mặt của Trì Trinh vẫn tỏ ra không vừa lòng, Tuần Tuần đành nói: "Cứ nằm mãi trên giường như thế mà không biết chán à? Không lẽ anh định suốt đời không xuống núi nữa?".

Trì Trinh nói bằng giọng mũi nặng: "Xuống núi thì có gì hay, cô vội xuống núi để sống cuộc sống của dân thành thị đến thế à?"

Tuần Tuần vẫn không giận, tiếp tục thu dọn đồ đạc, "Dân thành thị thì sao? Tôi chỉ biết rằng nếu cứ ở trên núi thì chúng ta chẳng làm được gì cả. Nếu không có anh chị Cổn thì chúng ta cũng không thể tồn tại được. Cho dù anh chị ấy có tốt đến mấy đi chăng nữa thì chúng ta cũng không thể tiếp tục làm phiền anh chị ấy".

Nói rồi, Tuần Tuần dùng sức lôi chiếc áo dưới chân Trì Trinh, Trì Trinh hừ một tiếng rồi cũng ngồi lên với vẻ không vui.

Biết tin hai người sẽ đi, vợ chồng anh chị Cổn tỏ vẻ rất lưu luyến, tuy miệng không nói ra nhưng lặng lẽ đem già nửa số thịt hun khói nhà tự làm nhét vào túi cho họ. Khi chào từ biệt, Trì Trinh để toàn bộ số tiền có trong ví lại dưới gối. Anh từ chối sự giúp đỡ của người lái xe, chống chiếc gậy anh Cổn mới làm cho, tập tễnh rời khỏi nơi họ sống hơn

nửa tháng trời.

Trước khi xuống núi, Trì Trinh bảo lái xe đưa xe tới Huyền Chân Các, anh muốn tới thăm mẹ, thắp cho mẹ một nén nhang. Trì Trinh vẫn cứ kiên quyết tự đi, Tuần Tuần cũng không nài, cô ngồi lại trong xe cùng người lái xe.

Vì thời tiết tốt lên nên những người đến thắp nhang ở Huyền Chân Các đông đúc trở lại, trước cổng ra vào vẫn có những hàng đoán chữ, xem bói. Tuần Tuần tưởng tượng ra cảnh, đã từng có lúc đứng trước bàn bói kia là người cha bất lực của cô, ông đứng đó và chờ đợi những người khờ khạo tự nguyện nộp mạng, giống như chờ sung rụng, rồi một lát sau, một phụ nữ khuôn mặt vàng vọt héo hon và tuyệt vọng đi về phía ông. Ông đã thấy mừng thầm trong bụng vì có thể sắp có được một vụ làm ăn. Ông cũng không ngờ rằng, sau đó không lâu, người phụ nữ giống như ngọn đèn sắp hết dầu ấy, đã đem một món tiền lớn đến trước mặt ông chỉ vì một lý do không thể ngốc nghếch hơn được nữa, và càng không thể ngờ được rằng ông sẽ mất mạng vì chuyện đó, để rồi số phận của con gái ông và con trai của người phụ nữ ấy cũng vì thế mà thay đổi.

Trong lúc chờ đợi, Tăng Dục gọi điện đến. Trong dịp Tết, Tăng Dục một mình đi du lịch ở Tam Á, vừa trở về thì được tin mẹ con Tuần Tuần xảy ra chuyện.

Đầu tiên như thể sợ rằng mọi chuyện chưa đủ loạn, Tăng Dục mắng Tuần Tuần một hồi về chuyện Tuần Tuần cùng với Trì Trinh, coi đó như là chuyện tình cảm nhăng nhít, dường như chỉ muốn chính miệng Tuần Tuần thừa nhận chuyện cô và Trì Trinh vì không tìm ra giải pháp nên định cùng nhau nhảy xuống vực. Tiếp đó, Tăng Dục lại hỏi cô xem có đúng là đã từ chối lời đề nghị của Tạ Bằng Ninh không, rồi cô nói, bản thân sự lựa chọn của Tuần Tuần đã

là một mệnh đề đầy mâu thuẫn.

Thật ra điều mà cô sợ nhất không phải là Trì Trinh không yêu cô, mà là vì anh ta không mang lại cho cô cảm giác an toàn, nhưng nếu lựa chọn một người đàn ông chỉ vì để có một cuộc sống bình lặng trong đời người, thì chi bằng hãy trở về bên Tạ Bằng Ninh. Tôi nói cho cô biết, con người ta sống là vì giành giật, vì sao khi lớn tuổi người ta lại muốn tìm một chỗ dựa. Vì con người đã vật lộn với chính mình đủ rồi, cần có một người khác để cùng vật lộn với họ."

Tuần Tuần không muốn nghĩ và phán đoán xem những lời của Tăng Dục có đúng hay không, bởi vì trong giờ phút này, điều mà cô không muốn suy nghĩ tới chính là vấn đề đó. Mùi hương trầm từ trong Huyền Chân Các lan ra mơ màng, dường như nó được ngăn cách với cuộc sống đời thường với toàn những tương cà mắm muối bằng một tấm bình phong vô hình.

Tuần Tuần né tránh vấn đề chính hỏi: "Vì sao bỗng nhiên chị lại có giác ngộ sâu sắc như vậy?".

Tăng Dục đáp: "Vì tôi phát hiện ra mình đã đến cái tuổi cảm thấy mệt mỏi vì những chuyến hành trình một mình rồi. Có lúc tôi đã nghĩ, nếu bên cạnh có một người đàn ông cùng mình vật lộn với cuộc đời cũng là một việc rất tuyệt".

Trong lòng Tuần Tuần biết, bây giờ cha mẹ của Tăng Dục đều đã mất, anh và chị lại ở xa, những năm trước mỗi khi Tết đến cô còn có thể cùng ăn một bữa cơm đoàn viên với Giáo sư Tăng và mẹ Tuần Tuần, nhưng bây giờ, đến cả điều đó cũng đã trở thành quá khứ. Muốn đi du lịch thì lập tức xách túi và xuất phát là giấc mơ của rất nhiều người, nhưng không có cương ghìm lại cũng có nghĩa là không có người khác để mà lo lắng cho, ngẫm nghĩ thì thấy Tăng

Dục đúng là rất cô đơn.

"Giữa chị và Liên Tuyền thế nào rồi? Chắc là anh ấy về rồi chứ? Đừng bướng bỉnh với chính mình như vậy nữa, nếu không quên được thì hãy đi tìm anh ấy đi", Tuần Tuần nói đúng vào những suy nghĩ trong lòng của Tăng Dục.

Tăng Dục do dự, "Tôi sợ anh ấy nói là chưa muốn ổn định. Cô nói rất đúng, tình cảm mãnh liệt quá thì rất dễ say, tôi rất không muốn là người bị say và ngã đầu tiên".

"Bây giờ nghĩ lại thì thấy những điều em nói trước đây có thể đã sai. Chị sợ uống say, cứ tưởng rằng đã chọn được cốc rượu nồng độ thấp rồi uống từng ngụm nhỏ, nó không làm chị đổ gục mà cứ lơ mơ trong trạng thái đó, thế còn không bằng say một trận cho thật đã." Tuần Tuần nhìn người lái xe đang đi về phía Trì Trinh phía ngoài cửa xe, khẽ đáp: "Không say được thì cũng không tỉnh lại được".

Dọc đường xuống núi, tâm trạng Trì Trinh rất không tốt và lại càng ít nói hơn. Có lẽ trong lòng anh quá rõ, khi trở về với thế giới quen thuộc, rất nhiều vấn đề được che dấu không để lại dấu vết sẽ đều bộc lộ ra. Khi trong núi, Trì Trinh và Tuần Tuần nói rất nhiều về trước đây, nhưng không hề nói gì tới hai chữ tương lai. Những chuyện cũ có yêu, có hận, có được, có mất, có những lý do không muốn quên, nhưng khi tất cả trở về trạng thái không nợ nần, vướng bận thì giữa hai người sẽ còn lại những gì?

Vì bịn rịn khi chia tay với anh chị Cổn và vì Trì Trinh phải lên thăm mộ mẹ, nên mất không ít thời gian, khi xe ra khỏi khu danh thắng thì bắt đầu tối dần. Từ chân núi về đến nội thành chỉ cần đi xe trên dưới hai tiếng đồng hồ, người lái xe định về ngay trong đêm nhưng Trì Trinh lại nói thấy đói và cứ nhất định đòi tìm một nơi nào đó ở thị trấn để ăn cơm.

Trì Trinh nói thế nào là làm thế ấy, hai người còn lại cũng không tiện phản đối. Đến thị trấn, ba người tìm đến một nhà hàng nhỏ có các món đặc sản và ăn cơm ở đó. Sau khi ngồi xuống và gọi món xong, Trì Trinh bảo người lái xe uống một vài ly rượu nhưng anh ta từ chối, nói rằng mình còn phải lái xe. Trì Trinh liền nói, không cần phải về ngay trong đêm và bảo anh ta cứ việc uống cho thoải mái, buổi tối tìm một khách sạn nào đó ngủ qua đêm là được.

Tuần Tuần không biết rốt cuộc trong lòng Trì Trinh nghĩ gì, dường như anh không muốn rời xa, nhưng lại cứ bướng bỉnh không chịu nói ra. Tuần Tuần cũng không xác định rõ tương lai hệt như vậy, cũng cảm thấy rất bất an đối với những điều đã biết rõ, nhưng lại rất mong có một lời cam kết hoặc một sự níu kéo có sức mạnh có thể làm cho đầu óc cô trở nên mê muội trước khi tỉnh lại hoàn toàn, thế nhưng rất tiếc là chẳng có gì cả.

Cô đi ra ngoài gọi điện cho mẹ, nói rằng mình có thể về muộn hơn một ngày. Mẹ cô cứ vặn hỏi lý do vì sao, Tuần Tuần thấy trong lòng rất rối ren, định đáp "con cũng không biết", nhưng cuối cùng đã tìm được một lý do không rõ ràng trả lời cho xong. Vừa ngồi trở lại bàn chưa được bao lâu, ăn chưa được mấy miếng thì lại có điện thoại, lần này là của Tạ Bằng Ninh.

Mẹ Tuần Tuần là người đã trải qua mấy chục năm trong tình trường, lúc thường thì bà không lấy gì làm thông, nhưng về phương diện đó thì bà có kinh nghiệm hơn con gái nhiều. Bà lập tức phán đoán ngay ra lý do mà con gái bà đưa ra có liên quan đến Trì Trinh, nhưng sau khi trải qua mấy biến cố, từ chỗ là người kiên định ủng hộ cho Trì Trinh, bà bỗng thấy nghi ngờ trước dụng ý của anh ta. Rồi nói với con bằng vốn sống trong cuộc đời một cách thẳng

thắn rằng: "Cho dù một người đàn ông nói yêu con đến thế nào và quấn quýt con ra sao, nhưng nếu người ấy không muốn lấy con thì tất cả cũng chỉ là vô ích". Bà sợ Tuần Tuần định rời đi nhưng rồi lại ở lại, trong giây phút hồ đồ sẽ không túm được Trì Trinh, đồng thời cũng bỏ lỡ mất Tạ Bằng Ninh mà giá trị "quý hơn vàng", cuối cùng thì xôi hỏng bỏng không, phần đời còn lại của bà vì vậy cũng không có nơi nương tựa, thế là bà quyết định gọi cho con rể cũ, nài nỉ anh tìm cách mang con gái mình về.

Tạ Bằng Ninh bảo Tuần Tuần đợi ở thị trấn khoảng hai tiếng, anh sẽ lập tức đến đón cô.

Tuần Tuần định nói, hôm ấy cô đã nói rất rõ ràng rồi.

Nhưng Tạ Bằng Ninh đã nói ngay trước khi Tuần Tuần mở miệng rằng, cho dù cô không muốn tái hợp thì dù sao hai người cũng từng là vợ chồng, anh có giúp cô một chút ít thì cũng là điều nên làm. Tạ Bằng Ninh còn nói về hoàn cảnh của mẹ cô, sau khi Chu Thụy Sinh ôm tiền bỏ đi, con gái lại xảy ra chuyện, chỉ trong một thời gian ngắn mà bà gần như trở thành một bà cụ, chẳng thiết gì đến trang điểm, tóc trên đầu đã bạc đi khá nhiều, bây giờ điều mà bà mong muốn nhất là nhìn thấy con gái trở về nhà.

Tuần Tuần do dự, rồi bất giác đưa mắt nhìn về phía Trì Trinh. Anh vừa mân mê cốc rượu nhỏ trong tay, vừa lặng lẽ quan sát mọi cử chỉ, lời nói của Tuần Tuần với vẻ chế nhạo. Kể từ lúc quyết định xuống núi, Trì Trinh luôn ở trong trạng thái vui buồn thất thường, lúc nào cũng như mang theo bên mình một quả mìn chỉ chờ khi cô bất cẩn giẫm chân lên đó. Trong lòng Tuần Tuần bỗng nhiên thấy nổi giận, dựa vào đâu mà anh ta cho mình cái quyền được sắp đặt mọi việc? Dựa vào đâu mà việc gì anh ta cũng đòi đưa ra quyết định? Anh ta luôn thay đổi thất thường, chỉ biết nói

ra mồm rằng yêu, nhưng lại không chịu mang đến cho người con gái mà mình nói yêu thứ mà cô ấy khao khát nhất. Nếu anh ta chỉ luyến tiếc cái phần xác của người ấy, thì anh ta có tư cách gì mà đòi hỏi người khác phải yêu tâm hồn của mình?

Tuần Tuần nhận lời sẽ chờ Tạ Bằng Ninh ở thị trấn. Đây là cơ hội cuối cùng cô dành cho mình. Trì Trinh đã hỏi cô ở sa mạc sẽ lựa chọn như thế nào, dù chỉ vì một giọt nước còn lại cũng là tất cả lý do để cô ở lại trong lâu đài ảo tưởng, và trước khi uống hết giọt nước ấy, nếu lâu đài ảo tưởng của cô biến thành mây khói, thì cô sẽ bằng lòng tiếp tục đi về trước.

Tuần Tuần tắt điện thoại, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, bên cạnh cô yên ắng đến lạ thường. Một lát sau, người lái xe thấy không thể ngồi thêm được nữa liền đề nghị ra ngoài chờ họ.

Tuần Tuần cũng nhanh chóng ăn nốt những hạt cơm cuối cùng trong bát, rồi đặt đũa xuống.

"Cô định sẽ đi đâu?", Trì Trinh lên tiếng hỏi, "Ý tôi là sau khi trở về".

Tuần Tuần đáp: "Trở về bên mẹ tôi, trước hết tìm cách giải quyết khoản tiền nợ của bà".

Trì Trinh nói: "Có thể tôi cũng trở về thăm cha tôi một chuyến".

"Ừ."

"Mọi người đều có chỗ để đi như thế chẳng phải là rất tốt sao?"

Tuy miệng Trì Trinh nói như vậy, nhưng vẻ mặt của anh thì chẳng thấy "tốt" ở đâu cả. Tuần Tuần gật đầu phụ họa, thế là Trì Trinh lại nổi đóa lên, "Tôi mà rời khỏi văn phòng thì cô cũng không thể tiếp tục ở lại đó. Trở về bên cạnh Tạ Bằng Ninh để làm một bà chủ gia đình, nhân cơ hội gương vỡ lại lành giải quyết xong việc của mẹ cô, như thế tốt quá còn gì. Đúng là phong cách giải quyết mọi việc nhất quán của cô. Mấy năm sau, lại tích cóp được 'quỹ không còn chút gì', đến lúc đó dù cho Tạ Bằng Ninh có không nghĩ ra mà tiếp tục bỏ rơi cô thì cũng chẳng có gì to tát, chưa biết chừng lại được chia một căn nhà khác. Nói tóm lại đều là tốt hơn hẳn việc đem tất cả quân bài đánh cược với một người luôn ở trong trạng thái không biết lúc nào trắng tay".

Cho dù Tuần Tuần đã hết sức cẩn trọng tránh quả mìn nhưng Trì Trinh lại cứ khiến cho người khác không được yên ổn, cuối cùng buộc phải giẫm chân lên kíp nổ, chỉ có điều so với không khí kỳ quặc âm dương hỗn tạp do những trận mưa núi mang đến thì việc trái mìn ấy nổ tung có lẽ còn dễ chịu hơn nhiều. Tăng Dục trước khi quyết đinh đi tìm Liên Tuyền đã nói cho Tuần Tuần biết về cái gọi là "thống khoái", không có "thống" thì lấy đâu ra "khoái". Tuần Tuần ngồi ngay đơ, từ tốn nói: "Trì Trinh, anh nghĩ gì thì cứ nói thẳng ra, nhưng không thể bỏ lý lẽ".

Trì Trinh đẩy ly rượu trong tay về phía trước, chiếc ly va vào đĩa thức ăn, rơi xuống sàn nhà làm đổ hết rượu bên trong nhưng rất may ly không vỡ.

"Tôi không biết phải nói lý lẽ như thế nào với cô." Giọng của Trì Trinh không thật sự bình tĩnh,"Đừng có nghĩ rằng tôi không biết cô định như thế nào. Chẳng phải cô đang lấy Tạ Bằng Ninh ra để dồn tôi, buộc tôi phải tỏ thái độ hay sao? Tôi không muốn xa cô , mẹ kiếp, ai mà chẳng biết điều đó.

Mua một chiếc nhẫn là một việc rất dễ dàng, nhưng dọc đường tôi cảm thấy rất sợ, người mà tôi muốn lấy phải là người phụ nữ yêu tôi, giống như tôi đã yêu người ấy. Vấn đề là đến tận bây giờ, tôi cũng không hiểu rằng ba năm trước người phụ nữ ấy hôn tôi vì rằng làn môi của tôi ở rất gần cô ấy, ba năm sau cô ấy ở bên tôi, không biết có phải vì tôi là bờ vai gần cô ấy nhất hay không? Cô muốn tìm một người đàn ông có thể nương tựa, điều kiện phù hợp, thời cơ thích hợp, ai cũng có thể. Còn tôi, tôi chịu không nổi!".

Tuần Tuần nghe xong những lời chỉ trích, cười chua chát: "Anh hãy sờ tay lên ngực tự hỏi xem, anh có phải là người đàn ông khiến người khác yên tâm nương tựa hay không? Những khi tôi ở bên anh không lẽ không phải trải qua những phút giây nơm nớp? Đúng thế, điều mà tôi muốn là có một cuộc sống tốt, còn anh, người luôn giày vò làm cho tôi sống dở chết dở bằng thứ mà anh gọi là tình yêu ấy, cũng thực sự khiến tôi không thể chịu nổi".

Tuần Tuần đứng dậy lạnh lùng nói: "Nếu cả hai chúng ta đều cảm thấy không thể chịu đựng được, đã không cùng chung một con đường thì chẳng cần phải mất thêm thời gian nữa. Coi như tôi đã mù, chuyện quá khứ chấm dứt ở đây, chúng ta cùng hòa, từ nay về sau đường ai nấy đi".

Tuần Tuần quay đầu bỏ đi. Trì Trinh lập tức đứng dậy, anh quên mất cái chân đang bị thương vẫn chưa lành, luống cuống bám lấy mép bàn, kết quả là suýt nữa làm đổ cái bàn đầy những món ăn. Tuần Tuần nhìn thấy dáng điệu thảm hại của Trì Trinh định quay đầu lại đỡ, nhưng rồi lại nghĩ, nếu lần nào cô cũng làm như vậy thì mãi mãi cô không thể nào dứt ra khỏi và đi được. Đó là điều khiến cô phiền lòng nhất, tất cả đều trở thành phi lý tính, biết rõ là không nên nhưng muốn đoạn tuyệt lại không thể đoạn tuyệt. Tuần Tuần quyết định bước thật nhanh và rời khỏi đó.

Chương 36

Cuộc tìm kiếm trong bức thành nổi

Tuần Tuần chưa ra khỏi nhà hàng thì đã có người đuổi theo, bước chân nhanh nhẹn, động tác mau lẹ, không phải là Trì Trinh mà là ông chủ quán sợ người ta ăn quỵt tiền.

"Xin lỗi, cô vẫn chưa trả tiền", ông chủ cửa hàng ngăn trước mặt Tuần Tuần, nói với vẻ khó khăn.

Lúc đó Trì Trinh mới chậm chạp rời khỏi phòng VIP, chỉ vào Tuần Tuần nói với ông chủ vẻ cợt nhả: "Đúng đấy, đúng là cô ấy, cô ấy đã đến đây cùng với tôi".

Cơn giận dữ không biết từ đâu kéo đến nhưng Tuần Tuần ngẫm nghĩ kỹ, chợt nhớ ra toàn bộ số tiền mặt của Trì Trinh đã để lại cho anh chị Cổn, còn việc rút tiền qua thẻ tại một nhà hàng bé như thế này chắc chắn cũng không thể được, trên người Trì Trinh hiện giờ đúng là không có lấy một xu.

Tuần Tuần đành phải thanh toán theo số tiền ghi trong hóa đơn, sau đó không thèm để ý đến Trì Trinh, tiếp tục đi về hướng đã định, Trì Trinh vội túm lấy tay cô từ phía sau.

"Đừng đi!"

Tuần Tuần cảm thấy đi cũng dở, ở không xong, trong lòng thoáng dậy lên nỗi xúc động muốn rơi nước mắt. Cô nói với Trì Trinh: "Anh là anh, tôi là tôi, chúng ta không thể nào trở thành người như mong muốn của nhau, vậy rốt cuộc anh bảo tôi phải làm gì bây giờ?".

Trì Trinh nói: "Đưa tôi đi thêm một đoạn nữa không được sao? Ít nhất thì cũng phải tiễn tôi trở lại xe chứ".

Buổi tối hôm nay thị trấn có lễ hội, xe của họ đậu tận cuối bãi. Tuần Tuần nhìn Trì Trinh chống nạng, thường là như vậy, khi Trì Trinh dở chứng thì hay làm cho người ta chỉ muốn đánh cho một trận nên thân, nhưng khi thay bằng một bộ mặt khác thì lại trông tội nghiệp tới mức dù cho có là người cứng rắn đến mấy cũng không thể nào từ chối được.

Tuần Tuần đỡ tay của Trì Trinh, đây là lần cuối cùng cô đáp ứng yêu cầu của anh, đưa anh đi một đoạn cuối cùng.

Khi hai người bước chân xuống những bậc thang của nhà hàng thì màn đêm đã bao trùm thị trấn dưới chân núi. Thị trấn hẻo lánh này cũng là nơi cư trú của phần đông người dân tộc thiểu số. Hôm nay vừa đúng tết Nguyên tiêu, thị trấn tổ chức lễ hội, đâu đâu cũng vọng lại tiếng pháo và tiếng chiêng trống của đội múa lân, múa sư tử. Nhà hàng nằm ở khu vực đông đúc của thị trấn, những ngọn đèn mới giăng lên và những chiếc đèn lồng treo ở khắp mọi nơi khiến cho đường phố dài sáng trưng như ban ngày. Trên đường phố là các quày bán hàng và những người đi xem, đông đúc, nhộn nhịp hơn hẳn trước khi trời tối. Tuần Tuần và Trì Trinh đứng giữa đám đông, giống như hai linh hồn phiêu dạt đến với điện đường hoan lạc.

"Đi thôi", Tuần Tuần nói.

Họ lặng lẽ đi về trước mấy bước, phía trước có một nắp hố ga cũ hỏng nằm ngang đường, chợt nhớ đến cảnh tượng lần đầu hai người gặp nhau, cả hai đều đứng ngây ra.

Tuần Tuần định dìu Trì Trinh đi vòng qua, nhưng Trì Trinh

thì cứ đứng nguyên trên chiếc nắp hố ga đó.

"Làm gì vậy?", Tuần Tuần thở dài nặng nề.

Trì Trinh định kéo Tuần Tuần lại phía mình nhưng cô đã giằng tay anh ra rồi nói với vẻ không tự nhiên: "Anh muốn chết thì cũng đừng có lôi tôi vào".

"Tôi không tin vào điều đó." Trì Trinh khó nhọc xoay một vòng tại chỗ, "Nhìn đi, đây là sự nguy hiểm mà cô nói tới. Chuyện mà cô sợ chưa chắc đã xảy ra, chuyện sẽ đến thì dù có cố tránh cũng không tránh khỏi".

"Tôi không điên cùng anh đâu", Tuần Tuần bỏ mặc Trì Trinh ở đó và bước đi.

"Không lẽ cô mãi mãi nhát gan và tỉnh táo như vậy? Tuần Tuần, tôi không muốn làm cô buồn. Tôi luôn yêu cô nên mới sợ cô chỉ coi tôi như một cái vỏ để gửi gắm mấy chục năm trên đời!", Trì Trinh đứng nguyên tại chỗ, nói với theo sau lưng Tuần Tuần bằng giọng khàn khàn, "Tôi luôn luôn muốn biết, cô đã từng yêu người khác bao giờ chưa?".

Trì Trinh chỉ dám nói từ "người khác", thậm chí không muốn hỏi,"cô có yêu tôi không", bởi vì anh không muốn ngay từ đầu đã phải nhận một câu trả lời phủ định.

Tuần Tuần ngây người ra nghĩ, cô đã yêu người khác chưa nhỉ? Cậu lớp trưởng lớp bên cạnh thời phổ thông trung học, Văn Đào ở trung tâm thể hình, kể cả Tạ Bằng Ninh lúc chưa kết hôn và cả Tôn Nhất Phàm bị lột mặt, cô đều có thiện cảm với họ nhưng mối thiện cảm ấy là "khi gặp thấy vui , không đến cũng được". Nếu nhất định phải coi tình yêu là sự hồi hộp thì có lẽ cô chỉ yêu những siêu nhân trong các bộ phim truyền hình và cả bóng hình mang đến

cho cô tòa thành trì nghiêng ngã trong giấc mơ, nhưng họ không tồn tại trong thế giới hiện thực này. Mặc dù cũng có lúc Trì Trinh trùng với bóng hình ấy, nhưng trong hiện thực của anh luôn chứa đựng đầy sự bất ổn. Cô không quen với cuộc sống mãi mãi không biết trước giây phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, giống như việc cô sẽ tránh bất cứ nắp hố ga nào.

Tuần Tuần cứ đi về phía trước một cách vô định và bỗng nghe tiếng Trì Trinh nói to ở phía sau: "Tôi thực sự muốn chết ở trên núi!".

Tuần Tuần quay lưng về phía Trì Trinh, nước mắt trào ra. Cô rất khó khăn để không nghĩ đến những ngày sống ở trên núi. Lúc đó họ đã giống một cặp vợ chồng bình thường biết bao, không cần phải nhọc lòng tính toán được mất, cũng không cần phải lo lắng cho ngày mai. Bây giờ quay đầu lại, giống như người Võ Lăng vào nhầm Đào Hoa Nguyên [1] , ra khỏi núi mới biết đó là giấc mộng Nam Kha [2] . Điều đáng buồn nhất thực ra là, giấc mộng ngọt ngào đó dài như một đời, nhưng khi tỉnh dậy mới thấy rằng tất cả không có gì thay đổi.

Điện thoại di động trên tay cô lại có tín hiệu, tưởng rằng Tạ Bằng Ninh đã tới nơi nhưng không ngờ đó là một mẩu tin nhắn của Tăng Dục, trên đó chỉ có hai câu ngắn gọn: "Đã say, và lại tỉnh".

Tuần Tuần không biết mấy chữ đó có nghĩa gì, đang định gọi điện lại hỏi Tăng Dục cho rõ ràng thì bỗng tiếng chiêng trống đến gần, tiếng pháo nổ và cả tiếng hò hét vui mừng của đám người bên cạnh vang ầm bên tai. Đoàn múa rồng dọc phố đang tiến về phía họ, mười mấy người mặc áo màu vàng múa một con rồng rất lớn, rất nhiều người cũng chạy theo xem, vừa hò hét, vừa ném những quả pháo nhỏ

đã đốt về phía mình rồng, hành động ấy được gọi là "Tạc long".

Tuần Tuần và đoàn múa rồng cùng đi về một phía, khi cô định thần lại thì thấy mình đã bị bao bọc bởi một đám đông kín mít, xung quanh cô đều là những khuôn mặt xa lạ, quay đầu lại thì không thấy Trì Trinh đâu nữa. Những người đi xem cũng chen nhau đi theo đội múa rồng, Tuần Tuần cũng bị đẩy đi theo. Hai con người vốn định chia xa, bất ngờ bị dòng người đang trong cơn vui cuồng cuốn về hai ngả khác nhau.

Tuần Tuần lo chân của Trì Trinh không chống đỡ nổi sẽ bị mọi người xô ngã, vội kiễng chân lên tìm kiếm, nhưng bốn phía xung quanh chỉ thấy người và những quả pháo tóe lửa ra xung quanh.

Tuần Tuần tránh những mảnh giấy pháo nổ bung ra, cố gắng tìm cách đi ngược về chỗ cũ, nhưng giữa dòng người đông đặc, mỗi bước nhích chân là một lần khó khăn. Cô cũng không hiểu vì sao trong lòng vô cùng lo lắng, nên chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều, ra sức gạc tất cả những người chắn trước mặt mình. Rất nhiều người nhìn Tuần Tuần bằng ánh mắt giận dữ, còn cô liên tục lập lại những câu "xin lỗi", "cho đi nhờ một chút", "xin nhường đường", chân thì luồn lách giữa dòng người. Sau cùng, cô chẳng nói câu nào nữa, tất cả nỗi lo lắng và bất an đều biến thành sự xúc động mãnh liệt và đơn giản, cô muốn được nhìn thấy Trì Trinh đứng trước mặt mình, ngay bây giờ, cho dù chỉ mấy phút trước cô đã quyết định sau khi thản nhiên đi qua đoạn đường này, cô sẽ bỏ lại đàng sau tất cả. Thậm chí cô không còn phân biệt được khao khát được nhìn thấy anh có phải là vì lo lắng cho cái chân bị thương của anh hay không, cũng có thể do sự xui khiến của một cảm xúc giống như vậy, cô mới từ bỏ ý định trèo lên từ lưng chừng vách

núi để nhảy xuống hôm trước.

Thế nhưng, bất chấp mọi nỗ lực, Tuần Tuần vẫn không thể nào đi ngược lại dòng người, mà đúng ra là đoàn người xem và múa rồng đã tràn qua và để cô ở lại đàng sau. Trông cô lúc này giống như một chiếc vỏ sò trơ trọi trên bãi cát sau cơn thủy triều lớn rút đi. Nhưng, may mắn sao, tại nơi yên tỉnh và trống vắng lúc này bỗng nhiên xuất hiện một đồng loại. Trì Trinh vẫn đứng nguyên ở chỗ có nắp hố ga , mắt nhìn về phía cô.

Thì ra họ ở rất gần nhau, nhưng Tuần Tuần lại cảm thấy họ bị ngăn cách bởi cả một dải ngân hà. Tuần Tuần nghĩ, có lẽ mình đã bị tiếng pháo nổ quá gần làm cho đầu óc lú lẫn, chẳng thể nghĩ ra được điều gì ngoài việc tiến lại gần Trì Trinh với vẻ ngốc nghếch, rồi khi Trì Trinh dang một cánh tay ra, cô nhào vào lòng anh không chút do dự.

Họ từng có nhiều lý do để ôm nhau, nhưng mà bây giờ cái người mà cô đang đứng ôm chặt lấy hoàn toàn không cần đến lý do. Hoàn toàn không phải là không nghĩ ra, có thể anh không thực sự yêu cô, anh chỉ yêu những thứ mà anh chưa có được, cô cũng không có một tình yêu quá sâu sắc, điều mà cô cần là những thứ mà trong giờ phút này có thể nắm bắt được. Song, đáp án không lẽ lại chân thực, đáng tin cậy hơn con người đang ở trong vòng tay? Bây giờ thì cả hai đều đã nhận thấy, không có gì tệ hại hơn là ý định "chia tay".

"Anh cứ tưởng là em đã đi mất rồi", Trì Trinh ghì chặt đến mức Tuần Tuần thấy ngạt thở. Một tay anh phải nắm chặt chiếc gậy mới giữ được sự cân bằng cho cơ thể, tay còn lại ôm lấy cô, do đó không còn cách nào lau được những giọt nước mắt xúc động đang trào ra trên mắt. Anh nghĩ, chẳng có gì phải xấu hổ, trước mặt cô vốn dĩ anh cũng chẳng phải

là một hình tượng to lớn vĩ đại gì. Anh không muốn nhắc cô, một Tuần Tuần luôn coi những chiếc nắp hố ga như nước lũ với thú dữ, bây giờ đang kiễng chân đứng trên nắp của một chiếc hố ga đang rung lên bần bật. Nếu một màn như vậy đã biến thành hiện thực thì sao lại không tin sẽ có một ngày cô yêu cái vỏ sống cùng mấy chục năm?

Tuần Tuần dựa đầu vào vai của Trì Trinh, và chợt hiểu ra ý tứ trong cụm từ "mệnh đề mâu thuẫn" mà Tăng Dục nói đến. Mặc dù sống cùng với ai rồi cũng sẽ có ngày trở về với đất, chẳng ai có thể thoát khỏi cái chết, nhưng lúc sinh ra rồi sống một đời và đi đến cái chết cuối cùng thì lại không giống nhau. Điều quan trọng không phải là sự bắt đầu và kết thúc muôn hình vạn trạng, mà là đoạn giữa chừng có muốn bỏ đi cũng không được. Dù cho tính tình anh có xấu hơn nữa, có khó nắm bắt hơn nữa, thì rồi cũng sẽ đến một ngày dần dần già đi bên cạnh cô, và khi anh đã tóc bạc da mồi, hoàn toàn trở thành một ông lão, thì ngoài cái chết, chẳng còn phải lo cô sẽ mất anh vì lý do gì khác, nếu gắng được đến ngày ấy thì coi như cô đã chiến thắng tuyệt đối.

Tăng Dục gửi mẩu tin nhắn vẻn vẹn vài chữ rồi vội vàng chạy ra khỏi khu nhà của Liên Tuyền. Cô đã dốc hết can đảm đến gõ cửa nhà Liên Tuyền, không ngờ khi cánh cửa mở ra thì ở đó là cả một đám người đông đúc, xem ra thì trong đêm tết Nguyên tiêu không chỉ có anh từ xa trở về mà cả nhà anh cũng đều có mặt.

Ra mở cửa là một cô gái trông thanh tú và nho nhã, nhìn trẻ hơn Tăng Dục chừng mấy tuổi, chưa chờ Tăng Dục hỏi xem Liên Tuyền có ở nhà không thì Liên Tuyền đã bước từ bếp ra với vẻ mặt sửng sốt, trên người anh vẫn còn đeo chiếc tạp dề có in những hình ảnh ngộ nghĩnh.

"Sao em lại ở đây?", Liên Tuyền đứng bên cửa, không tin vào mắt mình, lấy thân hình khéo léo che khuất cô gái ở phía sau.

Trong phút chốc Tăng Dục bỗng hiểu ra tất cả, trái tim hồi hộp định trao đi giờ lại rơi trở về lồng ngực.

Cô gái kia cất tiếng khẽ hỏi từ phía sau lưng Liên Tuyền: "Liên Tuyền, chị ấy là ai thế?".

"Cô ấy..."

"Tôi là khách hàng của anh ấy! Luật sư Liên, vụ án ấy của tôi anh xác định là không có vấn đề gì, đúng không?", Tăng Dục vội cướp lời nói.

"À, vâng, chúng ta tìm một nơi nào đó để bàn kỹ về việc này."

Tăng Dục mỉm cười nói: "Không cần đâu, nếu trong nhà anh có người thì sau khi đi làm tôi sẽ gọi đến văn phòng của anh là được. Tôi không làm phiền mọi người nữa, xin chào".

Rồi cô gật đầu chào cô gái đang thò đầu ra nhìn từ phía sau Liên Tuyền, sau đó quay người bước đi.

"Tăng Dục, đứng lại đã!"

Lúc Tăng Dục sắp ra tới chiếc xe ở bãi đỗ đầu khu nhà thì Liên Tuyền đuổi theo.

"Anh không ngờ em lại đến tìm anh", Liên Tuyền thở dồn đứng bên cạnh cô, trong lòng cảm thấy bối rối.

Tăng Dục khẽ nhún vai, "Chẳng qua bỗng nhiên tôi thấy rỗi rãi, định tiện đường đến tìm anh cùng uống một ly. nếu đã thế này thì...anh cứ yên tâm, tôi sẽ không bao giờ đến nữa đâu".

Tăng Dục vội vã bước lên trước mấy bước, mở cửa xe định chui vào, Liên Tuyền đưa tay ra đóng cửa xe lại.

Anh ngẫm nghĩ một lát, rồi cuối cùng bật ra.

"Em cũng đã nhìn thấy rồi đấy... anh nói ra câu này cũng không sợ em cười, anh là người không biết chơi bời, đã nói rõ từ đầu là khoong coi đó là sự thật, nhưng anh rất thích em. Thật sự không biết phải nói với em như thế nào, anh đã định bảo em đi cùng anh, định giải quyết xong việc trước thời hạn để về tìm em, nhưng lại cảm thấy không thể được. Làm sao em lại có thể bằng lòng để cho một người đàn ông trói buộc, để rồi đến nào đấy bị người ta cười cho. Trong một thời gian dài em đã không liên lạc với anh, nghe nói cũng đã có bạn trai mới, em thực sự cởi mở hơn hẳn anh. Tăng Dục, sau khi gặp em xong anh mới nhận ra rằng, anh không thể cứ đùa bỡn mãi được. Mọi người trong nhà cũng bắt đầu lo lắng cho anh, rồi một mực chọn bạn gái cho anh...Cô ấy là một cô gái rất trong sáng..."

"Đúng thế, tôi vừa nhìn cũng đã thấy cô ấy rất thích hợp để cho anh ổn định. Không chơi được thì đừng chơi nữa, chẳng có gì quan trọng đâu. Chúng ta đã nói với nhau từ đầu rồi, tôn trọng cuộc sống của nhau, nếu một trong hai người có bạn thực sự, thì người kia tự động rút ra. Tôi rất hiểu điều đó", Tăng Dục gạt tay Liên Tuyền rồi ngồi vào trong xe.

Liên Tuyền cúi người nhìn vào Tăng Dục trong xe, không giấu nổi ánh mắt khó hiểu, "Em đến tìm anh là...".

"Là cái gì? Anh muốn ổn định nhưng không có nghĩa tôi cũng muốn như vậy, tôi đến nơi khác để uống một vài ly đây." Tăng Dục khởi động xe rồi nói với Liên Tuyền, "Anh quay về đi, hãy đối xử với cô ấy thật tốt".

Liên Tuyền vẫn đứng dưới tấm biển quảng cáo bên đường, qua gương chiếu hậu Tăng Dục nhìn thấy bóng hình của Liên Tuyền mỗi ngày một xa, rồi dần dần hòa lẫn vào màn đêm. Cô mở to cát xét, khẽ mỉm cười tự chế giễu mấy lần trong tiếng nhạc vặn to hết cỡ, và lần thứ ba bỗng nhiên cô nếm thấy vị mặn chát của những dòng nước mắt.

Cô muốn tìm đến một nơi nào đó để uống một ly và phải là loại rượu mạnh, không say không về!

Những hộp đêm cuồng loạn khiến người ta thấy vui. Tăng Dục say mềm đổ gục xuống bên quầy rượu như cây chuối đổ, đêm nay ai sẽ đưa cô về? Tăng Dục bật máy điện thoại, bấm số của Tuần Tuần nhưng không gọi được, chút tỉnh táo còn lại khiến cô chợt nhớ đến điều gì đó, nhưng rồi cô lại nhanh chóng gạt nó đi.

Tuần Tuần ở trong vòng tay của Trì Trinh, giữa họ có lẽ còn rất nhiều vấn đề chưa được giải quyết, nhưng chẳng ai muốn là người buông tay trước.

Trì Trinh nói: "Về thôi,anh muốn được ăn mỳ ăn liền chính tay em nấu, giống như lúc trước, cho thêm một quả trứng gà, không có rau".

Tuần tuần gật đầu, "Được rồi, nhưng ngày mai đừng quên lắp lưới chống trộm đấy".

Đội múa rồng đã đến đầu kia của thị trấn, tiếng chiêng

trống ồn ã đã xa dần, đường phố dường như bị cuốn sạch đi, những ngọn đèn sáng trưng càng làm nổi rõ bóng tối phía chân trời nơi những ngọn núi xa, tựa hồ không có nền tảng, những người bên cạnh đến rồi đi như dòng cát chảy, may sao họ vẫn có nhau.

---

1 Thi nhân Đào Uyên Minh [365- 427) thời Đông tấn của Trung Quốc từng viết một thiên cổ văn là Đào Hoa Nguyên Ký kể chuyện một người ngư phủ ở Vũ Lăng đi lạc vào tiên cảnh.

2 Thành ngữ "Giấc mộng Nam Kha" xuất phát từ Nam Kha Thái Thú Truyện của Lý Công Tá thời Đường, Trung Quốc. Hàm ý chỉ một trường mộng mị, hoặc một trường hoan lạc nhưng không thật.

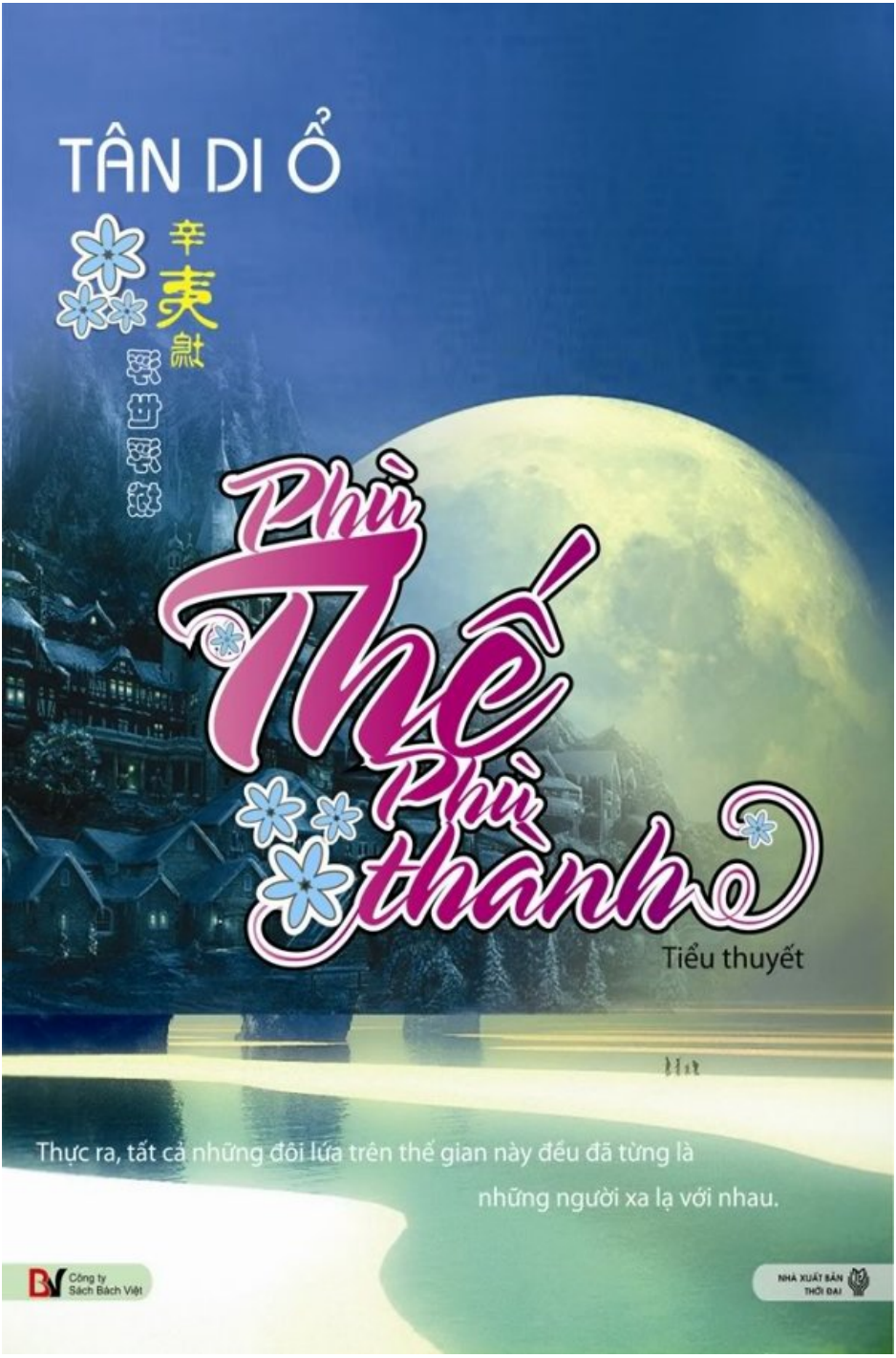
TÂN DI Ổ
辛夷坞
Phù Thế Phù thành
Tiểu thuyết
Thực ra, tất cả những đôi lứa trên thế gian này đều đã từng là
những người xa lạ với nhau.
Công ty Sách Bách Việt
NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Table of Contents

Bìa Sách	529
Phù Thế Phù Thành - TÃ¢n Di á»”	1
Chương 1	2
Chương 2	20
Chương 3	34
Chương 4	45
Chương 5	62
Chương 6	75
Chương 7	89
Chương 8	103
Chương 9	121
Chương 10	137
Chương 11	157
Chương 12	175
Chương 13	187
Chương 14	202
Chương 15	220
Chương 16	236
Chương 17	246
Chương 18	256

Chương 19 272
Chương 20 294
Chương 21 308
Chương 22 321
Chương 23 337
Chương 24 351
Chương 25 373
Chương 26 388
Chương 27 400
Chương 28 414
Chương 29 426
Chương 30 441
Chương 31 452
Chương 32 470
Chương 33 482
Chương 34 494
Chương 35 507
Chương 36 518